

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΣΤΗ ΖΩΗ

Πρωτότυπο διήγημα

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΙΤΙΕΣ
που προκαλούν το ρίγος

Το κρύο, ο πυρετός κι' ο τρόμος

Το ρίγος είναι μια από τις πιο συνηθισμένες εκδηλώσεις του οργανισμού μας και υποδηλώνει πάντοτε κάποια ανωμαλία, που είναι, κατά τις περιστάσεις, λιγότερο ή περισσότερο σημαντική.

Μην φαντάζεστε ότι τρέμουν μόνο οι γέροι κι' οι άνθρωποι που έχουν εξαντλημένο οργανισμό. Σ' αυτούς το τρεμουλιασμά είναι ολόφανερο. Μόνο κατ' αυτό διαφέρουν από ένα νέο και δυνατό άνθρωπο. Στον τελευταίο, το τρεμουλιασμά δεν φαίνεται. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι δεν υπάρχει. «Αν θέλετε να πεισθώτε γι' αυτό δεν έχετε παρά ν' απλώσετε το χέρι σας πάνω σ' ένα τραπέζι. Για να το διατηρήσετε ακίνητο, θα πρέπει να έπικαλεσθήτε τη συνδρομή της θελησέως σας, ν' αντιδράσετε, δηλαδή, στο τρεμουλιασμά, που αποτελεί τη φυσική του κατάσταση. Άρκει να ξεκαθίξετε μόνο μια στιγμή, για να το ιδίτε άμεσα να τρέμει.

Όλο μας το σώμα, και καθένα από τα όργανα που το αποτελούν, δονούνται ακατάπαυστα, σύμφωνα μ' έναν ώριμο ρυθμό. Οι δονήσεις αυτές είναι κατά μέσον όρον 9 στο δευτερόλεπτο για τη γλώσσα, 8 — 9 για τα χέρια και 5 για τα πόδια. Το τρεμουλιασμά αυτό γίνεται σε πολλές περιπτώσεις φανερό, όπως π.χ. όταν «χτυπάμε» τα δόντια μας. Το ρίγος δεν είναι λοιπόν, τίποτε άλλο από ένα έντονο τρεμουλιασμά, που γίνεται περισσότερο αισθητό στη ράχη και που συνοδεύεται συνήθως από ένα αναστασιασμό των τριχών.

Τρεις είναι οι κυριώτερες αιτίες που προκαλούν το ρίγος: το κρύο, ο πυρετός κι' ο τρόμος.

Και στις τρεις περιπτώσεις το ρίγος αποτελεί μια εκδήλωση του ενστικτού αυτοσυντηρήσεως. Είναι, δηλαδή, μια πράξη άμυνας απέναντι μιάς νέας καταστάσεως που εμφανίζεται, ξαφνικά, μπροστά μας.

Όταν βγάλουμε τα ρούχα μας, ιδίως κατά το χειμώνα, κι' όταν από ένα θερμό δωμάτιο περνούμε σ' ένα άλλο ψυχρό, ή θερμική ισορροπία μας παύει απότομα να υφίσταται κι' ο οργανισμός μας προσπαθεί τότε ν' αμυνθή, έντεινοντας τις παλμικές, κινήσεις της επιδερμίδος μας, για να δημιουργήσει μεγαλύτερη θερμότητα και ν' αναπλήρωσε εκείνη που χάσαμε.

Ο καθηγητής Λεόν Μινιέ έξηγει με τον ίδιο τρόπο το ρίγος του πυρετού. «Όταν, παρατηρεί, έχω με υψηλό πυρετό, π.χ. 40 βαθμούς, το θερμικό μας σύστημα ρυθμίζει την παραγωγή θερμότητας μέσα στο σώμα μας, σε τρόπο ώστε να έχουμε αυτή τη θερμοκρασία. Αν, σε μια στιγμή, η θερμοκρασία αυτή πέσει στους 39 βαθμούς, αισθανόμαστε άμεσα ρίγος, ως που να ξαναγυρίσωμε στους 40 βαθμούς».

Τα ρίγη που αισθανόμαστε κατά την εισβολή του πυρετού, έχουν την ίδια εξήγηση. Η θερμοκρασία μας υφίσταται κατά την περίοδο αυτή διακυμάνσεις μέχρις ότου σταθεροποιηθεί σε ώριμο επίπεδο. Στις διακυμάνσεις αυτές ο οργανισμός μας αντιδρά με το ρίγος.

Μια τελευταία αιτία του ρίγους είναι ο τρόμος και γενικότερα κάθε δυνατή συγκίνηση που δοκιμάζουμε. Αισθανόμαστε τότε μια απειλή κατά του εαυτού μας, που ανατρέπει επίσης τη θερμική ισορροπία μας, όπως θα γινόταν αν μας περιέλουαν με κρύο νερό. Ο οργανισμός μας προσπαθεί τότε ν' αντιδράσει, και γι' αυτό αισθανόμαστε ρίγος.

Πρέπει ν' αγωνιζώμεθα εναντίον του ρίγους; Στην αρχή, η θέλησής μας και μόνο μπορεί να το σταματήσει. Μπορούμε επίσης να πάρουμε μερικές βαθείες αναπνοές ή να κάνουμε μερικές βίαιες κινήσεις. Άλλα η αντίδρασή μ' αυτό το τρόπο δεν πρόκειται να μας εξυπηρετήσει, παρά μόνον όταν η διαταραχή της θερμικής ισορροπίας είναι μικρή. Διαφορετικά, δεν θα κατορθώσωμε τίποτε άλλο από το να κουρασθούμε, πράγμα που θα περιορίσει ακόμη περισσότερο τις αμυντικές δυνάμεις του οργανισμού μας και θα έπαιξον, από τ' άλλο μέρος, την έντασι του ρίγους. «Όταν πρωταισθανθώ ένα ρίγος κάπως έντονο, συμβουλεύει ο δόκτωρ Κάκον, μπορείτε ν' αντιδράσετε με μερικές βαθείες αναπνοές ή με λίγη γυμναστική. Άλλα αν το ρίγος επιμένει, είναι περιττό, και μάλιστα επικίνδυνο να συνεχίσετε την αντίδρασή σας. Είσατε ελαφρά άρρωστος και δεν υπάρχει κανείς λόγος να προσπαθήτε να ξεγελάσετε τον εαυτό σας. Πηγαίνετε, λοιπόν, να πέσετε στο κρεβάτι σας και πιείτε μερικά ζεστά. Είναι πιθανόν ότι, έπειτα από μερικές ώρες, θα είσατε καλά».

Η Μαριόλλα δεν ήταν ώραία. Άπλως νόστιμη. Μά είχε τρυφερή καρδιά και λαχταρούσε γι' αγάπη. Ένα απόγευμα που γύριζε σπίτι της την πλησίασε κάποιος και της ψιθύρισε κάτι τρυφερά.

Η Μαριόλλα γύρισε και τον κύταξε. Ήταν ένας άντρας συμπαθητικός, ψηλός, λίγο αδύνατος και κουρασμένος. Ήταν άραγε ο άντρας που τόσες φορές είχε όνειρευτή;

—Γιατί μ' αποφεύγεις, Τζουλιάννα; Δεν σου ζητώ παρά λίγη συντροφιά. Είμαι δυστυχισμένος, Τζουλιάννα, της είπε ο άγνωστος.

—Δε με λένε Τζουλιάννα, απάντησε η νέα. Τ' όνομά μου είναι Μαριόλλα.

—Το ξέρεις πώς είσαι ώραία; ξανάπε ο άγνωστος.

—Άφήστε με να φύγω, ψιθύρισε η Μαριόλλα.

«Ωραία». Κανένας δεν της τό ειχε πη ως τώρα. Και μ' αυτή τη φωνή, που έμοιαζε με μουσική.

Ενοώθε τα μάτια της να δοκρύζουν. Ανόητα δάκρυα!

—Μη φύγεις σε παρακαλώ... Είμαι δυστυχισμένος, ξέρεις, εξ αίτιας σου. Έσύ είσαι πολύ ώραία κι' εγώ ένας φτωχός διάβολος. Δεν έχω τίποτα να σου προσφέρω, εκτός από την πονεμένη μου ψυχή. Μά μη με αφήσεις.

Περπάτησαν έτσι σιγά, δίχως να ξέρουν πού πηγαίνουν.

Είχαν φτάσει στο δημόσιο κήπο. Αρώματα ξεχύνονταν από παντού. Είχε νυχτώσει.

Όταν κάθισαν, εκείνος της χάρεισε το χέρι. Έπειτα την κύταξε τρυφερά. Η Μαριόλλα δεν έτρεμε πιά. Γιατί να φοβάται, αφού τ' όνειρό της έπαινε σάρκα και όστά;

Της μίλησε πολλήν ώρα. Της είπαε πως τον έλεγαν Νάντο. Ήταν τρυφερός, γλυκός. Κι' εκείνη, παίρνοντας θάρρος, του χάρεισε με το λευκό χεράκι της τα μαλλιά. Τότε ο Νάντο ξέσπασε σ' ένα γοερό κλάμμα.

—Νάντο! Νάντο! Τί έχεις; τον ρώτησε. Έξομολογήσου σε μένα, είμαστε τώρα φίλοι.

—Φίλοι; έκανε εκείνος. Όχι, φίλοι... Έγώ σ' αγαπώ...

—Μη λές ψεύματα, Νάντο. Πρώτη φορά με βλέπεις στη ζωή σου. Τί σου συμβαίνει;

—Μη με ρωτάς. Είμαι δυστυχισμένος. Βλέπω ένα πλάσμα όπως το όνειρευτηκα σ' όλη μου τη ζωή. Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ γιατί έσύ δεν είσαι μιά άγνωστη, είσαι το ζωντανό πλάσμα μέσα στο δικό μου κόσμο, τον κόσμο των σκιών...

—Τον κόσμο των σκιών; έκανε η Μαριόλλα με άπορία.

—Ναι, μέσα στις σκιές... τόσες πολλές σκιές... μέσα στο αιώσιο δεινό μου...

Ο Νάντο χαμογέλασε. Χαμογέλασε κι' εκείνη.

—Θέλεις να μου δώσεις ένα φίλι, Μαριόλλα;

Η Μαριόλλα ένοιωσε σά ζαλάδα όταν τα χείλη του θερμά φίλησαν τα δικά της...

Προχωρούσαν τώρα άγκαλιασμένοι. Σε λίγο έφθασαν μπρός σε μιά πόρτα. Ήταν ένα ώραίο σπίτι.

—Έλα πάνω, της είπε, μιά στιγμή μόνον. Θα σου δείξω το σπίτι μου, αυτό που θα γίνει ή φωλιά μας.

—Όχι, Νάντο, όχι, δεν είναι σωστό.

—Μιά στιγμή μόνον, της είπε γλυκά, ενώ τα μάτια του την κύτασαν ίκετευτικά.

—Μονάχα μιά στιγμή, είπε τέλος η Μαριόλλα.

Ο Νάντο άνοιξε την πόρτα μ' ένα κλειδί. Ανέβηκαν μιά μαρμαρινή σκάλα. Κι' έφθασαν μπρός σ' ένα διαμέρισμα. Ο Νάντο άνοιξε την πόρτα του μ' ένα άλλο κλειδί. Μπήκαν. Εκείνος άναψε το φώς. Ήταν ένα σαλονάκι. Πιο πέρα μιά άλλη κἀμαρα. «Θεέ μου σκέφτηκε η νέα, τί θα συμβή;» Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, πήγαινε να σπάσει.

Ένα έκκρεμές άκούστηκε. Χτύπησε έντεκα. Ήταν τόσο άργά;

—Φεύγω, είπε η Μαριόλλα. Ήμουν μιά ανόητη, που ήρθα, μιά τρελλή, μιά τρελλή!

Εκείνος την κύταξε με μιάν έκφρασι στα μάτια του που την έκανε να ριγίσει.

—Δεν είμαι τρελλός, δεν είμαι τρελλός! φώναξε. Τώρα πιά δεν θα ξαναβγής από δω μέσα. Τζουλιάννα, σε ξαναβρήκα, δεν σ' αφήνω να φύγεις. Θα προτιμήσω να σε σκοτώσω παρά να σ' αφήσω. Τ' άκους, Τζουλιάννα;...

—Θεέ μου! φώναξε η Μαριόλλα, δοθήθεια!

Εκείνη τη στιγμή μιά πόρτα άνοιξε. Μιά γυναίκα ηλικιωμένη, μ' άσπρα μαλλιά φάνηκε.

—Νάντο! είπε. Πάλι έδω είσαι; Μαρσέλλο, Φράνκο, φώναξε ύστερα.

Σε λίγο φάνηκαν δύο νέοι. Μόλις τους είδε, ο Νάντο άρχισε να τρέμει.

—Όχι, ψέλλισε, πηγαίνετε. Δεν θέλω να ξαναγυρίσω πιά «εκεί κάτω».

Ο Φράνκο κι' ο Μαρσέλλο τον έπιασαν ήσυχα απ' τους ώμους.

—Έλα, Νάντο, μαζί μας. Θα δής, «εκεί» θα είσαι καλά. Και έφυγαν μαζί του.

Πιές λίγο κονιάκ, είπε η γριά κυρία στη Μαριόλλα. Θα σου κάνει καλό. Πώς τον ακολουθήσες ως εδώ; Ήσυχασε. Ένα απ' τα παιδιά μου θα σε πη στο σπίτι σου.

Η Μαριόλλα έκλαιγε, κυττάζοντας τη γριά.

—Δεν έπρεπε να τον ακολουθήσεις. Μά που να ξέρεις, καίμενο κορίτσι! Είναι παιδί μου κι' αυτός, ένα δυστυχισμένο παιδί μου. Τόσκασε σήμερα απ' το φρενοκομείο. Δεν είναι ή πρώτη φορά. Κι' άλλες φορές μου έφερε εδώ διάφορες γυναίκες. Νομίζω πως όλες είναι ή «Τζουλιάννα του». Έτσι την έλεγαν.

Την είχε πολύ αγαπήσει, μά τόσκασε μ' άλλον. Από τότε το λογικό του σάλεψε. Πάνε τρία χρόνια τώρα.

Η Μαριόλλα συνεχόταν σιγά-σιγά. Μά έτρεμε ακόμη λίγο.

—Είσαι νέα, ξανάπε η γριά. Θα τα ξεχάσεις όλ' αυτά, ή ζωή θα σου χαμογελάσει.

«Τί άστείο, σκέφτηκε η Μαριόλλα. Όχι, κυρία. Η ζωή δεν θα μου χαμογελάσει πιά. Η μόνη φορά που μου χαμογέλασε ήταν άποψη. Αλήτη τη νύχτα. Ένας άντρας μου είπαε σε μιά νύχτα όλα όσα είχα όνειρευτή. Δεν θα υπάρξει άλλος άντρας στη ζωή μου. Όχι, κυρία. Δεν είμαι όμορφη εγώ. Είμαι τώρα πιά μιά δυστυχισμένη ύπαρξη. Τα δειρά μου έσδυσαν, όπως και του Νάντο».

Αυτά σκεφτόταν ή άτυχη Μαριόλλα μέσα στους λυγμούς της...

ΝΤΑΝΙΕΛΕ ΤΖΙΟΝΤΙ

Χορευτός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ.: 27-135-29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο χορός καλά κρατεί

Τις άποκρηάτικες αυτές μέρες ο λόγος δίνεται στα πόδια. Ιστορία γραμμένη με τα πόδια, μπορεί να πη κανείς. Θρίσμος του χορού. Τί ακατάλυτη δύναμι! Ο χορός και ο έρωτας είναι οι δύο πανάρχαιες θεότητες, που μένουν ακλόνητες στο θρόνο τους. Κάθε έποχή, δέβαια, έχει τη μορφή του έρωτα και το είδος του χορού της. Διαφορές επιφανειακές. Δεν είναι ίδια ή πορεία μας με την πορεία των πρωτόγονων στον έρωτικό δρόμο. Αναλλοίωτη όμως ή αρχή και αναλλοίωτο το τέρμα της πορείας. Ούτε χορεύουμε όπως χόρευαν οι πρώτοι άνθρωποι. Αισθανόμαστε όμως κι' έμεις την ανάγκη του χορού, όπως την αισθάνονταν κι' εκείνοι. Ο χορός έχει το προβάδισμα σε όλες τις τέχνες. Έκδηλωσι χαράς. Κάποτε χόρευαν για να εκδηλώσουν και την όδύνή τους. Χοροί θρησκευτικοί. Χοροί πατριωτικοί, όπως ο χορός του Ζαλόγγου. Χοροί αισθησιακοί. Χοροί κοσμικοί, που δεν καλύπτονταν άλλη ανάγκη, παρά την ικανοποίηση ενός κοινωνικού τύπου. Χοροί που με το ρυθμό και τις κινήσεις τους έκφραζον τους αισθησιακούς σας κόμους.

Όποια όμως κι' αν είναι ή μορφή και ή εξέλιξη του... ο χορός καλά κρατεί. Δε γνώρισε αυτός στιγμή κάμψης. Τον διώχνει από την πόρτα, μπαίνει από το παράθυρο. Στην περίοδο του άνταστο-πολέμου, θέλησε να τον έμποδισή ή Πολιτεία, σαν άσυμβίβαστο με τη δραματική ατμόσφαιρα της χώρας. Όταν όμως ο πρόεδρος της Κυβερνήσεως — ο μακαρίτης Σοφούλης — πήγε στο μέτωπο, οι στρατιώτες... έστησαν χορό προς τιμήν του «Γέρου». Κανένας πολέμιος του χορού δεν τόβαλε με επιτυχία μαζί του. Κατηγορήσατε τον όσο θέλετε, άποδόστε του διαφθορά. Φωνή βοώντος... Θάρρη στιγμή που και ο πιο άσχημος πατέρας θα ύποκύψει στην έπιμονή της κόρης και θα της δώσει την άδεια να χορέψη. Αν δεν άρχισή να χορεύη κι' ο ίδιος...

Οι μεγάλες δόξες του χορού είναι την άποκρηά. Η σαίζον του. Όλες οι άλλες άποκρηάτικες εκδηλώσεις σβύνουν ή μιά μετά την άλλη. Ξέπεσε το ντόμιο. Σε παρακαμή και ύπό απαγόρευση ή μάσκα. Έξαφανίζονται οι σεοπαντίες και τα κομφετί, που ήταν ή μεγάλη χαρά του δρόμου. Μόνον ο χορός δεν ύποχωρεί.

Τον χορευτικό πυρετό παρακολουθώ από το τραπέζι μου σ' ένα νυκτερινό κέντρο.

Θρίαμβος του χορού. Εύτυχεις όσοι βρίσκονται στην πίστα. Δυστυχεις όσοι έμειναν έξω από το χορό. Οι αλήτητες ποτά-πρώτα.

Άπορεί κανείς πως ή οργανωμένη φιλανθρωπία δεν σκέφθηκε να σχηματίσει τις έπιτροπές της, έπιτροπές χορευτών, που να περιφέρονται από κέντρο σε κέντρο και να

σηκώνουν στο χορό εκείνες που δεν έμπνεουν ενδιαφέρον. Άχαρες, βαρείες, ψυχρές, κακοφτιαγμένες... Το μεγάλο τους δράμα. Ποσο σκληροί πρέπει να είναι οι καθαλιέροι για να μη το αντιλαμβάνονται! Ποσο άπονοι στον ανθρώπινο πόνο, για να μη κάνουν μιά ύπόκλησι στην κυρία που περνά τη νύχτα της περιμένοντας το χορευτή!... Και νάχετε και τις άλλες, τις κακές ή επιπόλαιες, που την ώρα των λικνισμάτων τους στην πίστα του χορού, καλούν τις αλήτητες να κάνουν το ίδιο:

— Σήκω κι' έσύ να χορέψης. Τί κάθεται;

Με ποιόν να χορέψη; Έχουν άραιώσει τόσο οι τάξεις των φιλελευθώνων στον καιρό μας...

Δεν είναι περισσότερο ενδιαφέρουσα και ή θέσι του άντρα που δεν χορεύει. Δεν έμαθε χορό, ή δεν έχει το θάρρος — ύπάρχουν και τέτοια — του χορού, ή κάποιος άλλος λόγος τον έμποδίζει να χορέψη. Ένα χορό χόρευε: το χορό του Ήσαϊα! Από τότε ή μόνη που χορεύει είναι ή γυναίκα του. Με άλλους, φυσικά. Και παρουσία του συζύγου. Από είκοσι ανθρώπων μπράτσα περνά κατά τη διάρκεια της άποκρηάτικης νύχτας της. Είναι δε άλλοι τόσοι που περιμένουν σειρά. Με την συγκατάθεσι και το μειδίσμα της φιλοφροσύνης του συζύγου της στηρίζεται στους βραχιόνες που της προσφέρονται και βαδίζει στην πίστα.

Άραξω όμως στους έξω από το χορό και άφησάμε τους άλλους. Αυτούς που χορεύουν. Αναριθμητες οι ποικιλίες τους. Πρέπει να παραδεχθώμε ότι ύπάρχουν κι' εκείνοι που πραγματικά αγαπούν το χορό για το χορό. Χορεύουν για να χορέψουν. Οι πιστοί της Τερψιχόρης. Χαίρονται το ρυθμό και την κίνηση. Δεν νομίζω όμως να σχηματίζουν την πλειονότητα. Περισσότεροι από τους πιστούς της Τερψιχόρης, είναι οι πιστοί της Αφροδίτης. Μόσα ή πρώτη, θεά ή δεύτερη. Φυσικό είναι ή θεά νάχη το προβάδισμα. Μεγάλος διεκπεραιωτής έρωτικών οίστρων ο χορός. Μυριάδες ειδυλλιών και γάμων τη χορευτική πίστα έχουν για άφετηρία.

Εκτός όμως από τους χορούς των πιστών της Τερψιχόρης και των προσκυνητών της Αφροδίτης, είναι άλλοι λογιάν-λογιών χοροί. Ο χορός της άδιαφορίας. Χορεύετε μηχανικά, όπως θα ξεφλουδίζατε φυτίκια. Ούτε κρύο σας κάνει ούτε ζέση. Χορεύετε όμως γιατί βοεθήκατε σε χορό, όπως, χωρίς να είσατε παίκτες, παίξατε χαρτιά σ' ένα σπίτι όπου όλοι είναι πεσμένοι στη χαρτοπαζία.

Είναι ο χορός της άγχαρείας. Χορεύετε από ύποχρέωσι που σας έπιβάλλει το πρωτοκόλλο χορούς που αντιπαθείτε με πρόσαπα που σας είναι άνυπόφορα... Ποσοι άκόμα χοροί!... Άλλα που να τους εξαντλήσω;

Αντι να εξαντλήσω αυτούς θα εξαντλήσω έσας, τώρα που σας χρειάζονται δυνάμεις για τους άποκρηάτικους χορούς σας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Οι έξυπνοι κανταδόροι... (Τού Άρχελαου)

Λυρικά τραγούδια

Της μάσκας το φιλι

Σ' ένα χορό άποκρηάτικο πετούσες, σαν Κολομπίνα στα όλοεuka ντυμένη. Τί σεοπαντίνες και χαμόγελα σκορπούσες και καθαλλιέρο σου, έμένα προτιμούσες από σαμπάνιες κι' από γέλια ζαλισμένη... Η όμορφιά σου είχε τότε τσαχτινιά και όλους μάς είχες στο χορό, αναστατώσει και σε παρέσυρα κροφά, σε μιά γωνιά για να φίλησω δυο γειλάκια ρουμπινιά ευτυχισμένους απ' την τύχη μου την τόση!

Και τότε μούπες: — Η βραδυά είναι τοελλή και μιά μικρούλα πρηνιριά, την έπιτρέπει... Πάρτο λοιπόν, αφού το θές, ένα φίλι, με κρύβει ή μάσκα, και το ήθελα πολύ. Πι κάνω άποψε, ή καρδιά μου δεν το βλέπει.

Και το άνατρίχασμα που αφήνει το φιλι πέσ' το πως είναι μια στιγμή μου ευτυχισμένη πέσ' το πως είναι σεοπαντίνια ντροπαλή, πέσ' το πως είναι κάποια νότα από βολι που αφήνει λίγη μελωδία πονεμένη.

Έτσι μου είπες. Και σου απάντησα: — Γιατί; Γιατί να είναι κάτι τι που θα το χάσω; Γιατί να είναι το φιλι σου, κάτι τι που δεν θα γίνει μιά συνήθεια λαοετή, μά θα πετάξη κι' ίσως πιά να το ξεχάσω;

Ένα φίλι, μούφεσε τότε ταραχή έστω κι' αν δόθηκε γιατί ήταν Κασαβάλι γιατί έχει πάντα το φιλι κάποια ψυχή και είναι ίσως της αγάπης ή αρχή που δεν σκοπεύει την τελευταία της να βάλη.

Αυτά σου είπα, μά δεν μ' άκουσες. Και τώρα με την άναμνησι εκείνου του φίλιού, θα συλλογίζωμαι την όμορφη την ώρα που τα κεράσια των γειλιών σου — θεία δώρα! — με μέδυσαν μιά νύχτα του Καραβαλιού...

Κι' ίσως να λέω: — Μιά στιγμή προσκυβένια που τόση έντύπωσι γλυκειά μάς προκαλεί κάλλιο νάν' άγνωστο της μάσκας το φιλι!... κάλλιο να κρύβεται με μάσκα βελουδένια και να μαραινέται σαν κάτασπιση νκαόντνια κάλλιο νάν' άγνωστο της μάσκας το φιλι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΜΩΒ ΜΑΣΚΑ

Ήμουν τότε νέος ακόμη κι' είχα αναλάβει ένα σπουδαίο τεχνικό έργο, στην 'Ισπανία, όταν ο αδελφός μου Στέφανος μου γράψε πως είχε αρραβωνιαστί με τη δεσποινίδα Φίλιππερτ ντ' Αϊγκλεμάρ. Οί οικογένειές μας συνδεόνταν από καιρό, κι' έτσι ήξερα από μικρή τη Φίλιππερτ. Ήταν ένα κορίτσι συμπαθητικό, αλλά ανυπόφορα δειλό κι' άνοητο. Απορρησά πως την είχε διαλέξει ο αδελφός μου... 'Οπωςδήποτε, πήρα μια άδεια, γύρισα στην πατρίδα και πήγα άμέσως να επισκεφθώ τους Αϊγκλεμάρ. Βρήκα τη Φίλιππερτ όπως την ήξερα: νόστιμη, καλοντυμένη, πάντα όμως λιγώλογη.

Όστόσο, ο ένθουσιασμός του αδελφού μου μετέδωσε κάπως και σ' εμένα την κλίση στην οικογενειακή ζωή. 'Ο Στέφανος το κατάλαβε κι' ανέλαβε να μου δώσει την κατάλληλη νύφη. Πραγματικά, σε μια γιορτή, στο σπίτι των Αϊγκλεμάρ, μου σύστησε τη Τζένι Λαγκλάντ, μια ωραία μελαχροινή.

Είχε φτάσει η τελευταία δδωμάδα της 'Αποκριάς. Ένα βράδυ, δγαίνοντας απ' το σπίτι μου για να πάω σ' ένα χορό, είδα να στέκεται κοντά στην πόρτα μου, μισκοιμένη, μια γυναίκα με μύδι ντόμιο και με μάσκα του ίδιου χρώματος. Με πλησίασε και μ' έπιασε απ' το μπράτσο. Τό χέρι της έκαι-

γε, μέσ' απ' το λεπτό γάντι της.

—Τί θέλεις από μένα, μικρούλα μου; τη ρώτησα χαμογελώντας.

—Νά σου μιλήσω...

Κάναμε μερικά δήματα και φτάσαμε στο πάρκο Μονσώ.

Η άγνωστη με κύτταξε στα μάτια και μου ψιθύρισε με πάθος:

—Θέλεις να μάθεις γιατί ήρθα; Για να σου πω πως σ' αγαπώ, πως σε λατρεύω... πως η ανάμνησι αυτής της στιγμής θα φωτίξη πάντα την ψυχή μου και θα μου δίνει κουράγιο στη ζωή...

Μου φαινόταν γνωστή η φωνή της. Μά δεν κατώρθωσα να θυμηθώ πού την είχα ξανακούσει...

Είχα αρχίσει να συγκινοίμαι και της είπα:

—Αφού μ' αγαπάς, δείξε μου το πρόσωπό σου.

—Ποτέ! φώναξε εκείνη. Συχώρεσέ με για την τρέλλα μου... και αντίο...

—Νομίζεις πως μπορώ, έπειτα από μια τέτοια εξομολόγησι, να σ' αφήσω να φύγεις χωρίς να μάθω ποιά είσαι;... Βγάλε τη μάσκα!

Κι' απλώσα το χέρι μου για να της τη βγάλω. Μά εκείνη τραβήχτηκε απότομα.

—Είσαι λοιπόν γοργά και άσχημη; της είπα, προσπαθώντας να κεντήσω τη φιλοτιμία της.

—'Οχι, είμαι νέα κι' ωραία. Δεν πρέπει όμως να

δής το πρόσωπό μου! Η έπιμονή της μ' είχε εκνευρίσει. Την αγκάλιασα ξαφνικά απ' τη μέση με το ένα χέρι κι' απλώσα το άλλο προς τη μάσκα της.

—'Αν το κάνης αυτό, σου δρκίζομαι πως θα σκοτωθώ, απόψε κι' άλλες! φώναξε.

Ο τόνος της ήταν τόσο τραγικός κι' αποφασιστικός, ώστε ένοιωσα τα χέρια μου να παραλύουν. Ποτέ άλλοτε δεν είχα δοκιμάσει τέτοια ταραχή. Ποιά ήταν αυτή;

Θα μπορούσα να μάθω το μυστικό της, με μια χειρονομία... κι' όμως δίσταζα.

Μείναμε αμίλητοι μερικές στιγμές. Τά μάτια της έλαμπαν κι' δλόκληρο το σώμα της έτρεμε, σαν να παρακαλούσε κρυφά η καρδιά της να μη την ακούσω, να δγάλω τη μάσκα της, έστω κι' αν θα το πλήρωνε με το αίμα της!...

Ήταν τόσο μεγάλο το δάρος της ελθύνης μου, ώστε έκαμα αθέλητα ένα δήμα προς τα πίσω. Δεν τολμούσα πια να μάθω αυτό το μυστικό, φοβόμουν...

Έκείνη μάντεψε τί γινόταν στην ψυχή μου.

—Σ' ευχαριστώ! μου είπε σιγά. Σ' αγαπώ!... 'Αντίο για πάντα!

Κι' έφυγε τρέχοντας, πριν προλάβω να την έμποδίσω...

Την άλλη μέρα, έγιναν οι γάμοι του αδελφού μου.

Παρ' όλη την καλή μου θέλησι, δεν μπορούσα πια να φλερτάρω με τη Τζένι Λαγκλάντ. Δεν τολμούσα να προφέρω τη λέξι που θα την έκανε τελειωτικά δική μου.

Ήταν δειλία χαρακτήρος;... ή η ανάμνησι μιας μάσκας; Δεν ξέρω...

Σέ λίγες μέρες, έφυγα πάλι για την 'Ισπανία. 'Από τότε, έλαβα πολλά γράμματα απ' τον αδελφό μου, που μου γράφει πάντα ότι είχε ανακαλύψει στη γυναίκα του πραγματικούς ψυχικούς και πνευματικούς θησαυρούς.

Η ευτυχία του μ' ευχαριστούσε. Κι' ακόμη περισσότερο γάρηκα, όταν μου άγγιγγε πως έπρόκειτο να γίνει πατέρας.

Ξαφνικά, έλαβα ένα τηλεγράφημα του:

«Φίλιππερτ άσθενεί βαρέως. Έλα άμέσως».

Μά ως που να φτάσω στο Παρίσι, η δύστυχη Φίλιππερτ είχε ξεψυχήσει πάνω στον τοκέτο.

Είχε ως το τέλος μια εκπληκτική διαύγεια πνεύματος... μου είπε ο Στέφανος. Ζητούσε να με παρηγορήσει, όσο μ' έδλεπε τσακισμένο απ' την άπελπισία... Είπε και για σένα κάτι, μά φαίνεται πως είχε αρχίσει πια να παραληρή, γιατί τα λόγια της ήσαν ακατανόητα. Μούλεγε να ψάξω να βρώ μέσα σ' ένα ντουλάπι μια μύδι μάσκα και να σου τη δώσω μετά το θάνατό της!...

Η μύδι μάσκα! Ήταν λοιπόν εκείνη! Μ' αγαπούσε πάντα κρυφά, χωρίς να το υποπτευθώ ποτέ!

Η άμοιρη Φίλιππερτ!... Τιποτα πια δεν άπομένει σήμερα απ' αυτήν, παρά μόνο μια μάσκα μύδι, που τη βρέχω συχνά με δάκρυα...

Λ. ΦΛΑΡΑΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ξεχωριστό καλλιτεχνικό γεγονός θ' αποτελέσει ο έφετεινός μεγάλος χορός των Θεατρικών Συγγραφέων που θα δοθή στο 'Ακρόπολις, την τελευταία Παρασκευή της 'Αποκριάς.

Για την επιτυχία του χορού καταρτίζεται ένα πρόγραμμα εξαιρετικό, με συμμετοχή ήθοποιων από όλα τα θέατρα. Το πρόγραμμα αυτό θα επαναληφθή άργότερα σε μια έκτακτη παράστασι, στο 'Ρεξ'. Η μεγαλύτερη πρωτοτυπία του είναι εκεί που θα κρατήσουν τους ρόλους του οι ίδιοι οι συγγραφείς!

Επίσης η γνωστή ντιζέ Μόλλυ, θα τραγουδήσει «ειδικές» μονιναδες, που θα γραφτή για το δράδυ αυτό.

Η Ντιριντάουα, στην επανεμφάνισή της στην επιθεώρησι «Πάμε πρώτα», του θεάτρου «Παπαιάνων», φορέι μία απ' τις ακριβέστερες τουαλέτες που έχουμε θαυμάσει ως τώρα στο 'Ελληνικό θέατρο.

Πρόκειται για ένα μαύρο φόρεμα, που η μπλούζα του καλύπτεται με μικρούς καθρέφτες και είνε τελευταία καινοτομία που έφερε από το Παρίσι ο Σκαλιντό.

Μία σθεσρή διαφάνισι πρόκειται μεταξυ του θισάρχου Ροντήρη και του καμικού του θισάου του Μαλλιαγρού κι' είνε άφορη ή καθυστερησι ή αναχώρησις του θισάου για την περιόδειά του ετοιμάζει.

Ο 'Αρης Μαλλιαγρός, έδωκε άδυναμία ν' ακολουθήσθ το συγκρότημα, λόγω άσθενείας και χρειάσθηκε να καταφύγουν σε διάφορους γιαιτούς για να πιστοποιηθή τελικά πως πραγματικά δεν είνε σε θέσι να ταξιδέψη.

Ο τραγουδιστής Τώνης Μαρούδας στην τιμητική του που έδωσε στην Κωνσταντινούπολι έλαβε πολλά πρωτότυπα δώρα από διαφόρους όμογενείς μας και μεταξυ άλλων, τον «Φοινικά της Νίκης». Ένα άναγλυφο μινιρέ, ένα θερύτιμο δαχτυλίδι από ένα θεατρόφιλο κοσμηματοπώλη και μία μικρή... μαιμού! Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Πόλι ο Μαρούδας έμαθε και πολλά τούρκικα τραγούδια.

Αρχισαν οι ζυμώσεις για την φετινή κολοκαιρινή θεατρική σαζόν. 'Εκτός απ' τα τρία γνωστά μουσικοθέατρα θα λειτουργήσθ, όπως γράφαμε, και τέταρτο, το 'Αθηναϊόν, με πολλά αξιόλογα έλληνικά και ξένα νοήματα. 'Αναφέρονται προς το παρόν, τα όνοματά της Λουίζας Ποζέλι, της Νινής Ζαχα, κ.ά.

Στο ίδιο θέατρο, θα ντεμπουάρη κι' ένα εξαιρετικό μπαλέτο που προπονεί η σχολή Ζουρούδη. Σ' αυτό θα συμμετέχουν και οι γνωστές χορεύτριες Λίλη Μπερόν και Σάσα Ντάριο.

Το μπαλέτο Ζουρούδη θα παρουσιάσθ εκτός των άλλων, ένα μάγκικο χορό, έπαινω σε έλληνικά μοτίβα κι' ένα αϊγυπτιακό χορό από την 'Αϊντσα.

Εκτός από τα 4 μουσικά θέατρα θα λειτουργήσουν, όπως γράφαμε και δυο αξιόλογα βαριέτι: Το «Βερντέν» της Κούλας Νικολαΐδου και το «Ραντάρ» του Μανέλλη. Η Κούλα Νικολαΐδου, θα παρουσιάσθ έφετος στο «Βερντέν» και μία πρωτοτυπία. Θα έχη δηλαδή δυο κομφορανσέ, τον 'Ικαρο και τον Τάκη Μηλιαδού, τους όποιους εξασφάλισε από τώρα.

Τέλος θα λειτουργήσθ στις Τζιτζιφιές του Νέου Φαλήρου και το καινούργιο θέατρο του Πέτρου Κυριακού με 2.000 θέσεις που θα είνε έτοιμο πολύ σύντομα.

Η Νινή Ζαχα, που συνεχίζει με μεγάλη επιτυχία την περιόδειά της στην Εύρωπη, έρρισκεται τώρα στην Ολλανδία. Στη Χάγη ο πρεσβευτής μας κ. Λέλλης διόργανωσε την περασμένη δδωμάδα προς τιμήν της καλλιτέχνιδος δειλώσι, στην οποία έλασαν μέρος πολλά διαλεχτά μέλη της 'Ελληνικής παροικίας. Στην δειλώσι αυτή στην οποία παρευρέθηκαν και 'Ολλανδοί έπίσημοι, η Νινή Ζαχα τελείωσε το πρόγραμμά της με το τραγούδι «'Αθνα και πάλι 'Αθνα», που το τραγουδούσαν μαζί της, συγκινημένοι όλοι οι όμογενείς μας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Υ. Γ.: Σχετικά με την στολή του 'Ιταλού αξιωματικού που φόρεσε όπως γράφαμε σε προηγούμενο τεύχος, ο Τζανής Καμπάνης ένα θράδυ της Κατοχής για να μη συλληφθή από τους Γερμανούς κατά τις νυχτερινές ώρες που απαγορεύσαν η κυκλοφορία, μάς πληροφορούν συμπληρωματικώς και τουτο: «Οτι ο κ. Καμπάνης κράτησε ως άναμνηστικό λάφυρο τη στολή αυτή που τον διευκόλυνε ν' αποφύγη μία δυσάρεστη περιπέτεια».

Ανδριονάειμα πάρτυ

Νά ξερετε, φαντάζομαι, πως κάθε Καρναβάλι τα «πάρτυ» πάντα έρρισκονται σε έντασι μεγάλη.

Πάρτυ κι' εδώ, πάρτυ κι' εκεί και πάρα κάτω πάρνυ.

Στης Δεσποινας την Κυριακή, στης Φρόσως την Τετάρτη,

στην 'Αθνα το Σάββατο, την Πέμπτη στην Ξανθίππη και δός του γάβε - ξύλωνε, δουλειά να μής λείπη.

Όλοι τους είνε υπ' άμμόν, στα πάρτυ όλοι πάνε και, μέσ' του πάρτυ τα λαμπρά και δοξαμένα κλέη, τα σπίατα άναστατώνονται, νοικοκυριά χαλάνε κι' ο νοικοκύρης ο φτωχός δδύρεται και κλαίει, γιατί όχτώ μηνών μισθός θα πρέπη να χαλάσθ, αν θέλη το σπιτάκι του να τό... επισκευάσθ!

Οί νεαρές κι' οί νεαροί άδυναμία τρομερή στα πάρτυ πάντα έχουν

και πάρτυ όπου ακούσσουνε σαν λυσσασμένοι τρέχουν. Μέσ' στην όρη τους την τρελή τα πάντα παίρνουν (μπάλλα,

τα έπιπλα τα έρημα τα βγάζουν απ' τη σάλλα, σηκώνουνε τα έπιπλα κι' απ' την τραπεζαρία και ρίχνονται όλοι στο σουϊγκ, σαν άγρια θηρία... Μετά, το δεύτερο σουϊγκ, κι' άργότερα το τρίτο και πάρα κάτω μής ρωτάς' γαία πυρι μχθήτω!

Οί πιο πολλοί πηγαίνουνε ντυμένοι μασκαράδες και μέσα στην άκαθεκτη τη δίνη του χορού Κινέζες και 'Απάχδες, Τσιγγάνες και πασάδες μπλέκουνε κουτούρου

κι' ενώ το πολυπόικλο πλήθος στριφογυρίζει, λίγο - πολύ τόν... Ο.Η.Ε. το θέαμα θυμίζει!

Τό πάρτυ —θα τό ξερετε καθώς κι' εγώ έπίση— πάρα πολύ προσφέρεται στις έξομολογήσεις

κι' ενώ τριγύρω μαινεται ο θόρυβος κι' ο κρότος κάποιος χλωμός, περίλυπος και άγαρμπος περρότος, κατά τό δη λεγόμενον, μαστορικά κολλάει σε μία μικρή που — αλλοίμονο — ειρωνικά γελάει. Κι' αυτός από τόν πόνο του κι' απ' την άπελπισία τα «ρίχνει» —μωρέ μάτια μου— σε κάποια μαρκησία που του άνταποκρίνεται, χωρίς να κάνει «κράτει», κι' έτσι άποδεικνύεται... δημοκρατικωτάτη!

Βεβαίως τους προσφέρεται κρασάκι και μεζές κι' οί καλεσμένοι, φυνικά, δεν θα παραμελήσουν τις άπαιτήσεις τις πεζές

του πεζοτάτου στομαχιού να ικανοποιήσουν, κι' ενώ το ραδιόφωνο την «Κουμπούρα» παίζει με τώ ηηρόννια ρίχνονται και μ' όδοιολογνφίδες και, αν συμβέη άργότερα να όητε τό τραπέζι, θάχετε την έντύπωσι πως... έπεσαν άκριδες.

Κι' ύστερα πάλι ο χορός θα δώσθ και θα πάρη. 'Ο Νικολάκης κι' η Φιφή θα γίνουνε ζευγάρι και, αν όχι άλλο τίποτα, μέσ' στο ρυθμό της σάμπας θα πάθουν η διάσεισι ή κατάγμα της γάμπας. Χαλάλι όμως, έρε παιδιά! Πραγματικά χαλάλι! Τό χρόνο μόνο μία φορά έχουνε Καρναβάλι!...

Είμοσγράφησθ ο Σινεμάς

Ανα. Τάδρα

Τρόπαιο

Την παρελθούσαν Κυριακήν και δη προς το έσπέρας έαδίζον εις του άστεως τάς θορυβάδεις ρύμας ημβάνισον μετά χαράς σαφώς ιδιαιτέρας νέαν κομηνήν και νύστιμον με τερνευτώδεις κνήμας. Καί αισθανθείς καρδιακώς του έρωτος τά βέλη και ών εις ταύτα, ως γνωστόν, κατέργαρενς κι' άτσις έλαβον την άπόφασιν μετά χαράς εν τέλει εις ταύτην ούν να καταστώ αυτίκα κολιτισίς. Καί δραματιζόμενος και τρόπαια και νίκην έπλεούριον κανονικώς Καζανωβίως δίκην κι' ηρχισον τους ύπαινιγμούς βέλη φλογώδη έάλλον, περι έρώτων φλογερών κι' άλλων κουροφεξάλων. Κι' ενώ εκείνη προσοχήν δεν έδιδεν ούδόλωσ εγώ έπέμενον σφοδρώς και μάλλον άσυστόλως και καταστάς έξ έρωτος —εν τέλει— έμβροούτιον έποίησον κανονικόν —ω! παίδες!— μακροδούτιον! Πλήν αυτη καταπράσιнос κι' έξωφρε-

(νώδης πλέον εξήτησε την συνδρομήν τριών μαντρα- (χαλίων ούτινες με ηρπάσαντο —μα του Διός (την κάραν!— κι' ύπέστην, ο ταλαίπωρος, ανήκον- (στον λαχτάραν. 'Αντι να τύχω τοιγαρούν της νίκης (της δεούσης και να γενώ κατακτητέυς μιας τοιαύ- (της Μούσης έλαβον τρόπαιον οικτερόν μέσωσ τρελ- (λης άνδραος δέκα κλωτσιάς σβουνηγίας και δώδε- (κα σφαλιάρας!... Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το κορίτσι του λιμανιού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Την άλλη μέρα η Τζένη συναντάει με τη Βούλα που της παραπονιέται για τη σκληρή στάση της στον Τέλη που τη λατρεύει. Κι' η Τζένη αναγκάζεται να της πει τιποτά στον αδελφό της. Μετά λίγες μέρες η μητέρα της Τζένης της φανερώνει πως την έφερε στον κόσμο και της μιλάει για την αδιαφορία και τη σκληρότητα του πατέρα της.

11ον Ο θάνατος του πατέρα μου, ύστερα η σκληρή μου δουλειά για να κερδίζω όσα χρειαζόμουν, ύστερα κι' ο θάνατος της μητέρας μου... Ποτέ δεν παραπονήθηκα σε ποιόν να παραπονήσω... Έσύ, ήσουν πάντα κοντά μου, το γέλιο σου με ξεκούραζε, μουδίνε φτερά... Είχα ακόμα το θάρρος — θυμήσου το Τζενούλα... — να μη σου διηγηθώ ποτέ τίποτα προσβλητικό για τον πατέρα σου... Σου είπα ότι είχε πεθάνει λίγο μετά τη γέννησή σου, κι' αυτό, όχι για να μην τον μισήσεις για να μη σταλάξω στην κατάσπρη ψυχούλα σου τις μαύρες κηλίδες της ανθρώπινης βρωμιάς... Την άκουγε μ' ένα μικρό χαμόγελο η Τζένη, καμένη, ανύποπτη μητέρα! Πού νάξερε πως η «κάτασπρη ψυχούλα» της κόρης της είχε κι' αυτή λερωθεί από τις λάσπες της ζωής!...

— Δέν τον ξανάδες από τότε; ρώτησε δραχνά τη μητέρα της.
Το άπυρο κεφάλι έννεψε «ναί».
— Πότε; ξαναρώτησε η Τζένη επίμονα, άπλοστη να μάθω.
— Μιά νύχτα, πούδρεχε, άπαντήσανε τα χλωμά χείλια της άρρωστης. Γυρίζα απ' τη δουλειά μου, σκοτωμένη, άξιοθρήνητη, σέρνοντας τα πόδια μου απ' την κουρσά... Ξαφνικά, δρέθηκα μπροστά του! Ήτανε ντυμένος με τη ναυτική στολή του, άμορφος κι' άδιάφορος, όπως οι πιο πολλοί θαλασσινοί!...

» Στην άρχή δέν με γνώρισε... Του μίλησα όμως, του θύμισα τα περασμένα, κι' έτσι, άσυνεχτημένος, νευριασμένος, άναγκάστηκε να υπή μαζί μου σ' ένα γαλατάδικο. Έκεί, προσπάθησα να ξεβάψω απ' την ξεραμένη του καρδιά μια σπιθαμή ευσέθειας... Του μίλησα για το κατάντημά μου, για τη άσανισμένη μου ζωή... Στο τέλος, βλέποντας τον άδιάφορο κι' άλύγιστο, προσπάθησα να τον συγκινήσω ριχνοντας μπροστά στα πόδια του σένα — την κόρη του! Μου άπάντησε άπότομα ότι έθευγε την άλλη μέρα για ένα πολύ μακρινό ταξίδι, κι' ότι δέν είχε ούτε μια στιγμή καιρό να σ' έβλεπε στην άγκαλιά του, να σε φιλή... Θέλησε μόνο να μου δώσει λίγα λεφτά. Του τ' άρνήθηκα. Φυσικά,

κά, πνίγοντας τους λυγμούς μου, κι' έφυγα... Άπό τότε, δέν τον ξανάδα ποτέ... Σταμάτησε η Πέρσα. Ή φωνή της στα τελευταία λόγια είχε γίνει άγκουαχτό... Στο τέλος, πνίγηκε στο λαρύγγι της.
— Σάπα, μαμά... της είπε τρυφερά η Τζένη. Μην τα θυμάσαι όλ' αυτά... Πικραίνεσαι χωρίς λόγο...
Ύστερ' από λίγο, άφου συνήλθε κάπως, η Πέρσα ξαναμίλησε:

— Δέν τα θυμήθηκα όλ' αυτά, χρυσή μου κορούλα, ούτε για να πικραθώ, ούτε για να σε πικράνω... Έπρεπε όμως να μάθω το μυστικό μου, γιατί είνε το μοναδικό όπλο σου, η μοναδική σου έλπίδα στη ζωή... Άν πεθάνω έγω μία μέρα, έσύ θα μείνεις στο δρόμο... Χωρίς προστάτη, χωρίς στήριγμα... Μπορεί και να πέσης... Τότε όμως, πρέπει να ζητήσεις και νάβρεις τον αίτιο της συμφοράς σου, της συμφοράς μας... Τον άδιάφορο έραστή, που για το κέρι μιας στιγμής έριξε τόσο χαμηλά δυο γυναίκες, που δέν του φταιέσανε σε τίποτα... Πρέπει να τον βρεις, και να του θυμίσεις την ήττίμα του... Μπορεί, τότε, μέσ' στην ξεραμένη του ψυχή, ν' άναψω για σένα η καλωσύνη...

Σάπασε πάλι η Πέρσα.
— Καλά, μαμά... ψιθύρισε η Τζένη. Για να τόν γνωρίσω τόν άνθρωπο αυτό, τόν...πατέρα μου, πρέπει να μου τόν ζωγραφίσω, να μου πής τ' όνομά του...
Έκλεισε τα μάτια της η Πέρσα, κι' άναπόλησε στιγμιαία το παρελθόν με τη άβυσσινή του πιά γοητεία.
— Είνε ψηλός, μελαχροινός, γεροδεμένος... Τό δέρμα του είνε σταρτάτο, η φωνή του θαθεαί. Και τ' όνομά του, Μίλτος Άγγέλογλου...

— Μίλτος Άγγέλογλου... ξανάπε σαν άπειλητική ήχώ κι' η Τζένη. Δέν θα τό ξεχάσω...
— Άν τόν βρεις ποτέ, άν τα δήματά σου σε ρίξουνε μπροστά του, πές του ότι ποτέ δέν τόν καταράστηκα, ποτέ δέν τόν μίσησα... Θά τόν καταραστώ όμως άπό τόν τάφο μου, άν δέν προσπαθήσει το κακό που μουκανε να τό άναποδώσει σε σένα με καλωσύνη...

«Μίλτος Άγγέλογλου»... Τ' όνομα αυτό, είχε χαραχτεί με πύρινα γράμματα μέσ' στην ψυχή της κοπέλλας. Δέν θα τό ξεχνούσε ποτέ!

ΤΖ.

Περάσανε λίγες μέρες ακόμα. Κι' ένα

Στο σπίτι έχει άναψει για καλά η κρεβάτομουνουρα.

Η κ. Καλλιρόη γκρινιάζει τόν άντρα της, τόν Βασίλακη, που είνε ματωμένος θαναμαστής του ποδοσφαίρου και παραμελεί και το σπίτι του και τη δουλειά του.
— Δέν είνε ζωή αυτή! του φωνάζει. Κάθε πού θα γίνω μάς παίρνεις το φίλο σου τόν Μιχάλη, ξεπορτίζετε και γυρίζετε σπίτι τη νύχτα, μαλλιοτραβηγμένοι, άνάστατοι!...

Ο Βασίλακης ζητάει να δικαιολογηθί κι' άρχίζει να βγάξει ένα δεκάριο λόγο ύπερ του άθλητισμού κτλ.
— Σταμάτα τις παλάδες! του φωνάζει η κ. Καλλιρόη. Δέν μπορείς να με πείσης. Ένδιαφέρεσαι περισσότερο για τη υπάλλα παρά για μένα.
— Μ' άδικείς, γυναίκα!
— Θά στο άποδείξω και τώρα άμέσως: Άφου ενδιαφέρεσαι για μένα, πές μου την ημερομηνία των γάμων μας. Είμαι έέβαλη ότι δέν τη θυμάσαι.
— Την θυμάμαι θαυμάσια: Παντρεντήκαμε την ήμερα άκριβώς πού δ' «Ολυμπιακός» νίκησε τόν «Έθνικό» με 3—0.

Ο ΦΑΚΟΣ

πρωί, η Τζένη, άνοίγοντας την τσάντα της, βεβαιώθηκε τρέμοντας ότι τα λεφτά της είχανε σωθί! Τί να κάνει; Έπρεπε να ξαναπάει στο μοδιστράδικο, να άνιχτή πάλι τόν φριχτόν εκείνον άνθρωπο... Τόσες μέρες τώρα, ούτε ο Τέλης, ούτε η Βούλα είχανε φωνή. Με φρίκη η Τζένη άναλογίζεταν ότι ίσως η άδερφή νάχε μιλήσει στον άδερφό της για το «ποιόν» της κοπέλλας που άγαπούσε...

Μπήκε άποφασιστική στην κάμαρα της μητέρας της. Ήτανε ντυμένη, έτοιμη για έξω.

— Φεύγεις;... τη ρώτησε η άρρωστη με κάποια άνησυχία.
— Ναί, μαμά... Πρέπει να πάω πιά σήμερα στο μαγαζί... Τόσες μέρες λείπω...
— Νά πάς, κορούλα μου... Δέν πρέπει να έκμεταλλεύεσαι την καλωσύνη των εύγενικών αυτών ανθρώπων...

Μ' ένα χαμόγελο πικρό, έσκυψε και φίλησε τη μητέρα της η Τζένη, κι' ύστερα βγήκε. Μηχανικά, μπήκε τόν λεωφορείο, ύστερα στο σιδηρόδρομο, ανέθηκε στην Άθήνα κι' έφτασε στο μοδιστράδικο.
Βλέποντας την, ο κ. Κορνήλιος μόνο που δέν πήδηξε απ' τη χαρά του!... Την πήρε από το χέρι, και την τράβηξε στο κλειστό εκείνο δωμάτιο πουφανε στην καμμουλά τόσο φριχτές άναμνήσεις...

— Τί έγινες, επί τέλους;... τη ρώτησε.
— Με συγχωρείτε... Ή μαμά είχε ανάγκη να την περιποιηθώ όλες αυτές τις μέρες... Έκαστα κοντά της...
— Κι' έκανες πολύ καλά... Έλα πού μουλεις έμένα... Πού πήγα να τρελλαθώ χωρίς έσένα!...

Της χάιδε τα μαλλιά, τα μάγουλα... Τόν άφινε εκείνη, άδιάφορη, άμίλητη... Ξεθαρρεμένος, αυτός πέρασε το χέρι του πίσω από τη μέση της, και την έσφιξε δυνατά άπάνω του. Έκείνη ξανά έγκαταλείφθηκε. Τα χείλια του κόλλησαν άχώρτα-γα, διωσμένα άπάνω στα δικά της, που μείνανε κρύα σά μαυραρένια...
Ξαφνικά, ο κ. Κορνήλιος άπομακρύνθηκε με προσπαθεία.

— Όχι... Όχι έδώ! Είπε σιγά, σά να μιλούσε στον έαυτο του. Μπορεί να μάς δούνε τα κορίτσια... Δέν κάνει!...

Κι' ύστερα, γυρίζοντας στο μέρος της, πρόσθεσε μ' ένα χαμόγελο πούμοιας με άποκρουστική γκριμάτσα άπάνω στα άσάρκα χείλη του:

— Θέλεις να ιδωθούμε σήμερα έξω;... Τόν κύτταζε σά να μην καταλάβαινε: — Όξω... Πού... τόν ρώτησε.
— Νά, όπου θές... Όπου θέλουμε... Δικιά μας δέν είνε όλη η Άθήνα... Δικός μας δέν είν' όλος ο κόσμος!...

Χαμογέλασε πικρά η φτωχιά: «Δικός της όλος ο κόσμος!...». Ένώ αυτή έννοιε πως ήτανε χωρίς έλπίδα άλυσσοδεμένη, άλευτέρωτη σκλάβη της άνάγκης...

Ο άσανιστής της την έσφιγγε πιό δυνατά:
— Λοιπόν;... τη ρώτησε.
— Τί θέλετε;... έκανε εκείνη μηχανικά, σά νάθελε να κερδίση καιρό...
— Σου είπα: θέλω να δνούμε μαζί δξω...
— Πότε;
— Νά, άπόψε...
— Άπόψε;... Καί, τί θα πώ στη μαμά;...
— Τί θα πής; Άπλυστάτα: «Ότι έχεις νυχτέρι στο μαγαζί... Μπορούσε νάνε κι' άλήθεια...»

— Δέν άφίνετε καμιάν άλλη μέρα;
— Όχι... Όχι... Άπόψε... Είσαι τόσο άμορφη... Έχω να σε δώ τόσο καιρό... Έσκυψε πολύ χαμηλά το κεφάλι της, και λυμφώνησε, σαν αυτόματο.
— Άπόψε... ψιθύρισε.

Ο κ. Κορνήλιος την έσφιξε σαν τρελός στην άγκαλιά του και τη φίλησε στα χείλια:

— Σ' εύχαριστώ!... της φωνάξε. Λοιπόν, τί ώρα και πού θα σε περιμένω;...
— Πέστε μου σείς...
— Θά σε περιμένω στις έφτά μπροστά στο περίπτερο του Συναγμάτος... Κι' άπό κεί, κανονίζουμε... Σύμφωνοι;...
— Σύμφωνοι... Καί τώρα, μπορώ να φύγω;...
— Ναί, αλλά... θάχης άνάγκη από χρήματα...

— Άνάγκη... Γι' αυτή την άνάγκη είχε δεχτή τόν καινούργιο έξευτελισμό της...

Έβγαλε το πορτοφόλι του ο κ. Κορνήλιος, και της έχωσε στο χέρι μερικά λεφτά. Ένώ τάσφιγγε, νόμισε ότι της καίγανε τη χούφτα...

— Πάρε αυτά, της είπε, και το βράδυ τα ξαναλέμε...

Σά μεθυμένη βγήκε η Τζένη στο δρόμο. Δάκρυα καυτά κυλήσανε στα μάγουλά της. Μηχανικά, κρατούσε πάντα αυτά τα φοβερά λεφτά, που άποτελούσανε τόν αντίτιμο της άξιοπρεπείας της, τού ανθρώπινου της... Πόσο θάθελε να τάσκιζε, να τα σκόρπιζε στο δρόμο... Κι' όμως, γι' αυτά είχε ξαναποληθί...

Έφτασε σπίτι της παραπατώντας, κλαμένη... Ή μητέρα της την περιέμενε με άγωνία. Μόλις την είδε να μπαίνει, το χλωμό της πρόσωπο έλαμψε εύτυχισμένο... Άνίκητος της άξιοπρεπείας της, τού ανθρώπινου της... Πόσο θάθελε να τάσκιζε, να τα σκόρπιζε στο δρόμο... Κι' όμως, γι' αυτά είχε ξαναποληθί...

— Τί έχεις;... Τί σου συμβαίνει;... τη ρωτούσε με φωνή πούτρεμε απ' την άγωνία.

Οι λυγμοί πνίγανε την άπάντησή της Τζένης...

— Πές μου... ξαναρώτησε επίμονη η Πέρσα. ΙΓατί κλαίς;... Τί έπαθες;...

— Πρόχειρα, μέσ' τόν άναστατικόμένο μυαλό της φτωχιάς κοπέλλας, δημιουργήθηκε σαν άμυνα το ψέμμα:

— Τρόμαξα... ψιθύρισε άνάμεσα στους λυγμούς της.

— Τρόμαξες;... Γιατί;...
— Νά... τώρα πού γυρίζω με το λεωφορείο, έπεσε άπάνω μας ένα φορηγό!... Σπάσανε τα τζάμια, τραυματιστήκανε δυο τρεις...

— Θεέ μου!...
— Άρχισε να την ψάχνει παντού η Πέρσα τη Τζένη, στο κεφάλι, στο στήθος, με χείρια που τρέμανε.

— Κορούλα μου!... Χτύπησες;... Πές μου...

— Όχι, όχι μαμά... Σύχασε... Καθόμουν πίσω —πίσω, κι' έτσι μόνο τραντάχτηκε και τρώμαξα... Νά, πέρασε τώρα...

— Πραγματικά, χαμογέλασε μέσ' από τα δάκρυά της η Τζένη. Ήσυχασε κι' η Πέρσα:

— Δόξα σοι ο Θεός!... μουμούρισε. Τί μπορεί να πάθω καιεις όμως από τη μία στιγμή στην άλλη!... Χωρίς να τό περιμένω.

Μείνανε για λίγο σιωπηλές οι δυο γυναίκες. Γεμάτη τρυφερότητα, η μάνα χάιδε με το μοναδικό της χέρι που της είχε άφήσει η άρρώστεια, τα μαλλιά της κόρης:

— Χουσό μου κοριτσάκι!... μουμούριζε συγκινημένη. Νάσαι πάντα καταδικασμένη να βρίσκεσαι στους δούλους έξ αίτίας μου.

— Έξ αίτίας σου, μαμά;... Τί λές;
— Μά, για ν' άρρωστήσω έγω, πέραν άπάνω σου όλες οι εύθυνες, όλες οι σκοτούρες και για τις δυο μας...

— Και φταίς έσύ μαμά;... πού άρρώστησες;...
— Όχι, δέν λέω... Μά, τί σημασία έχει... Δέν σε παιδεύω, ακόμα κι' θελά μου;...

Την άγκάλιασε πάλι σφιχτά τη μητέρα της η Τζένη, και της ψιθύρισε:

— Σάπα, καλή μου μαμά... Μην είσαι υπερβολική... Τίποτα δέν είνε τραγικό... Δουλεύω, τ' άκατέβω, μη στενοχωριέσαι...

Δέν μίλησανε άλλο γι' αυτό το ζήτημα οι δυο γυναίκες όλη μέρα. Κατά τις πεντέμισι το άπόγεμα, άκφα, άνόμεχτα, η Τζένη άρχισε να ντύνεται για να βγί.

— Πού θα πάς;... τη ρώτησε άνησυχά η μητέρα της.

— Ξεροκατάπτε η φτωχιά:
— Μανούλα... Ξέρεις... Έχουμε νυχτέρι άπόψε... άπάντησε.

— Νυχτέρι;
— Ναί... Έπρεσε διαστική δουλειά, κι' άπόψε πρέπει να πάμε όλα τα κορίτσια να τήν τελειώσουμε...

Η Πέρσα κύτταζε βαθεία, έρευντικά την κόρη της, πούχε σκύψει το κεφάλι της κοκκινίζοντας ός τ' αϊτιά.

— Καλά... έπρεπε στο τέλος. Πώς δέν δουλέψατε όλη μέρα για να τήν τελειώσετε τη δουλειά, παρά μόνο θά πιάτε νύχτα;

— Μαμά;...
— Πές μου την άλήθεια, Τζένη!...
Ή φωνή της άρρωστης ήτανε γεμάτη άνησυχία, άσπληρη...
— Τί να σου πώ, μαμά;...
— Γιατί θα βγής τώρα... Πού θα πάς;
— Σου είπα: στο μαγαζί...
— Λές ψέμματα!
— Γιατί μου μιλάς έτσι, μαμά;... Τί σου κάνει;

Μαλάκωσε άμέσως η άρρωστη:
— Κορούλα μου... Έχεις δικιο... ψιθύρισε, Έσύ σκοτώνεσαι για μένα, δουλεύοντας σκληρά, κι' έγω σου ζητάω καυγάδες...

— Όχι... Δικιο έχεις... Άνησυχείς σά μητέρα...

Κούνησε το πρόσωπο άσπρισμένο κεφάλι της η Πέρσα:

— Νάξερεις με πόση άγωνία σε βλέπω να βγαίνεις στους δρόμους, στη ζωή, στους κινδύνους της... Είσαι τόσο άμορφη, κι' οι άνθρωποι είνε τόσο πρόστυχοι, ιδίως όταν νοιώθουν άπρωσάτευτη την άμορφιά σου...

— Μη φοβάσαι, μαμά... Δέν ξέρω άν είμαι άμορφη, όπως λές: μία φορά όμως, είμαι μυαλωμένη...

— Μου τ' όρκίζεσαι;
— Ξεροκατάπτε η Τζένη.

— Σού... σου τ' όρκίζομαι... άπάντησε με διαταγμό.

Καθυσχασμένη έντελώς, η άρρωστη την τράβηξε στην άγκαλιά της και τη φίλησε με λατρεία:

— Πήγαινε τότε!... της είπε χαμογελάστη. Δέν σε ρωτάω τίποτ' άλλο...

Τέλειωσε το ντύσιμό της η Τζένη, βάρθηκε και φίλησε τη μητέρα της:

— Μην άνησυχήσεις, μαμά... της είπε. Έλπίζω να μην άργήσω πολύ...

— Νά μην άργήσης, γιατί η γειτονιά μας είνε άπόμηση και ύπάρχει όδός...

Χαμογέλασε με πίκρα η Τζένη, στη σκέψη ότι φόβος δέν ύπρχε στην έρημική φτωχογειτονιά της...

— Άντίο, μαμά... της είπε με ψεύτικη εύθυμία.

Καί βγήκε. Ένοιωσε πως δέν την κρατούσανε τα πόδια της, περπατούσε με προσπαθεία, σιγά-σιγά, σά ν' άνέβαινε το Γολγοθά της... Μπαίνοντας μέσα στο βαγόνι τού ήλεκτρικού, άνατρίχιασε συγκομα: Στο ίδιο βαγόνι, λίγο πιο πίσω, καθόταν ο Τέλης!

Κι' εκείνος μόλις την είδε κιτρίνισε. Ή Τζένη τόν χαιρέτησε μ' ένα κούνημα τού κεφαλιού της. Κι' ύστερα, άρχισε να κυττάζει επίμονα απ' τόν παράθυρο. Σ' όλη τη διαδρομή, διασπασότανε τη ματιά του κορφωμένη άπάνω της. Μέσα στο κεφάλι της,

Καί έλεινε αυτή ιστορία, συνεχίστηκε...

χιλιάδες σκέψεις στροβιλιζόντουσαν... Νόμιζε πως ήταν ύπόλογη άπέναντι σ' αυτό τόν άγνό άνθρωπο που την άγαπούσε με τόση εύγένεια, με τόση άδρότητα... Κι' αυτή τώρα, πήγαινε... Δέν ήθελε να τό συλλογιστή πού πήγαινε!... Της έρχότανε νά στανάξη... Κάτι φοβερό της έπνιγε το λαιμό... Ή όίκτη της πραγματικότητας γινότανε ακόμα πιό όικτή, γιατί τώρα βρισκόταν ο Τέλης δίπλα της!...

Ένώ κατέβαινε από το τρένο στην Άθήνα, δρέθηκε δίπλα του, στην έξοδο τού βαγονιού.

— Τί κάνεις, Τζενούλα;... τη ρώτησε εκείνος.

Κατακόκκινη, μάζησε ένα άπροσδιόριστο «καλά», κι' έτρεξε να χωθί μέσ' στον κόσμο. Ένοιωσε όμως το χέρι του να πιάνει σφιχτά το μπράτσο της!

— Τζενούλα... Στάσου... την παρακάλεσε. Έχω να σου πώ δυο λόγια...

— Όχι: τώρα... τού άπάντησε νευριασμένη.

— Γιατί;
— Είμαι διαστική...

Κι' έπειδή εκείνος έξακολουθούσε να της σφίγγει το μπράτσο, τού πρόσθεσε άπότομα, σχεδόν έχθρικά:

— Άσε με, λοιπόν!...

Την άφισε σά χαμένος να φύγει, ν' άπομακρυνθί. Καί μόνο την άκολουθούσε. Έκείνη έστριψε δεξιά, άριστερά τούς δρόμους, για να τη χάσει. Στο τέλος, μπήκε σ' ένα ταξί, κι' έφτασε έφτά και πέντε στο Σύνταγμα. Πήδηξε από το αυτοκίνητο, και δρέθηκε μπροστά στον κ. Κορνήλιο, πού η ευρισμένη του φάτσα έλαμπε δόλοκληρη από εύχαρίστηση, ενώ τα λιγυστά μαλλιά του είχανε κολλήσει με άθρονη μπριγιαντίνη άπάνω στο κρανίο του...

— *Ηρθες!... της ψιθύρισε γοητευμένος.

Έκείνη έβγαλε για να πληρώσει το ταξί της. Ο κ. Κορνήλιος όμως τη σταμάτησε:

— Στάσου... Τί κάνεις;... τη ρώτησε. Μην τό διώχνεις; θά μωό κι' έγώ...

Πειθήνια, ξαναμπήκε στο αυτοκίνητο η Τζένη, και πίσω της μπήκε κι' ο άποκρουστικός συνοδός της.

— Στά Πατήσια!... πρόσταξε ο κ. Κορνήλιος τό σωφό.

Πρίν ξεκινήσει πάλι όμως τόν αυτοκίνητο, η Τζένη διάκρινε μέσ' απ' τόν τζαμάκι ένός άλλου αυτοκινήτου τόν χλωμό πρόσωπο τού Τέλη, με τα μάτια του που τήν κυττάζανε σά δυο άναμένα κάδουνα!...

Και η έλεινη αυτή ιστορία, συνεχίστηκε...

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑΡΙΚΑ

Δυο διάσημα — χωρίς στις ηπιέρες τους — μωρά γιόρτασαν σχεδόν συγχρόνως στη Ρώμη την πρώτη επέτειο των γενεθλίων τους. Πρόκειται για τη Βερόνικα ντε Ασπρεντίς, κόρη της Σιλεάνας Μάνγκανο και τού Ρομπερτίνο Ροσσελίνι, γιού της Ίνγκριντ Μπεργκμαν. Ίσως η Βερόνικα (άριστερα) όσο και ο Ρομπερτίνο (δεξιά) έκαναν επ' εύκαιρία των γενεθλίων τους τα πρώτα τους βήματα υπό την επίβλεψη της μητέρας τους.

κε με τραγική μοιρολόγια. Μέρα παρά μέρα, κάθε δυο μέρες το πολύ, η Τζένη είχε «νυχτερί» στο μοδιστράδικο... Καί γύριζε άργα μέσ' στη νύχτα, κουρασμένη, α-
νδριανμένη, σέρνοντας τα πόδια της στο φτωχικό της... 'Η μάνα της πάντα την περιμένε ξύπνια. Μόλις την έβλεπε, ή μα-
τιά της έλαμπε από εύχαριστη. Συχνά τη μάλυνε τρυφερά:
— Κορούλα μου, κουράζεσαι... Αυτά τα νυχτερίνα μπορεί να δλάψουνε την υγεία σου...

Χαμογέλουσε πικρά ή φτωχιά η Τζένη... Μά μέσα στο τσαντάκι της έκρυβε ντρο-
πασμένη την άμοιρή του «νυχτεριού»...

Τόν Τέλη δέν τόν είχε ξαναδύ, από κεί-
νο το άπογεμα. Φαίνεται πως, άντί να έ-
πιδιώκη πιά τη συνάντησή της, την απο-
φευγε με έπιμονή, με μανία... Καλύτερα!
'Ενοιώθε ή φτωχιά κοπέλλα πως δέν θα
μπορούσε πιά να ύποφέρει τη ματιά του
τίμιου παλληκαριού...

Καί συνεχίζονταν έτσι ή ρουτίνα της
άμαρτίας. 'Ομοίομορφα πάντα, κοινότατα...
Τη συνήθισε κι' ή Τζένη. Τί να κάνη; 'Ο
κ. Κορνήλιος της φερώντανε πάντοτε ένκευ-
ριστικά τρυφερός κι' άπελπιστικά έρωτευ-
μένος...

— 'Εν' άπόγεμα, την ώρα που έμπαινε
στο ταξί μαζί με τη Τζένη, έβγαλε από
την τσέπη του συγχυσμένως ένα χαρτί.
— Τ' είν' αυτό;... τόν έρώτησε.

— Τηλεγράφημα... της άπάντησε.

— Από πού;

— Από το Παρίσι... Γυρίζει ή Ζερ-
μαίν!...

— 'Α...
'Ενοιώσε ξαφνικά άνακούφισι στο νέο
αυτό ή Τζένη: τώρα, με το γυρισμό της
γυναίκας του, ό φοβερός κ Κορνήλιος μπο-
ρεί να μην είχε πιά τόσες εύκαιρίες για
αίσθηματικά ραντεβού...

— Δέν στενοχωριέσαι;... τη ρώτησε.

— Γιατί;

— Μά, νά, τώρα δέβαινα δέν θάχουμε
την ίδια έλευθερία στο μοδιστράδικο...

— Δέν του άπάντησε. Αυτή ήταν ή κρυφή
έλπίδα της...

— 'Ενοίω σου όμως, καί δέν θα της πε-
ράσει της κυρίας Ζερμαίν! φώναξε άγριε-
μένος ό άνδρας...

— Γυναίκα σας δέν είνε; Δικαιώματα
δέν έχει άπάνω σας;...

— Κανένα! στρίγγυλσε ό κ. Κορνήλιος
με έξογκωμένες τις φλέβες του λαιμού του
από την άγανάχτη.

— Πώς κανένα;...

— Κανένα, σου λέω!... 'Η παντρεία μας
δέν είνε έρωτική σχέση, αλλά μονάχα έμπα-
ρικός συνεταιρισμός...

— 'Ε, άν είν' έτσι, δέν πρόκειται να
σας ζηλέψω...

Χαϊδεψε τα λιγοστά μαλλιά του κεφα-
λιού του ό κ. Κορνήλιος:

— Κι' όμως, με ζηλεύει! Έκανε.

— Τότε;

— 'Απλούστατα, θα κρυδόμεστε... 'Ο-
χι πως τη φοβάμαι, αλλά...

Τόν κύτταξε στα μάτια ή Τζένη:

— 'Αλλά, την έχετε ανάγκη...

— Ποιός τάπε;

— 'Εσείς το λέτε... Καί, το λένε καί
τα πράγματα...

— Τά πράγματα;...

— Ναί, για πέστε μου, ή κυρία σας είνε
μοδίστρα, έχει πελατεία, βγάξει λεφτά...
'Εσείς τί είσαστε;...

— Ζερκατάπιε ό κ. Κορνήλιος:

— Τί είμαι;...

— Φυσικά... Είσαστε μόνο άντρας της!

— 'Ο άντρας μιάς γυναίκας που βγάξει λε-
φτά καί έχει την καλωσύνη να τα μοιράζε-
ται μαζί του...

— 'Ηθελε να τόν προσβάλη, να τόν μα-
στιγώσει... 'Εκείνος όμως δέν άγανάχτησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Γ. μοι

— 'Ο κ. Λάμπρος Τσουκλίδης καί ή δις Αίκα-
τερίνη Κουμπάρου έτέλεσαν τους γάμους των.
Τους εύχόμεθα κάθε εύτυχία.

Οίκογένεια Ν. Μπέλλα

«Μετά την γαμήλιον τελετήν οι δρόσται συ-
νελήθησαν καί ώδηγήθησαν εις το άστυνομι-
κόν τμήμα...»

Ευτράπελα κα δραματικά ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΑ

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

— 'Ο άνύπποτος άναγνώστης των έφημερί-
δων, που άγνοεί έντελώς τόν μηχανισμό
της έκδόσεως, βρίσκεται κάπου-κάπου
μπροστά σε περιεργα τυπογραφικά λάθη.
Συνήθως, τα αντιλαμβάνεται καί γελάει.
Πολλές φορές όμως δέν τά καταλαβαίνει
καί συνοφρυώνεται μ' αυτά που διαβάσει.
Γιατί υπάρχουν μερικές σατανικές συμπτώ-
σεις τυπογραφικών λαθών, που δημιουρ-
γούν τις πλέον άπίθανες φάσεις, αλλά καί
τά πλέον άπίθανα... δράματα.

— 'Ο άναγνώστης πρέπει να ξέρη ότι ό
μόνος που δέν εύθύνεται για τα τυπογρα-
φικά λάθη είνε ό μεγαλομάρτυς της δημο-
σιογραφίας: ό διορθωτής. Αυτός το πολύ-
πολύ μπορεί να κάνη καμιά άσήμαντη
παράλειψη. Τα μεγάλα λάθη, τα φοβερά
κάποτε, όφειλονται στη βία της σελιδοποι-
ήσεως. Στο μέγεθος των γραμμών, στις
καταχθόνιες συμπτώσεις. Συμβαίνει δηλα-
δή, πάνω στη φούρια της δουλειάς, να
μπούν στη σελίδα λίγες γραμμές από μιά
είδησι καί λίγες από μιάν άλλη, έτσι που
ν' αποτελέσουν ένα ενιαίο σύνολο. Κάποτε
το λάθος φαίνεται άμέσως. Κάποτε όμως
— έδώ είνε ή παρέμβασις των καταχθονί-
ων δυνάμεων — συμπίπτει να γίνεται ή έ-
νωσις των δύο είδησεων κατά τέτοιο τρό-
πο ώστε να μη φαίνεται το λάθος, του-
λάχιστον με την πρώτη εντύπωσι.

Νά τώρα καί μερικά δείγματα αυτών
των σατανικών συμπτώσεων:

Τό 1923 ό Πατριάρχης Κωνσταντινου-
πόλεως Μελέτιος Μεταξάκης έκανε μιά έ-
πίσκεψι στα γραφεία της Φιλοπτώχου 'Α-
δελφότητος Κυριών του Πέραν 'Η είδησις
δημοσιεύθηκε σ' όλες τις έφημερίδες της
επομένης με στερεότυπη διατύπωσι. 'Ε-
ξάλλου έκανε μιά άπογευματινή έφημερίς,
της οποίας οι άναγνώσται διάβασαν ότι:

«'Η Α. Θ. Π. ό Οικουμενικός Πατριάρχης
κ. Μελέτιος έπεσκόφησε χθές την 5 μ.μ. τα
γραφεία την έν Πέραν Φιλοπτώχου 'Αδελ-
φότητος Κυριών, όπου παρέμεινε επί μίαν
ώραν περίπου. 'Η Α.Θ.Π. διεκρίθη εις τό
ούαν στέπ, το όποιον έχόρευσε με πολλήν
χαρίν...»

Πιο κάτω, στη στήλη των κοινωνικών, ύ-
πάρχε μιά είδησις που έλεγε:

«Εις τας αίθουσας της «Γαλλικής 'Ενώ-
σεως» έδόθη χθές μεγάλος φιλικός χορός
εις τόν όποιον παρευρέθησαν τά έκ-
λεκτότερα μέλη της διεθνούς κοινωνίας
της πόλεως μας. Διεκρίθησαν ιδιαίτερος

αί κυρίες καί δεσποινίδες... 'Εντύπων
έκαμεν ή γοητεία της δεσποινίδος... ή ό-
ποια έπληροφόρησεν τά πεπραγμένα της
'Αδελφότητος καί τώλόγησε τας παρευρι-
σκομένας κυρίας, προτενωθείσα κατά την
άναχώρησιν της μετά τών προσκεκλησάν-
των...»

— 'Ενα άλλο σατανικό λάθος που μου έρ-
χεται στο νού δημοσιεύθηκε κι' αυτό σε
μιά έφημερίδα της Πόλης τό 1922:

«Γάμοι... 'Ετελέσθησαν χθές οι γάμοι
του γνωστού έμπορου της πόλεως μας κ.
Δ. Α. μετά της δια πολλών χαρίτων κεκο-
σμημένης δεσποινίδος Β. Ε. Μετά την γα-
μήλιον τελετήν οι δρόσται συνελήθησαν
καί ώδηγήθησαν εις το άστυνομικόν τμήμα
του Γαλατά Σεράϊ».

Καί παρακάτω:

«Διαρρήξεις... Οι κακοποιοί... διέρρη-
ξαν χθές το κατάστημα «ωτερισμών... εις
το Καρακιοί καί άφηρεσαν διάφορα είδη
μεγάλης άξίας. Γενόμενοι όμως έγκαίρως
αντιληπτοί ύπό τών προσδοσώντων άστυ-
νομικών οργάνων άνεχώρησαν εις Πρίγκη-
πον, όπου θα διέλθουν τόν μήνα του μέ-
λιτος».

Πρό είκοσιπενταετίας περίπου οι άνα-
γνώσται μιάς πρωϊνης άθηναϊκής έφημερί-
δος έδιάβαζαν τά έξης:

«'Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Πάγ-
καλος έδέχθη χθές εις μακράν συνεντεύξιαν
τόν ύπουργόν κ. Λουκά Κανακάρη Ρού-
φον. 'Ο κ. Πρόεδρος έκράτησε τόν ύπουρ-
γόν εις γεύμα. 'Επικολούθησε συμπλοκή
με άποτέλεσμα τόν δαρύτατον τραυματι-
σμόν άμφοτέρων, οι όποιοι καί μετεφέρθη-
σαν εις το Λαϊκόν Νοσοκομείον. 'Ενεργούν-
ται άνακοίσεις».

Σε άλλη στήλη της έφημερίδος οι άνα-
γνώσται έδιάβαζαν τά έξης:

«Παρά την πλατεϊάν Κάνιγγος διεπλη-
κτίσθησαν χθές, τυχαίως συναντηθέντες
έκ Λεωδεσίας θαμβασκοπαρωγόι Χ. Ρ.
καί Ν. Π. δια κτηματικάς διαφοράς. 'Ε-
πικολούθησαν έξέτασις της έσωτερικής καί
έξωτερικής καταστάσεως καί διεπιστώθη
ταυτότης άπόψεων επί όλων των ζητημά-
των».

— 'Ενα τυπογραφικό λάθος, του όποιου οι
συνέτιες ήπληξαν κάπως δραματικές για
ένα γνωστό καί άγαπημένο ζευγάρι της
πρό 25 περίπου ετών άθηναϊκής κοινωνίας
είνε καί το έξης:

Μιά μέρα έπέστρεψε από το Παρίσι έ-
νας γνωστός έμπορος είδών γυναικείων νε-
ωτερισμών καί ό κομψοπόνητος κόσμος πε-
ρίμενε με ένδιαφέρον την επίδειξιν των μον-
τελλών. Προγαμνία μετά μερικές ημέρες
ό έμπορος έκάλεσε στενό κύκλο πελατι-
σών του στις όποιες παρουσίασε τα δείγ-
ματα, επιβουλασόμενος να όργανώσει άρ-
γότερα μιά γενικότερη επίδειξιν. Το έπό-
μενο βράδυ έστειλε στις έφημερίδες μιά
πληρωμένη άγγελία καί το πρωί της μεθε-
πομένης έδημοσιεύετο στην άστυνομική
στήλη μιάς έφημερίδος ή ακόλουθος είδη-
σις: «'Ανεκαλύφθη μυστική χαρτοπαικτική
λέσχη, εις την όποιαν οι συχνάζοντες έκα-
νον χορήσιν καί νασκωτικόν. Συνελήθη ή
διευθύνουσα το κέντρον Ρωσίσ Σόνια Χ...
καθώς καί ό προμηθευτής των νασκωτικών
Κ... Συνελήθησαν επίσης, οι (διάφορα ό-
νόματα καί έπαγγέλματα), Γ. Δ. έμπορος
ό όποιος έπέδειξε εις στενόν κύκλον κε-
κλημένων τα τελευταία μοντέλλα άτινα έ-
κόμισεν έκ Παρισίων».

Κατά κακή τύχη αυτή ή έφημερίδα με
το φοβερό καί μοιραίο λάθος ήταν εκείνη
που διάβασε πρωί-πρωί ή γυναίκα του έμ-
πόρου. Καί την κατέλαβε νευρικός παρο-
ξυσμός. Της πέρασαν φοβερές ιδέες από
τό μυαλό της: να αυτοκτονή, να σκο-
τώσιν τόν άνδρα της, ή να... καψή τα μον-
τέλα. 'Ενόμιζε ότι κάτι από αυτά έπρεπε
να κάνη. Εύτυχώς, που περιωρίσθηκε σε
μιά έπίσκεψι στο δικηγόρο της, στον ό-
ποιο, άνέθεσε τά σχετικά με την έκδοσι
του διαζυγίου. Καί φυσικά, την ίδια ημέρα
ή υπόθεσις είχε το «χαπύν έντ» της, όταν
διεπιστώθη το «φοικτόν λάθος», του όποιου
πανηγυρική επανόρθωσι έσπευσε να κάνη
την επομένη ή έφημερίς...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΡΑΘΗΝΑΙ

Με τό φακό του ματιού

ΜΙΑ ΠΑΛΗΑ, άδεράπυτη πλη-
γή που ταλαιπωρεί τους φοιτη-
τάς είνε τα συγγράμματα των κα-
θηγητών. 'Όσα κυκλοφορούν σε δι-
δλία είνε άπρόσιτα. (Στοιχίζει τό
κάθενα από 500 χιλιάδες κι' επά-
νω!) 'Όσα κυκλοφορούν σε χειρό-
γραφα είνε... τραγώδια. Κανείς
φοιτητής δέβαινα δέν έχει τόν και-
ρό καί την δυνατότητα να αντι-
γράψη χιλιάδες σελίδων που αντι-
προσωπεύουν ένα καί μόνον σύγ-
γραμμα.

Αυτή τη δασανιστική για τους
φοιτητάς κατάστασι φαίνεται άπο-
φασισμένος να τακτοποιήσιν ό ύφυ-
πουργός της Παιδείας κ. Μόδης.
Θά αναθέσιν έκτύπωσι των συγ-
γραμμάτων στον 'Οργανισμό 'Εκδό-
σεως Σχολικών Βιβλίων, έτσι που
οι φοιτητά να μπορούν να τά ά-
γοράσουν σε πολύ φθηνές τιμές καί
τό ποσάστον κέρδους που θα προ-
κύπτει να πηγαίνι στον ισχνό προϋ-
πολογισμό του Πανεπιστημίου. 'Αν
τό κατορθώσιν αυτό ό κ. Μόδης άς
είνε δέβαιος, ότι θα άνακηρυχθή ά-
πό τους φοιτητάς μέγας ευεργέ-
της!

Ο ΠΩΣ κι' άν έχη τό πράγμα, ό-
σο καί άν εξισώνεται σιγά-σιγά
τό γυναικείο με τό άνδρικό φύλο,
δέν δικαιολογείται ή προσωποκρα-
τησις γυναικών έπειδή συμβαίνει
να είνε μέλη των συμβουλίων άνω-
νύμων έταιρειών. 'Ορθότατα λοιπόν
διαμαρτυρείται ό Σύμβουλος 'Ανω-
νύμων 'Εταιριών καί άδικαιολόγητα
ό ύπουργός των Οικονομικών έπιμέ-
νει στην άποψιν του. Με τό να εξι-
σώνεται ή γυναίκα στα κοινωνικά
καί πολιτικά δικαιώματα δέν σημαί-
νει ότι πρέπει να καταργηθούν καί
οι στοιχειώδεις κανόνες ίπποτι-
σμού. 'Ο κ. Κωστόπουλος—άδρά-
τατος έν τούτοις άπέναντι του ώ-
ραίου φύλου—ας άναθεωρήσιν την
άπόφασιν του. Θα τό... μετανιώσιν
άν έπιμείνι στην άποψιν του.

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ του έτους του ά-
ποδύμου 'Ελληνισμού, ένας 'Ελ-
λην τό έξωτερικό ρίχνει την ιδέα
της τουριστικής δραχμής για τους
περιηγητάς γενικά. Το σύστημα
αυτό εφαρμόζονταν εύρύτατα πριν ά-
πό τόν πόλεμο σε πολλά κράτη καί
εφαρμόζεται ήδη στην 'Ιταλία. 'Ο

Στο επόμενο τεύχος

'Αρχίζει ή νέα συναρπαστική
σειρά:

ΤΡΑΓΙΚΕΣ καλλονές

Συγκλονιστικές περιπέτειες
της ζωής όνομαστών γυναικών
που ή έξωτική, ή μοιραία ώμορ-
φία τους γίνεται άφορμή να ύπο-
φέρουν σκληρά, να μη χαρούν ά-
πόλυτα τόν έρωτα, να καταστρα-
φούν καί να πεθάνουν μακριά άπ'
τόν κόσμο, λησμονημένες άπ' ό-
λους.

Ιστορικές άρχόντισσες καί
κοπέλλες του λαού που δοκίμα-
σαν τρομακτικά μαρτύρια καί πι-
κραν άπογοιτεύσεις, άπλως καί
μόνον γιατί ήσαν ώραιες σαν
άγγελoi!...

περιηγητής, δηλαδή, ανταλλάσσει
τό συναλλάγμα του με φθηνό τοπι-
κό νόμισμα—φθηνότερο από την έ-
πίσημη τιμή — καί διευκολύνεται
ή στήσι στην παραμονή καί την κι-
νήσι του.

Οι Γερμανοί χάριν στο «τουρι-
στικό μάρκο» είχαν προπολεμικά με-
γίστη τουριστική κίνησι καί σπου-
δαία εισπραξι συναλλάγματος. Τό
ίδιο καί οι 'Ιταλοι με την «τουρι-
στική λιρέττα». Τι θα χάσουμε άν
καθιερώσουμε κι' έμεις την «τουρι-
στική δραχμή»;

ΦΝΑ ΑΠΟ τα χαρακτηριστικώτε-
ρα δείγματα του κυκλώσεως που
κατευθύνει τη φορολογική μας πο-
λιτική, είνε το στοιχείο των «τεκ-
μηρίων» βάσει των όποιων καθορί-
ζεται ή οικονομική «εύμάρεια» του
φορολογουμένου. Τα τεκμήρια αυτά
είνε συνήθως τά πιο άπίθανα. Μιά
εύπρεπής λ. χ. έγκατάστασις, με
τά στοιχειώδη μέσα πολιτισμού θεω-
ρείται δείγμα... πλούτου! Μιά ή-
λεκτρική κουζίνα θεωρείται δείγμα
...μαχαραιοδωσύνης. 'Αν... ό μη
γένοιτο συμβή να έχης καί ήλεκτρι-
κό πλυντήριο, ασφαλώς είσαι ό 'Α-
γά Χάν. 'Ο Θεός να φυλάγχι τους
φορολογουμένους από τά άγαθά
του πολιτισμού...

Ο ΛΟΙ ΜΑΣ πρέπει να συμμορ-
φώσουμε με τις συστάσεις του
διευθυντού της 'Αστυνομίας κ. Βρα-
νοπούλου σχετικά με την καθαρι-
ότητα. Τα άτομικά μέτρα ούτε δα-
πάνες απαιτούν, ούτε κόπους. Είνε
ζητήμα καλής θελήσεως. Τα άπο-
τελέσματα όμως που θα προκύψουν
από την προσπάθεια του καθενός
μας θα είνε τεράστια για τό σύ-
νολο. Θα είνε επί πλέον χρησιμώ-
τατα για την εύπρεπή εμφάνισιν
του «κλεινού άστεος» της 'Ελλάδος, για
τό όποιον μιλεί με συγκίνησι καί
θαυμασμό όλος ό κόσμος, όταν...
δέν τό βλέπει από κοντά.

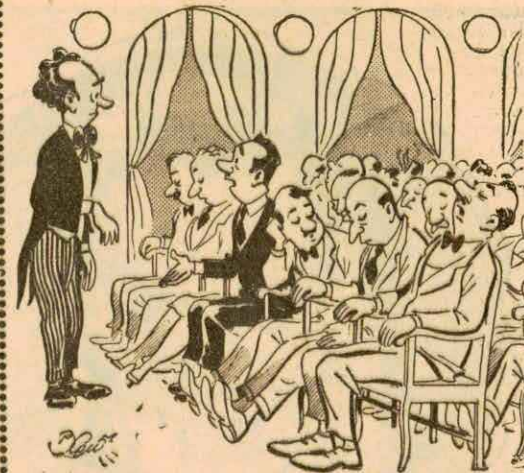
ΚΑΙ ΑΝ ακόμη για τόν ένα ή
τόν άλλον λόγο επιδραδυνθή το
γενικό πρόγραμμα εξηλεκτρισμού,
πρέπει να μη παρεμποδισθ ή κα-
τασκευή μέσα στις καθωρισμένες
προβεςίες, του ηλεκτρικού έργο-
στασιού Χαλκίδος, από τό όποιον
θα τροφοδοτηθή καί ή 'Αθήνα.

Η Πρόεδρος λέγει, ότι αί έγκατα-
στάσεις της δέν άντέχουν σε υπερ-
βολικό φόρτο — αυτό δέ τό βλέ-
πουμε συχνά — καί απειλεί άγρί-
ους περιορισμούς για τόν έρχομε-
νο χειμώνα. 'Ηδη απειλείται ή μη
παροχέυσις ρεύματος στις νέες
οικοδομές έπειδή δέν υπάρχουν πε-
ριθώρια στη δυναμικότητα των μη-
χανημάτων της Πάουερ. Γι' αυτό
πρέπει να κατασκευασθ τό ταχυ-
τερον το θερμοληκτρικό εργοστά-
σιο της Χαλκίδας. Κάθε καθυστέ-
ρησις είνε κίνδυνος...

ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ: «Κατά πρότα-
σιν του προέδρου του δημοτι-
κού συμβουλίου, εις τόν άπελευθε-
ρωθέντα προ της δημαρχίας χώρον
δέν να στήθι άγαλμα της θεάς
'Αθηνάς, καθ' όσον ή πρωτεύουσα
στερείται τοιούτου. Πρός τούτο θα
διενεργηθή διαγωνισμός δια την φι-
λοτέχνεισιν του άγαλματος».

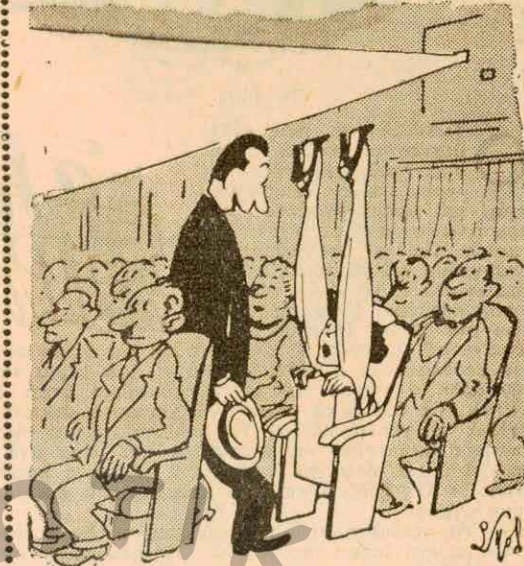
Πρώτον, ή πρωτεύουσα «δέν στε-
ρείται τοιούτου», διότι άγαλμα της
'Αθηνάς ύπάρχει, ως γνωστόν, στην
'Ακαδημία. Δεύτερον, δέν πιστευ-
ουμε να είνε κατάλληλο για τη θεά
'Αθηνά ένα τέτοιο πλαίσιο. Καί τρί-
τον, ό Δήμος έχει άλλες πιο έπίε-
γουσες υποχρεώσεις. 'Ας μην έπι-
μείνι στην πολιτική της... Ζαφει-
ρίτσας.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΣΤΗ ΔΙΑΛΕΞΙ

—'Εμένα, να με συγχωρήτε, είνε αδύνατον να
κλείσω μάτι. Πάσχω από άπνεία!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

—Ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς, είσθε πολύ
υποχωρετική!...
(Τού Σ. Πολενάκη)

ΕΚΑΙΚΗΣΙΣ

— Μπορώ να κάνω ένα τηλεφώνηματάμι;...
(Τού 'Αρχέλαου)

Ο Τζών "Αγκαρ.

Ο Τζών "Αγκαρ, ένας πολέμιος με πολλά παράσημα του τελευταίου πολέμου, είχε καινούργιος στάρ του κινηματογράφου και πρωταγωνιστής πέντε μέχρι τώρα ταινιών. Πριν ν' ακολουθήσει το επάγγελμα του ηθοποιού, ο "Αγκαρ επρόκειτο να γίνει... συσκευαστής κρεάτων! Ο πατέρας του είχε μια τέτοια επιχείρηση στο Σικάγο κι' ασφαλώς θ' ακολουθούσε την τέχνη αυτή, αν δεν μεσολαβούσε ο πόλεμος από τη μια μεριά και από την άλλη ο γάμος του με την διάσημη στάρ Σίρλεϊ Τέμπλ. Τα δυο αυτά σημαντικά γεγονότα ανέτρεψαν τα σχέδιά του για τα μέλλον. Τον τελευταίο χρόνο της στρατιωτικής υπηρεσίας του δρισκόταν μια μέρα στο σπίτι του με άδεια, όταν τον πρόσεξε ο διάσημος παραγωγός Ντέιβιντ Ο' Σέλζνικ και του πρότεινε μια δοκιμή στον κινηματογράφο.

— Ας τελειώσω πρώτα ο πόλεμος κι' ας γυρίσω πίσω... άκρως και τότε μπορούμε να συζητήσουμε γι' αυτό, απάντησε ο "Αγκαρ.

Ξανάγινε λοιπόν πολίτης το 1945, ύστερα από υπηρεσία τριών χρόνων στα μέτωπα του Ειρηνικού. Στο διάστημα αυτό η οικογένειά του είχε εγκατασταθεί στο Λος Άντζελες κι' εκεί πήγε ο Τζών για να τη συναντήσει. Ήταν ένας τιμημένος πολέμιος και, φυσικά, όλοι προθυμοποιήθηκαν να τον υποδεχθούν. Μεταξύ αυτών ήταν και πολλοί αστέρες της οθόνης. Κι' έτσι σε μια απ' τις πολλές δεξιώσεις που δόθηκαν εκ μέρους αστέρων προς τιμήν των παλαιών πολεμιστών, ο "Αγκαρ γνώρισε την Σίρλεϊ Τέμπλ, η οποία από τη πρώτη στιγμή έδειξε ζωηρό ενδιαφέρον γι' αυτόν. Το ίδιο ενδιαφέρον έδειξε κι' ο "Αγκαρ γι' αυτήν, που ήταν μια νέα, όμορφη, πλούσια και διάσημη στάρ του κινηματογράφου. Ξανσυναντήθηκαν πολλές φορές και δεν άργησαν να αλληλοεγαπηθούν. Στις 17 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους τέλος έσκασε η δόμδα που κατέπληξε ολόκληρη την κινηματογραφόπολη: Η διάσημη Σίρλεϊ Τέμπλ παντρεύονταν τον άσημο και σχεδόν άγνωστο παλαιό πολεμιστή Τζών "Αγκαρ!

Λίγες μέρες αργότερα ο Σέλζνικ, που καραδοκούσε την κατάλληλη ευκαιρία, έβρισε τα χέρια του από χαρά και μονολογούσε: — Θαυμάσια! Αυτή τη φορά τον

Τζών "Αγκαρ, σύζυγος της Σίρλεϊ Τέμπλ και κινηματογραφικός αστήρ

Η δημοφιλής στάρ Σίρλεϊ Τέμπλ.

κρατώ τον Τζών! Τώρα μπορώ να τον λανσάρω στο κινηματογράφο με τον τίτλο «Ο νεαρός κύριος Σίρλεϊ Τέμπλ». Μ' αυτό είμαι βέβαιος ότι θα σημειώσω ανέπιστα επιτυχία.

Καινούργιες συζητήσεις και σε λίγο το αποτέλεσμα έγινε γνωστό: Ο Τζών "Αγκαρ υπέγραψε πολυετές συμβόλαιο αποκλειστικής συνεργασίας με τον Σέλζνικ, ο οποίος, αφού δεν γύριζε δικές του ταινίες, έκανε και στην περίπτωση του Τζών, οτι έκανε και με άλλους αστέρες: τους «νοίκιαζε» σε άλλα στούντιο με γερή αποζημίωση. Πλήρωνε σ' αυτούς οτι ωριζε το συμβόλαιό τους και τη διαφορά, που ήταν σημαντική, την κρατούσε για τον εαυτό του!

Το ίδιο έγινε και με τον Τζών. Αφού επί δύο μήνες πήρε τα απαραίτητα μαθήματα δραματικής τέχνης και έλαβε μέρος σε πολλές σκηνές δοκιμαστικών ταινιών, ο Σέλζνικ τον παρέχώρησε σ' ένα γνωστό στούντιο που του έδωσε ένα πρώτο ρόλο στο φιλμ «Επέλασις την Αύγη», με τον Χένρυ Φόντα, τη Σίρλεϊ Τέμπλ και άλλους, υπό την διεύθυνση του γνωστού σκηνοθέτου Τζών Φόρντ.

Η επιτυχία του στο πρώτο αυτό φιλμ στάθηκε αρκετά καλή. Γι' αυτό και άμεσα συνέχισε να «γυρίζει» φιλμ, τότε για το ένα στούντιο και τότε για το άλλο. Τέσσερες ακόμη ταινίες του ήρθαν να επιβεβαιώσουν αυτό που είχε προβλέψει από τη πρώτη στιγμή ο Σέλζνικ. Οι κινηματογραφικοί κριτικοί και το αμερικανικό κοινό υποδέχτηκαν τον καινούργιο καλλιτέχνη με τα πιο θερμά λόγια. Ήταν άρα γε από το εξαιρετο δραματικό ταλέντο που είχε ή από την επίδραση που ασκούσε στον κόσμο το γεγονός ότι επρόκειτο για έναν ήρωα του πολέμου και σύζυγο μιας δημοφιλούς στάρ; Σήμερα πάντως ο "Αγκαρ, αν και «καινούργιος» στη πόλη του κινηματογράφου, έχει εντούτοις μια καλή θέση ανάμεσα στους νέους «ξέν-πρεμιέ». Θα την διατηρήσει όμως, θα τη βελτιώσει ή θα τη χάσει εντελώς, τώρα που χώρισε από τη Σίρλεϊ; Το μέλλον

θα το δείξει...

Ο Τζών "Αγκαρ γεννήθηκε στο Σικάγο στις 31 Ιανουαρίου του 1921. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ δυο χρόνια πριν τον πόλεμο και ένα μετά τον πόλεμο. Σήμερα θα μπορούσε να ήταν ένας επιστήμων, αλλά η τύχη τον έκανε ηθοποιό. Λογάριαζε να γίνει χημικός, αλλά ο Σέλζνικ από τη μια μεριά και η Σίρλεϊ από την άλλη τον έκαναν αστέρα παρότι τη θέλησή του!

Απ' εδώ και μερικούς μήνες ο "Αγκαρ είναι πάλι μόνος. Ύστερα από τρία χρόνια ευτυχισμένης ζωής στο πλευρό της διάσημης στάρ, η Σίρλεϊ και ο Τζών ανέκαλυσαν εαφονικά ότι διαφωνούσαν σε πολλά πράγματα. Και πέρυσι τον Σεπτέμβριο ζήτησαν και πήραν διαζύγιο.

— Ένας από τους λόγους που με ανάγκασαν να χωρίσω, λέει με λύπη ο "Αγκαρ, ήταν και το γεγονός ότι σ' ολόκληρο το Χόλυγουντ ήμουν γνωστός όχι με το όνομά μου, αλλά με τό: «ο κύριος Σίρλεϊ Τέμπλ». Αυτό φυσικά μ' ενοχλούσε πάρα πολύ. Ήθελα να έχω δική μου προσωπικότητα. Δεν επιθυμούσα επιτυχία με τ' όνομα της γυναίκας μου...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ρόμπερτ Τάιντσορ
"Ο Αρσέν Βενσάν"

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Αιούνηματ'α δράματα

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η τιμωρία της άπιστης

Καθώς το πλοίο συνέχιζε ήρεμα την πορεία του για τὴν Πειραιά, ὁ δεκανέας Ἀρίστος Γαλανός, ἀκουμπώντας στήν κουπαστή τῆς πλώρης, πάνω ἀπὸ τὰ γαλαζία νερά, κύτταζε ἀφηρημένα στὸ πέλαγος.

Ἦταν θυβισμένος σὲ πικρὲς σκέψεις καὶ ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του μαρτύρουσε βαθεῖα στενοχωρία.

Καὶ μὲ τὸ δικίو του τὸ παλληκάρι! Δὲν ἦταν δὲ καὶ μικρὸ πρᾶγμα αὐτὸ που τοῦ συνέβαινε:

Ἐκεῖ, στὸ Βόλο, ὅπου ὑπηρετοῦσε τὸ στρατιωτικὸ του πῆρε τελευταῖα ἕνα γράμμα τῆς ὁμορφῆς ἀγαπημένης του, τῆς Χρυσούλας Μπέρη, ἀπὸ τὸ Μοσχάτο — ἕνα γράμμα ἀναπάντεχο, πού του ἀναστάτωσε μονομιάς τὴν καρδιά του καὶ τὸ μυαλό του καὶ τοῦ φαρμάκωσε τὴ ζωὴ.

Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, ἡ κοπέλλα τοῦ ἔγραφε πὼς εἶχε μετανοήσει γιὰ τὸν αἰσθηματικὸ τους δεσμό καὶ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Ἀρίστο νὰ τὴ λύσῃ ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσίν της, ὅπως κι' ἐκεῖνος ἦταν ἀπὸ μέρος τῆς ἐλευθέρου νὰ κανονίσῃ τὴ ζωὴ του.

Γιὰ ποιὸν λόγο ἡ Χρυσούλα ἔπαιρνε ἑαφονικά αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, δὲν τὸ ξεκαθάριζε στὸ γράμμα της. Ἀκρὲς — μέσες μονάχα καὶ πολὺ ἀόριστα, προσπαθώντας νὰ δικαιολογήθῃ στὰ μάτια του, τοῦ ἔγραφε πὼς σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πού ἐκείνος ἔλειπε στρατιώτης — πέντε μῆνες τώρα — ἡ κοπέλλα τῶρα στὸ νοῦ της συχνὰ καὶ πολὺ τὸ σκεφτόταν, κι' ἔβλεπε πὼς δὲν ἦταν τρόπος νὰ παντρευτοῦν κάποτε καὶ νὰ ζήσουν μαζί. Ὅχι, βέβαια, πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ὅπως κι' αὐτὸς πού ἦταν τρελλὸς μαζί της...

Μὰ — ἀλλοῖμόν! — ἦσαν κι' οἱ δύο τους φτωχοί. Καὶ μάλιστα ὀρφανὴ ἡ κοπέλλα. Καὶ γάμος δὲν γίνεται μονάχα μὲ τὴν ἀγάπην. Μὲ τὸν ἔρωτα θρέφεται ἡ καρδιά — μὰ ἡ κοιλία πὼς θὰ γεμίσει!

Γιὰτί λοιπὸν νὰ θυσιάστουν καί, στὸ τέλος, νὰ φτάσουν κάποτε νὰ μετανοιώσουν καὶ πὺ εἶχαν ἀγαπήθῃ;

Αὐτὰ καὶ ἄλλα τέτοια τοῦ ἔγραφε ἡ καλὴ του, καὶ τοῦ ζητοῦσε καθαρά νὰ δώσουν ὀριστικά ἕνα τέλος στὸ εἰδυλλίό τους. Καὶ καθὼς τὰ θυμάται τώρα ὁ Ἀρίστος δοκρῶνουν τὰ μάτια του, σφίγγεται ἡ ψυχὴ του, τὰ χεῖλη του τρέμουν...

Ποτὲ δὲν θὰ τὸ πίστευε, πὼς ἡ ἀγαπημένη του Χρυσούλα θὰ γκρεμίετ' ἐν δειρὸ τῆς ἀγάπης τους!

Αὐτὴ ἡ ἴδια, πού σήμερα τ' ἀπαρνιέται ὅλα, δὲν τοῦ ἔλεγε ἄλλοτε πὼς τίποτα δὲν τὴ νοιάζει, πὼς οὔτε πλοῦτῃ, οὔτε μέγαρε ἐπιθυμῇ, παρὰ μόνο τῆς καρδιάς του τὸ θησαυρὸ καὶ τῆς ἀγκαλιάς του τὴ θερμὴ! Τί ἀπίστια!... Τί ἄδυσσος πρὺ εἶναι τῆς γυναίκας ἡ καρδιά!...

Μὰ νά, πλησιάζουν στὸν Πειραιά. Κι' ὁ Ἀρίστος θὰ τρέξῃ στὸ Μοσχάτο νὰ μάθῃ ἰ συμβαίνει πραγματικά...

Τὸ ἴδιο δρᾶδυ πού ἀνέθηκε στὸ Μοσχάτο, πῆγε καὶ συνάντησε τὸν Διονύσιον, τὸν φίλο του κάλφα, πού μαζί δούλευαν στὸ ἴδιο τσαγκαράδικο, κι' ἦταν γείτονας τῆς Χρυσούλας.

— Πές μου, τί τρέχει; τὸν παρακάλεσε.

— Ἐ, τί νὰ τρέχῃ! Νά, ὁ θεὸς τοῦ κοριτοῦ τὴν ἀρραβωνιάζει μ' ἕναν ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ἀλλάξανε γράμματα καὶ τώρα τὸν καρτεροῦνε νὰ γυρίσῃ. Δὲν σοῦ λέω οὔτε νῖος, οὔτε λεβέντης εἶνε, σὰν καὶ τοῦ λόγου σου. Μὰ τότε φάσαι τὸν παρὰ, καταπὼς ἀκουσά — δολιάρια, σοῦ λέει ὁ ἄλλος!... Καταλαβαίνεις τώρα;

— Ἀ, ἔτσι;... Καλὰ, λοιπόν!... εἶπε ξερά τὸ παλληκάρι καὶ μπήκε σὲ μιά ταβέρνα νὰ πιῇ γιὰ νὰ συνέρῃ.

Ζαλισμένος ἀκόμα ἀπὸ τὸ πολὺ πιστό, μὲ βαρὺ τὸ κεφάλι καὶ γεμάτο σκοτεινοὺς διαλογισμούς ὁ Ἀρίστος τράβηξε τὸ πρωτὸ τῆς ἄλλης ἡμέρας, γιὰ τὸ μέρος πού συναντοῦσε συχνὰ τὴν ἀγαπημένη του. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν τὸ περιδῶλι τοῦ θείου της καὶ μ' αὐτὸν ἔμεναν μαζί μὲ τὴ Χρυσούλα κι' ἡ μικρότερη ἀδερφή της, σ' ἕνα σπιτάκι μέσα στὸ χτήμα.

Στὸ περιδῶλι ἦταν μονάχες οἱ δύο ἀδερφές καὶ πότιζαν τὰ λαχανικά.

Μαρμαρωμένη κι' ἄσπλη ἀτόμεινε ἡ Χρυσούλα μόλις τὸν ἀντίκρυσε, δίχως νὰ τὸν περιμένῃ:

— Θεέ μου!... μπόρεσε μόνο νὰ ψιθυρίσῃ, ἀπὸ τὴν σαστισμάρα της.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι! εἶπε ἐκεῖνος σκληρὰ. Ἦρθα ἐπιτήδης, λιποτάχτησα, γιὰ νάρῃω, νὰ σοῦ εὐχηθῶ τὰ καλορίζικα!...

Τὴν κύτταξε μὲ βαθὺ βλέμμα μίσους καὶ περιφρονησεως. Καί, πρὶν ἡ κοπέλλα προλάβῃ νὰ πῇ κατὶ ἡ νὰ κινηθῇ, τῆς φώναξε:

— Φτοῦ σου, ἀδιάντροπη!

Ἡ Χρυσούλα ἄπλωσε τὰ χεῖρα της ἱκετευτικά πρὸς τὸ μέρος του.

Μὰ ὁ ἄλλος δὲν πρόσεχε πιά τὰ λόγια της. Ξαναμμένος, ὅπως ἦταν, ἐνοίωσε τὸ δαίμονα τῆς ἐκδικήσεως νὰ τὸν κεντᾷ.

Καὶ μονομιάς γράζοντας τὸ πιστόλι του τὴν πυροβόλησε δύο φορές.

Ἡ κακὸτυχη Χρυσούλα δέχτηκε κατὰ-στήθα τὶς φονικὲς σφαῖρες καὶ σωριάστηκε χάμω, νεκρή!

Τρομαγμένη στὸ ἀκουσμά τὸν πυροβολισμὸν ἡ ἀδερφή της ἔτρεξε μὲ θρήνους καὶ φωνές:

— Ἀδερφούλα μου!... Χρυσούλα μου! στέναξε ἡ καμένη.

Κι' ἀμέσως ὕστερα ὤρμησε, σὰν τίγρις, στὸ φονιά:

— Κακοῦργε! Τὴ σκότωσες, καταραμένε!... Βοήθεια, χριστιανοί, πιάστε τὸ φονιά!... Ἀδερφὸ μου! Ἀδερφούλα μου!

Χύθηκε καταπάνω του, προσπαθώντας νὰ μπήγῃ τὴ νύχια της στὸ λαιμὸ του.

Καὶ τότε ἐκεῖνος, πού εἶχε πιά ὀλότελα τυφλωθῇ, ἀφέθηκε νὰ παρασυρῇ στὸ αἰματωμένο πετρωμένο του:

Σήκωσε πάλι τὸ ὄπλο καὶ πυροβόλησε τὸ ἄθωο κορίτσι:

— Στρίγγα καὶ σὺ!... οὐρλιασε, τρελλὰ ἀπὸ μῖσος.

Μονάχα ὅταν εἶδε καὶ τὸ δεύτερο θῦμα του, πεσμένον ἀπάνω στήν πρώτη νεκρή, νὰ ξεψυχᾷ δογγώντας ἀπὸ τοὺς πόνους, μονάχα τότε ὁ τραγικὸς νέος μπόρεσε ν' ἀντιληφθῇ τὴ φρίκην τοῦ διπλοῦ του ἐγκλήματος.

Ἀνατριχιάζοντας, νοιώθοντας κιόλας νὰ ξεπνύουν μέσα του οἱ πρώτες τύψεις, ὁ Ἀρίστος ἔκανε δύο δῆματα πρὸς τὰ πίσω, γύρισε ὕστερα μονομιάς καὶ μὲ σαλεμένο τὸ λογικὸ, μὲ θολωμένα βλέμματα ἄρχισε ἑαφονικά νὰ τρέχῃ διαστικά, σὰν κυνηγμένος, νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ περιδῶλια, στὰ τυφλά.

Ἀκουγε πίσω του φωνὲς ἀντρῶν καὶ κλάμματα γυναικῶν. Σκόνταψε ἑξαφανα κάπου κι' ἔπεσε. Κι' ἔτσι τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν παράδωσαν στήν ἀστυνομία.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Χιούμορ

Τοῦ τὰ ξώφλησε

— Εἶδα στὸν ὕπνο μου ἀπὸψε πὼς ἤρθετε στὸ γραφεῖο μου καὶ μυνουσεῖς εἰς 100 χιλιάδες πὺν μοῦ χρωστάς.

— Καὶ δὲν μοῦ λες, πιστενεῖς στὰ ὄνειρα;

— Καὶ εἰς αὐτὰ πιστεύω!

— Ἐ, τότε... δὲν σοῦ χρωστᾶω τίποτε πια!...

— Γιατί ἔθελαν στὰ χεῖρα αὐτοὶ οἱ δύο ἐκεῖ κάτω;

— Γιατί ἐβρέθηκαν σύμφωνοι πάνω στὸ ἴσιο ζήτημα...

— Περιεργό! Πὼς μπορεῖ δύο ἀνθρώποι πὺν συμφωνοῦν μεταξὺ τους νάρθουν στὰ χεῖρα;

— Νά... ὁ πρώτος εἶπε στὸν δεῦτερο: «Ξέρεις, ἡ γυναῖκα μου εἶνε πολὺ θερμὴ!» Κι' αὐτὸς τοῦ ἀπάντησε: «Καὶ μένα τὴν ἴδια ἐντύπωσιν μοῦδωσέ!...»

Στοῦ ἐπισκευαστοῦ αυτοκινήτων.

— Διδάσκετε δωρεὰν σωφάρισμα;...

— Ἀλλὰ τότε ποῖο εἶνε τὸ κέρδος σας;

— Πληρώνομαι μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὸν κόπο μου... ἀπὸ τὶς ἐπιδιορθώσεις τῶν αυτοκινήτων πὺν σπάζουν οἱ μαθηταὶ μου!...

— Γυναῖκα, τὸ ξυράφι μου εἶνε γιὰ πέταγμα. Δὲν κόβει πιά τίς τρίχες...

— Μὴ λές, κουταμάρες! Δὲν μπορεῖ οἱ τρίχες σου νὰ εἶνε πὺν σκληρὲς ἀπὸ τὸ δαδὶ πὺν ἔκωπα τὸ πρωὶ γιὰ τὴ σόμπα!...

Ἡ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν εἰδοποιεῖ τὸν μελλοθάνατο ὅτι μπορεῖ νὰ παραγγεῖλῃ ὅτι θέλει γιὰ τὸ τελευταῖο του γεῦμα.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ φαγητό, ἀλλὰ γιὰ φροντὴ ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω σταφύλια, ἀπαντᾷ αὐτός.

— Σταφύλια! Λέει ὁ διευθυντής. Μὰ εἰμαστε στὸ Φεβρουάριο κι' ὡς τὸν Ἀύγουστο πὺν θὰ γίνονταν...

— Δὲν πειράζει, ἀπαντᾷ ὁ μελλοθάνατος. Μπορῶ νὰ περιμένω...

— Μπορεῖς γὰ μοῦ πῆς γιατί οἱ γυναῖκες δὲν γράφουν ἀστυνομικά μυθιστορήματα;

— Δὲν ξέρω.

— Θὰ στὸ πῶ ἐγώ: Γιατί, ἀπλοῦστα, δὲν θάταν ἱκανεῖς νὰ κρατήσουν μυστικὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόχου ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔργου!

— Ἀπὸ δὴ καὶ στὸ ἐξῆς, ὅταν τὸ δρᾶδν συνοδεύῃς τὸν ἀρραβωνιαστικόν σου ὡς τὴν ἐξώπορτα, ἀπαιτῶ νὰ μιλᾷς δυνατὰ κι' οἱ δύο σας.

— Μά, μπαμπά, μπορεῖ ν' ἀνησυχήσουμε τοὺς γείτονες. Γι' αὐτὸ μένομε ἔτσι ἀμήλητοι...

— Ναί, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σιωπὴ σας ἀνησυχεῖ ἐμένα!

Ἡ Λουίζα τραγουδαίει, παίζει βιολί, εἶνε πρωταθλήτρια τοῦ τένις καὶ ζωγραφίζει περίφημα.

— Μπορῶ! Ἄν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της ξερῇ λίγη μαγειρικὴ, θ' ἀποτελέσουν ἕνα τέλειον ζευγάρι!...

Ἡ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου στὸ λοποδύει:

— Κατηγορεῖσαι ὅτι, τρεῖς νύχτες κατὰ συνέχειαν, μπηκὲς στὸ ἴδιο κατὰ-στήμα γιὰ νὰ κλέψης. Πόσα πράγματα πήρες;

— Ἐνα μόνο, κύριε πρόεδρε! Ἐνα φάρμακον γιὰ τὴν γυναῖκα μου... μὰ μ' ἔστειλε δύο φορές νὰ τῆς τὸ ἀλλάξω!...

Ἡ Κορίν Καλδῆ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησεῦλες

Στὸ χτήμα του, πού βρίσκεται στὸ Μονφόρ — Λαρμούρ τῆς Γαλλίας, ὁ Ἐρικ Φὸν Στροχάιμ γράφει — κι' αὐτός — τ' ἀπομνημονεύματά του πὺν θὰ τὰ τιτλοφορήσῃ: «Ἡ ζωὴ μου καὶ οἱ ἐρωτές μου». Τ' ἀπομνημονεύματα αὐτὰ δὲν πρόκειται νὰ ἱδρῶν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος παρὰ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ καλλιτέχνη καὶ γι' αὐτὸ στὸ τελευταῖο κεφάλαιο θὰ περαιογραφῇται... ὁ θάνατος του. Ἡ σύζυγος τοῦ Ἐρικ Ντενίλ Φερζάκ θὰ γράψῃ τὸ κεφάλαιο αὐτό, καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ἴδιου... ἀνὰ αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ὁ Στροχάιμ πὺν εἶνε σήμερα 65 χρόνων ἔχει καταρτίσει ἥδη, μὲ κάθε λεπτομέρεια, τὸ πρόγραμμά τῆς κηδείας του.

Μία λεπτομέρεια εἶνε καὶ ἡ ἔξοδος: Ἡ ταγιγάνικη ὀρχήστρα τοῦ «Μοντενιέρ» (50 βιολιά) θὰ παίξῃ στήν ἐκκλησίαν τὸ «Ρέκβιεμ» τοῦ Στρίμπιτς.

Ἡ Ὑβὸν ντὲ Κάρλο, τὸ πῶ ὠραῖο κορίτσι τοῦ κόσμου, θὰ γυρίσῃ ἕνα φιλμ στὴ Γαλλίαν μὲ τὸν πῶ ἀσχημὸ ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου, τὸν Φερναντὲλ. Τὸ φιλμ θὰ φέρῃ τὸν τίτλο: «Ὁ σύζυγος τῆς στάρ». Ἡ Ὑβὸν εἶνε καναδικὴς καταγωγῆς καὶ ξέρει πολὺ καλὰ τὰ γαλλικά. Ἐτσι δὲν θὰ δυσκολεῖται καθόλου νὰ παίξῃ τὸ ρόλο της.

Ἡ Σερζ Ρετζιανὶ βρίσκεται στὸ Λονδίνο καί... τελειοποιεῖ τὰ ἀγγλικά του προκειμένου νὰ γυρίσῃ τὸν Μάρτιο ἕνα ἀγγλικὸ φιλμ μὲ πρωταγωνιστὴν τὴν Ἰταλίδα καλλιτέχνισσάν Βαλεντίναν Κορτέζε. Ὁ τίτλος τοῦ φιλμ εἶνε: «Οἱ γίγαντες τῆς παρανομίας».

Στὴ μικρὴ πόλιν Σαιντ'Ιλαίρ τοῦ Καναδά ὅπου ὁ Ὀττο Πρέμινγκερ γύρισε τὶς ἐξωτερικὲς σκηνὲς τοῦ φιλμ: «130 γράμματα» μὲ τοὺς Σάρολ Μπουαγιέ, Λίβιαντα Νταρνεγιέ καὶ Φρανσουάζ Ροζέ, συνέβη ἕνα χαριτωμένον ἐπεισόδιον. Σὲ μιά σκηνὴ τοῦ φιλμ ἕνας ἀστυνομικὸς συλλαμβάνει ἕναν ὑποπτο. Ὁ Ὀττο σκέφτηκε λοιπὸν ν' ἀναθέσῃ τὸν ρόλο αὐτὸ

στον ἀστυνομὸ τῆς πόλεως Ἀλεξάντερ Ντοναί. Ἀφοῦ ἐπαίξε τὸ ρόλο του μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία μάλιστα, ὁ ἀστυνομὸς, ὁμολόγησε ὅτι ἐπὶ 20 χρόνια πὺν ὑπηρετεῖ στήν ἀστυνομίαν τοῦ Σαιντ'Ιλαίρ, δὲν ἐνῆργησε πατέ καμμία σύλληψη κακοποιῶν καὶ ὅτι αὐτὴ πὺν ὑποκρίθηκε ὑποστάτῃ στὸ φακὸ θὰ εἶνε ἀσφαλὲς ἡ μονοδικὴ τῆς ζωῆς του. Νὰ μιά ἰδεώδης πόλις γιὰ ὁσοὺς ἀγαποῦν τὴν ἡσυχίαν.

Μέσα στὰ τρία χρόνια πὺν δρίσκειται στὸ Χόλλυγουντ ἡ Γαλλίδα Κορίν Καλδῆ κατάρθωσε νὰ γίνῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πῶ λαμπρὰ ἀστέρινα τῆς κινηματογραφουπόλεως. Ὁ γάμος της μὲ τὸν Τζὼν Μπρούφιλντ, γυιὸ τοῦ διασέμου συγγραφέως, ἦθε νὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχίαν της. Κι' ὅμως ἡ Κορίν ἔχει ἀκόμα δύο ἐπιθυμίες: θέλει ἕνα ὠραῖο ράντσο κι' ἕνα παιδί. «Ἐπειδὴ ὁ γάμος, λέγει ἡ ἴδια, δὲν ἔχω ἀκόμα ἀρκετὰ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσω τὸ ράντσο, θ' ἀρξίσω ἀπ' τὸ παιδί!»

Ἡ Χέντυ Λαμὰρ δῆλωσε πὼς πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κινηματογράφον. «Θέλω, πρόσθεσε, νὰ ζῶω πιά ἡσυχῇ μὲ τὰ παιδιά μου καὶ νὰ διασκεδάσω λιγάκι ἐν ὄσῳ εἶνε ἐκείνη καίρος».

Ἡ Ἰταλὸς κομικὸς Μακάριο, παραγωγοῦσας ἕνα πρωτοφανὲς γιὰ τὴν Ἰταλίαν ρεκόρ εἰσπράξεων. Μέσα σὲ μιά μονάχα βραδυὰ κέρδισε 5.280.000 λιρέτες.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀμερικανὸς συγγραφέως Τζὼν Στάινμπεκ, παντρεύτηκε γιὰ τρίτη φορά. Ἡ νέα σύζυγός του εἶνε ἡ ἡθοποιὸς Ἐλεν Σκῳτ.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ζάκαριου Σκῳτ.

Ἡ Γερμανὸς σκηνοθέτης Πάμπστ ἔφυγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Ἐλπίζει νὰ περῇ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στήν Ἰταλίαν καὶ νὰ ὑποδύῃ τὸν ρόλο τῆς Πηνελόπης στὸ νέο του φιλμ «Ὁδυσσεύς», πὺν θὰ γυρισθῇ σὲ δύο ἐκδόσεις: ἰταλικὴ καὶ ἀγγλική. Ἄν ἡ Γκάρμπο δὲν δεχθῇ, τότε ὁ Πάμπστ θ' ἀναθέσῃ τὸ ρόλο τοῦ Ὁδυσσεὺς σ' ἕναν Ἀμερικανὸ ἠθοποιὸ καὶ τὸν ρόλο τῆς Πηνελόπης θὰ τὸν ἀναλάβῃ ἡ Ἰσπανίδα στάρ Μέρι Μαρίν. Πάντως ἡ τελευταία θὰ ἐμφανισθῇ ὀψωδῆποτε στὸ φιλμ τοῦ Πάμπστ. Ἄν δὲν παίξῃ τὸν ρόλο τῆς Πηνελόπης θὰ ὑποδύῃ τὴν Ναυσικά. Τὰ νεῖστα τῆς μάλιστα καὶ ἡ ἀγγελικὴ ὁμορφιά της τὴν κάνουν κατὰλληλη γιὰ τὸ δεύτερο αὐτὸ ρόλο.

Ἡ Σερζ Ρετζιανὶ πὺν διέφυγε τοὺς ἀρραβῶνες της μὲ τὸν Μάρτιν Ἀττλ, γυιὸ τοῦ Ἀγγλοῦ πρωτοπουροῦ, ἔχει πολλὰ σκοτούρες μὲ τὸ κομψὸ τετρακύνθρον αυτοκίνητό της. Μέσα σ' ἕνα μῆνα πληρώσε πέντε φορές πρὸςτίμιον γιὰ διαφορὲς παραβάσεις τῆς τροχαίας: σὲ δύο φορές ἐπειδὴ στάθμευε σὲ ἀπαγορευμένον μέρος, δύο φορές γιὰ ἐλαττωματικὸ φωτισμὸ καὶ μιά ἐπειδὴ πέρασε ἀπὸ μιά διασταυρώσιν μὲ κόκκινο φῶς.

Ἡ Χέντυ Φόντα παντρεύτηκε γιὰ τρίτη φορά. Ἡ νέα του σύζυγος, ἡ ἡθοποιὸς Σουζάν Μπλανσάρ, εἶνε 22 χρόνων, ἐνῶ αὐτὸς συμπλήρωσε πρὸ καιροῦ τὰ 45.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες τῆς ζωῆς

ιστορίες τῆς γρίπης

Τὸ σεβαστὸ ὑπουργεῖο τῆς Ὑγιεινῆς μᾶς πληροφόρησε αὐτὲς τὶς μέρες, πὼς ἡ ἐπιδημία τῆς γρίπης εἶνε, λέει, «ἐν ὕφεσει». Πὺν πᾶει νὰ πῇ πὼς μερικοὶ πὺν ἀπόμειναν ἀκόμα, θὰ πέσουν κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους κι' ὕστερα, ἀντίο γρίπη! Ὁ γάμος εἶνε ἐντελὸς καὶ θὰ κάνουμε ὑπομονὴ ὡς τὸν ἄλλο χειμῶνα, πὺν θὰ μᾶς ξανάρθῃ, μὲ τὸ καλὸ.

Καὶ τί εἶνε αὐτὴ ἡ γρίπη, παρακαλῶ; Ὁ! τίποτα τὸ σπουδαῖον. Ἐνα γερὸ κρεβάτι, ἕνα γιγαντιαῖον κρεβάτι, λίγες μέρες, λίγος πυρετός, καὶ κινίνα καὶ ἀσπιρίνη καὶ νάμαστε πάλι ὀρθοὶ καὶ καλοστεκούμενοι ὅπως πρῶτα.

Τὴν πέρασε τὴ γρίπη, Γιαννάκη;

—Ναί, Δόξα σοι ὁ Θεός!

—Καὶ τοῦ χρόνου!

—Εὐχαριστῶ, παρομοίως!

Καὶ ἡ ζωὴ ξαναδρίσει τὸν κανονικὸ τῆς ρυθμό.

Ναί, μὰ τὰ πράγματα δὲν εἶνε τόσο ἀπλά. Αὐτὰ τὰ μυστήρια μικροβία τῆς γρίπης, πὺν εἶνε, λέει, τόσο μικρά, ὡς εἶνε ἕνα κανονικὸ μικροβίον νὰ εἶνε γίγαντας μπροστὰ τους — ὅπως, νὰ πούμε, ἕνας ψύλλος μπροστὰ σ' ἕναν ἐλέφαντα — φτιάχνουν ἕνα σωρὸ ἱστορίες πὺν ἀλλάζουν κάποτε καὶ τὴν ἴδιαν τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν δὲν τὴ σταματοῦν, ἐντελὸς. Σκαρῶνουν, δηλαδὴ, καὶ μικρὰ δράματα καὶ κατὰ μικρὲς κωμωδίες, σὰν κι' αὐτὲς παραδείγματα χάριν:

Ἡ Χρηστάκης εἶνε ἀπὸ τοὺς

—Εἶσαι ἄρρωστος, γιατρέ;

τρίψης. Κτύπησε στην κουζίνα, να δρής τσάι. Ψήσε μου ένα δυνατό. Φτιάξε μου κι ένα γκρόγκ με κονιακ... Καί κάνει γρήγορα!

Ο Χρηστάκης δάλλθηκε μ' ευσυνειδησία να κάνει το γιατρό και το νοσοκόμο. Όταν τελείωσε τις εντριβές, ο γιατρός τούγραψε μία συνταγή:

— Πήγαινε τώρα στο φαρμακείο να μου πάρης κι' αυτά τα φάρμακα. Νά, πάρε και το κλειδί ν' ανοίξης.

— Έγινε κι' αυτή η παραγγελία.

— Έσύ πώς πώς από γρίππη; είπε ο γιατρός.

— Είχα κάτι συμπτώματα, τώρα που έρχομαι, αλλά μου πέρασαν! Αισθάνομαι μία χαρά.

— Μπράβο! Κάτσε να μου κάνης λίγη παρέα. Κράτα κι το κλειδί. Καί αύριο έλα να με ξαναδής!

Την άλλη μέρα ο γιατρός ήταν καλύτερα.

— Σ' ευχαριστώ, του είπε. Σήμερα λέω να σηκωθώ. Νά μη σε κρατώ άλλο.

— Ναί, γιατρέ, είπε ο Χρηστάκης, αλλά κάτι μου χρωστάς.

— Τί;

— Δυο δίζιτες. Προς έβδομηνα πέντε που μου παίρνεις, εκατόν πενήντα χιλιάδες!

Ο γιατρός γέλασε με το άστείο. Αλλά ο Χρηστάκης επέμενε, γιατί ο γιατρός ήταν από κείνους που δεν κάνουν δωρεάν επίσκεψη ούτε στο θείο τους.

— Τέλος πάντων, του είπε, μου χρωστάς δυο δίζιτες, γιατρέ. Κάποτε θα τις εξοφλήσω με!

★

Δυο αδυναμίες είχε ο Στέλιος. Την αισθηματική του καρδιά και το μεγάλο φόβο για τις αοράσεις. 'Η πρώτη αδυναμία ήταν η Λιλή. Μία κοπέλλα νόστιμη, έξυπνουλα, χαριτωμένη. 'Η δεύτερη αδυναμία ήταν οι μεγάλες προφυλάξεις που έπαιρνε για τη γρίππη. Όλες τις συστάσεις της επιστήμης τις ακολουθούσε σχολαστικά. Ξάπλωνε νωρίς, έπαιρνε απολυμαντικά του αναπνευστικού συστήματος, απόφευγε τους κλειστούς χώρους και κάθε επαφή με ασθενείς.

Το ραντεβού τους ήταν Δευτέρα απόγευμα. Δευτέρα μεσημέρι ο Στέλιος έλαβε ένα σημείωμα:

«Μη με περιμένης απόψε, γιατί έπεσα από γρίππη. Μόλις σηκωθώ θα σε ειδοποιήσω. Λιλή».

Και ο Στέλιος περίμενε. Σάββατο μεσημέρι τηλεφώνημα:

— Γειά σου Στέλιο!

— Σηκώθηκες;

— Ναί. Σήμερα το πρωί. Το βράδυ να με περιμένης.

Την περίμενε, ήρθε. Έπληγαν κάπου και κάθισαν. Ψυχρός και αδρανής έμεινε ο Στέλιος. Ούτε τη φίλησε, ούτε τη χαιδέψε, ούτε καν το χέρι δεν της έπιασε.

— Γιατί είσαι έτσι σήμερα; παραπονέθηκε η Λιλή. Μία βδομάδα έχεις να με δής και ούτε ένα φιλή δεν μου δώσαες ακόμα.

— Σ' αγαπώ, Λιλή.

— Φίλησέ με, λοιπόν.

— Νά σου πω... Θέλω πολύ να σε φιλήσω. Αλλά δεν βρίσκει πώς είναι σωστό να το

αναβάλουμε για μερικές ημέρες;

— Γιατί;

— Γιατί μόλις σηκώθηκες από γρίππη. Καί η επιστήμη λέει πως κάθε άνθρωπος που σηκώνεται από γρίππη, εξακολουθεί να είναι φορέας μικροβίων για αρκετό διάστημα ακόμα. Λιπόν, εσύ έπληρες γρίππη. Αλλά αν σε φιλήσω, μπορεί να την πάρω κι' εγώ.

— Ας κάνουμε λίγη υπομονή ακόμα. Δεν με παρεξηγείς, α;

— 'Η Λιλή σηκώθηκε πειραγμένη.

— Άντε να χαθής, κρύε! φώναξε κι' άρπαξε την τάντα της.

— Λιλή... Νά σου εξηγήσω: — Μου εξήγησες αρκετά! Γειά σου!

Κι' έφυγε. Ο Στέλιος έχασε τη Λιλή, αλλά κέρδισε την υγεία του. Μα όχι για πολύ. Σε δυο μέρες έπεσε κι' αυτός. Κι' έτσι έχασε και τα δύο! 'Η γρίππη διάλυσε ένα τρυφερό ειδύλλιο, σύμφωνα με τις οδηγίες του υπουργείου Υγιεινής.

★

Μπορεί να ήταν τριάντα ενός χρόνου ο Γιώργος, αλλά δεν τόχε σκοπό να παντρευτεί. 'Ηταν από τους άντρες εκείνους που πιστεύουν πως ο γάμος είναι σκληριά κι' αυτός αγαπούσε την ελευθερία του, την ανεξαρτησία του και το δικαίωμα να διαθέτ' τον έαυτό του όπως του άρεσει, χωρίς νάχη «κεχαγια» — καθώς έλεγε — άπάνω στο κεφάλι του.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο, δυο βδομάδες πριν, είχε δώσει την «ελευθερία» της στη Φούλα, που τον τελευταίο καιρό είχε αρχίσει να τον ενοχλή με την ιδέα του γάμου. Έναμυστο χρόνο είχαν μαζί. Πού θα πήγαινε αυτή η ιστορία;

— Δεν σου είπα ποτέ πως θα σε παντρευτώ! της είπε ο Γιώργος.

— Όχι, δεν μου είπες. Ούτε έχεις αναλάβει καμιά ύποχρεωσι απέναντί μου. Αλλά, υπόθεσε ότι τραβούμε έτσι ακόμα δυο, τρία, πέντε, όχτώ χρόνια. Καί ύστερα μ' αφήνεις. Τί θ' άπογινω εγώ;

— Έχεις δίκιο, Φούλα. Αλλά κι' εγώ δεν έχω σκοπό να παντρευτώ. 'Αν παντρευόμουν, δεν θάπαιρνα άλληνη από σένα. Αλλά...

— ...Αλλά δεν θα παντρευτείς.

— Όχι. Κι' επειδή, μπορεί να σ' αγαπώ—αυτό το ξέρεις—αλλά δεν θέλω να σταθώ εμπόδιο στη ζωή σου, κι' ούτε νάχω ένα βάρος στη συνειδησί μου πως έγινα αίτια να χάσης το μέλλον σου, σου δίνω την ελευθερία σου. Αυτός ο χωρισμός με πικραίνει, αλλά δεν γίνεται αλλιώς!...

Και δεν έγινε αλλιώς. Χώρισαν δυο βδομάδες πριν. Απ' το ποιο «πρίν»; Μα δυο βδομάδες πριν ο Γιώργος πέση από γρίππη. Καί τον δαγκώσε για καλά, ήταν από τις πιο σοβαρές περιπτώσεις.

Και τώρα ήταν μόνος στο μικρό διαμερισμάκι — δυο δωμάτια και χώλ και τα λοιπά — που κρατούσε στον τέταρτον όροφο μίας πολυκατοικίας. Ο θυρωρός ειδοποίησε ένα γιατρό. Ο γιατρός ήρθε, διάταξε ζεστά, κινίνα και άλλα τέτοια, καλό φαί και περιποίηση. Άφισε κάτι συνταγές κι' έφυγε.

Κι' ο Γιώργος έμεινε μόνος, με τα φάρμακα, το θερμόμετρο τον πυρετό, το δήχα, τον ποнокέφαλο και τα ρίγη του. Ο θυρωρός φάνηκε μιά-δυο φορές για λίγα λεπτά και χάθηκε. Την άλλη μέρα είχε πέσει κι' αυτός. Ειδοποίησε δυο φίλους του νάρθουν να του κρατήσουν συντροφιά. Είχαν κι' εκείνοι γρίππη.

Τη νύχτα αναγκάστηκε να σηκωθεί ο ίδιος για να ετοιμάση κανένα τσάι. Αισθανόταν πως έκαιγε δλόκληρος, πως τού είχαν σπάσει τα κόκκαλα, πως το στήθος του έβραζε. Μα πιο πολύ αισθανόταν τη μοναξιά να τον πνίγη με την κρύα σκοτεινιά της. Ένας άνθρωπος δεν υπήρχε εκεί μέσα για να του δώση ένα ζεστό, ν' ακουμπήσει το χέρι του στο μέτωπό του που έκαιγε, να του πη μία κουβέντα παρηγοριάς.

Όταν ξανάρθε ο γιατρός, σηκώθηκε ο ίδιος και του άνοιξε.

— Μα πώς; ρώτησε ο δόκτωρ. Δεν έχετε κανέναν εδώ να σας περιποιηθή;

— Όχι, γιατρέ, είπε μελαγχολικά.

— Μα τότε πρέπει να καλέσετε καμιά νοσοκόμα. Είναι επικίνδυνο να σηκώνωσαστε ο ίδιος...

Το άντεξε και τη δεύτερη μέρα. Αλλά την τρίτη όχι. Την τρίτη, που ήρθε κάποιος φίλος του να του ευνήθη περαστικά και να φύγη σε πέντε λεπτά, γιατί είχε να πάη και σ' άλλους, έγραψε ένα σημείωμα.

— Σε παρακαλώ, στείλε το στη Φούλα.

Και το σημείωμα έγραψε: «Αγαπητή μου Φούλα. Είναι άπολυτη ανάγκη να σε ιδώ όσο μπορεί πιο γρήγορα. Πάρε ένα ταξί κι' έλα άμέσως».

Η Φούλα ήρθε.

— Άρρωστος είσαι; τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον και στοργή.

— Ναί, απάντησε ο Γιώργος. Μα δεν σε φώναξα γι' αυτό. Σε ήθελα για να σου πω πως σκέφτηκα καλύτερα για τους δυο μας. Αυτή τη στιγμή αοραβωνιάζομαστε!

Η Φούλα τον αγκάλιασε και τον φίλησε σαν τρελλή.

— Καί πως άλλαξες έτσι άποψας; ρώτησε.

— Αυτό είναι άλλη ιστορία, Φούλα. Τώρα ετοιμάσε μου ένα τσάι...

Η γρίππη, λοιπόν, είχε και προγενής. Ναί. Κάποτε χωρίζει, αλλά και κάποτε παντρεύει ανθρώπους, χωρίς τις οδηγίες του υπουργείου Υγιεινής.

★

Ήταν δυο γεροντάκια. Ο κύριος Χαράλαμπος—χαϊδευτικά κύριος Μπάμπης, που τούχε μείνει από τα νειάτα του— και ο κύριος Θεωδώρακης. Συνταξιούχοι και οι δυο, ο κύριος Χαράλαμπος παλαιός καθηγητής Γυμνασίου και ο κύριος Θεωδώρακης, τμηματάρχης, μιά φορά κι' έναν καιρό. Είχαν υπηρέτησι το κράτος τίμια κι' ευσυνειδητά και τώρα, έβδομητάρηδες πιά άποστρατοι της ζωής και της υπηρεσίας, περνούσαν τα τελευταία τους χρόνια με τη συνταξούλα τους. Χρόνια συντροφιά κι' οι δυο δρισκόντουσαν κάθε μέρα στο ίδιο καφενείο κι' έπαιζαν άρες ατελείωτες το τάβλι τους. Ήταν η άχώριστη παρέα, είχαν αντίθετες πολιτικές πεποι-

θήσεις, τσακωνόντουσαν γι' αυτές άρετα ζήλη για την ηλικία τους, μάλλωναν καμιά φορά και στο παίγνιδι, όπου πείραζε ο ένας τον άλλο, όταν τον κερδίσε. Μα, παρ' όλα αυτά αγαπιόντουσαν σαν αδέρφια. Όποιος πήγαινε πρώτος, παράγγελλε το τάβλι και περίμενε τον άλλο.

Και ήρθε η γρίππη.

— Πρέπει να φυλαγώμαστε Θεωδώρακη, είπε ο Χαράλαμπος, στο φίλο του. Η γρίππη κυνηγάει τους γέροντες. Τεσσάρες!

— Ναί, Μπάμπη. Έγώ φυλάγομαι! Καί νωρίς ξαπλώνω και κινίνο παίρνω και τα ζεστά τάχω ταραξεί. Μη φοβάσαι όμως. Κι' αν μάς τσιμπήση, έμεις θα τη σκαπουλάρουμε. Είμαστε γερά κόκκαλα. Έξάρεις!...

Το άλλο βράδυ ο Χαράλαμπος έκοψε την παρτίδα στη μέση.

— Δεν αισθάνομαι καλά!

Ο Θεωδώρακης τούπιασε το έρι:

— Μα έσύ καίς, Χαράλαμπε. Έχεις πυρετό. Την άρπαξες αύμενε. Άειντε να σε πάω ιτό σπίτι σου, να πέσης!

Τον έβαλε σ' ένα ταξί και τον πήγε.

— Νά μείνης στο κρεβάτι ως πού να γίνης έντελώς καλά, τον συμβούλεψε. Κι' άμα σηκωθής, η παρτίδα μάς περιμένει! Έχω τρία παίγνιδια κι' έχεις δυο!... Το σημειώνω! Άειντε, περαστικά σου!

Πέρασαν δώδεκα μέρες.

Ο Χαράλαμπος τυλιγμένος στο μάλλινο κασκόλ και ακουμπώντας στο μπαστούνι του, κατέπλευσε στο καφενείο. Ήταν άχρος κι' αδυνατισμένος, αλλά στα μάτια του σπίθιζε η φλόγα της χαράς. Άραζε στη συνηθισμένη γωνιά του και φώναζε το γκαρσόνι:

— Ένα τσάι και το τάβλι!

Το γκαρσόνι έφερε και τα δυο. Ο Χαράλαμπος άνοιξε το τάβλι, για νάνε έτοιμο και κύταζε το ρολόι του. Δέκα. Ο πού νάνε ο Θεωδώρακης θα φανή. Έχω δυο κι' εκείνος τρία, δεν το ξεχνάει, όλο αυτό θυμόταν στη γρίππη του. Δέκα και μισή. Έντεκα. Ξαναφώναξε το γκαρσόνι:

— Γιάννη!

Διαταγάς, κύριε Μπάμπη. Ο Θεωδώρακης άλλαξε τις άρες του; Του χρωστάω ένα μάθημα!

Ο κύριος Θεωδώρακης; Έκανε άπορημένο το γκαρσόνι και χαμογέλασε μελαγχολικά. Μα δεν το ξέρετε;

— Τί;

— Ζωή σε λόγου σας!

— Πέθανε; ψιθύρισε ο Χαράλαμπος.

— Σε τρεις μέρες μέσα. Τον ξεκληρίσε η γρίππη. Προχτές ήταν ή κηδεία του...

— Πέθανε! ψιθύρισε ο Χαράλαμπος. Κι' είχαμε άφίσει την παρτίδα άτελειωτή!

Και τον πήραν τα δάκρυα.

— Το ξέρω, είπε το γκαρσόνι. Έρχόταν κάθε μέρα κι' είχε άνοιχτο το τάβλι, όπως έρείς, καλή ώρα! Όλο σας περίμενε. Μα ήταν γραφτό το...

Ο Χαράλαμπος έκλεισε το τάβλι, με άργες κινήσεις.

— Πάρ' το Γιάννη!...

Σηκώθηκε, τυλίχτηκε καλά στο κασκόλ του, στηρίχτηκε στο μπαστούνι του και χάθηκε μέσο στην κίνηση του δρόμου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Τι να σ' κάνω, δεσποινίς; Δεν με ρωτάτε αν μπορώ να σ' ας πιάσω ψηλότερα;

ΧΑΛΑΣΤΡΑ!...
— Μου χαρίζετε αυτό το ταγκό, δεσποινίς;

— Δεν πιστεύω, κουμπаре, να χαθής πάλι, με τη γυναίκα μου!..

— Κλέαρχεεεε!...

— Καλέ τί λέτε πού δεν μπορώ να γνωρίσω τον άντρα μου, επειδή είναι μασκέ... Όρϊστε τα δυο καρούμπαλα που τούκανα το πρωί!..

— Άλλοίμονο, Άριστείδη μου. Έτσι θα τη βγάλουμε άποψε, γιατί έχουνε χορό άπό πάνω και το σπήτι είναι παληό!...

Ρυτίδες της καρδιάς

(Η σκηνή σ' ένα γραφείο σπιτιού. Έπισημονικό, βαρύ γραφείο, με «σκουρα» την ατμόσφαιρα, λές και το φως δεν τολμάει να φανή ζωηρό από σεβασμό στο νομό της Σοφίας και της Μελέτης.

Τριγυριστή διβλιοθήκη, σαν μικρογραφικό «υπνωδωμάτιο» των νεκρών έγκεφάλων που ζούν ή αγωνίζονται να ζήσουν αιώνες ολόκληρους μέσα στους χρυσόδετους τόμους.

Είνε νύχτα προχωρημένη σχεδόν ημερωμάτα. ΕΚΕΙΝΗ: Ώμορφιά που προσπαθεί μάταια με τους μύχους της νηστείας και των καλλυντικών ν' απορρίψει την παλαιότητα της απ' την «ένεργό υπηρέσας» της αγάπης. Σαραντάξη χρονών. Ψηλά, λεπτή, με κανονικό κι ακόμη κάπως όρεκτικό το ταλαιπωρημένο στοματάκι που ο «Ερώτας» — σκληρός και λίγο χυδαίος — το πέταξε στο «καλάθι των αχρήστων της αγάπης» μόλις ο Χρόνος με τ' αδυσώπητο χέρι του τσαλάκωσε κάπως τις σόκινες γοπτείες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πενηντάρης, κομψός, σοβαρός, περιποιημένος. Φαίνεται πολύ πιο νέος.

Στο άνοιγμα της Αυλαίας, εκείνη μόνη, μέσα στο μεγάλο γραφείο, κλαίει δουβά με την έννευριστική υπόκριση της ήχητικής μονοτονίας κάποιου παλιού χρυσοσποίκλου ρολογιού). ΕΚΕΙΝΟΣ (Μπαίνει και εφονιάζεται): Δεν κοιμάσαι: Τί θέλεις εδώ; (Μ' ενδιαφέρον) Κλαίς;... Μήπως άρρώστησες;

ΕΚΕΙΝΗ (Φαρμακωμένο γαυόγελο): «Οχι! Μην αησχύνεις!... (Άνοίγει το σφιγμένο χέρι της και δείχνει ένα μπλε τσαλακωμένο χαρτί). Βόλκα αυτό!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Με εφονικές ρυτίδες πόνου στο μέτωπο. Σιγά): Ξεψάρες στα συρτάκια μου;... (Λυπημένα). Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ (Σκομπίζει τα μάτια της άσπονημένη με το μπλε χαρτάκι): Ούτε ξε-

ρω! Τώρα το μετανιώσα κι' εγώ μά... έγινε πιά!... Είχες πη πώς θα δουλέψης τη νύχτα, όπως τάλεγες και τόσες άλλες βραδιές. «Α-εσσανα ξύπνησα. Είχες αφήσει το φως αναμμένο, ίσως για να με ξεγελάσεις (διορθώνει)... για να με ξεγελάσεις, έννοώ από καλωσύνη σου... (άναστενάζει)... για να νοιώθω πως είσαι κοντά μου... εδω... δίπλα μου... κι' αν ξυπνήσω να ξανακοιμηθώ ήσυχη!... (Με κουφή αγωνία για το λείψανο αυτό της έλπίδας). Δεν είν' έτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σπαταγμένη καρδιά και ντροπισμένο βλέμμα): Ναι... Έτσι είνε... ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ξέρω πώς μου ήρθε και σηκώθηκα... (λυγμός)... και μπήκα στο γραφείο για να σε φιλήσω!... (Κλαίει). Ύστερα... όταν είδα πως δεν είσαι μέσα... σε φώναξα... βγήκα στο γυμναστήριο... είδα πως έλειπε το παλτό και το καπέλλο σου... (λυγμική παύση)... και ξαναγύρισα γεμάτη αγωνίες... Χίλιες σκέψεις πέρασαν απ' το μυαλό μου... Κουτές, άνοητες: «Μήπως κάτι σου συνέβη στα οικονομικά σου... μήπως είσαι μπλεγμένος σε τίποτε άσχημο... μήπως πιάς να σκοτωθής;...» (Κάπως συνέρχεται). Κι' έτσι άνοιξα τα συρτάκια σου... (Το γράμμα της πέφτει απ' τα χέρια). Τότε κατάλαβα!... Δύο χρόνια ολόκληρα υπάρχει στη ζωή σου και μια δεύτερη ζωή!...

Μια γυναίκα που όπως γράφεις, σε λατρεύει κι' εκείνη!... Τη ζήλευω... μα δεν τη μισώ... «Αφού σ' αγαπάει;... (Ρίχνει το βλέμμα της κάτω στο μπλε τσαλακωμένο γραμματάκι που παρακολουθεί ψυχραίμα τη μικρή τραγωδία). Συναντηθήκανε τα δάκρυά μας σ' αυτό το χαρτί!... Τώρα είν' εκείνη, όπως λείει, «με την απελπισία» της γιατί έσύ... δεν πήγες δυο βράδια... Και στέγνωσε κι' εγώ τα μάτια μου μ' αυτό!... Ένώθηκαν οι πόνοι μας!... (Νευρικό γέλιο). Δεν είν' άστειο;... «Η μήπως είνε τραγικό;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Βαρεία και βαθεία): «Ήσυχασε, Λέλα μου! Ήσυχασε μωρό μου!... (Της χαϊδεύει τα μαλλιά). ΕΚΕΙΝΗ (Κάθεται να τη χαϊδεύει σαν άρρωστο γατάκι): «Μωρό μου!... Τό λές μηχανικά. Τό ίδιο θα λές και στην άλλη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ («Αναλαμβάνει» σ' σκληρό καθήκον τον ανδρισμό του. «Ανάδει ένα τσιγάρο): Προτιμούσα να σου εξηγήσω το πρωί. Μα φοβάμαι πως δεν θα κοιμηθείς μ' αυτή την όχληρη σκέψη... (Σ' αν άπολογία και μα-ρω! Τώρα το μετανιώσα κι' εγώ μά... έγινε πιά!... Είχες πη πώς θα δουλέψης τη νύχτα, όπως τάλεγες και τόσες άλλες βραδιές. «Α-εσσανα ξύπνησα. Είχες αφήσει το φως αναμμένο, ίσως για να με ξεγελάσεις (διορθώνει)... για να με ξεγελάσεις, έννοώ από καλωσύνη σου... (άναστενάζει)... για να νοιώθω πως είσαι κοντά μου... εδω... δίπλα μου... κι' αν ξυπνήσω να ξανακοιμηθώ ήσυχη!... (Με κουφή αγωνία για το λείψανο αυτό της έλπίδας). Δεν είν' έτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ («Αναλαμβάνει» σ' σκληρό καθήκον τον ανδρισμό του. «Ανάδει ένα τσιγάρο): Προτιμούσα να σου εξηγήσω το πρωί. Μα φοβάμαι πως δεν θα κοιμηθείς μ' αυτή την όχληρη σκέψη... (Σ' αν άπολογία και μα-

ζί σαν έπισημονική διάλεξι): «Ακου, Λέλα... Όλα τ'ά νίκησαν οι άνθρωποι εκτός από τη φύσι!... Έτσι μάς έφτιαξε αυτή. Ο άντρας γεννάει πολύ πιο άσγά. Έρωτικά, έννοώ. Κι' είνε... όπως λέμε και στη βιολογία. «Ώων πολύγυμνος»...

ΕΚΕΙΝΗ (Αφρημένα): Ζών;... (Με ύπουσινειδητη κακία). Ναι... Είνε! «Ι-σως»...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Με κάποια... «μικρή» αηδία για τον έαυτό του): Δεν έκτιμώ τους άντρες!... Έκτιμώ τις γυναίκες, περισσότερο. «Αν αφησούμε λίγες εξαίρέσεις, είνε πάντα σχεδόν τ' αίσθηματικά θύματα... (Νοιώθει πως μιλεί αδέξια). Έχασα... και τη «ρητορική» μου «δεινότητα» τούτη τη στιγμή!... Όταν σ' ενδιαφέρει προσωπικά ένα θέμα, γίνεσαι άτεχνος... δειλός... και γελοίος! (Αναπνέει δαθεία). Θα σου πω απλά κείνο που θέλω: Μπορείς να κάνεις άπιστία στη γυναίκα σου. Άλλ' αυτήν σέβεσαι!... Αυτήν έκτιμάς!... Σ' αυτήν δίνεις όλη τη στοργή και την τρυφερότητα που μπορείς νάχης! Σ' αυτήν δίνεις, με μια λέξη την καρδιά σου!

ΕΚΕΙΝΗ (Πικρά κι' άνεπανόρθωτα πληγωμένη): Σ' εύχαριστώ!... Είσαι πάντα πολύ ευγενικός... (Σηκώνεται). Μα τώρα πιά... είνε περιττή κι' η ευγένεια. «Αρχισαν οι ρυτίδες της καρδιάς!... Έχουν ίσως κι' αυτές τ'ά «καλλυντικά» τους... (Γλυκό, πονεμένο βλέμμα). Προσπάθησε!... «Ίσως να τις «γιατρεύεις»... (Τονισμένα). «Αν κι' έχεις δυο γυναικες άρρωστες... (Σβυσμένα)... Καληνύχτα... (Φεύγει άθροβα).

(Μεγάλη παύση). ΕΚΕΙΝΟΣ (Σχεδόν με-γαλόφωνα): Θεέ μου!... «Ας ήταν νάχω γεράσει εγώ πριν από κείνη... (Ρίχνει το κεφάλι στα χέρια).

Αυλαία. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

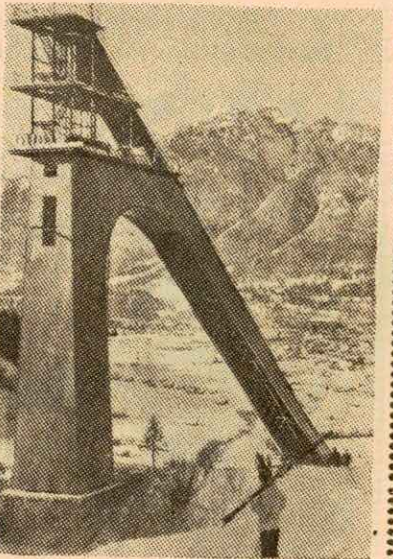
Μια ώρα για γιορτή

Στις 23 Φεβρουαρίου, το δρόμο, στο πολυτελές κέντρο «Σέ-νου» ή «Σχολή Κλασσικών Χορών και Μπαλέτου» του κ. Μοριάνωβ γιόρτασε τη γιορτή της Απόκριας. Ο έλεκτός καλλιτέχνης παρουσίασε ένα μικρό, αλλά άρεκτά ώραίο πρόγραμμα χορών με τις μαθητιές του Ε. Μουρίκη, Γ. Σιγανού, Α. Μπέλλου, Ε. Ρουμπέση, Ν. Συριοπούλου και Α. Λογοθέτου. Ο ποιητής Μενεστρέλ παρουσίασε στο διαλεχτό κοινό που κατέκλυσε την αίθουσα του κέντρου, ευθυμογραφικά τον «Παράδεισο του... Άδάμ» (δ κ. Μοριάνωβ λέγεται «Άδάμ») με τους εύχymους καρπούς του! «Ύστερα απ' τις ήπειρίδες των μαθητιών της Σχολής έπακολούθησε το χορευτικό και άκροβατικό πρόγραμμα του «Σέ-νου» με τ'ά εξαιρετικά του νούμερα.

Η πολιτισμένη αυτή γιορτή άφισε άριστες έντυπώσεις στους κεκλημένους.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
Η μοναδική δραματική «ένεξι» του θεάτρου μας Βάσω Κοναλίδου, στο ρόλο της Αγίας Ίωάννας.

ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΠΟΡ
Ο νέος πύργος για πηδήματα με σκι που κατασκευάστηκε στο Γκάρμς της Γερμανίας, με μπετόν και σίδηρο.

Ο «ΦΙΛΟΣ» ΜΙΑΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ
Η Γερμανία καλλιτέχνης Γκάρντι Γκαρτέ με την εξημερωμένη λεοπάρδαλη της το «Ρίγγο», τη στιγμή που του δίνει το μπιφτέκι του με το στόμα της, στο νούμερό της σ' ένα μπάρ του Μονάχου.

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ του Καποδίστρια

Οι αντιδράσεις στην εκλογή του Κυβερνήτη

Στη Συνέλευσι της Τροιζηνίας οι πληρεξούσιοι είχαν χωριστή στο ζήτημα της εκλογής του Κυβερνήτη της Ελλάδος. Πολλοί, όπως ο νησιώτης Ύδραϊοι και Σπετσιώτες, που ή γνώμη τους βαρύνει παραπάνω, δεν ήθελαν τον Ι. Καποδίστρια. Γιατί; Γιατί σαν ναυτικοί ανησυχούσαν μήπως ή Άγγλία θυμώσει, έπειθόν τον Καποδίστρια, ως Ρωσόφιλο, τον απέκλειε από την εκλογή.

Έτυχε τις μέρες εκείνες (Μάρτιος 1827) να φτάση στον Πόρο ο Άγγλος ναύαρχος Αμιλτων και οι νησιώτες, μαζί κι' όσοι άλλοι διαφωνούσαν, είδαν τον έρχομό του φιλέλληνα Άγγλου μοίραρχου του στόλου, ευκαιρία μοναδική να μάθουν μήπως είχε γίνει καμμία αλλαγή στις παλιότερες, για τον Καποδίστρια, γνώμες των ξένων.

Άρπασαν λοιπόν την περίσταση. Και πήγαν, όσοι διαφωνούσαν, με έπι κεφαλής τον Γ. Κουντουριώτη, στο Θ. Κολοκοτρώνη, το δυνατώτερο συνήγορο της εκλογής του Καποδίστρια, και του είπαν:

—Την άλλη φορά, —θυμάσαι;— στην Έρμιόνη, που κάναμε την άλλη Συνέλευσι, ο Αμιλτων δεν ήθελε την εκλογή του Καποδίστρια. Τώρα που ξαναφέραμε το ζήτημα της εκλογής του, να πιάς, συ ό ίδιος, δίχως συνοδό, να τον ρωτήσεις πάλι, να δούμε τι θα πη.

—Να πάω! είπε ο Κολοκοτρώνης ολόπρόθυμος. Και ξεκίνησε για τον Πόρο να βρή τον Αμιλτων. Ο Αμιλτων, μόλις έφτασε εκεί ο Γέρος, τον δέχτηκε άμέσως. Ύστερα από τα τυπικά λέει ο Κολοκοτρώνης στον ξένο ναύαρχο: —Ήρθα για να σου πω κατιτίς... —Να μου το πής έλεύθερα, του απαντάει ο Αμιλτων, χωρίς δισταγμό!

—Βλέπεις, έξοχώτατε, πόσο είμαστε άφοσιωμένοι στην Άγγλία! —Αυτό το ξέρω, του λέει ο Αμιλτων.

—Λοιπόν, δεν είνε πολλές μέρες,

Στο έρχόμενο τεύχος

Μία νέα εξαιρετικού ενδιαφέροντος ιστορική σειρά του έλεκτου συνεργάτου μας κ. ΔΗΜ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ,

Η ΩΡΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Πρόκειται για τη μυθιστορηματική ζωή και τις καταπληκτικές περιπέτειες της πεντάμορφης Αθηναίας άρχοντοπούλας Βασιλικής Αργυράκη, που κλείστηκε τον 17ον αιώνα στο χαρέμι του Σουλτάνου Αχμέτ του Α', τον γοήτευσε με την ασυγκρίτη καλλονή της, νίκησε με τη χάρι της τις άλλες χανούμισσες κι' ευεργέτησε με τη μεγάλη επιρροή της τη σκληρωμένη πατρίδα της. Στην αληθινή αυτή ιστορία περιγράφεται με ζωηρά χρώματα ή ζωή των Αθηναίων στα χρόνια της σκλαβιάς και ή όνειρεμένη κι' έξωτική ζωή των χαρεμιών, έπι τη βάση των σπουδαιότερων πηγών.

που έμεις, οι Έλληνες, ψηφίσαμε δυο Άγγλους και τους βάλαμε κορώνα στο κεφάλι μας. Ο ένας είνε ο αρχιστράτηγός μας ο Ριχάρδος Τσούρτς, κι' ο άλλος είνε ο αρχιναύαρχός μας, ο Κοχραν.

—Πολύ καλές και πολύ χρήσιμες για σας οι δυο αυτές εκλογές, απαντήσε ο Αμιλτων.

—Μά ίσα-ίσα τ'ό ίδιο λέμε κι' έμεις. Άλλά τώρα μένει και κάτι άλλο, που πρέπει κι' αυτό να το τελειώνουμε, γιατί ο καιρός δεν μάς περιμένει άλλο... —Τί είν' αυτό; ρώτησε ο ναύαρχος.

—Νά, να κάνουμε και κανένα Κυβερνήτη μας. Κανένα Κυβερνήτη— ξανάπε ο Γέρος—να σωθούμε...

—Κάντε τον! απάντησε αδιάφορα ο Αμιλτων.

Ο Γέρος ξεροκατάπτε. Δεν ήξερε πώς να συνεχίση τη κουβέντα, που είχε άνοιξει με τον Άγγλο ναύαρχο. Έπί τέλους πήρε το άβρογος και:

—Δεν μάς δίνετε—λέει—σείς οι Άγγλοι κι' ένα Κυβερνήτη να τελειώνουμε;

—Αυτό καμμία μεγάλη Δύναμι δεν θα τ'ό δεχτή! λέει ο Αμιλτων.

—Τί να κάνουμε; ξαναλέει ο Γέρος κάνοντας το στενωχωρημένο... Τάχα, δεν μπορούμε να καλέσουμε τον Καποδίστρια;... Ναι, είν' αλήθεια πως την άλλη φορά στη Συνέλευσι της Έρμιόνης δεν είχαμε κανένα τέτοιο σκοπό... Μα αφού τώρα έχουμε δυο Άγγλους σ' ανώτερα αξιώματα (τον Τσούρτς και τον Κοχραν), τί θα βλάψη ο Καποδίστριας, που είνε ένας άξιμος μας, είνε «Ε λ λ η ν α ς»;

—Πάρτε τον Καποδίστρια, είπε, τότε, ο Αμιλτων, γιατί αλλιώς χαθήκατε!

Έτσι ψηφίστηκε ο Καποδίστριας Κυβερνήτης 3 Απριλίου 1827.

Το πρώτο φάρμακι, ύστερ' απ' την εκλογή του, το πήρε στην Άγγλία, πριν κατέβη στην Ελλάδα.

Όταν πήγε σ' ανάκτορο του Ουίνδσορ για να παρουσιαστή στο Βασιλιά περίμενε το Γεώργιο Δ' δυο ώρες στην πινακοθήκη. Τέλος μπήκε μέσα ο Γεώργιος...

«Προχωρών ο Βασιλεύς—γράφει ο ιστορικός— έφθασεν εκεί όπου ίστατο ο Καποδίστριας και ως αν τον συνήντησεν εκεί άπρόσδοκώς είπεν: «Α! εδω είσθε κυρίες Κόμη, Χάιρα πολύ». Και μπό' άπάντησιν άναμεινας, άπεμακρυνή ήσυχως... Τούτου γενομένου ήνοιξε τις την θύραν δι' ής είσηλθη ο Καποδίστριας και τον προέπειψεν εις την άμαξάν του... Ο τρόπος αυτός— έπιλέγει ο ιστορικός— έφανερώσεν άρκούντως την διαθέσιν της άγγλικής κυβερνήσεως προς τον Κυβερνήτην της Ελλάδος».

Το παραπάνω ιστορικό περιστατικό τ'ό είχε άφηγηθή ζώντας ο ίδιος ο Καποδίστριας στον Σπ. Τρικούπη, όπως ο τελευταίος τ'ό θεαδώνει: «Έχω εκ στόματος του άειμνήστου την άφήγησιν», τονίζει.

Άμα ο Καποδίστριας έφτασε στην Αίγινα (1828) είχε άρχισι να δέχεται τους επίσημους πολύ απλά και να μιλά μαζί τους, έχοντας στα δεξιά του τον Κολοκοτρώνη. Σε μία στιγμή ο Γέρος είδε τα ματογυαλιά του Καποδίστρια άκουμπημένα πάνω στο τραπέζι. Τ'ά σήκωσε με διάκρισι κι' άρχισε να τ'ά ξετράζει με προσοχή μεγάλη.

—Τί τα κυττάζεις; του λέει ο Κυβερνήτης.

—Τά κυττάζω, απάντησε ο Γέρος, γιατί θέλω να δω αν θα μπορείς μ' αυτά να μάς ξεχωρίσεις εύκολα. Θαρρώ, τ'ά ματογυαλιά της έξοχότητάς σου πρέπει να είνε πολύ καθαρά....

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά Έδικαιρα

Η κρίσις

Όλίγον τι άπρόοπτος κι' αϊφνιδιαστική μία βραδυά εξέσπασε κρίσις πολιτική, για κάποια λόγια άστόχαστα που είπε ο Κανέλλος κι' ο Παπανδρέου θυμώσε, καθώς κι' ο Βενιζέλος.

Συζήτησις μες τη Βουλή εγίνηκε άγρία. Μεθ' ο έπηκολούθησεν ευθύς ψηφοφορία. Μαύρισε την Κυβέρνησι φανατικός ή «ΛΕΚ» αλλά εις αντίσταθμισμα την ψηφισε ή «ΕΠΕΚ».

Κι' όλα είνε τώρα μια χαρά και όλα είνε τρέλλα. Κι' από την Πόλη έρχομαι και στην κορφή... κανέλλα!

Ο μαχαράνιās

Άκου νέο! Άκου πρᾶμα! Κάποιος Καμπιγιά Μαχάμα, ήγεμών, λέει, στο κράτος που τ'ό λέν «Χρυσή Άκτι» —που στο διάβολο να είνε άρα γε ή χώρα αυτή;— απέβίωσε κι' άφηκε, στα όγδόντα δυο του χρόνια είκοσι έφτά συζύγους κι' εκατό παιδιά κι' εγγόνια!

Τί ώραίο που είν' αλήθεια, νάσαι τέτοιος ήγεμών! Κι' αν μία μέρα τ'ά τινάξεις, μετά δόξης και τιμών, να σε κλαίν τριάντα χήρες—ούτε μία, ούτε δύο— και ν' άνοίγουν τ'ά παιδιά σου ένα... όρφανοτροφείο!

Έτριψα τους όφθαλμούς μου όταν διάβασα τ'ό νέο. Κι' άπορώ και συλλογιέμαι και έξίσταμαι και λέω: Μ'ε είκοσι έφτά συζύγους—που γεμίζουν δυο βα- (γόνια!—

πως τ'ό άντεξε να φτάση τ'ά όγδόντα δυο χρόνια;

Χοροί

Άπόκριες! Άπόκριες! Χορεύει ή Άθήνα όλη. Χοροί εδω, χοροί εκεί, χοροί σ' όλη την πόλι. Χορεύει ό κόσμος εύχαρις και τούτη τη φορά! Κι' άλλοι χορεύουν σάμπα ή φοξ και άλλοι... τ α μ π ο υ ρ ά !

Η άνοχώρησις του βροχοποιού

Είς την λίμνην Μαραθώνος δόμβας έρριπεν έσχάτως, ο βροχοποιός ο μέγας και ήττηθη κατά κράτος. Την Άθήνα ήρθε να πνίγη με τ'ό τεχνητό νερό του και στην ένδοξόν μας λίμνην έπαθε τ'ό Βατερλό του.

Και αφού άνοικτιρμόνως τον κορόιδεψαν τ'ά νέφη, τ'ά...δρεμένα του έπήρε και τήν χώρα του έπιστρέφει, πατήρσας έπαισχύντως, όπως είνε προφανές κι' εις άνάμνησιν άφίσας όλες του τίς... μηχανές!

Άνεχώρησε άπρόοπτος και κρυφίως και στη ζούλα, άφου, μ' όλη την ρεκαλάμ, έκανε εδω μία νούλα. Και θά ίδιθη Αθηναίοι—ο ούρανός μας θα τ'ό δείξη— τ'ώρα πούφυγε ο δλάμης, τ' νερό... έχει να ρίξη!

Τυχера άδέρφια

Πέντε άδέρφια κάθονταν σ'ής Κρήτης τ'ά ταμπούρια και δουλεύαν όλημερίς—με όρεξι και φούδια! Πέντε άδέρφια δουλεύαν και ήταν φτωχάκια κι' έχυναν τον ιδρώτα τους για λίγα παραδάκια!

Μά εάφνου απ' την Άμερική τους έρχεται φαρμάκι, πως ο χαμένος άδελφός που έχει εκεί πεθάνει, κληρονομιά τους άφισε πολύ-πολύ γενοιά, που δισεκατομμύρια δραχμές τ'ά λέν' έννέα!...

Η ιστορία, θρε παιδιά, μοιάζει σαν παραμύθι! Τί να σας πω! Η καρδούλα μου βαθεία συνεκινήθη. Και είπα: Στη φαιμία αυτή κι' εγώ, λέει νάχα (μπλέξει!)

Κι' αντί για πέντε, δηλαδή, νάμιασε άδέρφια...έξη!

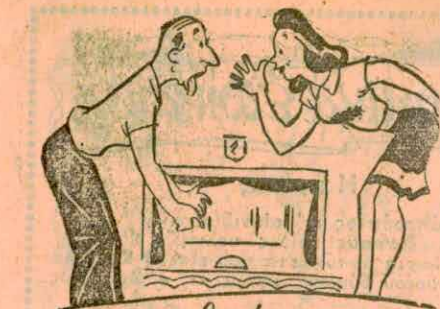
Συνέχεια εκ των προηγούμενων

Κι' άλλες σοβαρές επίσης, εις τον ΟΛΠ λέει, βρεθήκαν, τελευταίως, καταχρή- (σεις, που τις είχανε ξεχάσει και τις βρίσκουν μια-μία, σ'τού Όργανισμό Λιμένος τ'ά λαμπρότατα ταμεία: Κι' όπως παν οι άνακρίσεις, θαμνηδόν κι' ούχι (προφώς,

ίσως κι' άλλες καταχρήσεις ν' άνασούρη ή βυθοκόρος. Κι' ο καθεός που τις μαθαίνει, μία τέτοια σκέψη (κάνει:

Τ'ό πως τόσες καταχρήσεις χώρεσαν... σ' ένα λιμάνι!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

41 κωμωδία μας

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΩΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΕΛΛΑ: Νουστιμούλα μ' όλη την κυρια-
λεξία. Εύγραμμο κορμάκι, τσαχπίνικο
μουτράκι, μπιρμπιλωτά ματάκια, πρακλι-
τικά χειλιάκια και σεξαπλικώτατα γυμ-
νάκια. 27 χρονών. ΠΕΤΡΟΣ: Κοινοτά-
τος τύπος απ' αυτούς που δεν μπορούν να
ξεχωρίσουν... ούτε οι αστυνομικοί! 38
χρονών. Άντρας της Νέλλας. ΣΠΥΡΟΣ:
Φίλος του Πέτρου. Ασημαντότης πανομοι-
ότυπη. ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ: Νεαρός και νό-
στιμος.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του Πέτρου).

ΠΕΤΡΟΣ (συνεχίζει κουδέντα): Κά-
θε μέρα μου κάνει σκηνές! Και κείνο που
πραγματικά δεν μπορώ να υποφέρω, Σπύ-
ρο μου, είναι η κρεββατομουρμούρα!... Μά-
λιν πέσω, κατακόπος στο κρεβάτι και
πάλι να ξεκουράσω λίγο το κορμί μου,
ἀρχίζει! Κείνη την ώρα τὸ θυμάται ο-
λά!... Για τὰ λεφτά που δεν της έδωσα,
για τὸ φουστάνι, που δεν της αγοράσα,
για τὸ παπούτσι που της τράκανε στε-
νά ο παπουτσιές, για τὸ φαί, που της
έκαψε ἡ δούλα...

ΣΠΥΡΟΣ (διακόπτει): Μὰ καλά, ἐσύ
φταίς για ὅλα.

ΠΕΤΡΟΣ: Βεβαίως. Ἐγὼ καὶ μόνον
ἐγὼ. Κι' αἰώνως ἐγὼ! Κι' ἀποκλειστι-
κῶς ἐγὼ! Καὶ πάντα ἐγὼ! Καὶ συνεχῶς
ἐγὼ. (Σ' ἀπόγνωσι): Για τὰ λεφτά που
δεν της έδωσα, φταίω ἐγὼ που δεν τὰ
δρῆκα!

ΣΠΥΡΟΣ: Σύμφωνοι.
ΠΕΤΡΟΣ: Διόλου «σύμφωνοι»! Ἀλλὰ
τέλος πάντων... (Συνεχίζει): Για τὸ φου-
στάνι που δεν της αγοράσα φταίω πάλι
ἐγὼ!

ΣΠΥΡΟΣ: Κι' ἐδῶ σύμφωνοι.
ΠΕΤΡΟΣ: Κι' ἐδῶ διόλου «σύμφωνοι»!

—Ποῦσαι, μάστορα, μου κάνεις τὴ χάρι νὰ μὲ πετάξεις μέχρι τὸ σπῆτι μου;.
(Τοῦ Β. Χριστοδουλίου)

ἀλλὰ τέλος πάντων. (Συνεχίζει): Για τὰ
παπούτσια που της έκανε στενά ο πα-
πουτσιές φταίω ἔπίσης ἐγὼ, γιατί ἐγὼ
τὴν πήγα σ' αὐτὸν τὸν παπουτσή... (ἀνα-
πνέει)... καὶ τέλος για τὸ φαί που της
έκαψε ἡ δούλα φταίω ἐγὼ, ἐπειδὴ δεν
δρίσκα ἄλλη δούλα!... (Ἐξάλλος): Καὶ
για τὴ λίμνη που δεν ἔχει νερό ἐγὼ
φταίω!... Καὶ για τὸ σκουπιδιάρι που
ἀργεὶ νὰ περάσει ἐγὼ φταίω!... Καὶ για
τὴ δροχὴ, καὶ για τὸ χιονιά, καὶ για
τὴν ἀτομικὴ δόμδα, καὶ για τὴν Κόμιν-
φορμ. ἐγὼ φταίω!...

(Σιγή).

ΣΠΥΡΟΣ (Ξερά): Χώρισε.
ΠΕΤΡΟΣ: Εὐχαριστῶ πολύ!... Ἀφοῦ
τὴν ἀγάπησα.

ΣΠΥΡΟΣ: Ἐ, τότε τί νὰ σοῦ κάνω;
Κάτσε... καὶ κάνε ὑπομονή!

ΠΕΤΡΟΣ (μ' ἀγανάκτησι): Ναί, ἀλ-
λὰ ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ μιά ὀδομάδα! Μὲ
παίρνει ὁ ὕπνος μέσα στο τραμ!... Σή-
μερα τὸ πρωὶ μὲ ξύπνησε μὲ σκουντιές ὁ
εἰσπράκτορας: «Τέρμα, μου λέει, κύριε,
βὰ κατεβήτε;». Κι' ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κατε-
βῶ στὰ Παλὰ. Ἀνάκτορα καὶ δρόσθηκα,
στὰ καλά καθούμενα, στοῦς Ἀμπελοκή-
πους!... Κι' ἦθα στο γραφείο δέκα πα-
ρὰ εἰκοσι! Ζωὴ εἶν' αὕτη!

ΣΠΥΡΟΣ... (Μὲ ὕφος «εὐρηκα» φαι-
νῆς ἐμπνεύσεως): Δεν της κάνεις ἕνα
κόλπο;

ΠΕΤΡΟΣ: Τί κόλπο;
ΣΠΥΡΟΣ: Μεγάλο κόλπο. Νὰ ἐξαφα-
νιστῇ!

ΠΕΤΡΟΣ: Τί; Νὰ ἐξαφανιστῶ;
ΣΠΥΡΟΣ (θριαμβευτικά): Μάλιστα!...
Καὶ νὰ της ἀφίσης ἕνα σημεῖωμα «ἡ-
ξεις ἀφῆξεις»... Νὰ πούμε: «Λένα, ἐγὼ
φεύγω... Κάποτε θὰ συναντηθούμε... Ἰ-
σως καὶ τώρα... Ἰσως καὶ ποτέ...» Σ'
ἀρέσει;

ΠΕΤΡΟΣ: Καθόλου! Πρῶτον δέ, τὴ
λένε Λένα, ἀλλὰ Νέλλα. Δεύτερον τί θὰ
πῇ «θὰ συναντηθούμε τώρα ἢ ποτέ»;

ΣΠΥΡΟΣ: Μὰ δεν τὸ εἶπα ἐγώ!

ΠΕΤΡΟΣ: Ἐτοί τὸ εἶπες!... Πάντως,
ἡ ἰδέα εἶνε περίφημη. Τὸ γράμμα θὰ τὸ
συντάξω ἐγὼ!

ΣΠΥΡΟΣ: Ὅπως νομίζεις.

ΠΕΤΡΟΣ: Καὶ θὰ της τὸ πᾶς ἐσύ.
ΣΠΥΡΟΣ: Δεν ἔχω ἀντίρρηση. Ἀλλὰ
ἐν τῷ μεταξύ δὲν κρύδεσαι στο σπίτι
μου. Ἄμα ἐμφανίσῃς, καήκαμε!

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' ἂν ἀρχίσω νὰ μὲ ζητᾶ
ἡ ἀστυνομία;

ΣΠΥΡΟΣ: Θὰ τηλεφωνᾶς κάθε πρωὶ
στο Βρανόπουλο: «Εἶμαι καλά, μὴν ἀνη-
συχήτε, ἀλλὰ μὴν τὸ πῆτε στη γυναῖκα
μου»!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σπίτι του Πέτρου).

ΣΠΥΡΟΣ (συνεχίζει συζήτηση):... Τί
λέει τὸ γράμμα, κυρία μου, ἂν ἐπιτρέ-
πεται;

ΝΕΛΛΑ (διαβάζει ἀδιάφορα):... «Φεύ-

γω, Κάποιος πάντα φεύγει... Πρέπει νὰ
φεύγῃ... Κι' ὁ γυρισμός ἀμφοδολός... Πό-
τε;... Ἰσως ποτέ. Γκούτ-λάκ!... (Μορφα-
σμός). Ἀηδίες!... (Σηκώνεται): Χαίρετε,
κύριε! Μεροὶ για τὸν κόπο που κάνετε.
ΣΠΥΡΟΣ (Σηκώνεται κι' αὐτός, φυ-
σικά): Μὰ... μήπως πάει ν' αὐτοκτονήσῃ;
ΝΕΛΛΑ (μὲ πλήρη ἀπάθεια): Δεν τὸ
ἐλπίζω. Πάντως ἂν συμβῇ, θὰ τὸ μάθου-
με. Ὁρβουάρ, κύριε!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σε τρεῖς μῆνες. Στο σπίτι του Σπύρου)

ΠΕΤΡΟΣ (σουλατάρει νευρασθενικά
κι' ἀπελπισμένα)... Μ' ἔκαψες!... Οὔτε
κἂν ἀνησυχῆσε, οὔτε κἂν ἔφαγε νὰ μὲ βρῇ!
Κι' ἐγὼ μέμυνα ἐδῶ μέσα... Ἐγκλωδισμέ-
νος σὲ μιά παλιοκαμάρα τρεῖς δόκλη-
ρους μῆνες!

ΣΠΥΡΟΣ: Σὲ εἰδοποίησα. Ἀπὸ τὴν
πρῶτὴ μέρα. Ἡ γυναῖκα ἦταν ἀπαθε-
στάτη!

ΠΕΤΡΟΣ (ἔξαλλος): Τότε γιατί ἐπέ-
μενες νὰ ἐκτελέσουμε τὸ σχέδιό σου;

ΣΠΥΡΟΣ: Μαζὶ ἐπιμέναμε. Ὑποθέσα-
με. Ὑποθέσαμε καὶ πολὺ λογικὰ δέβαια
καὶ εἶπαμε: «Νόμισε πῶς εἶνε κολπάκι.
Μὰ μόλις περάσῃ μιά ὀδομάδα θὰ τρελ-
λαθῇ»!

ΠΕΤΡΟΣ: Καὶ πέρασαν τρεῖς μῆνες
κι' εἶνε μιά χαρὰ στὴν υγεία της!... (Σα-
χλοσαρκαστικά): Καί, ὑποβῶ, ἔχει σώ-
ας τὰς φρένας. (Σουλατάρει). Ὁραῖο
τὸ σχέδιό σου! Περιόφημο!... Εἶσαι ὁ με-
γαλύτερος... ἐρωτικὸς ἐπιτελάρχης! (Πά-
ει πρὸς τὴν πόρτα).

ΣΠΥΡΟΣ: Πού πᾶς;

ΠΕΤΡΟΣ: Σπίτι μου! Βαρέθηκα νὰ
κάνω στὰ καλά-καθούμενα τὸν «ἐξαφανι-
σθέντα». Τηλεφώνῃς μου σὲ λίγο νὰ σοῦ
πῶ τὰ νέα!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο σπίτι του Πέτρου).

Ο ΑΛΛΟΣ (κρατώντας τὴ Νέλλα στὰ
γόνατά του): Ὡστε, λες χρυσὸ μου, ὅτι
ὁ ἄντρας σου δεν θὰ ἐμφανισθῇ πιά;

ΝΕΛΛΑ: Μπα! Αὐτὸς ἦ ταξιδι πῆγε ἢ
ψόφησε!... Δὲς μου ἕνα φιλί...

ΠΕΤΡΟΣ (μπαινὲ ἀπάνω στὴν ὦρα):
Ἐε;... Τ' εἶν' αὐτό;

ΝΕΛΛΑ (ψύχραιμα): Κλείσε τὴν πόρ-
τα, σὲ παρακαλῶ. Γιατὶ δεν χτύπησες;
Δεν μ' ἀρέσουν οἱ ἀναιδέεις!... (Κατε-
βαίνει ἀπαθέςτατη ἀπ' τὸν ἐρωτικὸ της
«θρόνο»)... Ἡ βαλίτσα σου εἶν' ἐτοιμη.
Πάρτην καὶ ξεκουμπίσου!... (Χτυπάει τὸ
τηλέφωνο). Μπρός!... Τὸν Πέτρο;... (Βα-
ρειεστισμένα)... Ἀμέσως... (Τοῦ γνέ-
φει).

ΠΕΤΡΟΣ (στο ἀκουστικό):... Τί νέα;
... Ἀσ' τὸ διάλο, ἡλίθιε!...

Ο ΑΛΛΟΣ (ἔκρον ἑατον ἀναιδέας):
Θὰ... καθυστερήσετε πολὺ, κύριε; Μὰς ἔ-
νοχλεῖτε. Ἐμπρός, κόδε...

(Μόλις ἀρχίσουν οἱ καρεκλιές καὶ τὸ
πρῶτα σπασίματα βάζων καὶ... κεφαλιῶν.
πέφτει ἀπότομα ἡ:

Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΝ

Εὐδυμο Λόνια

Ὁ Ξενοφών ἔχει ἀρπάξει ἕνα γερὸ κρυ-
λόγημα. Βῆχει, ἔχει πυρετὸ, υποφέρει.
Ἀπ' τὸ συνάχι δεν μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ τὰ
μάτια του.

—Εἶμαι χάλια! Λέει στο φίλο του τὸ
Θόδωρο. Πῆρα ἀσπιρίνες, σουλφαμίδες,
κινίνο, ἔκοψα δειντοῦζες, ἔβαλα καὶ μ' ἔ-
τριψαν, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δεν μούκαναν τί-
ποτα.

—Τὸ ξέρω, ἀπαντᾷ ὁ Θόδωρος. Αὐτὰ
εἶνε ἀσκοπα. Δεν κάνουν τίποτα. Ἐγὼ ὁ-
μως ἔχω μιά συνταγὴ ἀποτελεσματικὴ για
τὸ κρυλόγημα. Τὴν ἀκολουθῶ πάντα καὶ
μου περνάει.

—Δηλαδή, τί κάνεις;

—Νὰ, μόλις κρυολογήσω, πάω στο σπῆ-
τι μου καὶ ξεπλύνωμαι κοντὰ στη γυ-
ναῖκα μου. Μὲ λίγη ἀγκαλιτσα ζεσταίνο-
μαι καὶ γίνομαι περδίκι.

—Σοβαρά;

—Ἐνα κι' ἕνα σοῦ λέω. Σοῦ συνιστῶ
νὰ κάνῃς τὸ ἴδιο κι' ἐσύ.

—Εὐχαριστῶ, ὠραία συνταγή. Καὶ δεν
μου λές; Θάναι τώρα στο σπῆτι... ἡ γυ-
ναῖκα σου;

Ἡ Γυναικὴς Κάλτσες

Καθρέφτης τῆς προσωπικότητός σας

Οἱ κάλτσες ἀποτελοῦν για τὴ γυναῖκα ὄχι μόνον ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἀμφίεσί της,
ἀλλὰ κι' ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα στολισμάτά της. Γι' αὐτὲς δεν ὑπάρχει μέσος
ὅρος. Ἐνα φόρεμα μπορεῖ νὰ εἶνε μέτριο, ἢ νὰ ἔχῃ μερικὲς ἐλλείψεις. Ἀλλ' ἡ
κάλτσα πρέπει νὰ εἶνε ἄωγη. Πρέπει, μ' ἄλλα λόγια, νὰ ἐφαρμόζῃ ἀπόλυτα
στο πόδι σας, νὰ εἶνε ἐκλεκτῆς ποιότητος καὶ νὰ μὴν παρουσιάζῃ ἐλαττώματα. Μιά
κάλτσα που δεν εἶνε καλὴ ἢ που δεν ἐφαρμόζει καλὰ πάνω στο πόδι καταστρέφει ὅλη
τὴν ἐμφάνισί σας. Μιά καλὴ κάλτσα, ἀντίθετα, ποὺ ἐφαρμόζει καλὰ πάνω στο πόδι
σας, δίνει ἕναν ἀέρα ὁμορφιάς καὶ κομψότητος στὴν
ἐμφάνισί σας.

Ἡ κάλτσα φανερώνει μὲ τὸν τρόπο της τὴν ψυχο-
σύνθεσί σας, εἶνε μ' ἀπλούστερα λόγια ὁ καθρέφτης
τῆς προσωπικότητός σας. Μὴν τὴν παραμελῆτε, λοι-
πόν! Ἡ γλώσσα της εἶνε ἀλάνθαστη. Καὶ ἀλλοί-
μονο στὴ γυναῖκα που οἱ κάλτσες της τὴν κακο-
συνιστοῦν.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε λεπτομερέστερα ποιὲς εἶνε οἱ ἐν-
δείξεις που παρέχουν για τὴν γυναῖκα οἱ κάλτσες
που φοροῦν:

1.— Τὸ νὰ ἔχουν φύγει οἱ πόντοι ἀπὸ τὴς κάλ-
τσες σας δεν ἔχει σημασία, ἂν τὸ πράγμα εἶνε τυ-
χαῖο καὶ ἀπρόοπτο. Ὁ σημερινὸς συνωστισμός στο
τραμ, τὰ αὐτοκίνητα κτλ. εἶνε ὑπεύθυνος για πολλὰς
«καταστροφές» αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ἀλλὰ τὸ ν' ἀδια-
φορῇ μιά γυναῖκα για τὸ ὅτι της ἔφυγαν οἱ πόν-
τοι καὶ νὰ μὴν φροντίζῃ νὰ τοὺς μαντάρῃ φανερώνει
πνεῦμα ἀκαταστασίας, ἔλλειψι καλαισθησίας καὶ ὀ-
κνηρία. Δεν μπορεῖτε νάχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μιά τέ-
τοια γυναῖκα. Δεν θὰ εἶνε μόνον ἀκατάστατη καὶ
κακὴ νοικοκυρά, ἀλλ' ἐπίσης ἀσάτη καὶ ἐπιπόλαιη
στὰ αἰσθημάτά της.

2.— Τὸ νὰ φορῇ μιά γυναῖκα κάλτσες ἄωγες
στὴν ἐμφάνισί τους, μὲ τὴν ῥαφή στο μέσον της
γάμπας φανερώνει τάξι, καλαισθησία καὶ κάποια αὐ-
ταρέσκεια. Συνηθέστερα, οἱ γυναῖκες αὐτῆς τῆς κα-
τηγορίας δείχνουν τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον καὶ για τοὺς
συζύγους των. Ἀλλ' αὐτὸ δεν ἀποτελεῖ τὸν κανόνα.

3.— Κάλτσες κατεδασμένες κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο.
Πολλὲς γυναῖκες τὴς φοροῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, για
λόγους «προστασίας». Ἐπειδὴ, συνήθως, οἱ πόντοι
φεύγουν στο γόνατο. Μιά γυναῖκα, ὅμως, που σέ-
βεται τὸν ἑαυτὸ της, θὰ προτιμῇ στὴ διαπάνη της
αὐτὸν τὸν κίνδυνο καὶ νὰ υποβλήθῃ στὴ διαπάνη της
ἀγορᾶς περισσότερων ζευγαριῶν, κάνοντας ἀπὸ ὅ-
λου ὁικονομίες, παρὰ νὰ κατεβάσῃ τὴς κάλτσες της
κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο. Μόνον οἱ πολὺ νέες μποροῦν
νὰ κάμουν αὐτὸ τὸ πράγμα, που, για ὅλες τὴς ἄλ-
λες, ἀποτελεῖ ἀσχημία. Ἡ γυναῖκα που φορεῖ μ'
αὐτὸ τὸν τρόπο τὴς κάλτσες της θὰ φτιάξῃ ἴσως ἕνα
καλὸ φαγητό, ἀλλὰ δεν θὰ διατάξῃ νὰ τὸ σερβίρῃ
μέσα στὴν κασαρόλα καὶ θὰ στρώσῃ μὲ ἐφημερί-
δες τὸ τραπέζι για νὰ μὴν λερώσῃ τὸ τραπέζι μὴν-
τηλό της.

4.— Κάλτσες πεσμένες. Καλὸς καὶ ἀφελὴς χαρα-
κτήρ, ἀλλ' ὄχι πολὺ γυναικεῖος, ἂν εἶνε ἀλήθεια
ὅτι τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ καὶ τὸ μεγαλύτερο
καθῆκον τῆς γυναῖκας εἶνε νὰ φαίνεται ὅσο μπορεῖ
πιὸ ὠραία. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δεν μπορεῖ νὰ εἶνε καλὴ
νοικοκυρά. Στερεῖται, ἐξ ἄλλου, φιλαρέσκειας.

5.— Κάλτσες τεταρτισμένες μὲ μεγάλη προσοχὴ
πάνω στο πόδι, ἐμφάνισις καθ' ὅλα ἄωγη. Ἡ φι-
λαρέσκεια ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τῆς
γυναῖκας που δίνει τὴν μεγάλην προσοχὴ στὴς κάλ-
τσες της. Θὰ ἀδιαφορῇ ἴσως για πολλὰ πράγμα-
τα. Ἀλλὰ δεν θὰ δεχθῇ κανένα συμβιβασμό σπο ἰ-
τησα τῆς ἐμφανίσσεως της. Βοίσκει κανεὶς αὐτὴ τὴν
τάξι στὴ γυναῖκα που πιστεύουν ὅτι πρέπει πρὸ
παντός νὰ εἶνε «κορίτσει».

6.— Μιά γυναῖκα που δεν φροντίζῃ νὰ ἔχῃ τὴ
ῥαφή τῆς κάλτσας της στὴ μέση εἶνε συνήθως ἕνα
ὄν πολυάσχολο. μ' ἕνα σωρὸ πράγματα στο κεφάλι
του, ἀλλὰ που δεν κατορθώνει νὰ κάμῃ κανένα ὀ-
πως πρέπει. Ἐλλείψει καλοῦ γούστου.

7.— Οἱ γυναῖκες που προτιμοῦν κάλτσες χωρὶς
ῥαφή εἶνε διασπαστικὲς καὶ ἀταλμὲς. Δεν θέλουν νὰ
ἐξεχωρίζουν καὶ δεν θὰ κάμουν ποτὲ ἕνα βήμα για
νὰ γνωρισθῶν μ' ἕναν ἄντρα. Στὸ βέλος τῆς ψυχῆς
τους, ὅμως, ἐπιθυμοῦν κι' ἐλπίζουν ὅτι τὸ βασιλό-
πουλο τοῦ παρουσιάζει θὰ τὴς ἀνακαλύψῃ κάποτε...

Προσοχή! Ἡ κάλτσα φανερώνει μὲ τὸν τρόπο της τὴν
ψυχὴν της τῆς γυναῖκας. Εἶνε μὲ ἄλλα λόγια ὁ κα-
θρέφτης τῆς προσωπικότητός της!

ΕΝΑΣ από τους ηρωικούς αγωνιστές του μυστικού πολέμου στην Ελλάδα, ήταν ο υποσημηνάγος Άνδρέας Βασιλειάδης, που κατόρθωσε να διαφύγει στην Αίγυπτο, άμέσως μετά την κατάρρευση του Άλβανικού μετώπου και την κατάληψη της Κρήτης από τους Γερμανούς. Όπως ήταν εσπόμενο, ο Βασιλειάδης κατατάχθηκε στις ένοπλες Έλληνικές δυνάμεις της Μ. Ανατολής και κατά τα μέσα του 1942 ανέλαβε, ύστερα από εντολή του συμμαχικού στρατηγείου Κάιρου, να ξαναγυρίσει στην κατεχόμενη πατρίδα του. Ο αντίκειμενικός σκοπός της αποστολής του ήταν να οργανώσει δίκτυο πληροφοριών και κατασκοπείας στη Βουλγαροκρατούμενη Μακεδονία, καθώς και στην κυρίως Βουλγαρία.

Το δίκτυο αυτό θα εξυπηρετούσε πολύ το συμμαχικό στρατηγείο, γιατί θα τόνιζε την ετοιμότητα για όλες τις λεπτομέρειες των μετακινήσεων των γερμανικών στρατευμάτων στ' ανατολικά Βαλκάνια. Έτσι, μιάν ανοιξιάτικη νύχτα του 1942, σε κάποια ειρηνική ακτή της 'Αλεξανδρουπόλεως αναδύθηκε το συμμαχικό υποδρόμιο «ΤΡΟΥΠΕΡ 109». Το υποδρόμιο αυτό είχε αναχωρήσει πριν τέσσερες μέρες από την 'Αλεξανδρεία κι' είχε ως επίδοχο τον υποσημηνάγο Άνδρέα Βασιλειάδη. Μόλις πάτησε στη στεριά ο Βασιλειάδης κατέστρεψε άμέσως τη μικρή καουτσουκένια του λέμβο, έκρυψε τα κομμάτια της σε μία σπηλιά της ακτής και τα σκέπασε καλά με φύκια, ώστε να μην ανακαλυφθεί από κανένα περαστικό και προδώσει την παρουσία του.

Όλη τη νύχτα ο γενναίος υποσημηνάγος την πέρασε στο ύπαιθρο. Παρ' όλο που ήταν Μάιος, έκανε κρύο διαπεραστικό. Λίγο προτού ξημερώσει, τράβηξε για το σπιτάκι του Γιάννη Έμρη, που ήταν φίλος του κι' έμενε κει κοντά, έδωσε άμέσως σε λειτουργία τον ασύρματο που είχε φέρει μαζί του και είδωποισε την υπηρεσία του ότι είχε φθάσει καλά. Και από την επομένη κιόλας άρχισε να δουλεύει για την πραγματοποίηση του έργου που του είχε ανατεθεί. Ήταν αληθινά εξαιρετικά δύσκολη η αποστολή του, γιατί οι κάτοικοι στα βουλγαροκρατούμενα εδάφη της Μακεδονίας και της Θράκης, ύφισταντο τότε πολύ μεγαλύτερες καταπίεσεις από τα υπόλοιπα τμήματα της κατεχόμενης Ελλάδας. Οι Βούλγαροι, με την ώμηση και τη δαρδαιότητα που τους διακρίνουν πάντοτε, καταδίωκαν αμείλικτα καθελί το ελληνικό και εξόντωναν όποιον δούλευε αντίθετα προς τα σχέδιά τους. Η τύχη, λοιπόν, του τολμηρού υποσημηνάγου, θα ήταν τραγική, σε περίπτωση που θα έπεφτε στα χέρια των βουλγαρικών αρχών. Ωστόσο, παρ' όλες τις δυσκολίες και τους εξαιρετικούς κινδύνους που είχε ν' αντιμετωπίσει ο Βασιλειάδης, μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα κατάφερε να ολοκληρώσει την αποστολή του. Έτσι, όταν τον Αύγουστο του 1942, αναγκάστηκε να κατεβεί στη Θεσσαλονίκη, άφησε στη Θράκη και στην ανατολική Μακεδονία, μιάν αρτίωτη και επιτυχή στη σύνθεσή της, οργάνωση πληροφοριών, με πράκτορες έπιστρατευμένους απ' όλα τα κοινωνικά στρώματα των αγνών και ηρωικών Έλλήνων της περιοχής.

Ο σκοπός του Βασιλειάδη όταν κατέβηκε στη Θεσσαλονίκη, ήταν να επεκτείνει το δίκτυό του σε όλοκληρη τη Βόρεια Ελλάδα, με κέντρο τη μακεδονική πρωτεύουσα. Για να πετύχει όμως στην προσπάθειά του αυτή έπρεπε νάρη σ' επαφή με το σμήναρχο κ. Σπύρο Δαμασκηνό, όπως του είχαν υποδείξει όταν έφευγε από το Κάιρο. Ο κ. Δαμασκηνός ήταν αρχηγός της κινήσεως αντιστάσεως στο σώμα της αεροπορίας κι' έπρεπε να συνεννοηθεί μαζί του για μιάν ευρύτερη συνεργασία.

Πραγματικά, ύστερα από πολλές έρευνες και προσπάθειες, κατόρθωσε ν' ανακαλύψει το σμήναρχο μέσω του ιδιώτη κ. Άντρεά Άντωνίου, υπάλληλου της εταιρίας «Ήστερ», έμπιστου και στενού συνεργάτη του κ. Δαμασκηνού. Ο κ. Άντωνίου, πήρε ρητή εντολή από τον τελευταίο, να ενισχύσει με κάθε τρόπο το Βασιλειάδη στο έργο του. Κι' η εντολή αυτή έφερε σύντομα τ' αποτέλεσμα της. Μέσα σε λίγες βδομάδες, είχε σχηματισθεί μιά μικρή ομάδα αξιωματικών της αεροπορίας, ασχολούμενη με το έργο της κατασκοπείας εις βάρος της άξονικής πολεμικής μηχανής στη Βόρεια Ελλάδα. Η ομάδα αυτή αποτελείτο από τους υποσημηνάγους Παπανικολάου και Χρ. Παπαδήμα — άπεσταμένους του στρατηγείου Μ. Ανατολής — από τον ανθυποσημηνάγο Ν. Δευτεραίον και από τρεις άλλους αξιωματικούς του στρατού ξηράς. 'Επί τέσσερες ολοκληρωτές μήνες η ομάδα αυτή έδρασε με εξαιρετική επιτυχία στη Μακεδονία. Χάρης στις ενέργειές της, πολύτιμες πληροφορίες διαδιδάσκθηκαν εγκαίρως στο Κάιρο και συνέτελεσαν στην επιτυχή αντιμετώπιση της άξονικής δραστηριότητας στη λεκάνη της Ανατολικής Μεσογείου και στο βόρειο Αίγαίο.

Ωστόσο, η προσπάθειά τους αυτή, ήταν μοιραία να τερματισθεί κατά τον τραγικότερο τρόπο. Ένα βράδυ, ο Παπανικολάου με τον Παπαδήμα καθώς επέστρεφαν στο σπίτι που εφίλοξενούντο, αντελήφθησαν κάποιον ύποπτο, να τους παρακολουθεί επίμονα. Οι δύο ηρωικοί αεροπόροι κατάλαβαν άμέσως πως ο μυστηριώδης άγνωστος ήταν άνθρωπος των Γερμανών κι' άλλαξαν άμέσως το δρόμο τους προσποιούμενοι πως

δεν αντελήφθησαν τίποτε. Είχαν βέβαια το σκοπό τους.

— Πρέπει να μάθουμε τί συμβαίνει, Χρήστο, είπε ο Παπανικολάου στο σύντροφό του. Δεν θάβαν άσχημα νομίζω να τον στριμώξουμε πουθενά αυτόν τον άχρηστο και να τον αναγκάσουμε να μας πη ποιος είναι ο λόγος που μας παρακολουθεί...

— Σύμφωνα! Έχεις το περίστροφό σου;

— Ασφαλώς. Βράδυνη το δέμα σου...

Ήταν Σεπτέμβριος. Η φθινοπωρινή νύχτα απλώνονταν βουήσυχια. Ξαφνικά ο Παπανικολάου σταμάτησε απότομα και τράβηξε το περίστροφό του. Το ίδιο ακριβώς έκανε κι' ο σύντροφός του. Ο προδότης που τους παρακολουθούσε και που δεν περίμενε κάτι τέτοιο, έπεσε σχεδόν πάνω τους. Ήταν ένας κοντός άνθρωπάκος, με τραγιάσκα και καμπαρντίνα. Μ' ένα πήδημα ο Παπαδήμας δρέθηκε στο πλάϊ του, ενώ ο Παπανικολάου του κάρφωσε την κάννη του όπλου του στο στήθος. Ο άγνωστος άρχισε να τρέμει. Ωστόσο κατόρθωσε να ρωτήσει:

— Γιατί με σταματήσατε; Τι σας έκανε;

— Θέλουμε να μάς πής γιατί μάς παρακολουθείς, τού είπε ο Παπαδήμας. Ποιος σ' έδωσε να κάνεις αυτή τη δουλειά; — Λάθος κάνετε, δεν σας παρακολουθώ, ψιθύρισε έντρομος ο άλλος. Πήγαίνα για το σπίτι μου, όπως και σεις. Μένω εδώ κοντά. Έπειδή άργησα και φοβάμαι να περπατώ μόνος τη νύχτα, σας πήρα από πίσω μιά και ήταν ο δρόμος μου ο ίδιος με το δικό σας...

— Σπρέχεν! (Μίλα) φώναξε στον Παπανικολάου ο Μπρούνο.

Οι δύο αεροπόροι κυττάχτηκαν. Μήπως άραγε έλεγε την αλήθεια;

— Πώς σε λένε; τον ρώτησε ο Παπαδήμας.

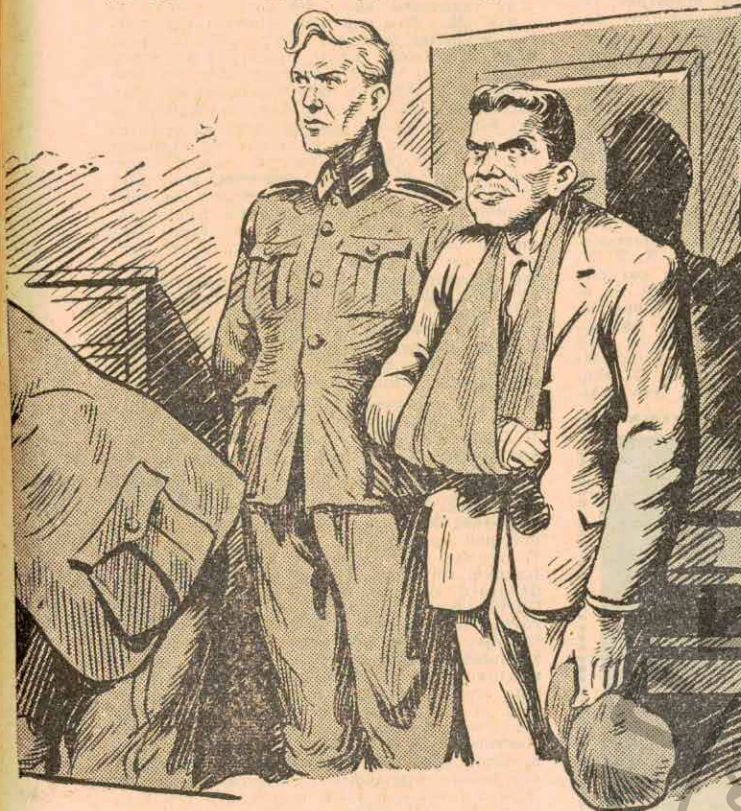
— Κώστα Μπαούρο. Νά και η ταυτότητά μου...

Ύστερα από αυτό, οι δύο Έλληνες πατριώτες, όχι μόνο τον άφισαν να φύγει, αλλά και του ζήτησαν συγγνώμη για τον τρόπο που του προσένησαν. Δεν πρόφτασαν όμως ν' απομακρυνθούν μερικά βήματα όταν ο άγνωστος άρχισε να τους πυροβολά από πίσω. Οι σφαίρες σφύριζαν πάνω από τα κεφάλια τους, άλλ' εύτυχώς καμμία δεν τους δέηκε, γιατί έπεσαν άμέσως μπρούμυτα κι' άρχισαν ν' αντιπυροβολούν. Μιά από τις σφαίρες τους χτύπησε τον προδότη. Ένα βαρύ δογγητό ακούστηκε κι' άμέσως κατόπιν δυνατές βλαστήμιες. Δυστυχώς δεν τον είχαν άφισει στον τόπο.

Οι δύο άντρες, τόβαλαν άμέσως στα πόδια, γιατί άσφαλώς οι πυροβολισμοί θα είχαν προκαλέσει την προσοχή των Γερμανών και ύπρχε φόβος να τους μπλοκάρουν εκεί. Έφτασαν γρήγορα στο σπιτάκι που τους φιλοξενούσε. Άλλά δεν

πρόλαβαν να μπουν μέσα. Από τις διάφορες γωνίες του δρόμου, ώρμησαν καταπάνω τους ένα πλήθος γκεσταπίτες και τους διατάξαν να σηκώσουν ψηλά τα χέρια. Φαίνεται πως κάποιος τους είχε προδώσει και οι Γερμανοί πήγαν στο σπίτι που έμεναν για να τους πιάσουν. Έπειδή όμως δεν τους δέηκαν εκεί, κύκλωσαν το τετράγωνο περιμένοντας να εμφανισθούν. Έτσι κι' έγινε. Οι δύο αεροπόροι δεν πρόλαβαν να μεταχειρισθούν το περίστροφό τους. Είχαν πέσει στην πιο άπρόοπτη παγίδα που τους έστησαν οι προδότες μαζί με τους Γερμανούς. Τους έπιασαν και χτυπώντας τους με τον πιο άπρόσωπο τρόπο, τους πέταξαν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο και τους όδηγησαν στο χτίριο που στεγαζόταν η Γκεστάπο. Την άνάκριση την ανέλαβε ο τρομερός ταγματάρχης Έρλιχ Μπρούνο.

Όλοκληρο το συγκρότημα της Γκεστάπο, στη Μακεδονία, τον έτρεμε και τον φοβόταν. Γιατί δεν ήταν μόνον η δύναμει του ως αρχηγού, που έκανε τους συναδέλφους του, άνωτέρους και κατώτερους, να σκύβουν τα κεφάλια τους μπροστά του. Υπήρχε κάτι ακόμη πιο σοβαρό: Η φιλία με την οποία τον τιμούσε ο Χίτλερ. Ο Πρώσος αυτός ταγματάρχης είχε αποσπασθεί από το στενό περιβάλλον του Φύρερ, για ν' αναλάβει αυτοπροσώπως τον άγώνα εναντίον εκείνων που τόλμησαν να πιστέψουν ότι μπορούσαν να τ' άβάλουν με την ισχύ του Γ' Ράιχ. Πηγαίνοντο λοιπόν τώρα ο Μπρούνο με μεγάλα νευρικά βήματα στο γραφείο του βροντώνοντας τις βαρείες του μπότες στο πάτωμα. Βημάτιζε και βλαστήμούσε. Ούρλιαζε σαν άνηφορ θηρίο που του χάλασαν το μακάριο ύπνο του. Σε μιά γωνιά του δωματίου, άμυλητος, με μάτια γεμάτα τρόμο, παρακολουθούσε τον ταγματάρχη ο έπιλοχίας Κάλμαν, το δεξί του χέρι σ' όλες τις «μεγάλες δουλειές». Ήταν ένα παιδί που δεν έμαζε τίποτα από τα δεκαοκτώ του χρόνια. Κομπός

μέσα στη φρεσκοσιδερωμένη στολή του, άποτελούσε χτυπητή αντίθεσι με τον Έρλιχ Μπρούνο. Πλάϊ του στεκόταν τρέμοντας ένας κοκκινόμαλης χλωμός μεσόκοπος άνθρωπάκος. Κρατούσε στο ένα του χέρι την παλιά τραγιάσκα του. Το άλλο του χέρι ήταν δεμένο και περασμένο μ' ένα μεγάλο μαντήλι απ' το λαιμό του. Ήταν ο πράκτορας άγνωστος με το νούμερο «22» και με τ' όνομα Κώστας Μπαούρος. Αυτός δηλαδή που παρακολουθούσε τους δύο Έλληνες αεροπόρους, οι όποιοι και τον τραυμάτισαν.

Οι δύο ήρωες ήταν δεμένοι πλάϊ-πλάϊ και κύτταζαν σιμπηλοί τους βασανιστές των. Η άνάκρισις που την είχε άρχισει από τρεις ώρες περίπου πριν ο Μπρούνο, δεν είχε καταλήξει σχεδόν σε τίποτε. Και γι' αυτό ακριβώς ο ταγματάρχης ήταν λυσσασμένος από το κακό του. Άφου έκανε μερικές βολές ακόμα σκεφτικός, έσκυψε κοντά στον Παπανικολάου και του κάρφωσε το άναμένο τσιγάρο του στο λαιμό.

— Σπρέχεν! (μίλα), τού φώναζε.

Άλλά ο γενναίος αεροπόρος δεν άπάντησε. Ο Μπαούρος έκτελούσε χρέη διερμηνέα. Έκείνο που ένδιεφερε κυρίως ο Μπρούνο, ήταν να μάθει ποιοί ήταν οι συνεργάτες τους και αν είχαν ασύρματο, όπως είχαν πη οι προδότες που τους κατέδωσαν. Εύτυχώς όμως οι συναδέλφοί τους, δηλαδή ο υπο-

σημναγός Βασιλειάδης και ο ανθυποσημναγός Δευτεραίος, είχαν κατόρθώσει να διαφύγουν τη σύλληψη και να κρυφτούν εγκαίρως σε κάποιο φιλικό τους σπίτι στη Θεσσαλονίκη.

Η δίκη των δύο συλληφθέντων, ώρίστηκε λίγο καιρό άργότερα και είχε ως τραγικόν επίλογο τη θανατική καταδίκη τους. Μάταια οι συνήγοροί τους προσπάθησαν να τους πείσουν ότι για να σωθούν, έπρεπε να δηλώσουν στους Γερμανούς ότι μηδισαν στην υπηρεσία της συμμαχικής κατασκοπείας, για λόγους καθαρά οικονομικούς και για να μπορέσουν να συντηρήσουν τις οικογένειές τους. Άλλά ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος δέχτηκαν έναν τέτοιον εξευτελισμό. Αντίθετα, με έθνική αξιοπρέπεια και θαυμασμό θάρρος ώμολόγησαν ότι ως αξιωματικοί थेωρούσαν την άποστολή που είχαν αναλάβει σαν μιά ελάχιστη υπηρεσία απέναντι στην πατρίδα τους. Όταν άκουσαν τη θανατική τους καταδίκη, άποκρίθηκαν με σταθερή φωνή:

— Το περιμέναμε. Ως αξιωματικοί είχαμε πάντοτε ύψιψη και όχι να πεθαίνουμε από γεράματα. Αυτός είναι ο προορισμός και η άποστολή μας!...

Και οι δύο ήρωες και μάρτυρες συγχρόνως αντιμετώπισαν με ψυχραιμία το έκτελεστικό απόσπασμα, άρνήθηκαν να τους δέσουν τα μάτια κι' έπεσαν αίμόφυρτοι κάτω από τα πυρά του αποσπάσματος, με την ύστατη σκέψη τους στην Ελλάδα.

Στο μεταξύ, ο Βασιλειάδης με το συνάδελφό του Δευτεραίό, αφού έμειναν κρυμμένοι στη Θεσσαλονίκη μερικές βδομάδες, κατόρθωσαν τελικά να ξεφύγουν την άγρυπνη προσοχή των γερμανικών αρχών της Μακεδονίας και ύστερα από άφάνταστες περιπέτειες, να φτάσουν, επιτέλους, στην Αθήνα.

— Πρέπει να συναντήσουμε άπωσδήποτε το «Σπύρο», είπε ο Βασιλειάδης στο σύντροφό του. Αυτός είναι ο μόνος που θα μάς βγάλει απ' αυτή τη δύσκολη θέση!...

Ο «Σπύρος», δεν ήταν άλλος από το σμήναρχο κ. Δαμασκηνό, που ήγειτο της ομάδος πληροφοριών της οργάνωσης «ΟΜΗΡΟΣ». Έδώ όμως χρειάζεται ν' άνοιξουμε μιά μικρή παρένθεσι: Πρέπει να τονισθεί ότι στο σώμα της Έλληνικής Αεροπορίας μετά την κατάρρευση του Άλβανικού μετώπου και την κατάληψη της Κρήτης από τους Γερμανούς, έδόθηκαν άλλες έντολες διαφορετικές από εκείνες που είχαν δοθεί στις άλλες ένοπλες δυνάμεις και ειδικότερα στο ναυτικό. Ενώ δηλαδή για όλα τα στελέχη του ναυτικού ύπρχε ρητή εντολή να διαφύγουν άπωσδήποτε στη Μ. Ανατολή, προκειμένου να επανδρώσουν τον αναδιοργανούμενο στην 'Αλεξανδρεία Έλληνικό στόλο, για την Αεροπορία δεν ύπρχε παρόμοια έντολή κι' αυτό έπειδή τ' αεροπλάνα των Συμμάχων ήταν ελάχιστα ως τότε. Οι αεροπόροι έπρεπε να περιμένουν να τους καλέσουν στην Αίγυπτο όταν τ' αεροσκάφη θα ήταν αρκετά. Για τα στελέχη της αεροπορίας, λοιπόν, άρχισε μιά περίοδος άναμονής. Αργότερα όμως εκδηλώθηκε η πρώτη κίνηση συμμετοχής στο μυστικό πόλεμο της Ελλάδας. Τότε ακριβώς, ο σμήναρχος κ. Δαμασκηνός, με άλλους αξιωματικούς του ίδιου σώματος, σχημάτισε μιά άυτοτελή ομάδα αντιστάσεως και πληροφοριών που έδρασε άνώδυμα ως τον Οκτώβριο του 1942. Τότε έγινε και η πρώτη επαφή μεταξύ του άρχηγού του «ΟΜΗΡΟΥ» κ. Κιτριλάκη και του κ. Δαμασκηνού και μπηκαν οι βάσεις της μελλοντικής τους συνεργασίας.

Μόλις ο κ. Δαμασκηνός ενετάχθη άριστικά με την ομάδα του στην οργάνωση του κ. Κιτριλάκη, συγκρότησε άμέσως και το επίτελειο των συνεργατών του. Ως πολιτικό του σύμβουλο διάλεξε τον κ. Δημ. Γερανόπουλο και για την καθαρά στρατιωτική δράσι πήρε τρεις βοηθούς: τον αντισμήναρχο κ. Άριστ. Ξανθόπουλο, τον έπισμηναγό κ. Κων. Γερανόπουλο και το σμήναρχο κ. Κατσιμπούρη. Για τα τεχνικά μέσα της ομάδος, άρμόδιος ήταν ο σμήναρχος κ. Παν. Άλέπης. Ωστόσο, κυνηγούμενος από τους Ιταλούς, ο κ. Ξανθόπουλος αναγκάστηκε να δραπέτυσι για τη Μ. Ανατολή τον Ιούνιο του 1943. Και το Μάρτιο του 1944 οι άλλοι τρεις, που κυνηγήθηκαν κι' αυτοί από τους Γερμανούς, κατέφεραν να φύγουν στο έξωτερικό. Ο κ. Δαμασκηνός τους άντικατέστησε άμέσως. Στη στρατιωτική ομάδα έβαλε τον αντισμήναρχο κ. Ευάγγελο Άναγνωστόπουλο. Και για τα τεχνικά μέσα διάλεξε τον ανθυποσημναγό κ. Χρ. Άγγελόπουλο. Με τη νέα αυτή σύνθεσι του επίτελειου της ομάδος του, ο κ. Δαμασκηνός έδρασε μ' εξαιρετική επιτυχία σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, ως που στο τέλος πιάστηκε και ο ίδιος από τους Γερμανούς και κλεισθηκε στις φυλάκες Άδερωφ, κινδυνεύοντας από στιγμή σε στιγμή ν' αντιμετώπιση το έκτελεστικό απόσπασμα.

Η ομάδα αυτή του «ΟΜΗΡΟΥ» που άρχισε ως κλιμάκιο μόνο γι' αεροπορικές πληροφορίες, επέξτεψε με τον καιρό τη δράσι της και στις ναυτικές και έν γενεί σε όλους τους κλάδους των πληροφοριών. Από τις άρχες του 1944, άπώχτησε πολλά δικά της μέσα και διοργάνωσε μ' επιτυχία διασώσεις από έξωτερους, μελών της που κινδύνευαν ή ήταν χρισμένα στο συμμαχικό στρατό της Αίγυπτου. Δημιούργησε κλιμάκιο άτυμματος, και τέλος, έκτός όλων των άλλων, σύστησε και ειδική υπηρεσία διανομής βοηθημάτων στις οικογένειες των θυμάτων του άγώνα και εκείνων που, κατατρεγμένοι από τον έθνός, δραπέτευαν στη Μ. Ανατολή.

Μόλις ο Άντρεας Βασιλειάδης και ο Δευτεραίος, κατόρθωσαν νάρθουν σ' επαφή με τον κ. Δαμασκηνό, ο τελευταίος τους φυγάδευσε άμέσως σχεδόν στην Αίγυπτο. Ωστόσο, ο Βασιλειάδης, που ήταν κάτι περισσότερο από τολμηρός, μόλις έφτασε στο Κάιρο, παρουσιάστηκε στο συμμαχικό στρατηγείο και ζήτησε να επανέλθι στην Ελλάδα. Ως που να πραγμα-

(Η συνέχεια όπισθεν)

(Συνέχεια έκ τῆς προηγουμένης σελίδος

Πραγματικά, την νύχτα της 3 'Οκτωβρίου 1943, ο ύπνοσημαγός Βασιλειάδης επιβιβαζόταν πάνω σ' ένα συμμαχικό υποπόδιο κι' ύστερα από ένα ολονύχτιο ταξίδι φτάσε σ' μιάν έρημη ακτή της Χαλκιδικής, όπου κι' αποβιβάσθηκε, γιά να κατευθυνθεί από κεί στη Θεσσαλονίκη. 'Ο τολμηρός αξιωματικός είχε εντολή να οργανώσει και πάλι την ομάδα πληροφοριών, με καινούργιους συνεργάτες, αφού η αρχική ομάδα κατασκοπείας είχε διαλυθεί, όπως αναφέραμε πιο πάνω, με τόσο τραγικό τρόπο. Δυστυχώς όμως η μοίρα του προώρκει κι' αυτόν τραγικό τέλος. Κατά τη διάρκεια μιιάς αποστολής του στη Νότιο Μακεδονία, πιάστηκε από τους Γερμανούς κοντά στον Πλαταμώνα και ύστερα από συνοπτική διαδικασία έκτελεσθηκε στις 29 'Οκτωβρίου 1943.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Α ν τ. Ἀ ν τ ω ν ι ᾱ δ η ν, 192 Διμ.
 Ἰγκανήσιον, Β. Σ. Τ. 904: Τὸ ἐπεισόδιον
 τῆς κατοχῆς, ποὺ μοῦ ἀφηγήσῃκατε σὺν γραμ-
 μᾶσας, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουν καὶ θὰ τὸ χρη-
 σιμοποιῶν πολὺ σύντομα. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ
 ἴσας παρακολούθησα εἶνε, γὰρ μοῦ γράφετε, ἂν
 εἶς εἶνε φυσικὰ δυνατό, ὁλόκληρο τὸ ἐπεισό-
 διον ὡς με μιὰ κόλλα χαρτί με καθαρὰ γραμ-
 μέματα καὶ τίς διευθετῶν— ἂν τίς ἐξέριτε
 ἔξω— ὅλων αὐτῶν ποὺ πῆραν μέρος. Ἐ-
 λπίς καὶ τῇ δικῇ σας διευθύνῃ. Εὐχарιστῶ
 τὰς ἐνδιαφύσεις καὶ περιμένο. Π ἁ λ ᾶ τ ῶ
 α ὁ ρ ὁ β ὁ ν ν. Πορτ. Σάιτ: Γιά τὴν ἡ-
 λική δράσι τοῦ «Τρίτωνος» καὶ τίς δραματι-
 κῆς περιπέτειες τοῦ πληρώματος του, ἔχω ἐ-
 μίνα πολλὰ κεφάλαια ποὺ θὰ δημοσιεύσω
 σύντομα σὺν «Θησαυρῷ». Ἐλπίζω γὰς εὐ-
 χριστήσῃ, μιὰ καὶ ἐνδιαφερέσθαι τόσο πολὺ.
 Ο ὁ κ ἁ λ ᾶ ρ α ν, Πειραιᾶ: Ὅχι, δὲν
 πορεῖ νὰ γίνῃ ἀπολύτως τίποτε. Ἐχω νο-
 ζῶν κάποια εὐθὺν ἑπέναντι τοῦς πολυπλη-
 εῖς ἀνώνυμοις τοῦ «Θησαυροῦ». Ἀλλωστε,
 καὶ σὰς ἦταν εὐχάριοι νὰ διαβάσατε τ' ὄνο-
 μα καὶ σὰς στίς περιπέτειες τῶν «Κατασκοπέ-
 ων» αὐτοῦ; Κ υ ρ ὁ σ ὁ π ο υ λ ο ν καὶ ἰ
 ἰ α, Ἐνταῦθα: Εὐχарιστῶ μετὰ ὅλην μου
 ν ψυχὴν τοῖς ἀγαπῶντος φίλους σας, γιὰ τὰ
 ῖα τῶν τοῦ ἀσθημάτων. Εἶνε ἀμοιβαία. Οἱ
 ᾶτασκοποὶ θὰ συνευχόμενοι, ἐλπίζω, γι' ἀρ-
 τὸ διίστασμα ἀκόμη. Δὲν πρέπει λοιπὸν ν'
 ῖα συζητῆ. Ὅσοι σας λένε τὸ ἀντίθετο, βᾶθουν
 ῖα κάποιοι εἰδικὸ λόγον. Χαιρετισμοὺς
 τοῖς φίλους σας καὶ ἰδιαιτέρως τὸν κ. Μα-
 λῆλ Χασάπην, γιὰ τὴν «ἰδιαίτερη λατρείαν»
 ὡς τοῦς «Κατασκοπέων». ἰ α ν ν η ν
 π ε χ ἰ ῶ α ν η ν, Κωνσταντίνον Μα-
 ρεζελαν, Παρασκευᾶν Θεοφιλόπουλον καὶ
 ἰ μ η ν Ἀναγνώστην, Ἀλεξάνδρειαν: Δὲν ἐρί-
 ῖα λόγια γὰς εὐχριστήσῃ, ἀγαπήσῃ μου
 ἰ α τῶν. Εἰσάγετε ἀληθινὰ Ἑλληνοῦλα καὶ
 ἰ α τῶν ποὺ οἱ «Κατασκοποὶ» σὰς συγκινεῖται
 ἰ α τῶν. Νὰ μοῦ γράψετε συχνὰ. Οἱ «Κατασκο-
 πῶν» θὰ συνευχόμενοι. Π ο ἁ λ ὁ δ ρ ο ν
 ἰ σ τ ὁ π ο ἁ λ ο ν, Ἐνταῦθα: Οἱ στίχοι
 ῖα καθόλου καλοὶ κι' ἀκόμη πὺ κακὸ τὸ ἰ-
 ῖα σας. Γιὰ τὴν ἀγάπην σας εὐχριστήσῃ.
 ἰ α ὅ λ η Σ η φ ᾶ κ η ν, Κατοριά: Ἐγρα-
 ῖα πολλές φορές καὶ θὰ ξαναγραφῶν. Δὲν ὄ-
 ῖα λόγος γὰς τρέμειται ἔξω... διακοποὺν
 «Κατασκοποὶ». Κι' ἂν ἀκόμη συμψῆ αὐτὸ
 ῖα τόσο πολὺ φοδῶν, θὰ ἐπακολουθῇ ἕνα
 ῖα ταρρακτικὸν ρεπορτάζ. Ἄλλα πρὸς τὸ πα-
 ῖα θὰ συνευχόμενοι. Εὐχарιστῶ γιὰ τὸ ἐνδια-
 ῖα Ν. Ν.: Μπῆκαμε πρὸ πολλοῦ σὺν ἰῶν
 ... ψυχολογίας, ἀγαπήσῃ μου! Τί εἶπον
 ῖα: Ὑπολόχαζον Χ. Κομνηνὴν: Ἐπὶ
 ῖα εὐχῶν καὶ ἡ σειρά σας, ἀγαπητὴ μου
 ῖα! Χαιρετῶ ἰδιαιτέρως ποὺ οἱ «Κατασκο-
 πῶν» μου σὰς δινουν τὴν ψυχικὴν εὐχарιστήσῃ.
 ῖα πειράς ποὺ ἥσαστε μικρὸς σὺν Κατο-
 ῖα τῇ διευθύνῃ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ΘΑΓ
 ῖα γράφετε σὲ μένα. Ἐχω μεγαλὴ ἐπαφῇ
 ῖα καὶ τὸν ἐλέω καθεὶ μέρα. Θὰ περιμέ-

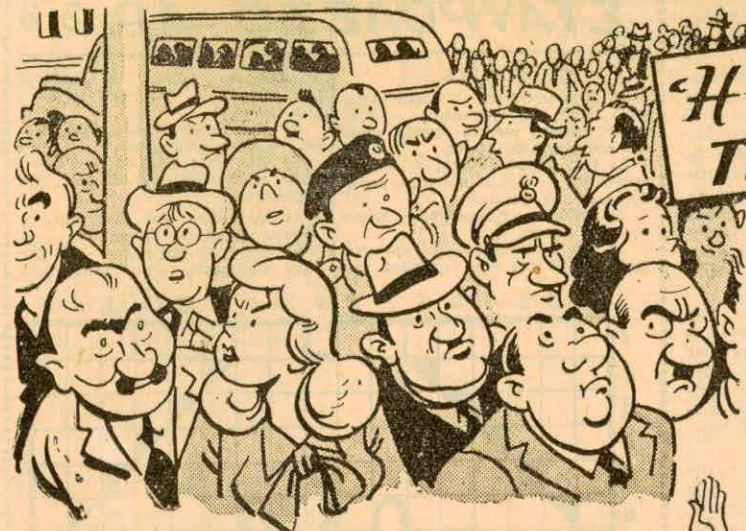
νον σύντομα άπάντησι. Σ κουραϊον. Σπέρ-
 ρην! Είσαστε λευκόπαιδο και σας χαιρο-
 με! Σας ευχαριστώ για την άγάπη και τα
 ευγενικά σας αισθήματα! Σ ταύρον Ι.
 Κολοδών. Σάρτην. Βεβαίως και βί
 γράφω. Ποιος σας είπε για το αντίθετο; ΆΛ-
 λω πρέπει νάρθη ή σειρά τους. Άν έχετε να
 μου στείλετε έσεις στοιχεία, τόσο το καλύ-
 τερο. Μ' ενδιαφέρει ιδιαίτερώς η περιοχή σας.
 Νικόλαον Σταντίλην, Ένταυθα: Χαι-
 ρομαι που ό Θρασυρόν και ό Κατάσκο-
 ποι μου σας δίνουν τόσο χαρά, στο κρεβάτι
 που μένετε άρρωστοι. Τα περισσότερα που ά-
 σπάρεστε στο γράμμα σας είνε δικά ώραια και
 ενδιαφέροντα. Προσπαθήστε να έρθετε τα ό-
 νόματα των Άγγλων και να μου τα στείλε-
 τε. Θα γράψω για ώραια ιστορία. Μαρία
 Άνσασαϊάδου. Καλλιόα: Πόσο
 λυσιμια που άργησα να σας άπαντήσω! Ό-
 χι ότι άμείλησα, αλλά τα γράμματά άνογιον
 κατά σειράν άλφωεσ. Ίσως τώρα πιά να
 μή σας ενδιαφέρει η άπάντησί μου, αλλά ω-
 μως πως έχω κάποια υποχρέωσι να σας δώ-
 σω τη διευθυνσι που μου ζητάτε. Λοιπόν δέν
 έχετε παρά να γράψετε Β. Β. C. London, τί-
 ποτ' άλλο. Σας ζητώ συνώνυμν χίλιες φο-
 ρές για την άγνωσίαν. Εύ ό γ γ ε λ λ α ν
 Κ ο κ κ λ η ν, Νίκαια: Βεβαίως και χάρη-
 κα μέ το γράμμα σας, μάλιστα όταν έμαθα
 πως είμαστε μισοπατριώτες. Γι' αυτούς που
 λένε έναντιον των "Κατασκόπων" να μη στε-
 νοχωρίστε. Φαίνεται πως είνε παλαιοί συνε-
 γάτες των Γερμανών. Να μου γράψετε συχνά
 να σας και τη διευθυνσι σας να σας άπαντώ
 ταχυδρομικώς. Πιά τα ευγενικά σας αισθήμα-
 τα, ευχαριστώ θερμά. Ι ώ ά ν ν η ν Κ α-
 λ α μ π ο θ κ η ν, Κώστα Μαρηνέν, Γεώργιον
 Μακρήν, Γεώργιον Άντωνόπουλον, Δη-
 μήτριον Παπαδημητρίου, Βασίλειον Γεωργια-
 νόν, Έλένην Δράκου, Μιχαήλ Νομικόν, Νικό-
 λαον Άλευράν, Άλέκον Έπακτον και Γιαν-
 νάκην Παπαζοχορίου ή Χρόσιον: Οι "Κατά-
 σκοποι" θα συνεχιστούν. Πιά την άγάπη και
 τον ένδιασμό σας, ευχαριστώ με άλμ μου
 την ψυχή. Κ υ ρ ι α κ ο υ λ η ν Α λ α μ π ι-
 ο ν, Σάρτην. Σ α σ α ν Χ α ρ α λ α μ π ι-
 ο ν, Καβάλλαν. Γ ρ η γ ό ρ ι ο ν Π α-
 ταγοηοράκην, Έμμανουήλ Γιαννόν και Γεώρ-
 γιον Αύλων: Σας ευχαριστώ. Οι "Κατά-
 σκοποι" θα κυκλοφορήσουν σε είδηλο μόλις τε-
 λειώση ή δημοσίευσίς τους στο "Θρασυρόν".
 Ι ώ ά ν ν η ν Κ ο ν τ έ ρ η ν, Χ. Χ. Β. 3
 Χ 777: "Έλαθε τίς φωτογραφίες και σας
 ευχαριστώ. Κράτησα μόνο τίς δυο και τίς ύ-
 πόλοιπς σας τίς έπιστρέφω ταχυδρομικώς,
 παρακαλώ να μου γράψετε τί σας όφείλω.
 Ι ί α π ο υ έ έ ρ ε ι π ο λ λ ά μ α
 έινε ένωρα να μιλήση. Έχετε διό-
 τι, χίλια δίκια, να δέν φταίω έγώ. Οι πλη-
 ροφίες για την Κ. μου δόθηκαν από πολυ-

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Η φωτογραφία αυτή αποτελεί ένα μακάριο φωτογραφικό καταρτήμα. Ο φωτογράφος Ρότζερ Τούντ πέτυχε, για πρώτη φορά, να φωτογραφήσει τις διαδοχικές φάσεις μιας φωτογραφικής επιβίβουσας άτραυσης των ισοβόρων. Πήρε τη φωτογραφία μ' ένα ειδικό μηχανήμα φωτοσμού που έξιππεσε μάλαμψι κάθε τέταρτο του δευτερολέπτου. Έτσι καταρτήσε ν' αποτυπώσει σέ μία μόνη φωτογραφική πλάκα τέσσερες φάσεις της άτραυσης.

κεντή του νησιού σας. Καταλαβαίνετε λοιπόν; Πάντως θα αναπαρθώσω το λάθος μ.υ. πολύ σύντομα. Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον και την άγασή σας. Στρατιωτών Π.Π.α-δ.α.κ.η. Κωνσταντίνον, 631 Τ.Α.Γ.Σ. 5ος λόχος, Σ.Τ.Γ. 908: Το γράμμα σας ώ-ραιο, το ωράριο ίσως απ' όσα έλαβα ως τώρα. Θα το κρατήσω ανά αναμνησί στο άρ-χείο μου. "Αν μου ξαναγράψετε, θα σας ε-παντήσω ταχυδρομικώς. Κωνσταντί-νον Καλιτσιαίνον, Πόρον: "Αν και πέ-ρασε τόσος καιρός, ωστόσο δεν με ξεχάσα-τε. Σας ευχαριστώ με όλη μου την ψυχή. Οι Κατάσκοποι" θα συνεχιστούν, Βασιλείον Βαρνάβον, Ίωαννη Κοντζάν, Μαρίκα Ποπολινίου, Φιλή Λακωνή, "Εσπερον, "Ηλί-αν Μυριανθοπού, Βαγκ-Βόγκ, Αλέξη και Σπυρίδων Παπακυριακόπουλον, σας ευχα-ριστώ για τα θερμά σας αισθήματα. Οι "Κα-τάσκοποι θα συνεχιστούν και δεν πρέπει να... ανησυχείτε. Την παράκλησή σας θα τη μετα-βιβάσω στην διεύθυνση που "Εθσαυρούς, άν και δεν προκύπτει να πραγματοποιηθή. Τώρα μάκάστα να την έλλειψη του γάρκου. "Ο λ-λ α ν δ έ ξ ο ν. Ένταύθα: Εύχαριστώθς θα σας δεχθώ στο γραφείο μου. Περάστε όποτε θέλετε να γνωριστούμε και φέρετε μαζί σας το ιστορικό σας. Ν ι κ ο λ α ο ν Φ. Μ α-στρόπουλον, "Απέρειον - Καρπάθου: Το γράμμα σας εξαιρετικά ενδιαφέρον και τα στοιχεία που μου στείλατε θα τα μεταχειρι-σώ πολύ σύντομα. "Αν σας ήταν μόνο δυ-νατό να μου ξαναγράψετε το ιστορικό σας με όλα τα όνοματα και τις διευθύνσεις τών συνεργατών σας. Καί προπαντός λίγο πιο... ευαναγνώστα, άν σας εινε φυσικά δυνατό! Σας ευχαριστώ και περιμένω. Ί ω α ν-η ν Μ. Μ α υ ρ ή ν, Πάρον: Πρό πολ-λού περιμένω απάντηρή στην έπιστολή μου, αλλά δεν έλαβα τίποτε τέτοιο. Σας παρα-καλώ να μου γράψετε σύντομα, ώστε να προ-σέσω να κυτώξω τ' αρχεία προτού κλείσουν από την Π.Π.Σ. Ν ό τ η ν Σ., Ένταύθα: Θα ήθελα πολύ να περάσετε από τα γραφεία σας για να σας πω προφορικώς τις πληροφορίες που μου ζητάτε. Υπάρχει ειδικός λόγος που δεν μπορώ να σας απαντήσω απ' αυτή τη στήλη. Γνωρίζω όλα τα πρόσωπα που μου αναφέρετε, ιδιαίτέρως το Σάββα Κυριακίδη, που ήμασταν στενοί φίλοι. Κάτι ξέρω ακό-η και για τόν τραγικό του θάνατο στη Γερ-μανία και θα γράψω προσεχώς. Το σκίτσο του Κοντόπουλου, καλό. "Ωστόσο καλύτερα να ας πούμε από κοντά. Σας περιμένω. "Α λ-έ-ον Βαρβάρειδην, Αόρισσα. Ίωαν-η ν Παντόπουλον, Βόλον, Μανώλη ν ρογιατζίην, Ήσθινικήν και "Ελευθε-ρίον Κ. Σ., Ένταύθα: Οι "Κατάσκοποι" θα συνεχιστούν. Εύχαριστώ για το ενδιαφέρον.

πρατίνω την 'Ιωάννην Γιαννικόπουλον, Α. Σ. Α. Σ. Δ. Δ. Α. Ν. Σ. Τ. 902: Σας έγραψα αλλά δεν μου πανθήσατε. Ένδιαφέρονται ιδιαίτερος για την πόθεσί σας και έλπίζω να πετύχω τον επιθυμώμενο σκοπό. Αιγύπτω, Όμηρον. Να μου εξαγοράσετε. Σ. Τ. Γ. 912: Το γράμμα σας με πια μου γράφατε για το Βασίλειον Γιαννιζών, πως υπήρχε συνεννόηση, στην ατοχή. Πήγα να τον έρω την 'Αμερικανική ποσολή, αλλά δυστυχώς δεν το κατώρθωσα. Άντως θα ξαναπαύω. Για το ενδιαφέρον σας ευχαριστώ. Πέτρον 'Αβραμόν: Ο γράμμας να σας απαντήσω, γιατί λάβαίνω εντοντάδες γράμματα την έβδομον. Το ποτάκι σας «28 Οκτωβρίου» πολύ συγκίνητο και με αρκετό αίσθημα. Προτιμώ τον δόν να μου στείλετε κάτι άλλο, γιατί αυτό ν' εινε πια επίκαιρο. Θά το δώσω με δημοσίευση σ' ένα φιλολογικό περιοδικό, για το «Θησαυρό» έχει ως άρχη να μη δημοσιεύει ανεργασία αναγνωστών. Περιμένα λοιπόν. Λοιπόν κ' Ο στίχοι σας υπασηπτικοί. 'Αλλάλληλοι όμως για το «Θησαυρό» που έ- ως άρχη να μη δημοσιεύει ανεργασίαν αναγνωστών. Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχιστούν. Μπορο ν' Ακωνίσις, Λακωνίς: Βεβαίως κι' έχετε το δικαίωμα. 'Η 'Ελ- σα εινε η χώρα της ελευθερίας. Ποιός σας εινε το αντίθετο. 'Ιωάννην Β. Αλλιανόν: Άνδρες: Το ηπί σας, θα το περισσότερο 'Ελληνικά ηνιάς, πρόσφε- στο μουσικό μας δώμας σημαντική βοή- θη. Θά γράψω γι' αυτό, μόλις κατορθώσω συμπληρώσω τα στοιχεία μου, γιατί μου πουν αρκετά. Άν εχετε τίποτε πληροφορίες μου τις στείλετε. Ευχαριστώ. Λούις Κ. Κατοχή: Ένταθα: Δεν κατά- πολλά πράγματα από το γράμμα σας, εινε το παρόνομό σας; Και γιατί τα έ- μαζι μου; Νά μου γράψετε καθαρά και κ' πρόθυμος να σας βοηθήσω, αν μπορώ να επερίσω στο ζήτημά σας. Σαρην- εντόυλην: Ένταθα: Καί σας το- Δεν κατάλαβα απολύτως τίποτε. Ότε- ρεσα ν' ανακαλύψω ποιά εινε η φωτογρα- φής άραις κυρίας που μου στείλατε μέ- στο γράμμα σας. Τόμπολα, Π. ρον: 'Η στρατιά εινε η θάλασσα, η έ- δας άρμενίζουμε! Μ'ε γεία σας, με χαρά Καλό ταξίδι, λοιπόν και να μάς... γρά- λ. Β. Α.

στής Πρωτεύουσας της κλεινής τῆς κεντρικῆς σημεῖα
παρρησιάζει συνεχῶς μεγάλη... τρικυμία
καί ὁ ἀνθρωποθάλασσα τὰ πάντα παρασύρει
κι' ὑπάρχει μέγας κίνδυνος, κοσμήκη κακομοίρη,
νά... ναυαγήσῃ τραγικά
στής Ὁμονοίας τῇ γνωστῇ, πασίγνωστῇ πλατεῖα
καί πάν... μαύου τεῖχα,
μαζί μέ ἄλλους νά πνιγῇ ἄδοξος στὰ Χαυτεῖα!

“Όλοι τ’ ἀναγνωρίζουνε πῶς ἡ κυκλοφορία
σιγά-σιγά κατάντησε φρικτὴ ταλαιπωρία.
κι’ ὅλοι ἔνουν μιὰν ἄποψι, πολὺ σοφὴ κι’ ὀρθή,
πῶς πρέπει ὅπωςδὴποτε ν’ ἀποσυμφορηθῇ.

Μὰ πῶς θ' ἀποσυμφορηθεῖν τῶν Ἀθηνῶν οἱ δρό-
(μοι;

Κανείς δὲν διετύπωσε ἀντίληψι σαφῇ,
γι' αὐτὸ καὶ πάλι, κύριοι, ζητήσαμε τὴ γνώμη
πολλῶν γνωστῶν πολιτικῶν ποὺν ἄνθρωποι σοφοί
καί, πείρα διαθέτοντας καὶ μόρφωσι καὶ κρίσι,
παροῦν σὲ κάθε πρόβλημα νὰ δώσουνε μιὰ λύσι.

Καί, φυσικά, κάναμε αρχή απ' τόν πρωθυπουργό
πρὸ ντρίτα μάς ἐδήλωσε, χωρίς ἀργοστορία:
«Ἐχω σκοτούρες μπλόικες, μὰ σὰς ὁμολογῶ
πὼς πάντα συλλογίζομαι καὶ τὴν κυκλοφορία
καὶ νὰ πετύχω προσπάθαι, σὰν ἄξιος Κυβερνήτης,
τὴν τόσο πολυπόθητη ἀποσυμφορήσι της.
Δὲν εἶν' ἄπλο το ζήτημα γι' αὐτό, παιδιά, δὲν
(ξέρω)
παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ἂν θὰ τὰ καταφέρω.
Κανέναν ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ὁμολογήσῃ
πὼς ἔχω προηγούμενον λαμπρὸν δημιουργήσει
καί, ἄνευ ἀντιρροσέων,
μαέστρως πλὴν ἔγιναι τῆς ἀποσυμφορήσεως.
Τώρα δὲ τὴν Κυβέρνηση ὅλοι το ξέρουν ἵδη
πὼς τὴν... ἀποσυμφορήσα μέχρι νὰ πῆς κρεμμύδι
ἀπὸ τὸ Λ. Ε. Κ.
κι' ἀπ' τὴν Ε. Π. Ε. Κ.
καθὼς κι' ἀπ' τὸν Τσαλόδωρο,
κι' ὁ κόσμος τῶγε τυμπανὸν κι' ἐγὼ κρυφὸ καμάρι!»

Ὁ Παπανδρέου τὴ στιγμή ἐκείνη ἐπενέθη:
 καὶ ἄρχισε ἀκάθεκτος σὰν πάντα τ' ἀγορεύει:
 Αὐτὰ συμβαίνουν, κύριοι, διότι δὲν γνωρίζει
 ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηνῶν πῶς πρέπει νὰ βαδίζει.
 Οἱ μὲν βαδίζουν δεξιά· οἱ δὲ ἀριστερά.
 Καὶ δειχνουν μιὰ προτίμηση στὸ κέντρον κατὰ ἄλλοι.
 γι' αὐτὸ συνωστίζομαστέ στοὺς δρόμους φοβερά·
 ἡ ἀναμπουμπούλα γίνεται φορικώδης καὶ μεγάλη.

Μάθετε νὰ θαδίζετε στοὺς δρόμους ἐπιδέξια
πρῶτα νὰ ξεκινήσετε πρὸς τ' ἀριστεροδέξια
καὶ ὕστερα—ὦ! ὕστερα!—
γυρίστε τὴν πορεία σας στὰ δεξιοαρίστερα.

Δὲν πρόκειται τῆς γνώμης μου νὰ κάμω ἀναθεώ-
(ρησιν)
καὶ μὲ χαρὰν ἀναφωνῶ καὶ μ' ἐνθουσιασμόν:
Πιστεύομεν, ἀγαπητοί, εἰς τὴν ἀπασμυρόβρησιν,
μὰ φυσικὰ πιστεύομεν κ' εἰς τὸν συνωστισμόν!»

Τὴν ἔρευνά μου θέλησα δεβαίως νὰ ἐπεκτείνω, γι' αὐτὸ ἐπὶ τοῦ θέματος ρώτησα καὶ τὸ Ντινο, πού, ἀφοῦ μπουρλότο ἐβόλε σὲ μιὰ πονυράκια τὸση, αὐτὰ περίπου ἔσπευσε ἡρέμα νὰ δηλώσῃ:

«Δὲν ἔχω μὲ τὸ ζήτημα πολὺ ἀχοχολήθῃ, ἀλλ' ἂν καὶ εἶνε ἄσωρο μᾶς' στὸ μυαλό μου ἀκόμα, λέω πῶς ἡ Πρωτεύουσα θ' ἀσπυμφορηθῇ, ὅταν ξανάρθῃ στὴν ἀρχὴ τὸ Λαϊκὸ καὶ Κόμμα. Γιὰ... ἀσπυμφορήσεις μιὰ πείρα ἔχει τὸση πιάτ' ἦτανε—ἀλλοίμονο!—γραφτὸ τὸ νὰ τὴ μάθῃ ἀπὸ τὸ Στεφανόπουλο, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ...συμφορῇσι νὰ πάθῃ!»

Του Α.Ε.Κ. οί δυό συναρχηγοί,
τὸ «ντοῦ» τὸ ἀρμονικὸ Στέφανου—Παναγιώτη,
ποῦ περπατοῦν καὶ τρέμῃ ἡ γῆ
κι' ἔχουμε στήν πολιτικὴ ζωὴ μιὰ θεὰ πρώτη,
προηγουμένως ἐδεχθίκανε γραπτῶς ἡ διὰ ζωσπης
νά κάνουν τίς ἀκόλουθες πρὸς τὸ κοινὸν δηλώσεις:
«Ἡμεῖς... ἐλέω τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ... Τσαλ-
(δάρη),
ποῦ εἰκοσιπέντε βουλευτὰς τοῦχομε ὥς τώρα πᾶ-
(ρεϊ,

συναρχηγοί σημαίνοντες, αξίας όμως ίσης, του καθενός προβλήματος γνωρίζουν τās λύσεις. Γι' αυτό λοιπόν προτείνουν, χωρίς όρογορία, για την άποσυμφόρση την άποπνικτική να την έξαφανίσουν με μία δικτατορία... —σιγά ντέ! μη φωνάζετε! —...κοινοβουλευτική!

Ἐκτὸς αὐτῶν, ὁ στρατηγὸς Νικόλαος Πλαστήρας, ἡγέτης ξειραρχικῆς κ' ἄνθρωπος μεγάλῃς πείρας ποὺ θέλησε στὰ βάσανα μικρὸς-μικρὸς νὰ μπλέξῃ, στὴ σχετικὴ ἐρώτησι ἀπάντησ' ἐπὶ λέξει: «Οὐρ' ντιπ' μυαλό δεν ἔχει; Οὐσὺς, κουρσίδα, (οὐσὺς, κουρσίδα) ποὺ τόσο κακουμπλιέζασι μὴ τὴν ἀπουσυσμό' σι! Κουτὸν ναι οἱ ἰθύνοντες κ' ἄς κάνουν τὰ σά- (ναι)

Γιὰ τὴν ἀπουσιόμορφη ἡ λύσις εἶνε μίλια.
Μὴ ἄλλους λόγους διαβᾷ
πρέπει νὰ μὴν κυκλοφοροῦν εἰς τὸν ἔξῃς στὴν πόλιν
ὅλα ἃ οἱ δικοὶ μ' οὐ σπαῖται
ποὺ εἶν' οἱ περισσότεροι, καθὼς γνωρίζουν ὅλοι!
Ἄς τὸν ἀναγνωρίσουν, χωρὶς υπεκφυγὰς
καί, ἂν ἐκνεύει ἀντίρροποι, ἂς κάνουν ἱκανοὺς!»

Χριστάκος καὶ Χατζήμητης — τί ταριασμένο
(ταΐρι—
ἐδῆλωσαν ἀμφότεροι με πίκρα καὶ με πόνο;
«Τί μάς ρωτᾷς;... Τὸ ἔχασες πῶς μάς ἐνδιφέρει
ἄρααν; ἡ ἀποσυμφορήσις τῆς... Μακρονήσου μόνο!»

Δεν θέλησα την έρευνα να κλεισώ πριν ακούω
ζητήσεις και την πράγματι σσηή του Ζέρβα γνώμη:
«Δεν έρω—είτε—τι έστι διότι οι υποχώρησι
και το τόνισμ, φίλε μου, χάριν των περιεργών
αντίστασι θα έκανα και στην Αποσυμφορησί.
μά τώρα πια είμ' υπουργός των Δημοσίων Έρ-
(γωνί)

Με την άποσυμφόρση των δρομών τί θα γίνει; Έτσι πώς πάει άλλο το πρόβλημα θα μείνει. Κι' οι θρηλικοί «ἀρμόδιοι» πρέπει νά τ'ον πιστέ-
(φουν
—ή γνώμη μου στά σίγουρα θά κάνη παταράκι—
πως θά λυθῇ το πρόβλημα μόνον ἂν λιγοστε-
(φουν
τά... κρατικά αὐτοκίνητα κι' οἱ κοῦρσες τῆς Ἀ-
(μακ)

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Ο Πρόεδρος της 'Ινδονησίας 'Αχμέτ Σοεκάρνο με την ώραία σύζυγό του.

Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ της νέας 'Ινδονησίας

Διεργάνωσε 7 επαναστάσεις σε δυό χρόνια

Τα γραμματόσημα της νέας Δημοκρατίας της 'Ινδονησίας απεικονίζουν δυο προσωπικότητες: τον Γεώργιο Ουάσιγκτον και τον Πρόεδρο της 'Ινδονησίας 'Αχμέτ Σοεκάρνο.

Ποιος είναι ο Σοεκάρνο; Μιά απ' τις πιο σημαντικές μορφές της μεταπολεμικής 'Ασίας, της 'Ινδονησίας, που αλλάζει ριζικά μορφή κι αποκτά δύναμι, ε'ξαστοχία και κύρος.

Είπε ιδεαλιστής και καιροσκοπός συγχρόνως, άνθρωπος της δράσεως αλλά και δειροπόλος. 'Εχει μελετήσει τα έργα του Μάρξ, όπως και του Σαίξπηρ. 'Εχει πάρει δίπλωμα πολιτικού μηχανικού από μια ανώτερη τεχνική σχολή της χώρας του, οι περισσότερες όμως γνώσεις του προέρχονται απ' το μεγάλο σχολείο της πείρας.

'Ενώ οι 'Ινδοί, επί αγγλικής κατοχής, μπορούσαν να πάρουν οποιαδήποτε θέση στη χώρα τους, να γίνουν ανώτατοι δικαστές ή διοικητικοί υπάλληλοι με μισθό 10.000 λιρών το χρόνο, στην 'Ινδονησία τα πράγματα ήταν διαφορετικά. 'Η 'Ολλανδική διοίκηση ήταν πολύ πιεστική για τους 'Ινδονησιούς. Κι' η δυσανεξία κρυφόβραζε στα 3.000 νησιά που αποτελούν αυτή τη χώρα.

Όταν λοιπόν ο Σοεκάρνο ξεκλείσε τα 27 χρόνια του, στα 1928, διεργάνωσε μια επανάσταση των συντακτριών του. Δυό χρόνια αργότερα, είχε επιχειρήσει το έβδομο επαναστατικό του κίνημα κατά των 'Ολλανδών — άποτυχημένο κι' αυτό, όπως τα προηγούμενα. Οι όπαδοί του περίσσευαν όλοένα, βρίσκοντας κάτι το καινούργιο στην πολιτική φιλοσοφία του, το «μαχαινισμό» όπως τονώναζε, ένα είδος σοσιαλισμού ασιατικής μορφής.

Ο Σοεκάρνο έμεινε τις μεθόδους ενεργείας των 'Ινδών ηγετών: το υποκόστα και τη λευκή απέργεια. Φρόντιζε δέ να προσομοιωθεί τις μαρξιστικές θεωρίες του στη νοοτροπία των άμερων και πρόσχαρων συμπατριωτών του.

Οι 'Ολλανδοί τον έπιασαν και τον φυλάκισαν επανειλημμένως στα 21 χρόνια της δράσεώς του. Κάποτε μάλιστα τον κράτησαν 3 χρόνια στη φυλακή. Το μόνο όμως που κατάρθαναν έτσι, ήταν ν' αψάνουν το κύ-

ρος του. και τους διαδοχούς του.

Όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος, τον επικήρυξαν, αλλά εκείνος τους ξεφυγε.

Το 1942, αποφάσισε να συνεργασθεί με τους Γαπωνέζους κατακτητές της χώρας του. Κι' όμως οι συμπατριώτες του δεν διαμαρτυρήθηκαν, μολοντί ήταν θερμοί φίλοι των Συμμάχων. Γιατί ο Σοεκάρνο τους έδωσε να καταλάβουν ότι εκμεταλλεύονταν την ιαπωνική βοήθεια για να προετοιμάσει κρυφά την ανεξαρτησία της 'Ινδονησίας μετά τον πόλεμο.

Επισκέφθηκε μάλιστα την 'Ιαπωνία, όπου τον δέχθηκαν ο Μικάδο και του απένειμε ένα ανώτερο παράσημο. Λίγο πριν όμως ήττηθεί και συνθηκολογήσει η 'Ιαπωνία, ο Σοεκάρνο φανέρωσε πιά το πραγματικό παιχνίδι του.

Οι Γαπωνέζοι θέλησαν τότε να τον δολοφονήσουν, τον γλύτωσε όμως την τελευταία στιγμή η απόβασις των αγγλικών στρατευμάτων στην 'Ιαβάν.

Μετά τον πόλεμο, οι 'Ολλανδοί θέλησαν να ξαναπάρουν την κυριαρχία στην 'Ινδονησία. Μά' εκαναν το λογαριασμό τους χωρίς το Σοεκάρνο.

«Γιατί να μάς κυβερνήσουν αυτοί που δεν άπορεσαν να διατηρήσουν τη δική τους ανεξαρτησία στη χώρα τους; Έλεγε ο Σοεκάρνο. Ποιά δόξα, ποιά ανακούφιση μάς πρόσφεραν, όταν μάς κατέκτησαν οι Γαπωνέζοι; Έφτασε τώρα ο καιρός να απαλλαγούμε απ' αυτούς».

Τον 'Οκτώβριο του 1945, εξέλεξε Πρόεδρος της 'Ινδονησίας. Οι 'Ολλανδοί όμως τον κατηγορούσαν ως φίλο των Γαπωνέζων κι' άρνήθηκαν να συνεργασθούν μαζί του. Τότε ο Σοεκάρνο πήρε δικτατορική εξουσία κι' έπαψε ν' αναγνωρίζουν την ολλανδική επικυριαρχία. Οι 'Ολλανδοί ζήτησαν διαιτησία απ' τον Ο.Η.Ε. 'Αφ' ενός όμως η αναγνώριση της ανεξαρτησίας των 'Ινδών απ' τους 'Αγγλους, κι' απ' έτερου οι δυσμενείς εκθέσεις που υπέβαλαν στον Ο.Η.Ε. οι διάφοροι ξένοι πρόξενοι της Βαταβίας, έκαναν τους 'Ολλανδούς να χάσουν την υπόθεσι. Κι' η 'Ινδονησία έγινε τελείως ανεξάρτητη, με Πρόεδρό της το δημιουργό της, τον 'Αχμέτ Σοεκάρνο.

□□

Μιά τραγική 'Αποκρηά

Η πιο τραγική παρισινή 'Αποκρηά είναι του 1832 που είχε ενσκήψει στη γαλλική πρωτεύουσα η χολέρα.

Ένα θρόνο οι δημόσιοι και ιδιωτικοί χοροί είχαν συγκεντρώσει — παρά τον κίνδυνο που υπήρχε — πολλόν κόσμο και γίνονταν παντοῦ πανζουρλισμός.

Σαφνικά σέ κάποιον απ' τους χορούς αυτούς, ένας 'Αρκελίνος, ο οποίος αισθανόταν ότι είχε ζεσταθεί υπερβολικά, έβγαλε τη μάσκα του.

Κατάληκτοι οι συγχωρευτά του είδαν το πρόσωπό του κυανωτό. Στην αρχή το πέρασαν γι' αστέιο. Σιγά-σιγά όμως τα γέλια έπαψαν και μεταφέραν τον δυστυχισμένον 'Αρκελίνον στο νοσοκομείο, όπου διαπιστώθηκε ότι είχε προσβληθεί από χολέρα.

Στο ίδιο νοσοκομείο των χολερίωνταν μετέφεραν την ημέρα εκείνη διαρκώς μεταφεριμένους, που είχαν προσβληθεί από την αρρώστεια.

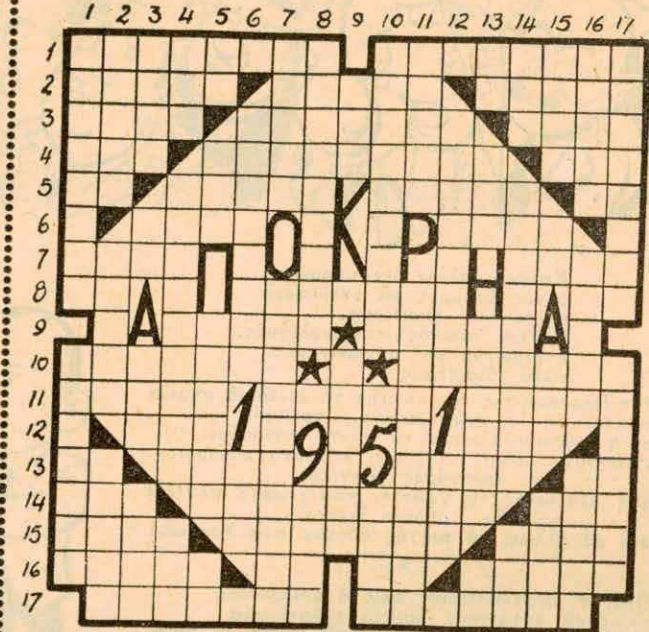
Έκείνους που πέθαιναν, και ήσαν άπειροι, τους έθαβαν άμέσως ακόμα και με τις ασκαρινικές φορεσιές τους.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 318

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Δυστυχώς δεν εμφανίζεται μόνο κατά τις 'Αποκρηές. — Κάτοικος χώρας για την οποία γίνεται καθημερινός λόγος.
- 2) Περίφημος επιστήμων και ερευνητής. — Τουρκικό νόμισμα. — Οδηγεί στη φυλακή.
- 3) Πάλη. — Καλάθια. — Χώρα της Α. 'Ασίας.
- 4) 'Η «Σύννομις» τ'ά έχει στη μέση. — Κάνει την εμφάνισή του

- Σύνδεσμος (άρχ.). — Πάθησι των αυτών. — Κτητική αντίσυνταγμα (πληθ.).
- 5) Μία πολυκατοικία έχει πολλά. — Μισή «Κάσπα».
 - 7) Δεν έχει παιδιά. — 'Ιδρύματα που εχόμενα να σάς είνε άρχειαστα.
 - 8) Τρώγεται για κολασμό. — Όνομα αρχηγού θρησκείας.
 - 9) Θεά των αρχαίων. — Σπουδαία εφευρέσις του τελευταίου

- κατά τις 'Αποκρηές. — Πρόθεσις κά' άρθρο (δημ.).
- 5) Προτρέπει. — Δέσμη (δημ.).
 - 6) 'Αναπνοή. — Υποθετικόν.
 - 7) Γυναίκεο όνομα. — Μέρος του λόγου.
 - 8) Αρχικά κόμματος. — Καινούργιος (καθ.).
 - 9) Μ' ένα «Ο» εκάτερωθεν σχηματίζουν ευρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Πολύ δυσάρεστη κατά το καλοκαίρι. — Δυό όμοια σύμφωνα.
 - 10) Στερείται αυτών. — Εύθους. — Φρουρεί τα σύνορά μας. — Μην το έτους.
 - 11) Το σκακι έχει πολλά, εδώ μόνο ένα. — Όπτασις — Κούνια (καθ.).
 - 12) Το μισό της «Σκωτίας». — Λέξις από περίφημο σπαρτιατικό ρητό.
 - 13) Δυό όμοια σύμφωνα. — Έτσι φωνάζουν κάποιον που εορτάζει στις 6 Δεκεμβρίου. — Σύνολο κατοίκων. — Αριθμός.
 - 14) 'Αγγλος θαλασσοπόρος. — Το πιο ακριβό κρασί (πληθ.). — Μισή «άρπαξη».
 - 15) Θεά των αρχαίων (γεν.). — Στοιχίζει τις στολές των θαυμοφόρων. — Μυρωδιά.
 - 16) Κινητήριος δύναμις. — 'Αριθμός (οπτικώς). — 'Αρχή όρκου (δημ.). — Το πιο άσχημο πρόσωπο (καθ.).
 - 17) Μεταλλο με το οποίο κατασκευάζονται οικιακά σκεύη. — Ο κάτοικος πόλεως της Πελοποννήσου.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Έξωτικά φρούτα. — Θα την έρθει και στο σχέδιο.
- 2) Μηρυκαστικό ζώο (γεν.). — Τρόπος μαγειρέματος ψαριών. — Χώρα της 'Ασίας.
- 3) Κοινός λέγεται γκιώνης. — Προσωπική αντίσυνταγμα (α' πρ.). — Επώνυμο 'Αγγλίδος σπάρ. — Και το μικρό όνομα πολλών Γάλλων ηθοποιών.
- 4) Έλαττωματικός σύνδεσμος. — Αύτος που αυξάνει το μήκος. — Ο καθέναν (άνεστραμμένο).
- 5) 100 τετραγωνικά μέτρα. —

- 10) Μόλις... άφίχθη! — Κλωστή.
- 11) 'Αγία (αίτ.). — 'Αποτελούν μία άραβική φυλή.
- 12) Στιγμιαία. — Χρονικό έπίρημα (άρχ.).
- 13) Πρόθεσις. — 'Η ίδια στο μέγεθος. — Φανερός. — Νότα.
- 14) Θάλασσα (άρχ.). — Άνοίγει τις πόρτες των φυλακών (γεν.). — Διεθνής οργανισμός.
- 15) 'Αρθρο (δοτ.). — Προηγούνται ύψιλου αξιώματος. — Γενάρχης ελληνικής φυλής. — Πόλις.
- 16) 'Όταν μάς κοπούν, έχουν παραλυσία οι δυνάμεις μας. — 'Αθηναϊκός κινηματογράφος. — 'Αρχαίος θεός.
- 17) 'Ασχολεύεται με τους κακοποιούς. — 'Αγγλος ποιητής.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Η λύσις του 317ου στη σελ. 62

□□

Οι ελαϊώδεις πνευμονίες

Οι επιστήμονες παρατήρησαν τον τελευταίο καιρό μια ιδιαίτερη μορφή πνευμονίας που την αποκάλεσαν ελαϊώδη, γιατί προκαλείται από τις ελαϊώδεις διαλύσεις που εισάγονται για θεραπευτικούς λόγους στη μύτη άτόμων που πάσχουν από ρινοφαρυγγικές παραμορφώσεις. Σύμφωνα με τις γενόμενες παρατηρήσεις, στις περιπτώσεις αυτές συμβαίνει το εξής: Λεπτότατα σταγονίδια από τις ελαϊώδεις αυτές διαλύσεις περνούν στην τραχεία άρτηρια και από εκεί διοχετεύονται στους πνεύμονες, όπου εναποθηκεύονται και φράσσουν τους αγωγούς, από όπου περνάει ο αέρας. Οι πνεύμονες καθίστανται τότε εξαιρετικά ευαίσθητοι στις διαφορές μολύνσεως και ιδίως στον πνευμονόκοκο. Οι πνευμονίες αυτές της μορφής παρατηρούνται συνήθως σε μικρά παιδιά.

Έτσι πέρασε κάμποσος καιρός. Στο σπίτι που έμενα ήθε και κάθισε κι' ένας υπάλληλος του Δήμου

Θ. ΔΡΑΚΟΝ

Το μουβέιο του Αίματος

Η άπιστη Πηνελόπη

Ένα πρωί, το Σεπτέμβριο του 1935, παρουσιάστηκε στον Εισαγγελέα Πειραιώς κ. Σπηλιώτη ο Δ. Πατρίκιος και του είπε:

— Σκότωσα δυό γυναίκες κι' ένα φίλο μου, γιατί κηλίδωναν την τιμή μου!...

Ο κακούργος παραδόθηκε άμέσως στο διοικητή του Ε' Τμήματος κ. Παπαϊωάννου, στην περιοχή του οποίου είχε γίνει το έγκλημα κι' η ανάκρισι άρχισε κανονικά.

Όπως τόσο άλλοι, κατέθεσε ο κακούργος έγγελαστικά κι' εγώ από την γυναίκα που αγαπούσα κι' από τον άνθρωπο στον οποίο είχα εμπιστοσύνη. Θά σκότωνα και τη μητέρα μου γιατί έθανάπατρεύτηκε. 'Αλλά της τώ χάρισα γιατί ήταν άκομη νέα κι' είχε δικαίωμα στη ζωή.

Γεννήθηκα στα Κύθηρα, 'Ηθαμε όλοι μας κι' εγκατασταθήκαμε στο Κουτσικάρι. Οι γέροι, ο άδελφός μου Λάμπης κι' η άδελφή μου Φλώρα.

Η μητέρα μου ήθελε να με παντρέψω μ' ένα πλούσιο κορίτσι από τα Κύθηρα, μα εγώ γνώρισα εδώ μια όμορφη κοπέλλα, την Πηνελόπη Μαύρου και μια ημέρα της την πήγα στο σπίτι: — Αυτή θα κάνει γυναίκα μου! της δήλωσα. Την αγαπάω!

Τη Φλώρα την άδελφή μου την καμάρανα. Την έβλεπα πώς δεν γύριζε να κυττάζει άντρα. Από την έκκλησίς στο σπίτι κι' από το σπίτι στο κλουμά. 'Ηταν πολύ θεοφοβούμενη. Κι' ήθελα να της δρούμε ένα καλό παιδί να την νοικοκυρέψουμε. 'Ο άδελφός μου ο Λάμπης είχε παντρευτεί κι' είχε εγκατασταθεί στον Πειραιά. Με το γάμο της μάνας μου το σπίτι πια δεν μάς χωρούσε. Πήρα την Πηνελόπη, και πήγα και νοίκισα ένα δωμάτιο στα Πευκάκια της Νέας Κοκκινιάς. Στην αύλη κατοικούσαν κι' άλλες οικογένειες. 'Αρχισα να ζω εύτυχισμένος. Κάθε βράδυ γυρία χωρίς στο σπίτι μου. Της είχα βάλει αδυναμία της φιλοτιμίας. Σαφνικά κάποιος γνωστός μου έσκασε ένα άσχημο «παραμύθι»:

«Είδα τη Φλώρα την άδελφή σου, μου έπτε, ραντεβού». Θόλωσε το μυαλό μου κι' έτρεξα στο σπίτι της γρήνα. 'Κάτι έυαθα για τη Φλώρα, της είπα, αν είνε αλήθεια θα την καβάρσω». 'Αμυλο κι' άπειρο κορίτσι είνε τη θέλεις να κάνη; Πώς θα παντρευτεί; Έπειτα υπορεί να είνε και λάθος». Έτσι είπα κι' γοιά. Προσπάθησα να ξεχάσω κι' αυτό το στραβοπάτημα.

Έτσι πέρασε κάμποσος καιρός. Στο σπίτι που έμενα ήθε και κάθισε κι' ένας υπάλληλος του Δήμου

Κοκκινιάς, ο Κ. Κατσαρός. Κάνανε παρέα μαζί, έρχονταν και στο δωμάτιό μας και λέγαμε κανένα άστείο και πίνανε κανένα κρασί. Που να ξερω εγώ τη φωτιά είχα βάλει στο κεφάλι μου!... Χθές το βράδυ γύρισα στις 7 από τη δουλειά μου. Κάτι γειτονισσες καθόντουσαν στην αύλη, κοντά στην πόρτα της καμαράς του Κατσαρού και συζητούσαν. — Πού είνε η Πηνελόπη; τις ρώτησα.

— Άρχισαν τα γέλια μα εγώ δεν πήρα είδησι γιατί γελοούσαν.

— 'Η Πηνελόπη, μου είπαν, σου έφυγε!... 'Εχει τη δουλειά της...

Σκέφθηκα τότε τον Κατσαρό και χτύπησα την πόρτα του: «Μέσα είσαι Κωστάκης;» ρώτησα. 'Ακουσα θόρυβο στο δωμάτιο και τη φωνή του φίλου μου που μ' άπαντούσε σαν μουδιασμένους: «Με συγχωρείς, Δημητρώ, που δεν σ' άνοίγω. Θά μείνω στο κρεβάτι γιατί είμαι άρρωστος. Θέλω να κοιμηθώ». Οι γυναίκες που καθόντουσαν στην αύλη γελοούσαν. Μιά από αυτές μου δήλωσε: «Μη τον άνησυχής τον κύρ-Κώστα. 'Εχει ό,τι του χρειάζεται». Και πάλι γέλασαν. 'Εγώ κάθησα στην εξώπορτα και περιμένα. Πέρασε μία - δυό ώρες, πέρασαν τα μεσάνυχτα κι' η Πηνελόπη δεν είχε φανή.

Η άνησυχία μ' έπνιγε. Σε μία στιγμή, κατά τις δυό τη νύχτα, δεν κρατήθηκα περισσότερο. Πήρα τότε ιδιαίτερος μία απ' αυτές και την άρκεσα στα παιδιά της να μου μιλήσει. 'Εκείνη διάταξε, μα τέλος μου δήλωσε: «'Η Πηνελόπη δεν σου άείζει. Τά έχει με τον Κατσαρό. 'Όταν φεύγει εσύ τρυπώνει στο δωμάτιό του. Σήμερα από το μεσημέρι βρίσκεται εκεί. Γι' αυτό «άρρώστησε» κι' ο Κατσαρός και δεν άνοίγει την πόρτα!...» Φρένιασα. Μπήκα στο δωμάτιό μου και πήρα ένα μαχαίρι. Έπειτα χτύπησα δυνατά την πόρτα του Κατσαρού: «Άνοιξε, του φώναξα, έχω κάτι να σου πώ». Ο Κώστας διάταξε, μα όταν είδε την έπιμονή μου μ' άνοίξε. Τον άναγκασα ν' άναψη το φώς. Κύτταξα άμέσως προς το μέρος του κρεβατιού και είδα να έζέχουν από κάτω δυό γυναίκες και ένα παιδί.

«Εσκυφα κι' αντίκουσα την Πηνελόπη. 'Ηταν τρομοκρατημένη. Το μυαλό μου θόλωσε. Τράβηξα το μαχαίρι και ρίχτηκα στον Κατσαρό. Δεν θυμάμαι πόσες μαχαιριές του έδωσα. 'Η Πηνελόπη θέλησε να τώ σκάσει απ' το δωμάτιο. Την πρόλαβα στην πόρτα, την άρπαξα απ' τα μαλλιά κι' άρχισα να τη χτυπάω κι' αυτή.

Έκρυφα το μαχαίρι στην τσέπη μου και βγήκα από την αύλη χωρίς κανείς να μ' έμποδισή. Περπατούσα κι' θλαστούσα. Σαφνικά θυμήθηκα την διαγωγή της άδελφής μου της Φλώρας. Πήγα στις έξη ή ώρα, στο σπίτι της μητέρας μου και χτύπησα δυνατά. Μ' άνοίξε η Φλώρα. «Πώς είσαι έτσι; Τι σου συμβαίνει; Γιατί ήρθες τόσο πρωί;» με ρώτησε. «Έμένα θέλω, της είπα. Έχωμε ένα μικρό παλιό λογαριασμό!...» 'Η Φλώρα έτρεξε μέσα στο δωμάτιο: «Μητέρα, φώναξε, βοηθεία!» Και μη έχοντας από που να φύγη, άνοίξε το παράθυρο για να πηδήσει στο δρόμο. Μα την πρόλαβα την ώρα που τώ δρασκόμει. Τη χτύπησα με δύναμη με το μαχαίρι μου στην πλάτη πολλές φορές. Ζωοιάστηκε κατά γης άμυροπρη. Έφυγα κατόπιν από το σπίτι και περνώντας από την Εισαγγελία ανέβηκα άπάνω. Τώρα κάμει κι' έσείς το χέος σας. Έγώ ξεκαθάρισα όλους τους λογαριασμούς μου!...

Ο Δ. Πατρίκιος καταδικάστηκε και κλείστηκε στη φυλακή. Και τώ μαχαίρι του, δουημένο στο αίμα τριών ανθρώπων, βρίσκεται στο Μουσείο του Αίματος.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Όραίο είναι το παντελόνι, αλλά με στενεύει στις... μασχάλες!

(Του 'Αρχέλαου)

Καθώς έλπεις, κάνει χροσές δουλειές!...

Ένας έυνοχος καυρομάχος

Για να κρατήσει τη σειρά του.

**Πριν φυσήση ο άνεμος
του μοντερνισμού**

ΔΕΝ χάθηκαν από τη σύγχρονη αποκρητική κίνηση μόνο τα ροπαλά, η γκαμήλα, ο Θεοδόσιος, το γαϊτανάκι και τα περίφημα «κομιτάτα».

Χάθηκαν τα σατιρικά και τα διάφορα χορευτικά αποκρητικά τραγούδια, που τα τραγουδούσαν χορεύοντας στις οικογενειακές συγκεντρώσεις υπό τους ήχους της μουσικής των βιολιτζίδων, των λαουτιέρδων ή της ψαυμονίκας, οι έορτασται.

Λίγο παλιότερα—πριν από 30—40 ακόμη χρόνια—οι μικρές οικογενειακές διασκεδάσεις, που γινότουσαν χωρίς διατυπώσεις πρωτόκολλα και πολυτέλειες, ήταν γεμάτες αβίαστη κι' αυθόρμητη χαρά. Ένα γλύκισμα της νοικοκυράς, συνήθως γαλατομπούρεκο ή ριζόγαλο, λίγο Σαντορινιό κρασί, μία μα-σσοκάδα κι' ένα μπουτί ψητό, άρκούσαν για να «στρωθή» το γλέντι και να έρθη η αληθινή ευθυμία:

«Ο μουσικός παίζει βιολί
κι' η Μπίτσα μαγερεύει,
τα μακαρούνια είν' έτοιμα
κι' ο Φουντουκλής χορεύει.

Έτσι άρχιζε η αποκρητική διασκέδαση από τους νεώτερους, κορίτσια και παλληκάρια, που χόρευαν και τραγουδούσαν. Κι' όταν πιά η ευθυμία κορυφωνότανε σηκώνοντουσαν, τότε, και οι μεγάλοι για να πάρουν μέρος στον Καλαματιανό:

Σούρτε τον, π' αναθεμάστε,
και παπούτσια μη λυπάστε!

Από κεί κι' εμπρός, κι' όσο το γλέντι «άναβε» άρχιζαν τα χορευτικά τραγούδια...

Κι' όσο το γλέντι «άναβε», άρχιζαν και τα χορευτικά τραγούδια...

δια. «Ο τραγουδιστής ήξερε πάντα να δρίσκει τα πιο κατάλληλα, όσα ταιριαζαν περισσότερο στα πρόσωπα που έσερναν το χορό. Όταν η κορυφαία ήταν γυναίκα, παχουλή και νόστιμη της τραγουδούσε:

Σάν εγγλέζικη φεργάδα
βολτατζάρεις στο χορό,
σε ζηλεύουν κοπελούδες
και μαραίνεις κάθε νύχ.

Αν είχε ωραία μάτια της έλεγε:

Τά δυό σου μαύρα μάτια
που με κυττάζουνε,
χαμηλώσε τα, φως μου,
γιατί με σφάζουνε.

Τα τραγούδια

ΤΗΣ ΠΑΛΛΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

....Κάτω στο γυαλό κοντή
νεραντζούλα φουντωτή!
Κι' αν στη διασκέδαση δρι-
σκόταν κανένας άτυχος έρωτο-
κτυπημένος αμέσως ο τραγουδι-
στής με τα βιολιά και τ' άλλα
όργανα το γύριζαν στο:
Βλέπεις εκείνο το δουνό
πώς άναψε και καίει;
Κάποιος αγάπη έχασε
και κάθεται και κλαίει.

Ύστερα έρχόταν ή σειρά των σατιρι-
κών τραγουδιών.
Αυτά ήσαν τα περισσότερα, είρωνι-
κά, πικάντικα. Άρχιζαν με το δίστιχο:

Αυτή που σέρνει το χορό
της πρέπουνε μουντζούρες.

Και συνέχιζαν:

Έχθες έγινε φονικό,
καυγας με τα περουνία,
όλοι έτρεξαν στον καυγά
κι' εγώ στα μακαρούνια.

Όταν καμμία φορά ο νοικοκύρης του
επιτιού ήθελε να πειράξη την κυρά του
έσχιζε, στρίβοντας και το μουστάκι του,
τα τραγούδια:

Έχασα τη γυναίκα μου
με μία τριχιά δεμένη,
όποιος την ήρ' ως τη χαρή,
μόν' τη τριχιά να φέρη!

Η έξυπνη όμως νοικοκυρά ζητούσε α-
μέσως τότε να πη κι' αυτή το τραγου-
δάκι της, και με τα επιδοκίμαστικά γα-
μόγελα των προσκεκλημένων το τελείωνε
έτσι:

Τί, στρίβεις το μουστάκι
και τόκανεσ άγκίστρι;
Εγώ δεν παραδέχομαι
στο γαϊδάρο κατίστρι!

Έρχόταν ύστερα ή σειρά των τοπι-
κών πειραγμάτων, όπου ή μία αθηναϊκή
γειτονιά κουτσουπόλευε, τραγουδώντας,
την άλλη. Έτσι οι παλιοί Ψυρριώτες
συνήθιζαν τό:

Στην Παναγιά τη Βλασαρού,
την πυκνογειτονιά
μάθανε κι' οι άνύπαντρες
να κάνουνε παιδιά!

Κι' ή απάντησι της συνοικίας της
Βλασαρούς ήταν:

Στου Ψυρρή το μαχαλά
τρεις κοπέλλες στον παρά!...

Άκόμη στις παλιές Άπόκρες λέγα-
νε και πολλά άλλα τραγούδια, στους
δρόμους αυτά, που μερικά ξεπερνούσαν
τα όρια της σεμνότητας. Τα τραγουδού-
σαν κανταδόροι τις νύχτες. Να ένα από
τα πιο «εύπρεπη»:

Έβγα στο παραθύρι
να δώ το χάλι σου;
πώς πέφτουν τα μαλλιά σου
άπ' το κεφάλι σου.

Οι ένοχλητικοί αυτοί κανταδόροι κα-
ταδρέχονταν με κανένα κανάτι νερό, μα
γυρνούσαν πάλι σε λίγο κάτω άπ' το ή-
διο σπίτι για να τραγουδήσουν στους
ενοίκους, άρσενικούς και θηλυκούς:

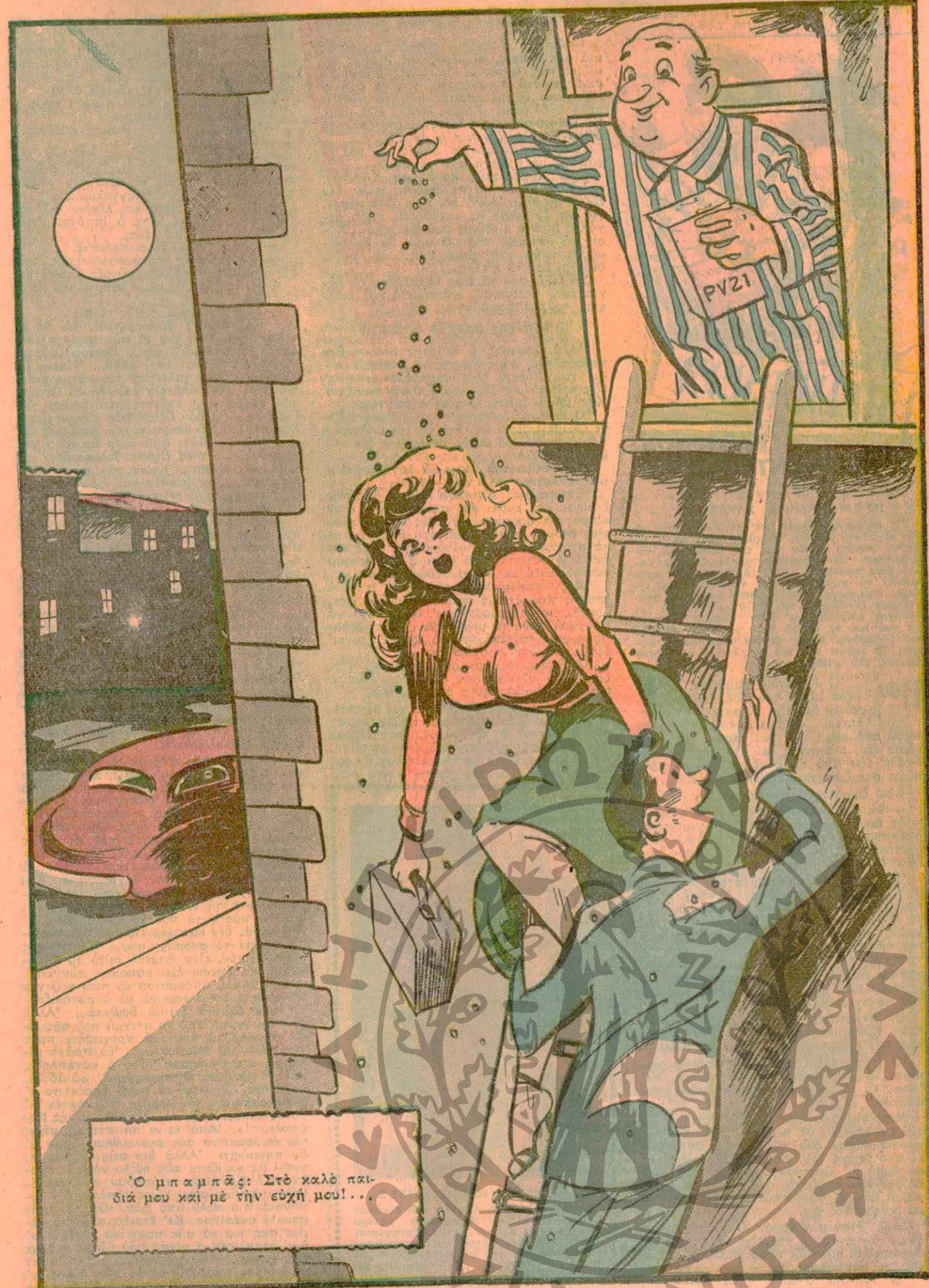
Μαύρες τσουκάλες λιγδερές
και άπλυτα κουτάλια
τέτοιο νερό δεν πιάνει έμας,
τά ωραία παλληκάρια.

Να κι' ένα τελευταίο που συνηθίζονταν,
την τελευταία Κυριακή του Καρναβαλιού
προς τα ξημερώματα, έν όνει της Καθα-
ρής Δευτέρας:

Καλώς την τη Σαρακοστή
με σκόρδα, με κρεμμύδια,
καλώς νάρθουν τα εώλαμπρα
με τα πολλά παιγνίδια.

Μην πητε, για όλ' αυτά τα λησμονη-
μένα τραγουδάκια, χορευτικά και σατι-
ρικά, της παλιάς Άποκρης, που μάς
τά πήρε το άεράκι του πολιτισμού και
του μοντερνισμού, ότι δεν είχαν και χά-
ρι και νοστιμάδα, κάποτε μάλιστα και
άρετη δύναμι ποιητική. Θά είσαστε ά-
δικοι.

ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

Ο μπαμπάς: Στο καλό παι-
διά μου και με την εύχή μου!...

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ
Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ
ΤΟΝ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΣΙΣ

«Η Λουκρητία ζητάει απ' τὸ Ραγκαστὲν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, δίδει τὰ χάρδια του, μὰ ὁ ἱππότης νιώθει ἀβία καὶ τὴν μιλᾷ μὲ περφόνησι. Ἡ Λουκρητία γεμάτη λύσσα καλεῖ τοὺς φρουρούς. Ἀλλὰ ὁ Ραγκαστὲν προφάνει νὰ ριχθῇ ἀπὸ μιὰ ταράσσα στὸν Τίβερι. Κολυμπᾷ, θγαίνει στὴν ὄχθη καὶ φτάνει στὸ ξενοδοχεῖο του τὴν στιγμή πού ὁ ξενοδόχος παρᾶρχει μ' ἕναν Ἑβραῖο τὰ ρούχα του καὶ τὸ ἀλόγῳ του, γιατί τὸν θεωρεῖ πιά μακαρίτη. Χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῶν φορεῖ τὰ ρούχα του καὶ κατεβαίνει σιγανοπᾶντας στὸ σταυλὸ.

11ον
Ὁ Καπιτὰν χρεμέτισε χαρούμενα μόλις τὸν εἶδε. Ἀλλ' ὁ ἱππότης δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ τρυφερότητες. Ἐσφίξε ἀμέσως τὴ σέλλα πάνω στὴ ράχη του, τοῦ πέρασε τὰ χαλινάρια καὶ, πιάνοντάς τὸν ἀπ' αὐτὰ, τὸν ἔβαλε ἐξω ἀπὸ τὸ σταυλὸ. Πῆλθε τότε πάνω στὸ ζώο, πού ξεκίνησε ἀμέσως.

Εἶχε ξημερώσει σχεδόν.
—Θὰ μὲ ἀναζητήσουν χωρὶς ἀμφιβολία πρὸς βορρᾶν, στὸ δρόμῳ τῆς Φλωρεντίας, σκέφτηκε ὁ Ραγκαστὲν. Ἀς διευθυνθῶ, λοιπόν, πρὸς νότον, πρὸς τὸ μέρος τῆς Νεαπόλεως.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἔφτασε μπροστὰ στὴν πύλη τῆς Νεαπόλεως. Ἀπείχε μόλις εἴκοσι μέτρα ἀπ' αὐτὴν καὶ συγκράτησε τὸ ἀλόγῳ του, γιὰ νὰ τὴν περάσῃ σιγά, χωρὶς νὰ δώσῃ ὑποψίες σὲ κείνους πού τὴν φρουροῦσαν.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, οἱ καμπάνες τῶν τριακῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ρώμης ἄρχισαν νὰ χτυποῦν ὅλες μαζί, δίδοντας τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ.

Οἱ στρατιῶτες πού φρουροῦσαν στὴν πύλη τινάχτηκαν ἀμέσως ἀπὸ τὴς θέσεις τους καὶ προσπάθησαν νὰ τὴν κλείσουν.

Ὁ Ραγκαστὲν κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένος ἀν δὲν πρόφτανε νὰ περάσῃ. Κι' ἔχωσε τὰ σπυροῦνιά του στὴν κοιλά τὸ ἀλόγῳ.

Μερικοὶ στρατιῶτες ἔτρεξαν τότε γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ περάσῃ. Ἀλλ' ὁ Ραγκαστὲν ἔδωσε δύο καινούργιες σπυροῦνιές στὸ ἀλόγῳ του, πού τινάχτηκε ἀμέσως μὲ ὀρμὴ κι' ἀναποδογύρισε ἐκείνους πού βρίσκονταν μπροστὰ του. Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ βαρεῖα πόρτα κτύπησε μὲ ὀρμὴ πάνω στὶς ρόδες τῆς.

Ἀλλ' ἦταν πιά ἀργά. Ὁ Καπιτὰν μαζί μὲ τὸν ἀναβάτη του εἶχε προφτάσει νὰ περάσῃ καὶ κάλπαζε τώρα ἀπάνω στὸ δρόμῳ τῆς Νεαπόλεως.

Ὁ ἱππότης ἀκουσε πίσω του φωνὲς καὶ κατάρες πού ἀναμειγνύονταν μὲ τὸ θό-

ρυβὸ πού ἔκαναν οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν.

—Καίσαρ Βοργία, φώναξε, ρίχνοντας μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος τῆς Ρώμης, νομίζεις πὼς αὐτὲς οἱ καμπάνες δίνουν τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ, γιὰ νὰ σοῦ ἐπιτρέψουν νὰ μὲ πιάσῃς σὺν τὸν ποντίκι μέσα στὴν φάκα; Κάνεις λάθος, φίλε μου! Οἱ καμπάνες αὐτὲς πανηγυρίζουν γιὰ τὴ διαφυγὴ καὶ τὴ σωτηρία μου!

Ἐσκυψε κατόπιν ἀπ' ἀλόγῳ του καὶ τὸ χαιδεψε μὲ στοργὴν στὸ μέτωπο.

—Σ', εὐχαριστῶ, καλέ μου Καπιτὰν, τοῦ εἶπε. Σ' ἔκανα νὰ πονέσῃς πολὺ, δὲν εἶν' ἀλήθεια;... Ἀλλὰ δὲν εἶχα ἄλλο μέσον, γιὰ νὰ σὲ κάμω νὰ καταλάβῃς πόσο μεγάλος ἦταν ὁ κίνδυνος πού διέτρεχα... Χωρὶς τὸ ὑπέροχο πῆδημά σου, θὰ βρισκόμουν τώρα στὰ χέρια τούτων... Κι' αὐτὸ, δέβαινα, δὲν τὸ ἤθελες...

Τὸ ζῶο, σὺν νὰ εἶχε καταλάβει τὰ λόγια του, χρεμέτισε χαρούμενα καὶ συνέχισε τὸν καλπασμὸ του.

Ὁ ἱππότης ἀπεχτὰ ὑπηρετῇ

Ἀλλὰ, ξαφνικά, ὁ ἱππότης ἀκουσε ἕνα ποδοβολητὸ, σὺν κάποιος νὰ κάλπαζε πίσω του. Γύρισε τότε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε πὼς τὸν καταδίωκαν. Γιὰ τὴν ἀκριβὴς ἕνας μόνον ἱππεὺς ἔτρεχε πίσω του.

Ὁ ἱππότης ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους. Εἶχε ἀντιμετωπίζει ὡς τότε τόσους κινδύνους πού ὁ μογαδικὸς αὐτὸς ἀντίπαλος δὲν τοῦ ἔκαμε ἐντύπωση.

«Σὰν πάμε πιὸ κάτω θὰ λογαριαστοῦμε», σκέφτηκε.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμψη ὥρα, ὁ ἱππότης διέκρινε ἕνα ρυάκι καὶ σκέφτηκε ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ δροσίσῃ λίγο τὴς πληγὲς πού εἶχε ἀνοίξει στὰ πλευρά του Καπιτὰν μὲ τὰ σπυροῦνιά του. Λοοδρόμησε τότε καὶ ξεπέζεψε, ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ διακοσάρια μέτρα, κοντὰ σὲ μιὰ συστάδα δένδρων.

Ἦταν περιέργως νὰ ἰδῇ τί θὰ ἔκανε ὁ ἱππεὺς πού ἔτρεχε πίσω του. Τὸν εἶδε, λοιπόν, νὰ λοξοδρομῇ κι' αὐτὸς καὶ νὰ προχωρή πρὸς τὸ μέρος του. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ, πῆλθε ἀπὸ τὸ ἀλόγῳ του κι' ἔκαμε μιὰ θαθεῖα ὑπόκλισι.

Ὁ Ραγκαστὲν πρόσεξε πὼς δὲν εἶχε ξίφος στὸ πλευρὸ του. Δὲν ἦταν, λοιπόν, οὔτε ἐπαυριδής, οὔτε στρατιωτικός.

—Γιὰτί τρέχετε πίσω μου; τὸν ρώτησε.

—Γιὰ νὰ σὰς προσάβωμ τὴς ὑπηρεσίας μου, ἀπάντησε ὁ ἀγνωστος. Φαντάσθηκα πὼς θὰ εἶχατε ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν ὑπέρτερο. Κι' ὁ Σπαντακάπα θὰ εἶνε ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων ἀν τὸν πάρετε κοντὰ σας.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου Ντεριντάου, ὑστερα ἀπὸ ἀπουσία ὀλίγων μηνῶν, ἔξαυγίρισε στὴν Ἀθηναϊκὴ σκηνὴ καὶ ἐμφανίζεται στὴ Β' σειρά τῆς ἐπιθεωρητικῆς «Πρὶμα» πού παίζεται μὲ ἐπιτυχία στὸ θέατρο Παλαιῶνάνου.

—Σπαντακάπα; εἶπε ὁ Ραγκαστὲν. Τί περίεργο ὄνομα!

—Εἶνε τ' ὄνομά μου, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ συνομιλητὴς του. Δηλαδὴ ἐκεῖνο πού μοῦδωσαν οἱ σύντροφοί μου. Γιατί φαίνεται πὼς δὲν εἶχα ποτὲ κανένα ἄλλο...

—Καὶ ποιοὶ εἶνε οἱ σύντροφοί σου;

Ὁ Σπαντακάπα γέλασε.

—Ἡ ἀφρόκρεμα τῆς Ρώμης, αὐθέντα.

—Δὲν καταλαβαίνω...

—Οἱ λησταιὶ τῶν δρόμων, αὐθέντα. Μὴ νομίζετε, ὡστόσο, πὼς εἶνε κακοὶ ἀνθρώποι...

Ἀλλὰ καθέννας σ' αὐτὸ τὸν κόσμῳ πρέπει νὰ κάνῃ ἕνα ἐπάγγελμα...

—Βλέπω ὅτι εἶσαι καὶ λιγάκι φιλόσοφος, Σπαντακάπα, εἶπε ὁ ἱππότης. Ἀλλὰ τί γυρεύεις ἀπὸ μένα;

—Σὰς τὸ εἶπα, ἐκλαμπρότατε.

—Ἀφίστε αὐτὲς τίς προσφωνήσεις, πεῦ δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου, φώναξε ὁ ἱππότης.

—Ὅπως θέλετε, κύριε ἱππὸτα ντὲ Ραγκαστὲν...

—Ξέρεις, λοιπόν, ποιὸς εἰμαι;

—Καὶ βέβαια. Διαφορετικὰ, δὲν θὰ ἔτρεχα πίσω σας γιὰ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ πάρετε μαζί σας... Μπορῶ νὰ σὰς πῶ μάλιστα, καὶ κάτι ἄλλο... Ἦμουν ἀπὸ κείνους πού χαλούσαν τὸν κόσμῳ ἐναντίον σας στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τοῦ δοῦκα τῆς Γκόντια...

Ὁ δὸν Γκαρσόνιο εἶχε στρατολογήσει καμμιὰ δεκαπενταριά ἀπὸ μᾶς καὶ μᾶς εἶχε μοιράσει ἀπὸ μισὸ δουκάτο γιὰ νὰ φωνάξωμ πὼς εἶχατε δολοφονήσει τὸ γυιὸ τοῦ Πάπα... Κεῖνὴ τὴν ἡμέρα σὰς θαύμασα, κύριε ἱππὸτα καὶ ντραπήκα πεῦ εἶχα φτάσει στὸ σημεῖο νὰ μὲ πληρώνουν γιὰ νὰ πῶ ἢ νὰ κάμω τοῦτο ἢ ἐκεῖνο...

—Μ' ἄλλα λόγια, ἀν ὁ δὸν Γκαρσόνιο σοῦ ἔδινε ἕνα σακκουλάκι μὲ χρυσὰ νομίσματα γιὰ νὰ μοῦ καρφώσῃς ἕνα μαχαίρι ἀνάμεσα στὶς πλάτες θὰ τὸ ἔκανες; ρώτησε ὁ Ραγκαστὲν, πού εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνέβαινε ἐνδιαφέρον σ' αὐτὸν τὸν ἀνέρωπο.

—Καθέννας πρέπει νὰ κάνῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κυρίου ἱππότη. Ξαναεἶπε ὁ Σπαντακάπα.

—Ἐχεις δίκιο, εἶπε ὁ ἱππότης. Ἀλλὰ τί ἰδέα εἶνε αὐτὴ πού σοῦ κόλλησε νὰ θέλῃς νερθῆς μαζί μου;

—Θὰ σὰς ἐξηγήσω, ἀν θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μ' ἀκούστετε γιὰ μερικὰ λεπτά, ἀπάντησε ὁ Σπαντακάπα.

Καὶ σ' ἕνα καταφατικὸ νεῦμα τοῦ ἱππότη, ἐξακολούθησε:

—Εἶχα βαρεθῇ ἀπὸ καιρὸ νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα κι' ἀνοζητοῦσα πάντα μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ ξεφύγω. Πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶνε ἕνα ἐπάγγελμα μὲ πολλοὺς κινδύνους καὶ μὲ μικρὰ κέρδη. Σήμερα σὲ μισθώνει ὁ ἕνας ἀρχοντας κι' αὐριο ὁ ἄλλος καὶ πάντα γιὰ νὰ κάμῃς κάποια βρώμοδουλειά... Κι' ὅταν κανεὶς δὲν ζητά τὴς ὑπηρεσίας σου, πρέπει νὰ δουλεύῃς γιὰ δικὸ σου λογαριασμὸ... Καὶ τί ἄλλο μπορεῖς νὰ κάμῃς ἀπὸ τὸ νὰ ἐκμονάχισῃς τὴ νύχτα κανένα διαβάτη καὶ νὰ τοῦ πάρῃς τὸ πουγγί του... Καὶ, μ' ὅλα αὐτά, δὲν καταφέρνεις ποτὲ νὰ φᾶς ὅσο ζητάει τὸ στομάχι σου... Ὅπως σὰς εἶπα, λοιπόν, εἶχα βαρεθῇ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα κι' ἐπειδὴ ἔχω κατοίους συγγενεῖς στὴ Νεάπολι, ἀποφάσισα νὰ πάω ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς παρακαλέσω νὰ μὲ ὑποστηρίξουν νὰ βρῶ καμμιὰ ἐντιμὴ δουλειά... Ἀλλὰ ἀλλὰ γινώμ ἀπὸ τὴν στιγμή πού σὰς εἶδα σήμερα τὸ πρῶτὸ νὰ προχωρήτε πρὸς τὴν πύλη τῆς Νεαπόλεως... Τὸ πρῶτο αἶσθημα πού δοκίμασα ἦταν ἡ κατάπληξις καὶ τὸ δεύτερο ὁ θαυμασμός. «Διάβολε, σκέφτηκα. Σήμερα τὸ πρῶτὸ ἐπρόκειτο ν' ἀποκεφαλίσουν τὸν ἱππότη Ραγκαστὲν κι' αὐτὸς φεύγει πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Νεαπόλεως!». Ἀπὸ κεῖνὴ τὴν στιγμή πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ σὰς ἀκολουθήσω ὅπου κι' ἀν πηγαίνετε. Ἀλλὰ δὲν σὰς πλησίασα, γιὰτί θὰ νομίζατε πὼς ἤθελα νὰ σὰς προδώσω... Σὲ λίγο, χτύπησαν συναγερμὸ. Θέλω νὰ πιστώσετε, κύριε ἱππὸτα, ὅτι λυπήθηκα πιὸ πολὺ ἀπὸ σὰς. «Θὰ τὸν πιάσουν!» σκέφτηκα. Κι' ἔτρεξα πρὸς τὸ μέρος σας γιὰ νὰ σὰς προτείνω νερθῆς σ' ἕνα ἀσφαλισμένο μέρος πού ἤξερα γιὰ νὰ σὰς κρύψω. Ἀλλὰ, ξαφνικά, σὰς εἶδα νὰ καλπάζετε πρὸς τὸ μέρος τῆς πύλης, ν' ἀναποδογυρίζετε ἐκείνους πού θέλῃσαν νὰ σὰς ἐμποδίσουν καὶ νὰ τρέχετε ἐξω ἀπὸ

τὸν περίβολο τῆς Ρώμης... Κύριε ἱππὸτα, πῆρα τὸ θάρρος νὰ σὰς μιμηθῶ... Χτύπησα τὸ ἀλόγῳ μου καὶ πέρασα σὺν σίφουνας ἀνάμεσα τους, προτοῦ προφτάσουν νὰ κλείσουν τὴν πύλη.

—Σπαντακάπα, ἀρχίζω νὰ σὲ συμπαθῶ, εἶπε ὁ Ραγκαστὲν, πού δὲν ἀμφέβαλε καθόλου γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τοῦ συνομιλητοῦ του. Θὰ ἤθελα ἐπίσης νὰ σὲ συγχωρῶ γιὰ τὸ ἀλόγῳ σου...

—Δὲν εἶνε στ' ἀλήθεια ὑπέροχο, κύριε ἱππὸτα; φώναξε ὁ Σπαντακάπα. Τὸ προμηθεύτηκα σήμερα τὸ πρῶτ...

—Τί πάει νὰ πῇ τὸ προμηθεύτηκες;

—Ὅπως σὰς εἶπα, εἶχα σκοπὸ νὰ φύγω γιὰ τὴ Νεάπολι καὶ φυσικά, δὲν μποροῦσα νὰ κάμω τὸ δρόμῳ μὲ τὰ πόδια. Κάποιος καλὸς χριστιανὸς εἶχε λοιπὸν τὴν ἐμπνευσιν ν' ἀφήσῃ τὸ ἀλόγῳ τοῦ ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. «Σπαντακάπα, εἶπα στὸν αὐτὸ μου, νὰ τὸ ἀλόγῳ σου!» Κι' ἀμέσως πῆλθε πάνω κι' ἔφυγα.

Ἀλλὰ τὸ ἐπιτιμητικὸ ὕφος τοῦ Ραγκαστὲν τὸν ἔκαμε νὰ ντραπῇ γιὰ τὰ λόγια του.

—Συχωρέστε με, κύριε ὑπὸπτοτα, εἶπε.

Ἦταν ἡ τελευταία κακὴ πράξις τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Ραγκαστὲν εἶχε ἀνεθῇ στ' ἀλόγῳ του.

—Ἀγαπητὲ μου Σπαντακάπα, εἶπε, θέλω νὰ ξέρῃς ὅτι σὲ συμπαθῶ πολὺ. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, πρέπει νὰ χωριστοῦμε. Δὲν εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ἔχω ὑπέρτερο...

—Καὶ ποιὸς σὰς μίλησε γιὰ χρήματα, κύριε ἱππὸτα; εἶπε ὁ Σπαντακάπα. Θὰ μὲ πληρώσετε ὅταν ἔχετε... Δὲν ζητῶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μὲ πάρετε στὴν ὑπηρεσία σας...

Ὁ Ραγκαστὲν σκέφτηκε γιὰ μερικὲς στιγμὲς.

—Ἀφοῦ ἐπιμένεις, ἀπάντησε, δὲν ἔχω ἀντίρρηση... Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀνήκει στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἱππότη ντὲ Ραγκαστὲν.

Ὁ Σπαντακάπα πέταξε τὸ σκούφο του στὸν ἄερα.

—Ζήτω ὁ κύριος ἱππότης! φώναξε. Στὸ διάβολο ἡ παλὰ ζωὴ!... Σπαντακάπα, φίλε μου, ἀπὸ σήμερα θὰ γίνῃς καινούργιος ἀνθρώπος, ἀν δὲν θέλῃς νὰ σὲ σπάσῃ στὸ ζυλὸ ὁ κύριος ἱππότης...

Ὁ Ραγκαστὲν γέλασε μὲ τὴν καρδιά του. Στ' ἀλήθεια αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἦταν καλύτερος ἀπὸ ὅ,τι ἔδειχνε ἡ ζωὴ του ὡς τότε.

—Στ' ἀλόγῳ σου! διάταξε ὁ ἱππότης. Ἐσκίτησαν ἀμέσως καὶ συνέχισαν τὸ δρόμῳ τους πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Νεαπόλεως.

Ὁ Σπαντακάπα κάλπαζε σ' ἀπόστασι δεκαπέντε βήματων, ὅπως ἔκαναν οἱ ἀκόλουθοι τῶν μεγάλων ἀρχόντων. Ἀλλ' ὁ ἱππότης, ὅταν γινώμ πὼς εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ ἀπὸ τὴ Ρώμη, τὸν φώναξε κοντὰ του.

—Ξέρεις μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μπορούσαμε νὰ βγοῦμε στὸ δρόμῳ τῆς Φλωρεντίας; τὸν ρώτησε.

Ὁ Σπαντακάπα τὸν κῦτταξε μ' ἐκπληξι καὶ ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ρώτησε τὸ Ραγκαστὲν:

—Ὁ κύριος ἱππότης δὲν πηγαίνει στὴ Νεάπολι;

—Ὁ Ραγκαστὲν θύμωσε.

—Σπαντακάπα, εἶπε, δὲν μ' ἀρέσει νὰ εἶσαι περίεργος.

—Δὲν εἶμαι περίεργος, ἀπάντησε ὁ ὑπέρτερος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤξερα πὼς ὁ κύριος ἱππότης κινδυνεύει ἀν γυρίσῃ στὴ Ρώμη, γι' αὐτὸ ἔκαμα αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

—Δὲν πρόκειται νὰ γυρίσωμ στὴ Ρώμη, εἶπε ὁ Ραγκαστὲν. Ἐκεῖνο πού θέλω εἶνε νὰ προσπεράσωμ τὴ Ρώμη καὶ νὰ βγοῦμε στὸ δρόμῳ τῆς Φλωρεντίας. Αὐτὸ τὸ πράγμα εἶνε δυνατὸν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρίσκομαστε;

Ὁ Σπαντακάπα ἔβαλε τὸ χέρι μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ κῦτταξε ὀλόγυρα.

—Ναί, ἀπάντησε ἔπειτα. Ἐδῶ κοντὰ βρίσκεται ἕνα δάσος μὲ λιγαριές. Μόλις τὸ προσπεράσωμ, θὰ βγοῦμε σ' ἕνα ἐρημικὸ κλησι. Ἀπὸ κεῖ ξεκινᾷ ἕνα μονοπάτι πού θὰ μᾶς φέρῃ στὸ δρόμῳ τῆς Φλωρεντίας.

Ἐφ'αὐτὸν σὲ λίγο στὸ δάσος μὲ τίς λιγαριές κι' ἀφοῦ τὸ προσπέρασαν συνάντησαν τὸ ἐρημικὸ κλησι. Ἀλλὰ, καθὼς ἐτοιμά-

ζονταν ν' ἀκολουθήσουν τὸ μονοπάτι, εἶδαν ἕνα σύννεφο σκόνης πού πλησίαζε ὀλοένα.

—Μὲ καταδιώκουν, εἶπε ὁ Ραγκαστὲν, πού δὲν ἀμφέβαλε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ συνοδεία ἱππέων.

Πρὸς ποῖα κατεύθυνσι ἔπρεπε νὰ φύγῃ; Πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά; Πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ πίσω;

Δὲν εἶδε ἄλλη διέξοδον ἀπὸ τὸ νὰ ζητήσῃ καταφύγιο μέσα στὸ δάσος κι' ἔκαμε γνωστὴ αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν τοῦ στὸ Σπαντακάπα.

—Ἀν θέλῃς κι' ἀν μπορῇς, ἀκολούθησέ με, τοῦ εἶπε.

—Ὅχι, φώναξε ὁ πρῶν ληστής. Δὲν πρέπει νὰ φύγετε, κύριε ἱππὸτα. Ὅπου κι' ἀν πάτε, θὰ σὰς ἰδοῦν...

—Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ γίνῃ;

—Κατεβθε ἀπὸ τ' ἀλόγῳ σας κι' ἀκολουθήστε με, ἀπάντησε ὁ Σπαντακάπα, ἐνῶ ταυτοχρόνως πῆλθε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ δικὸ του.

Ἐφ'αὐτὸν ἔτσι πεζὴ ὥς τὴ μ'κρὴ ἐκκλησία. Ὁ Σπαντακάπα ἔσπασε μὲ τὸ μαχαίρι του τὴν κλειδαριὰ κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα.

—Περάστε μέσα μαζί μὲ τ' ἀλόγῳ σας, εἶπε στὸν ἱππότη.

—Καὶ σὺ;

—Μὴν ἀνησυχῇτε γιὰ μένα, κύριε.

Ὁ Ραγκαστὲν τὸν κῦτταξε μὲ δυσποστία. Μήπως τὸ σχέδιο τοῦ Σπαντακάπα ἦταν νὰ τὸν παραδῶσῃ στοὺς ἐχθροὺς του, ζητώντας νὰ τὸν πληρώσουν γιὰ τὴν προδοσία του; Ἀλλὰ τὸ εἰλικρινὲς ὕφος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὸν καθησύχασε. Μπήκε, λοιπόν, στὴν ἐκκλησίαν, τραδώντας μαζί του καὶ τὸν Καπιτὰν.

Ὁ Σπαντακάπα ἔκλεισε τότε τὴν πόρτα πίσω του καὶ ξαναἔνεκε στὸ ἀλόγῳ του.

Ἡ συνοδεία τῶν ἱππέων τὸν ἔφτασε σὲ λίγο καθὼς ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Ἦταν καμμιὰ πενηνταριά στρατιῶτες μὲ ἕναν ἀξιωματικὸ ἐπὶ κεφαλῇ.

—Ἀλτ! φώναξε ὁ τελευταῖος στὸ Σπαντακάπα μόλις τὸν εἶδε.

Ὁ ὑπέρτερος τοῦ Ραγκαστὲν σταμάτησε ἀμέσως.

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; τὸν ρώτησε ὁ ἀξιωματικός.

—Ἀπὸ τὴ Νεάπολι, ἀπάντησε ὁ Σπαντακάπα. Πηγαίνω στὴ Ρώμη, γιὰ νὰ ἐκπληρώσω ἕνα τάμα καὶ νὰ ἰδῶ τὸν Ἅγιον Πατέρα...

—Μήπως συνάντησες ἕναν ἱππέα, πού εἶχε τὸ ὕφος ἀνθρώπου πού τὸν καταδίωκαν;

Ὁ Σπαντακάπα ἔκαμε πὼς σκεφτόταν.

—Ἐνὰν ἱππέα; εἶπε. Νομίζω πὼς νὰ τοῦ μίλησα, μάλιστα...

—Καὶ τί σοῦ εἶπε;

—Καί τί σάς απάντησε;
—Ότι ούδ' ουχί γιά όλα τά ἐγκλή-
ματα, πού ἔκαμες στό παρελθόν, εἶπε ὁ
ἱππότης ἕνα πονηρό χαμόγελο.

Τό «Πανδοχεῖο τοῦ καμκαγιού»

Ὁ Ραγκαστὲν κι' ὁ Σπαντακάπα χάρη-
καν σ' ἕνα μονοπάτι πού ἤξερε καλά ὁ
δεύτερος καὶ προχώρησαν ὅσο μπορούσαν
πιο γρήγορα ὡς τὸ μεσημέρι. Βρίσκονταν
τώρα πρὸς βορρὰν τῆς Αἰωνίας Πόλεως.
Ἦ πείνα ἄρχισε νὰ βασανίζῃ τὸν ἱπ-
πότη.

—Δὲν μοῦ λές, Σπαντακάπα, εἶπε στὸν
ὑπρέτη του, τί κάνεις γιά νὰ φάς, ὅταν
δὲν ἔχεις οὔτε χρήματα, οὔτε τροφίμα;

Ὁ ὑπρέτης ἐδείξε μὲ τὸ χερί του με-
ρικές σκυιές πού βρίσκονταν πιο κάτω.

—Γιὰ τὴ στιγμή δὲν μπορούμε νὰ κά-
μωμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ γεμίσουμε τὸ
στομάχι μας μὲ μερικά σῦκα, ἀπάντησε.

Ἐτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ κι' ὁ
Σπαντακάπα τοιμάστηκε ν' ἀνεβῇ σὲ μιά
συκιά. Ἀλλ' ὁ ἱππότης τὸν συγκράτησε.

—Θ' ἀνεβῶ ἐγώ, τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ θυ-
μηθῶ τὴν ἐποχὴ πού ἐφαίνα νὰ βρῶ φω-
λὴς μὲ πουλιὰ στὰ δάση τοῦ Μονρούς...

Πήδησε ἀμέσως ἀπὸ τ' ἀλόγι του κι'
ἀνέβηκε σὲ μιά συκιά, πού φαίνονταν πὼς
εἶχε περισσότερα σῦκα ἀπὸ τίς ἄλλες.

Ἀλλὰ τὰ πρῶτα πού δοκίμασε τὸν ἔ-
καμαν νὰ σκυθρωπάσῃ. Ἦταν πολὺ ἀγού-
ρα ἀκόμη. Πεινούσε, ὅμως, τρομερὰ καὶ
προσπάθησε νὰ κατακινήσῃ τὸ ἀσθημα
τῆς ἀποτροφῆς πού τοῦ προκαλοῦσαν.

Ἐνῶ ἐτρῶγε, πετούσε καὶ στὸν Σπαν-
τακάπα.

Ἀλλὰ, σὲ κάποια στιγμή, τὸν ἄκουσε νὰ
φωνάζῃ:

—Κύριε ἱππότη, νομίζω πὼς βρήκαμε
τὴν τύχη μας! Αὐτὴ ἡ συκιά δὲν κάνει μό-
νο σῦκα, ἀλλὰ καὶ χρυσὰ δοκῆτα.

—Ὁνειρεύεσαι, Σπαντακάπα, ἀπάντη-
σε ὁ Ραγκαστὲν ἀπὸ τὸ δέντρο.

—Καθόλου, κύριε. Μπορεῖτε νὰ πεισθῇ-
τε καὶ μόνοι σας.

Καὶ τοῦ ἐδείξε ἕνα ἀπὸ τὰ δοκῆτα
πού εἶχαν πέσει ἀπὸ τὸ δέντρο. Τρία ἢ
τέσσερα ἄλλα βρίσκονταν χάμα.

Ὁ Ραγκαστὲν κύτταξε πότε τὸν ὑπὲρ-
ρέτη του καὶ πότε τὰ χρυσὰ νομίσματα
σὰν ἀπολιθωμένους.

—Μήπως εἶσαι μάγος; ρώτησε τὸ Σπαν-
τακάπα.

—Εἶναι ὅχι, ἀπάντησε αὐτός. Ἄν κά-
ποιος ἀπὸ τοὺς δύο μας εἶνε μάγος, αὐ-
τὸς πρέπει νὰ εἰσαίτε σείς, κύριε ἱππότη.

Πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά, μοῦ εἶπατε πὼς δὲν
ἔχομε χρήματα καὶ τώρα τὰ χρυσὰ δοκ-
ῆτα πέφτουν σὰν βροχὴ ἀπὸ τὴ ζώνη σας.

Ἦταν ἀλήθεια. Τὰ χρυσὰ αὐτὰ νομί-
σματα ἐπεσαν ἀπὸ τὴ ζώνη πού φοροῦ-
σε ὁ Ραγκαστὲν.

Ὁ ἱππότης ἔδρασε στὰ γέλια.

—Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῶ; εἶπε. Αὐτὴ ἡ
ζώνη δὲν εἶνε δική μου, ἀλλὰ τοῦ Καίσα-
ρος Βοργία. Τοῦ τὴν πῆρα μαζί μὲ τὸ
ξίφος του, ὅταν ἦρθε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ στὸ
κελλί μου.

Ὁ Σπαντακάπα τὸν κύτταξε μὲ θαυ-
μασμό.

—Ἀφωπλίσσατε τὸν Καίσαρα Βοργία,
κύριε ἱππότη; ρώτησε.

—Ἐτσι νομίζω, ἀπάντησε ὁ ἱππότης.
Ἐκαμα μάλιστα κατὰ περισσότερο. Ἐβγα-
λα τίς ἀλυσίδες πού με στενωχωροῦσαν
καὶ τοῦ τίς πέρασα.

—Καί... ζήτη ἀκόμη;

—Ἐχεις δική, ἀπάντησε ὁ ἱππότης.
Κι' ἐγὼ ἀπορῶ πὼς ζῶ ἀκόμη... Ἀλλὰ δὲν
νομίζω πὼς μοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀμφιβάλλω
γι' αὐτό...

Λέγοντας αὐτά, πήδησε ἀπὸ τὸ δέντρο,
ἐβγαλε τὴ ζώνη πού εἶχε στὴ μέση του
καὶ τὴν ἀναποδογύρισε. Καμμία ἑκατοστὴ
δοκῆτα κι' ἀρκετὲς πιστόλες καὶ σκούδα
κύλησαν στὸ ἔδαφος.

—Εἴμαστε πλούσιοι! φώναξε ὁ Ραγκα-
στὲν, ἐνῶ ξανάβαζε τὰ νομίσματα στὴς θί-
κες τῆς ζώνης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφόρησαν τὰ περιζήτητα περιοδικὰ
«ΜΟΝΤΕΡΝΟ» καὶ «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΡΑΓΟΥ-
ΔΙ» τοῦ συγγραφέως Κώστα Μάνεση, μὲ τὰ
γνωστότερα τραγούδια τῆς ἐποχῆς καὶ ἄλλην
ἐνδιαφέρουσαν ὕλη.

ΣΚΙΖΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὐθύμης ἐνστακτικῆς

Κομψή, χαριτωμένη, σεινάμενη, κου-
νάμενη, γοητευτική, παρφομαρισμένη,
γλυκεῖα, τσαχπίνια, σκερτσόζα, τέλος-πάν-
των μ' ὅλα τὰ ἐπιθέτα πού χρησιμοποιεῖ
τὸ «Ρεπερτόριο τῆς Ζωῆς» τοῦ «Θησαυ-
ροῦ», μπαίνει στὸ γραφεῖο καὶ ζητᾷ νὰ
δῇ τὸ Διευθυντή.

—Καλημέρα σας!
Βλέμμα θαυμασμοῦ.

—Καλημέρα σας, δεσποινίς!

—Διάβασα μιά ἀγγελία πὼς ζητᾷτε
δακτυλογράφο στὴν ἐταιρεία σας.

—Καθόλου, δεσποινίς.

Δυνὲ ἐξαισία γλυπτικὰ πόδια μ' ἄσφ-
αλτες τεταρτημόρια καλὸς ναύλου, ἀποκα-
λύπτονται μὲ τὴν αὐτοπεποίθησι τῆς ἐκ-
λεκτικῆς ποιότητος.

Ὁ Διευθυντὴς εἶνε τολμηρὸς καί... ἀ-
μερικανίζει στὴ γοργότητα τῶν... ἐμπο-
ρικῶν συναλλαγῶν:

—Δεσποινίς, εἰσαίτε κοῦκλα!

—Κι' ἐσεῖς πολὺ συμπαθητικός!

—Μόνο;

—Ε, δὲ φτάνει;

—Μὰ ἐγὼ στὴ στιγμή, σὰς ἐρωτεύ-
τηκα!

—Κοῦ ντὲ φούντο;

—Ἀκριβῶς! Κατακούτελα!

Ἐνα ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

να ἐνθαρρυντικὸ γέλιο Ἐκείνης. Ἐ-

συνέχισε:

—Τί δῶρο θὰ μοῦ κάνης;

—Μιά στιγμή! εἶπ' ἐκείνος.

Καὶ τῶσκασε! Κι' ἀπὸ τότε—λίγες

μέρες δηλαδὴ— πρῶτος συστηματικὰ

καὶ λεπτομερῶς τὰ δνόματα τῶν κορι-

τσιῶν πού γνώριζε. Ὡσπου βρῆκε μιά,

μᾶλλον ἀσχημὴ ἀλλὰ πού τὴ λέγανε μὲ-

νὸν Ἀφροδίτη!

—Σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε.

Κι' ἡ Ἀντωνία—Ἀθηνά

συνέχισε:

—Τί δῶρο θὰ μοῦ κάνης;

—Μιά στιγμή! εἶπ' ἐκείνος.

Καὶ τῶσκασε! Κι' ἀπὸ τότε—λίγες

μέρες δηλαδὴ— πρῶτος συστηματικὰ

καὶ λεπτομερῶς τὰ δνόματα τῶν κορι-

τσιῶν πού γνώριζε. Ὡσπου βρῆκε μιά,

μᾶλλον ἀσχημὴ ἀλλὰ πού τὴ λέγανε μὲ-

νὸν Ἀφροδίτη!

—Σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε.

Κι' ἡ Ἀντωνία—Ἀθηνά

συνέχισε:

—Τί δῶρο θὰ μοῦ κάνης;

—Μιά στιγμή! εἶπ' ἐκείνος.

Καὶ τῶσκασε! Κι' ἀπὸ τότε—λίγες

μέρες δηλαδὴ— πρῶτος συστηματικὰ

καὶ λεπτομερῶς τὰ δνόματα τῶν κορι-

τσιῶν πού γνώριζε. Ὡσπου βρῆκε μιά,

μᾶλλον ἀσχημὴ ἀλλὰ πού τὴ λέγανε μὲ-

νὸν Ἀφροδίτη!

—Σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε.

Κι' ἡ Ἀντωνία—Ἀθηνά

συνέχισε:

—Τί δῶρο θὰ μοῦ κάνης;

—Μιά στιγμή! εἶπ' ἐκείνος.

Καὶ τῶσκασε! Κι' ἀπὸ τότε—λίγες

μέρες δηλαδὴ— πρῶτος συστηματικὰ

καὶ λεπτομερῶς τὰ δνόματα τῶν κορι-

τσιῶν πού γνώριζε. Ὡσπου βρῆκε μιά,

μᾶλλον ἀσχημὴ ἀλλὰ πού τὴ λέγανε μὲ-

νὸν Ἀφροδίτη!

—Σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε.

Κι' ἡ Ἀντωνία—Ἀθηνά

συνέχισε:

—Τί δῶρο θὰ μοῦ κάνης;

—Μιά στιγμή! εἶπ' ἐκείνος.

Καὶ τῶσκασε! Κι' ἀπὸ τότε—λίγες

μέρες δηλαδὴ— πρῶτος συστηματικὰ

καὶ λεπτομερῶς τὰ δνόματα τῶν κορι-

τσιῶν πού γνώριζε. Ὡσπου βρῆκε μιά,

μᾶλλον ἀσχημὴ ἀλλὰ πού τὴ λέγανε μὲ-

νὸν Ἀφροδίτη!

—Σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε.

Κι' ἡ Ἀντωνία—Ἀθηνά

συνέχισε:

—Τί δῶρο θὰ μοῦ κάνης;

—Μιά στιγμή! εἶπ' ἐκείνος.

Καὶ τῶσκασε! Κι' ἀπὸ τότε—λίγες

μέρες δηλαδὴ— πρῶτος συστηματικὰ

καὶ λεπτομερῶς τὰ δνόματα τῶν κορι-

τσιῶν πού γνώριζε. Ὡσπου βρῆκε μιά,

μᾶλλον ἀσχημὴ ἀλλὰ πού τὴ λέγανε μὲ-

νὸν Ἀφροδίτη!

—Σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε.

Κι' ἡ Ἀντωνία—Ἀθηνά

συνέχισε:

—Τί δῶρο θὰ μοῦ κάνης;

—Μιά στιγμή! εἶπ' ἐκείνος.

Καὶ τῶσκασε! Κι' ἀπὸ τότε—λίγες

μέρες δηλαδὴ— πρῶτος συστηματικὰ

καὶ λεπτομερῶς τὰ δνόματα τῶν κορι-

τσιῶν πού γνώριζε. Ὡσπου βρῆκε μιά,

μᾶλλον ἀσχημὴ ἀλλὰ πού τὴ λέγανε μὲ-

νὸν Ἀφροδίτη!

—Σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε.

Κι' ἡ Ἀντωνία—Ἀθηνά

συνέχισε:

—Τί δῶρο θὰ μοῦ κάνης;

—Μιά στιγμή! εἶπ' ἐκείνος.

Καὶ τῶσκασε! Κι' ἀπὸ τότε—λίγες

μέρες δηλαδὴ— πρῶτος συστηματικὰ

καὶ λεπτομερ

Η ΑΜΗΝΟΡΡΟΙΑ

Οι αιτίες που την προκαλούν και η θεραπεία της

«Όλη η ζωή της γυναίκας, από την εφηβική ηλικία ως τα 45 ή 50, δροσίζεται κάτω από την εξάρτηση των ωοθηκών της. Τα όργανα αυτά ρυθμίζουν την υγεία της, τις διαθέσεις της, τις διάφορες αντιδράσεις της και διαμορφώνουν, ούτε λίγο ούτε πολύ, τον χαρακτήρα, την προσωπικότητά της.

Η έμμηνη ροή είναι εκείνη που μας πληροφορεί για την καλή ή κακή λειτουργία των ωοθηκών. Κάθε διαταραχή του ρυθμού της προδίδει μια αντίστοιχη διαταραχή της ωοθηκικής λειτουργίας, που μπορεί να έχει σοβαρότατο αντίκτυπο στο σύνολο του οργανισμού.

Τι φαινόμενα τα έμμηνα; Πρώτον ότι ένα γονιμοποιημένο στοιχείο (ένα ωάριο) απέλευθερώθηκε. Δεύτερον ότι αυτό το στοιχείο δεν γονιμοποιήθηκε.

Παλαιότερα — και ίσως ακόμη στα χωριά της υπαίθρου — απαγόρευαν σε μια γυναίκα που είχε την έμμηνη ροή της να μη σ' ένα γαλατάδικο όπου έπιζαν γιαούρτι ή τυρί — γιατί δεν θα έπιζαν τάχα — ή σ' ένα υπόγειο όπου είχαν βάλει μουστο στα βαρέλια, για να γίνει κρασί, γιατί θα σταματούσε η ζύμωσή του. Μερικοί λαϊκοί αφορισμοί, τέλος της συνιστούσαν να μην χάνει τον καιρό της προσπαθώντας να φτιάξει μια κρέμα ή μια μαγιονέζα, γιατί τάχα θα χαλούσαν. Και μια απ' αυτές τις προλήψεις δεν είναι σωστή. Όπως δεν είναι σωστό, ότι το αίμα της έμμηνης ροής περιέχει ακαθαρσίες και δηλητηριώδεις ουσίες.

Όταν η γυναίκα είναι υγιής, αυτό το αίμα δεν διαφέρει από το συνηθισμένο, είναι, δηλαδή, υγιές αίμα.

Η ροή που κατά τις ώριμες περιόδους αποτελεί τη βάση της καλής σωματικής και πνευματικής υγείας της γυναίκας.

Αλλά, σε μερικές περιπτώσεις, είτε για λόγους φυσιολογικούς, είτε για λόγους παθολογικούς, η έμμηνη ροή σταματά. Έχουμε τότε την κατάστασι της καλουμένης αμηνόρροιας. Οι περιπτώσεις αυτές είναι οι ακόλουθες:

1) Κατά την εγκυμοσύνη. Από τη στιγμή που μια γυναίκα συνέλαβε, η ροή σταματάει.

2) Λόγω ελαφράς παραμορφώσεως της μήτρας, που δεν επιτρέπει τη ροή του αίματος. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, η μεμβράνη που προστατεύει τον κόλπο της μήτρας τον φράσσει τελείως, αντί ν' αφήνει μερικές μικρές οπές για την έκροχ του αίματος, όπως είναι το κανονικό.

3) Σε περίπτωση χλωρώσεως ή αναιμίας. Στις γυναίκες που πάσχουν απ' αυτή την ασθένεια παρατηρείται συνήθως η καλουμένη λευκορροία, που συνίσταται στην έκροχ ενός βο-

λού και γαλακτώδους υγρού αντί των εμηνών.

Κατά γενικό κανόνα, η καχεξία ή ο υποσιτισμός, οι ανθυγιεινές συνήθειες ζωής κλπ, σταματούν προσωρινά ή και μόνιμα την έμμηνη ροή.

4) Οι διανοητικές διαταραχές, οι ύστερικές κρίσεις κλπ, προκαλούν σταμάτημα της ροής. Η έκ νέου εμφάνισις της αποτρέπει σαφή ένδειξι θεραπείας της βασικής ασθένειας. Σε πολλές γυναίκες, που πάσχουν από φρενικά νοσήματα, ή επανειστροφισις της έμμηνης ροής αποτρέπει την επανόρθωσι του λογικού.

5) Μια άλλη αιτία της διακοπής της έμμηνης ροής είναι ο καλούμενος «λιπώδης έκφυλισμός». Εμφανίζεται συνήθως σε γυναίκες που παρουσιάζουν όλα τα εξωτερικά γνωρίσματα της υγείας. Οι γυναίκες αυτές αρχίζουν, ξαφνικά, να παχαίνουν και ταυτόχρονα εξαφανίζονται τα έμμηνα. Στις περιπτώσεις αυτές, παρατηρείται συγκέντρωση λίπους στην περιοχή των ωοθηκών ή οποιουδήποτε άλλου αδένος από εκείνους που επιδρούν στην κανονική λειτουργία των. Η ελαττωματική λειτουργία των εκκρίσεων προκαλεί τότε σταμάτημα της έμμηνης ροής.

6) Μερικές νέες, μ' όλο που φτάνουν στην ηλικία της εφηβείας δεν έχουν έμμηνη ροή. Αυτό οφείλεται σ' ένα σταμάτημα της ανάπτυξεως, που είναι γνωστό με το όνομα του παιδισμού. Οι νέες αυτές παραμένουν παιδιά. Δεν έχουν συνήθως ούτε στήθος, ούτε ίαχια, ούτε ήδη. Το σταμάτημα αυτό της ανάπτυξεως προέρχεται από μια ελαττωματική λειτουργία ώριμων αδένων, όπως είναι ο θυρεοειδής, ή υπόφυσις, ή ωοθήκες κλπ.

Στις νέες που πάσχουν από εξώφθαλμο βρογχόλη παρατηρείται το εξής περίεργο φαινόμενο: Κάθε φορά που παθαίνουν κρίσεις, ταχυκαρδίας, σπασμών κλπ, η έμμηνη ροή σταματά και ξαναρχίζει όταν ο καρδιακός ρυθμός ξαναγίνει κανονικός.

Η υπόφυσις παίζει επίσης σημαντικότατο ρόλο στην κανονική λειτουργία των ωοθηκών. Κάθε διαταραχή της (υπολειτουργία, όγκοι κλπ) έχει ως αποτέλεσμα την διακοπή της έμμηνης ροής.

7) Πρέπει, τέλος, ν' αναφέρουμε τη φυσιολογική (γύρω στα 45) ή χειρουργική (λόγω αφαίρεσεως της μήτρας και των εξαρτημάτων της) διακοπή της έμμηνης ροής. Η διακοπή αυτή δεν αποτελεί ασθένεια. Αλλά προκαλεί παντός είδους διαταραχές, που οφείλονται στο σταμάτημα μιας σπουδαιότητας λειτουργίας. Είναι αλήθεια ότι, κατά την περίοδο αυτή, οι άλλοι αδένες εργάζονται έντονωτερα, χωρίς όμως, να μπο-

ρούν ν' αναπληρώσουν τη λειτουργία των ωοθηκών. Η διακοπή της έμμηνης ροής προκαλεί επίσης διάφορες παραμορφώσεις: εμφανισι ρυτίδων, υπερτρίχωσι του προσώπου και άλλων μερών του σώματος κλπ. Στις περισσότερες περιπτώσεις δεν επέρχεται απότομα. Η έμμηνη ροή λιγοστεύει βαθμιαία, χάνει τον κανονικό ρυθμό της και τελικά, εξαφανίζεται.

Κατά το δόκτορα Όκτάβιο Μπελίο, η βαθύτερη αιτία όλων των περιπτώσεων αμηνόρροιας είναι η κακή λειτουργία ενός ή περισσοτέρων αδένων εξωεπικρινών εκκρίσεως. Γι' αυτό, εκτός από τη συμπτωματική θεραπεία, δεν πρέπει να παραμεληθεί η ορμονοθεραπεία που, σε πλείστες περιπτώσεις, αποδίδει άοιστα αποτελέσματα.

«Δεν πρέπει να λησμονούμε, άλλωστε, παρ' όλη, ότι, στην περίπτωση της αμηνόρροιας, δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος. Η αμηνόρροια επιδρά στη γενική υγεία του ατόμου και δημιουργεί διάφορες διαταραχές. Από τ' άλλο μέρος, αυτές οι διαταραχές απειλούν πρόσκαιρη διακοπή της έμμηνης ροής, πράγμα που ισσοδυναμεί με τελεία διασάλευσι της ισορροπίας του οργανισμού».

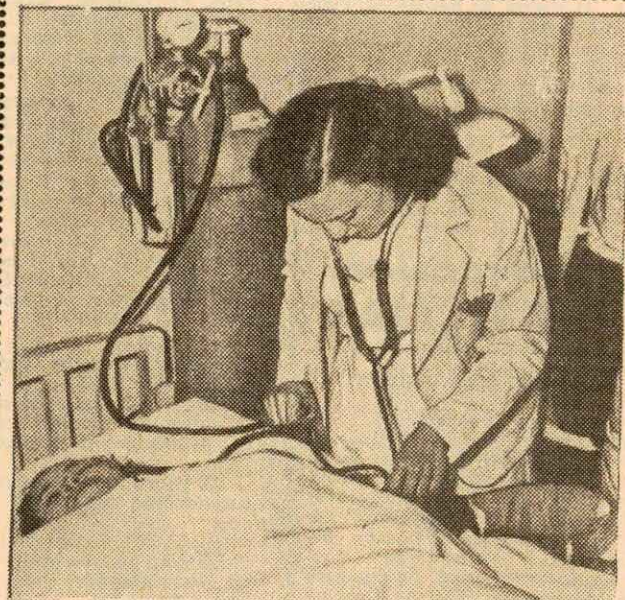
Ο

Οδοντόκρεμα με πενικιλίνη

Στην Αμερική δόθηκε για πρώτη φορά στην κατανάλωσι μια ειδική οδοντόκρεμα που περιέχει πενικιλίνη. Στην οδοντόκρεμα αυτή δόθηκε η ονομασία «δεντοσάιλιν». Σύμφωνα με τα γεγνημένα πειράματα, η «δεντοσάιλιν» προλαμβάνει την τερηδόνα και περιορίζει τις τυχόν υπάρχουσες κοιλότητες κατά 55%.

Αντιατομικά γυαλιά

Ο δόκτορ Άλφρεντ Σίλ-

ΡΕΚΟΡ ΠΤΩΣΕΩΣ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑΣ

Οι γιατροί του Σικάγου αντιμετώπισαν πρό ημερών μια περίπτωση ασθένειας, μοναδική στα Ιατρικά χρονικά. Η μίς Στήβενς, ηλικίας 24 χρόνων έρεθηκε ανώστητη σ' έναν έρημο δρόμο της πόλεως, κάτω από ένα παχύ στρώμα χιονιού. Στο νοσοκομείο όπου μεταφέρθηκε καταρρώσαν νά την επαναφέρουν στις αισθήσεις της, αλλά η θερμοκρασία της είχε κατέλθει στους 18 βαθμούς! Το γεγονός θεωρείται πρωτοφανές, γιατί μέχρι σήμερα κανείς άνθρωπος δεν μπόρεσε νά ζήσει με θερμοκρασία του σώματος του κατώτερη των 26 βαθμών. Χάρη όμως στην κορτιζόνη, η μίς Στήβενς ξαναβρήκε τη φυσιολογική της θερμοκρασία και είναι σήμερα εκτός κινδύνου.

θερμαν, διευθυντής του χημικού εργαστηρίου του πανεπιστημίου του Πίτσμπουργκ, ανακάλυψε έναν τύπο ειδικών γυαλιών, που προφυλάσσουν τα μάτια από τις ακτίνες Χ και τα κύβερνόνια που εκπέμπονται κατά τις ατομικές διασπάσεις. Ο Αμερικανός επιστήμων φρονεί ότι τα γυαλιά αυτά μπορούν νά χρησιμοποιηθούν για την προστασία των ματιών σε περίπτωση πολέμου με ατομικά όπλα.

Η θεραπεία της επιληψίας

Ένας Ισπανός γιατρός, ο δόκτωρ ντελ Τίνο, επέτυχε ικανοποιητικά αποτελέσματα στη θεραπεία της επιληψίας, χρησιμοποιώντας μια ουσία φερμίδη. Τα αποτελέσματα ήταν πιο ικανοποιητικά μετά-ξυ των παιδιών. Ο τρόπος αυτός της θεραπείας δεν αποκλείει τη χρήση των συνηθισμένων φαρμάκων, αλλά οι δόσεις των είναι δυνατόν νά περιορισθούν σε μεγάλο βαθμό.

Ένα φάρμακο για τη λευχαιμία

Αποδείχθηκε ότι η κορτιζόνη, η ορμόνη αυτή των επινεφριδίων αδένων που θεραπεύει τη ρευματοειδή αρθρίτιδα, ωφελεί επίσης και κατά της λευχαιμίας. Στις περιπτώσεις όμως αυτές, παρουσιάζεται παντοίη υποτροπή της ασθένειας. Καλύτερα αποτελέσματα φέρνει ένας συνδυασμός κορτιζόνης με αμινοπτερίνη ή προπερίνη.

Η ισταμίνη εναντίον της αιμοφιλίας

Σύμφωνα με μία στατιστική των επιστημόνων του προεδρευομένου νοσοκομείου του Σικάγου 85% των ατόμων που πάσχουν από αιμοφιλία πεθαίνουν κατά την παιδική τους ηλικία. Οι εν λόγω επιστήμονες χρησιμοποιούν από μερικά χρόνια εναντίον αυτής της παθήσεως τις ενδοφλέβιες ένεσεις ισταμίνης, που έχει την ιδιότητα νά αυξάνη την περικτικότητα του αίματος σε ίνικη και νά προκαλέη διευρύνσι των αιμοφόρων αγγείων. Η ίνικη, ως γνωστόν, παίζει σημαντικό ρόλο στην πήξι του αίματος.

Οι καρδιακοί ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τα ελεύθρια αποτελέσματα του κρύου

Ξέρετε ότι ο χειμώνας είναι η πιο επικίνδυνη εποχή του έτους για τους καρδιακούς;

Έχει διαπιστωθή πραγματικά, απ' το Δεκέμβριο ως τα τέλη Μαρτίου, πεθαίνουν απ' την καρδιά τους περισσότεροι παρά σ' οποιοδήποτε άλλο μήνα του έτους. Τον Ιανουάριο ειδικά, οι θάνατοι αυτοί είναι διπλάσιοι απ' όσους το Μάιο. Κατά τις στατιστικές, μέσα σε 9 χρόνια, πέθαναν τον Ιανουάριο απ' την καρδιά τους 364.091 Αμερικανοί, ενώ το ζεστό και ήλιο Σεπτέμβριο οι θάνατοι των καρδιακών κατεβαίνουν στο ένα τρίτον.

Η στηθάγχη, η τόσο οδυνηρή κι' επικίνδυνη αυτή πάθησι της καρδιάς, εκδηλώνεται πολλές φορές με το απλό περπάτημα σ' έναν ανηφορικό δρόμο ή ενάντια στον άνεμο, με καιρό πολύ κρύο. Έξ' άλλου, οι όξεις ρευματισμοί, που προκαλούν μόνιμες παραμορφώσεις της καρδιάς, χτυπάνε περισσότερο τα θύματα τους στις τελευταίες παγωμένες βδομάδες του χειμώνα.

Όταν ο χειμώνας είναι ασυνήθιστα ήπιος, λιγοστεύουν πολύ οι θάνατοι των καρδιακών.

Δεν έχει εξακριβωθή ακόμη θετικά γιατί ο χειμώνας είναι ελεύθριος για τους καρδιακούς. Μια αιτία είναι το ότι φέρνει μαζί του γρίπες και πνευμονίες, που επηρεάζουν την καρδιά. Δεν αρκεί όμως αυτή η εξήγησις.

Πάντως, οι πιο διακεκριμένοι ειδικοί δίνουν τις εξής συμβουλές για το χειμώνα, προσωρινές τόσο για τους καρδιακούς όσο και για τους υγιείς που θέλουν νά προφυλάξουν την καρδιά τους απ' την υπερκόπωση:

1) Μην παρακουράζεσθε. Το χειμώνα, κάθε εξωτερική εργασία απαιτεί μεγαλύτερη προσπάθεια παρά το καλοκαίρι, γιατί τα ρούχα μας είναι βαρύτερα, ο άνεμος δυσκολεύει τις κινήσεις μας, κλπ. Αλλά και μέσα στο γραφείο εργάζεται κανείς έντονωτερα το χειμώνα, παρά τους ζεστούς μήνες του καλοκαιριού. Συνεπώς, η καρδιά υποβάλλεται σε πρόσθετο κόπο.

Οά παρατηρήσετε ίσως ότι νοιώθουμε εξαιρετική ζωτικότητα και ευεξία, με το χειμωνιατικό κρύο.

Η έντύπωση όμως αυτή είναι απατηλή. Οφείλεται στη ζωρότερη καύσι που γίνεται μέσα στον οργανισμό, για νά εξουδετερωθή η μεγάλη απώλεια θερμότητας του σώματος. Το απαιτούμενο οξυγόνο για την καύσι μεταφέρεται απ' το αίμα. Επομένως, η καρδιά κορσάζεται περισσότερο, για νά κυκλοφορήσι το αίμα πιο γρήγορα.

Ακριβώς λοιπόν όταν μας φαίνεται ότι μπορούμε ν' αποδώσουμε περισσότερο σωματικά, π. χ. ν' ανεβούμε δυο-δυο τα σκαλοπάτια της σκάλας μας, είμαστε λιγώτερο έφωδισμένοι γι' αυτή την πρόσθετη απόδοσι. Η μεγαλύτερη

ρη κατανάλωσις ενέργειας για τη θέρμανσι του σώματός μας φθίρει στην πραγματικότητα τη ζωτικότητα μας. Το αντίλαμβανόμεθα όμως αυτό όταν είναι πιά πολύ αργά, όταν δηλαδή η καρδιά μας λυγισι απ' τη συνεχή υπερέντασι.

Μην υπερβάλλετε λοιπόν τις δυνάμεις σας. Μην εργάζεσθε το χειμώνα πολύ περισσότερο απ' το καλοκαίρι. Και διακόπτετε κάθε προσπάθεια σας πριν αντιληφθήτε την ανάγκη.

2) Ν' αναπαύεσθε άρκετά. Μαζί μ' όλο το σώμα, αναπαύεται κι' η καρδιά. Οκτώ ώρων ύπνος κάθε νύχτα είναι το ελάχιστον όριον που συνιστούν οι γιατροί στους εργαζόμενους. Αν γίνουν δέκα οι ώρες, τόσο το καλλίτερο! Μην αφήνετε νά χαθή κάθε ευκαιρία που σας παρουσιάζεται για ν' αναπαυθήτε, το χειμώνα.

3) Παρακολουθήτε το βάρος σας. Η χειμωνιατική κουζίνα, με τα πολλά γλυκίσματα και λίπη, ευνοεί την παχυσαρκία. Όταν όμως αυξηθούν οι όκαδες σας, η καρδιά σας θα κορσάζεται πάρα πάνω. Αποφεύγετε λοιπόν την αύξησι του βάρους σας. Προτιμώτερο νά τρώτε από λίγο και συχνά, παρά πολύ και διά μιάς.

4) Αποφεύγετε τις μολύνσεις. Αν πάθετε κρυολόγημα ή πονόλαιμο, μείνετε στο σπίτι σας, σε προφυλαξι, γιατί οι άρρώστειες αυτές αποτελούν συχνά το πρώτο βήμα άλλων σοβαρωτέρων κι' επικίνδυνων για την καρδιά. Αλλωστε, με την τακτική αυτή, δεν μετοδίδετε και στους άλλους τα μικρόβιά σας.

Συχνά, το συνάχι κι' ο πονόλαιμος αποτελούν τους προδρόμους των όξων ρευματισμών, που — όπως είπαμε και πιο πάνω — επηρεάζουν τους μύς, τις βαλβίδες και το εξωτερικό περίβλημα της καρδιάς.

Οι άρρώστειες της καρδιάς είναι ύπουλες. Μπορεί νά σκοτώσουν ξαφνικά, απροειδοποίητα. Προσπαθήστε νά τις αποφύγετε. Αν ωστόσο δεν το κατορθώσετε, λάβετε τις επιβαλλόμενες φροντίδες και εφαρμόστε την κατάλληλη θεραπεία, για νά τις χαλιναγωγήσετε και νά μην τις αφήσετε νά χειροτερέψουν.

Τα «κουμπιά» που ζύνουν το στομάχι

Για τη διάγνωσι του καρκίνου του στομάχου εφαρμόζεται τώρα μια νέα και πρωτότυπη μέθοδος: Ο άρρώστος καταπίνει ένα μπαλόνι εφουσκάτω, που το φορσώνει ύστερα ο γιατρός. Το μπαλόνι αυτό έχει εξωτερικώς κάτι «κουμπιά», που τριβονται στα εσωτερικά τοιχώματα του στομάχου κι' αποσπούν μερικά κύτταρα. Κατόπιν ο γιατρός εξουσκώνει και τραβάει έξω το μπαλόνι, κι' εξετάζει μικροσκοπικά τα κύτταρα. Με τη μέθοδο αυτήν εξετάσθηκαν 70 άτομα, που παρουσίασαν ύποπτα συμπτώματα, και βρέθηκε καρκίνος στα 33.

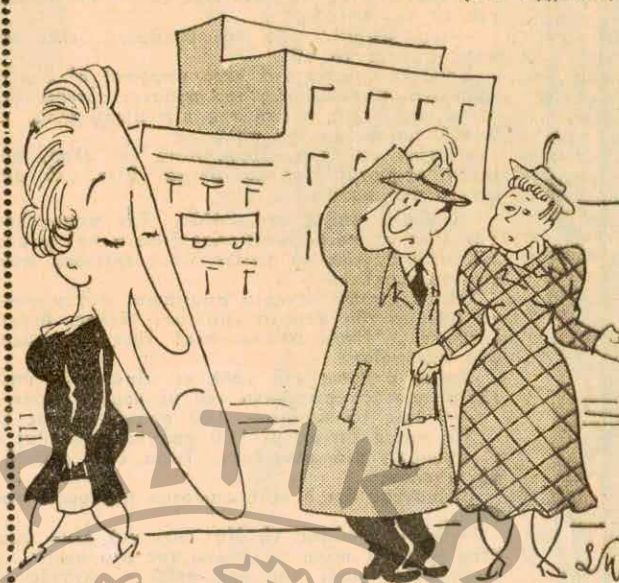
Γάλα με τη χρυσόμυκη

Όπως απέδειχθη με έρευνες που έγιναν στη γνωστή Αμερικανική Κλινική Μάιο, η νατίσι ή οι έμτοι που προκαλεί συχνά η χρυσόμυκη, ελαττώνονται πολύ αν χορηγηθή συγχρόνως και γάλα, χωρίς εξ' άλλου νά επηρεάζεται καθόλου η αποτελεσματικότητα του φαρμάκου.

Τελωτοθεραπεία

—Εγώ, παιδιά, σ'ας αφίνω... Βρήκα ταξί!... (Του Αρχελάου)

—Σ'αν μουντρωμένη μου φαίνεται σήμερα η κυρία Εύεργη!! (Του Σ. Πολυλάκη)

—Ε, εισηγνκτω. Ρεστα από δεκαήλιανο περιμένω!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Το περιστατικό αυτό μου είχε συμβεί πριν από 40 χρόνια. Είχα δειπνήσει, το βράδυ εκείνο, της προτελευταίας Κυριακής της Αποκριάς, μαζί με μερικούς φίλους, είχα πih πολύ κρασί κι ήμουν στο κέφι. Κατά τις 11 λοιπόν, για να περάσω ευχάριστα τη νύχτα αυτή του γλεντιού και της χαράς πήγα σ' ένα δημόσιο χορό σε κάποιο κοσμικό κέντρο. Ένω έβγαζα το παλτό μου στο χώλλ, ένοιωσα ξαφνα μια ανατριχίλα, μια δαδεία συγκίνηση.

Μια κυρία είχε φτάσει μαζί με μένα... ένα πλάσμα υπέροχο! Έδωσε το μαντώ της κι έμεινε με την έξωμε τουαλέττα της, με την πλάτη γυμνή. Ποτέ δεν είχα ξαναδρ τέτοια εξέαισια πλάτη!...

«Πρέπει, δίχως άλλο, να την αγγίξω, να τη χαϊδέψω!» σκέφθηκα αποφασιστικά. Η ωραία άγνωστη έκανε να πάρη τον αριθμό της γκαρνταρόμπας, μα θυμήθηκε αμέσως πως δεν είχε τσέπη στο φόρεμά της για να τον φυλάξη.

—Δεν πειράζει, θα τον θυμάμαι... είπε στον υπηρέτη. Είναι το 59.

Στάθηκε ύστερα για λίγο μπροστά σ' ένα μεγάλο καθρέφτη. Κυτάζοντάς την προσεκτικώτερα, διέκρινα κρυτά στη δεξιά πλάτη της μια μικρή ελπί. που με ξετρελλανε ακόμα πιο πολύ.

«Πρέπει να τη χαϊδέψω, αυτή την ελπί, αυτό το μικρό πειρασμό! συλλογίστηκα. Είναι για μένα το κέντρο του κόσμου!».

Η κυρία μπήκε στη σάλλα. Την παρακολούθησα. Την είδα να μοιράζει χειροσφιζίματα και χαμόγελα... «Ω, πως θάθελα να πνίξω όλους εκείνους που τους χαμογελούσε!...

«Ήπια μερικά ποτήρια σαμπάνια στο μπουφέ, για να μου κατεδή καμιά έμπνευσι. Τέλος, δρῆκα ότι ζητούσα... Ήταν απλούστατο! Πως δεν τυχ σκεφθ πιο πρην;

Βγήκα αμέσως στο χώλλ κι είπα στον υπάλληλο της γκαρνταρόμπας—Ένα νέο με κομψό σμόκιν:

—Θέλεις να κερδίσης 100 φράγκα δίχως κόπο;

Τον καιρό εκείνο, με 100 φράγκα μπορούσε κανείς ν' αγοράση μια συνείδησι. Τώρα έχει ούρηθη πολύ το τιμολόγιο...

Βλέποντας ότι ο νέος φαινόταν πρόθυμος, του έξηγησα:

—Θα μου δώσης τη θέσι σου για λίγη ώρα. Έως ότου έρθη να πάρη το μαντώ της μια κυρία... Είμαι έρωτευμένος μαζί της και ποθώ ν' αγγίξω άπάνω της, ενώ θα της φορώ το μαντώ. Πρόκειται, όπως βλέπεις, για κάτι απλούστατο.

Ο καμαριέρης χαμογέλασε, πήρε τα 100 φράγκα και μ' άφισε στη θέσι του. Αντί όμως να φύγη, κάθισε σ' ένα καναπέ για να δεδαιωθ αν θα τα κατάφερνα καλά...

Πέρασαν κάπου δυο-τρεις ώρες. Οι χορευταί άρχισαν να φεύγουν. Μου πετούσαν τους αριθμούς τους, κι' εγώ έσπευδα να τους έξυπρητησω. Τέλος, έμφανίστηκε κι' η κυρία με την ωραία πλάτη. Μου φάνηκε τότε πως έλαμψε όλο το χώλλ...

—Μου κάνετε τη χάρι να ζητήστε το μαντώ μου; είπε σ' ένα άδελτικό νέο που τη συνώδευε. Είναι στον αριθμό 59.

Καταστροφή!... Είχα νομίσει πως θαφευγε μόνη της, επειδή είχε έρθει μόνη...

—Πενηταενέα. Ένα μαντώ γυναικείο! μου φώναξε ο καβαλιέρης της.

Το κρατούσα κι' όλας, το μαντώ αυτό, κι' είχα χάσει το πρόσωπό μου στη μυρωμένη γούνα του γιακά του. Προχώρησα με χτυποκαρδί, για να τ' άφισω έλαφρά πάνω στους υπέροχους ώμους της κυρίας. Μα ο συνοδός της μου το πήρε άπ' τα χέρια, για να της το φορέση ο ίδιος.

—Άφιστε με έμένα κύριε, του είπα. Δεν είναι δική σας δουλειά...

—Απεναντίας, είναι δουλειά δική μου! άπάντησε,

Αποκρηστική ΤΡΕΛΛΑ

Πικάντικο διήγημα

στα χέρια μου σπαθί, ενώ εκείνος ξιφομαχούσε στην έντελεια. Άπέτυχε λοιπόν οικτρότατα το σχέδιό μου να τον σκοτώσω... Ευτυχώς, κι' εγώ γλύτωσα μόνο με μια ελαφρεία πληγή στ' άριστερό χέρι.

Και η γοητευτική κυρία, με την υπέροχη ελπί; θα ρωτήσετε. Αλλοίμονο!... Μάταια έρεύνησα παντού μετά την μονομαχία για να τη συναντήσω, μάταια πήγαινα σ' όλα τα κέντρα και σ' όλους τους χορούς. Δεν μπόρεσα να την πετύχω πουθενά.

Κι' απόμεινα στο τέλος με τον καυμό της ελπίας, της υπέροχης, της σκανδαλιστικής εκείνης ελπίας, που δεν με δοήθησε ούτε η θεά Αφροδίτη, ούτε ο μικρός θεός της αγάπης να την αγγίξω...

Τί κακοτυχία αλήθεια!...

Προσπάθησα να του πάρω πίσω το μαντώ.

—Δεν άκούς τί σου λέω; μου φώνηξε θυμωμένος. Κάτω τα δρωμόχερά σου!

—Τα δρωμόχερά μου... ούρλιασα. Νά λοιπόν!

Και του κατάφερα ένα γερό χαστούκι.

Φαντάζεσθε το σκάνδαλο που επακολούθησε... Ο υπάλληλος της γκαρνταρόμπας φοβήθηκε και τα διηγήθηκε όλα.

Έτσι, η κυρία με την ωραία πλάτη έμαθε ότι κάποιος θαυμαστής της είχε ύποκριθη τον καμαριέρη, για να την αγγίξει μια στιγμή μόνο.

Την άλλη μέρα, μονομάχησα με τον καβαλιέρη της. Ήταν η πρώτη φορά πουπιαναν με τον καβαλιέρη της.

—Ήταν η πρώτη φορά πουπιαναν με τον καβαλιέρη της.

στα χέρια μου σπαθί, ενώ εκείνος ξιφομαχούσε στην έντελεια. Άπέτυχε λοιπόν οικτρότατα το σχέδιό μου να τον σκοτώσω... Ευτυχώς, κι' εγώ γλύτωσα μόνο με μια ελαφρεία πληγή στ' άριστερό χέρι.

Και η γοητευτική κυρία, με την υπέροχη ελπί; θα ρωτήσετε. Αλλοίμονο!... Μάταια έρεύνησα παντού μετά την μονομαχία για να τη συναντήσω, μάταια πήγαινα σ' όλα τα κέντρα και σ' όλους τους χορούς. Δεν μπόρεσα να την πετύχω πουθενά.

Κι' απόμεινα στο τέλος με τον καυμό της ελπίας, της υπέροχης, της σκανδαλιστικής εκείνης ελπίας, που δεν με δοήθησε ούτε η θεά Αφροδίτη, ούτε ο μικρός θεός της αγάπης να την αγγίξω...

Τί κακοτυχία αλήθεια!...

Πέρασαν 40 χρόνια από τότε. Είχα πια ξεχάσει αυτή την περιπέτειά μου. Είχα γίνει γνωστός συγγραφέας κι' ακαδημαϊκός. Υπόγραφα πάντα τα έργα μου με ψευδώνυμο.

Παρ' όλα τα 65 χρόνια μου, με συγκινούσε πάντα—ίσως μάλιστα περισσότερο από άλλοτε—το θέαμα μιας ωραίας πλάτης ή μιας καλά τοποθετημένης ελπίας. Πάντα η ελπί, βλέπετε...

Μη χαμογελάτε εις βάρος μου. Όταν άνάφη ή φωτιά μιας επιθυμίας στην καρδιά του ανθρώπου δύσκολα σβύνει. Κρυφοκαίει εκεί, γίνεται μαράζι, σαράκι παμφάγο και σε βασανίζει στον αιώνα τον άπαντα!

Χτες το βράδυ λοιπόν, σε κάποιο φιλικό σπίτι, άνακόλυφα μια ελπί στη δεξιά πλάτη κάποιος ωραίας κοπέλλας.

Τη συνώδευε η γιαγιά της, μια χοντρή κυρία, που μοιαζε σαν παλιός πύργος περασμένος με δερνίκι...

—Είμαι μια άπ' τις θαυμάστριές σας, αγαπητέ κύριε! μου είπε η γιαγιά. Τί ωραία που μιλάτε για τον έρωτα στα διδλία σας!...

Ο έπαινός της με κολάκεψε. Άρχισε ύστερα να θυμάται τα περασμένα της. Και, πάνω στην κουβέντα, μου διηγήθηκε μια άπ' τις νεανικές αναμνήσεις της:

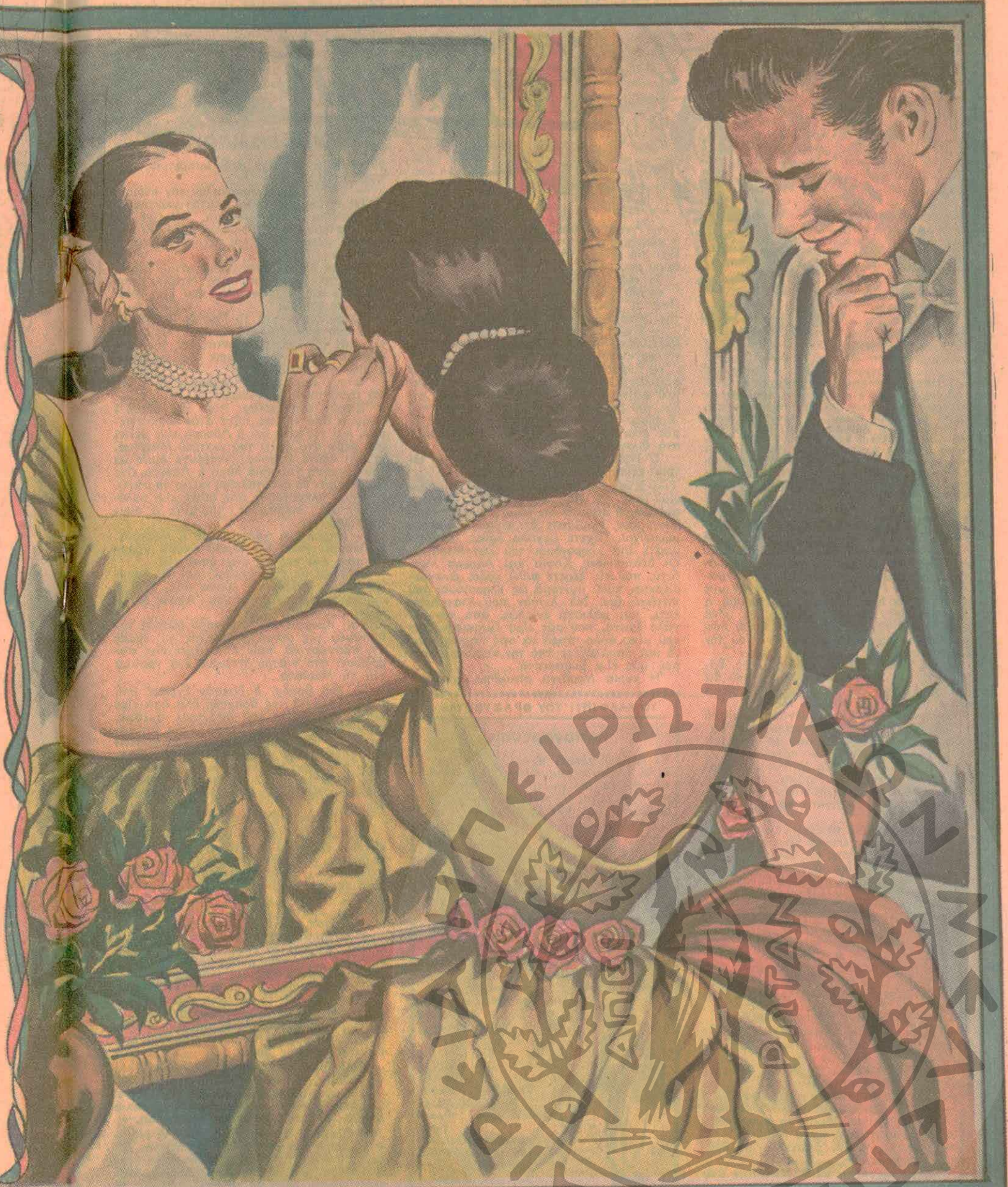
—Φαντασθήτε, μου είπε, ότι μια νύχτα Αποκριάς, ένας κύριος του καλού κόσμου πήρε τη θέσι του υπαλλήλου της γκαρνταρόμπας σ' ένα κέντρο που δινόταν χορός, μόνο και μόνο για να μου φορέση το μαντώ μου, κι' ότι...

Ανατριχίασα σύγκορμος και κύτταξα το ντεκολτέ της. Φρίκη!... Στην άπαίσια ίσχνή της πλάτη, στο δεξιό μέρος, υπήρχε η τραγική ελπί! Ήταν ο «αριθμός 59», η γοητευτική γυναικα για την όποια θαπεφτα ευχαρίστως στη φωτιά πριν από 40 χρόνια!

Δίχως να μιλήσω, πήρα άπ' το μπράτσο την έγγονή της...

Και σε λίγο, σε κάποια γωνιά του σαλονιού, μπόρεσα επί τέλους ν' αγγίξω την περίφημη ελπί... όχι δέβαια στην πλάτη της γιαγιάς, αλλά στην πλάτη της μικρούλας. Κι' ένοιωσα μια γλυκειά ανατριχίλα, τη γλυκύτερη της ζωής μου...

Z. ΡΑΜΩ

Η ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μερβιγύ κι' η κ. Ναδερντέ δέχονται τις προτάσεις του Μπενέν για τη συνεργασία του. Πρέπει εκτός των άλλων, να δρούν τη Λάουρα Μερβιγύ. Η Λάουρα γράφει απ' το Παρίσι στην υπηρέτρια του γιαντρά, αλλά παίρνει το γράμμα ο γιαντράς, το ανοίγει, είδονοποιεί το Μπενέν κι' αποφασίζουν να φύγουν αμέσως για το Παρίσι. Στο μεταξύ ο Νταλμερρύ ετοιμάζεται να επισκεφθεί τη Λάουρα, στο σπίτι της θείας της.

Η Λουκία είχε πρώτα-πρώτα δεβαιώσει τον Μερβιγύ ότι υπήρχε η διαθήκη, κι' έπειτα του το αρνήθηκε. Αυτό τόκαμε μόνο και μόνο για να τον ρίξει στην αβεβαιότητα. Η αλήθεια ήταν ότι είχε, πραγματικά, δώσει τα έγγραφα εκείνα μέσα σε μία κρύπτη, στο δωμάτιό της. Κι' έπειτα η ζωή της είχε πιά καταστραφεί, κι' είχε χάσει τα πάντα, δεν σκεφτόταν παρά πως να εκδικηθεί τον ανήθικο εκείνον, που την είχε καταστρέψει.

Κι' έξ' άλλου, με την εκδίκησή της, θα κανε κι' ένα έργο δικαιοσύνης, αφού θα γινόταν άφορη να ξαναπαρουν την περιουσία τους οι δυο αδελφές Μερβιγύ. Έγκατέλειπε λοιπόν το μέγαρο, χωρίς να πη σε κανένα που θα πήγαινε, και παρέδωσε στο συμβολαιογράφο τα έγγραφα που είχε ανακαλύψει. Τον παρακάλεσε επίσης να φροντίσει να βρεθεί η Λάουρα, κι' έπειτα έφυγε για το Παρίσι, όπου την περίμενε η θεία της, που την είχε προειδοποιήσει ότι θα πήγαινε να μείνει μαζί της.

Η κυρία Μερβιγύ τη δέχτηκε με αγάπη. Η Λουκία δεν της έκρυψε τίποτα από τα παθήματά της. Επίσης της μίλησε και για τα έγγραφα, που είχε ανακαλύψει, καθώς και για τις ενέργειες που είχε κάνει. Η κυρία Μερβιγύ δεν παραξενεύτηκε για την αίσχρη διαγωγή του συζύγου της, κι' ενέκρινε απολύτως τις ενέργειες της ανεύφιας της, μ' όλο που αυτές ήταν εναντίον των συμφερόντων της κόρης της.

Ένα πρωί, ο υποκόμης Νταλμερρύ παρουσιάστηκε στην κυρία Μερβιγύ, που τον άκουσε προσεντικά, και, στο τέλος, του είπε:

—Μα επί τέλους, κύριε, τι θέλετε; —Θέλω να μάθω αν η δεσποινίς Λουκία δέχεται την πρότασή μου, απάντησε ο τυχοδιώκτης.

—Για να νάθετε εδώ, θα πη ότι έχετε τη συγκατάθεσή της μητέρας της.

—Την έχω αυτή τη συγκατάθεση.

—Κι' ο κύριος Μερβιγύ, ο κηδεμόνας της Λουκίας επίσης έδωσε τη συγκατάθεσή του; ξαναρώτησε η κυρία Μερβιγύ.

—Μάλιστα, κυρία, απάντησε με θράσος ο υποκόμης.

—Αφού είν' έτσι, θα καλέσω την ανεύφια μου να της μιλήσετε.

Και χτύπησε το κουδούνι.

Η Λουκία ήρθε σε λίγο.

—Αγαπητή μου, της είπε η θεία της, ο κύριος είναι ο υποκόμης Νταλμερρύ, που έχει την άδεια της μητέρας σου και του θείου σου να νάρη να ζητήσει το χέρι σου.

Η νέα παραξενεύτηκε.

—Μα δεν σας έχω ιδη ποτέ μου, κύριε, είπε, κι' επιτρέψτε μου να σας εκφράσω την άποριά μου για το διάθεμά σας.

—Εγώ, δεσποινίς, σας είδα, και σας έρωτεύθηκα τρελλά, απάντησε με προσποιητή συγκίνηση ο τυχοδιώκτης.

—Ευχαριστώ γι' αυτά τα κολακευτικά σας λόγια, απάντησε ειρωνικά η νέα, αλλά μου φαίνεται παράξενο πως ο πρώην φίλος του βαρώνου Νταρμαντιέ, δηλαδή του 'Ερρίκου Κορντιέ, αποφάσισε να μη σε μία οικογένεια, ενώ έπαιξε κάποιο ρόλο στα δυστυχήματά της!...

Ο Νταλμερρύ, που δεν περίμενε ένα τέτοιο χτύπημα, έμεινε άναυδος.

—Κύριε, υποκόμη, επανέλαβε η Λουκία, για να σας καθυστερώ αμέσως, σπεύδω να σας πω ότι καμιά κακός υπολογισμός. Νομίζατε ότι είμαστε εκατομμυριοί. Έχετε μεγάλο λάθος. Δεν είμαστε πια κληρονόμοι του Ζαν Μερβιγύ. Οι δεσποινίδες Σοφία και Λάουρα Μερβιγύ, που τις έχετε πολύ καλά, αναγνωρίζονται πολύ σύντομα ως κληρονόμοι του πατέρα των. Να λοιπόν που γιατρευτήκατε, και μάλιστα έντελώς, από τον μεγάλο έρωτα, που σας είχα εμπνεύσει. Δεν μου μένει άλλο, παρά να σας παρακαλέσω να μας απαλλάξετε από την παρουσία σας, που μας είνε δυσάρεστη.

Η κυρία Μερβιγύ σηκώθηκε, χτύπησε

το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ

Το θεωρώ χρέος, Φροσί, λόγω γεμάτη σημασία—

να σου τονίσω καλή, γιατί φοβάμαι— και πολύ—

μπαδ και μου κάνεις ρεζίλι—

εώρα το Καρναβάλι.

Η κυρία Μερβιγύ τη δέχτηκε με αγάπη.

Η Λουκία δεν της έκρυψε τίποτα από τα παθήματά της.

Επίσης της μίλησε και για τα έγγραφα, που είχε ανακαλύψει, καθώς και για τις ενέργειες που είχε κάνει.

Η κυρία Μερβιγύ δεν παραξενεύτηκε για την αίσχρη διαγωγή του συζύγου της, κι' ενέκρινε απολύτως τις ενέργειες της ανεύφιας της, μ' όλο που αυτές ήταν εναντίον των συμφερόντων της κόρης της.

Ένα πρωί, ο υποκόμης Νταλμερρύ παρουσιάστηκε στην κυρία Μερβιγύ, που τον άκουσε προσεντικά, και, στο τέλος, του είπε:

—Μα επί τέλους, κύριε, τι θέλετε; —Θέλω να μάθω αν η δεσποινίς Λουκία δέχεται την πρότασή μου, απάντησε ο τυχοδιώκτης.

—Για να νάθετε εδώ, θα πη ότι έχετε τη συγκατάθεσή της μητέρας της.

—Την έχω αυτή τη συγκατάθεση.

—Κι' ο κύριος Μερβιγύ, ο κηδεμόνας της Λουκίας επίσης έδωσε τη συγκατάθεσή του; ξαναρώτησε η κυρία Μερβιγύ.

—Μάλιστα, κυρία, απάντησε με θράσος ο υποκόμης.

—Αφού είν' έτσι, θα καλέσω την ανεύφια μου να της μιλήσετε.

Και χτύπησε το κουδούνι.

Η Λουκία ήρθε σε λίγο.

—Αγαπητή μου, της είπε η θεία της, ο κύριος είναι ο υποκόμης Νταλμερρύ, που έχει την άδεια της μητέρας σου και του θείου σου να νάρη να ζητήσει το χέρι σου.

Η νέα παραξενεύτηκε.

—Μα δεν σας έχω ιδη ποτέ μου, κύριε, είπε, κι' επιτρέψτε μου να σας εκφράσω την άποριά μου για το διάθεμά σας.

—Εγώ, δεσποινίς, σας είδα, και σας έρωτεύθηκα τρελλά, απάντησε με προσποιητή συγκίνηση ο τυχοδιώκτης.

—Ευχαριστώ γι' αυτά τα κολακευτικά σας λόγια, απάντησε ειρωνικά η νέα, αλλά μου φαίνεται παράξενο πως ο πρώην φίλος του βαρώνου Νταρμαντιέ, δηλαδή του 'Ερρίκου Κορντιέ, αποφάσισε να μη σε μία οικογένεια, ενώ έπαιξε κάποιο ρόλο στα δυστυχήματά της!...

Ο Νταλμερρύ, που δεν περίμενε ένα τέτοιο χτύπημα, έμεινε άναυδος.

—Κύριε, υποκόμη, επανέλαβε η Λουκία, για να σας καθυστερώ αμέσως, σπεύδω να σας πω ότι καμιά κακός υπολογισμός. Νομίζατε ότι είμαστε εκατομμυριοί. Έχετε μεγάλο λάθος. Δεν είμαστε πια κληρονόμοι του Ζαν Μερβιγύ. Οι δεσποινίδες Σοφία και Λάουρα Μερβιγύ, που τις έχετε πολύ καλά, αναγνωρίζονται πολύ σύντομα ως κληρονόμοι του πατέρα των. Να λοιπόν που γιατρευτήκατε, και μάλιστα έντελώς, από τον μεγάλο έρωτα, που σας είχα εμπνεύσει. Δεν μου μένει άλλο, παρά να σας παρακαλέσω να μας απαλλάξετε από την παρουσία σας, που μας είνε δυσάρεστη.

Η κυρία Μερβιγύ σηκώθηκε, χτύπησε

το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ

Το θεωρώ χρέος, Φροσί, λόγω γεμάτη σημασία—

να σου τονίσω καλή, γιατί φοβάμαι— και πολύ—

μπαδ και μου κάνεις ρεζίλι—

εώρα το Καρναβάλι.

το κουδούνι, κι' είπε στην υπηρέτρια, που παρουσιάστηκε:

—Οδηγήσε, σε παρακαλώ, τον κύριο...

Ο Νταλμερρύ έφυγε καταγανακτισμένος, για το άνοητο διάθεμα, που είχε κάνει. Ίσως, παρηγορήθηκε, όταν σκέφτηκε ότι, τώρα πια, ήξερε θετικά τι έπρεπε να κάνει.

Έμεινε λίγες μέρες ακόμα στο Παρίσι, κι' έπειτα ξαναγύρισε στη Ντιζόν, όπου περίμενε τις πληροφορίες, που είχε υποσχεθεί ο Μπενέν.

Όταν έφυγε για το Παρίσι, ο Λοριόλ είπε στη Μαριάννα ότι θάλειπε τρεις μήνες, και την έδωσε, δίνοντας της την υποσχεθεί ότι θα την ξαναπαίρνε όταν θα ξαναγύριζε στη Ντιζόν.

Έτυχε όμως κι' η Μαριάννα να μάθει ότι αναζητούσε τη Λάουρα.

Έπειτα άνησυχούσε, που δεν έπαιρνε γράμμα από τη νέα, πήγε στον κύριο Ντεσάν, και του είπε ότι η Λάουρα είχε μείνει μία μέρα στο σπίτι του γιαντρά Μπενουά, κι' ότι έφυγε ξαφνικά. Απέφυγε όμως να του εξηγήσει για ποιο λόγο η Λάουρα είχε αποφασίσει να εγκαταλείψει εκείνο το σπίτι.

Οι πληροφορίες σας αυτές είνε πολύτιμες, αλλά ανεπαρκείς, της είπε ο συμβολαιογράφος.

—Έπρεπε να γράψω, είπε η Μαριάννα, κι' άπορώ γιατί δεν έλαβα ακόμα γράμμα της, ενώ μου το είχε υποσχεθεί.

—Ίσως να σας έγραψε, και το γράμμα να το κράτησε ο κύριος σας, είπε ο συμβολαιογράφος σκεπτικός. Απόψε θα το εξακριβώσουμε...

Και, πραγματικά, ο Ντεσάν ρώτησε τον διανομέα της συνοικίας εκείνης, κι' έμαθε ότι πραγματικά, πριν από μέρες είχε παραδώσει στο γιαντρά Μπενουά ένα γράμμα για τη Μαριάννα.

Το ίδιο βράδυ, ο Ντεσάν έγραψε στη Λουκία για να της αφήσει όλα όσα είχε μάθει. Κι' εκείνη του απάντησε αμέσως, συνιστώντας του να προβή στην αποκατάσταση των κληρονομικών δικαιωμάτων των ξαδερφάδων της, για να μην προφτάσουν η μητέρα της κι' ο θείος της να λάβουν τα μέτρα τους, κι' αποφύγουν έτσι την απόδοσή της περιουσίας, που είχαν σφετεριστή.

Κι' είχε σκεφτεί σωστά.

Ο Μερβιγύ ήταν ήδη βέβαιος ότι η Λουκία είχε εκείνα τα επικίνδυνα χαρτιά, κι' είχε αρχίσει να εκτελή όσα τον είχε άλλοτε απειλήσει. Γι' αυτό σκεπτόταν να εξασφαλίσει την περιουσία του, πουλώντας τα ακίνητα. Αρχισε μάλιστα να διαπραγματεύεται, μυστικά ένα μεγάλο ένυπόθηκο δάνειο, όταν, ένα πρωί, τους κοινοποιήθηκε—σ' αυτόν και στη κυρία Ναδερντέ—μία κλήση: "Έπρεπε να εγκαταλείψουν την κληρονομία, πάνω στην οποία θα γινόταν συντηρητική κατάσχεση, ως που το δικαστήριο ν' αποφασίσει σε ποιόν θα δινόταν οριστικά. "Έπρεπε δε όχι μόνο ν' αποδώσουν την ακίνητη και κινητή περιουσία, αλλά και τα εισοδήματά τους, εκτός από ένα ποσό, που θα μπορούσαν να κρατήσουν για έξοδα συντηρήσεώς τους.

Αυτή η κλήση ήταν για το Μερβιγύ και την αδελφή του σωστός κεραυνός.

Όστόσο, ο Ζοζέφ Μερβιγύ αποφάσισε ν' αμυνθεί. Σκέφθηκε ότι θα του χρειαζόταν ο Μπενέν, κι' έσπευσε να τον ειδοποιήσει.

—Βλέπετε, αγαπητή μου, είπε ο έκδιασθής, στον Λοριόλ όταν έμαθε ότι τον ζητούσε ο θείος της Λουκίας, πόσο καλή ήταν η εμπνευσί μου να ζητήσω προμήθεια; Μεινετε ήσυχος. Κάτι θα τσιμπολογήσουμε ακόμα απ' αυτή την ύλη. Μόνο θα πρέπει ν' αλλάξουμε τα σχέδιά μας...

—Τι θέλετε να πείτε; τον ρώτησε ο Λοριόλ.

—Θ' αφίσω τελειωτικά τον Νταλμερρύ, που δεν μπορεί πια να μας χρησιμεύει, εκτός αν τον παντρευτούμε με τη Λάουρα. Για να το κατορθώσουμε όμως, πρέπει να την ξαναγκάσουμε να δεχτεί, κι' αυτό μπορεί να γίνει, φυσικά, προτού μάθει ότι είνε κληρονόμος του πατέρα της. Άλλα μου φαίνεται ότι, τώρα πια, αυτό το σχέδιο είνε αδύνατο να πραγματοποιηθεί. Γιατί, αν δεν έμασε ακόμα πως κληρονομεί τον πατέρα της, δεν ν' άρρηξη να το μάση. Φτωχή, και μ' ένα παιδί, θα μπορούσε να παντρευτεί τον υποκόμητα, αλλά, τώρα, που είνε πλούσια, το πράγμα διαφέρει. Πρέπει λοιπόν, αναγκαστικά, να βρούμε ένα άλλο μέσον.

—Ας σκεφτούμε, Μπενέν.

—Αγαπητέ, Λοριόλ, βρήκα!

—Τόσο γρήγορα;

—Ξέρετε ότι έχω θηλυκό μυαλό, που λένε.

—Για πέστε μου λοιπόν, τι βρήκατε;

—Είνε απλούστατο: Ν' αρπάξουμε το κοριτσάκι της Λάουρας και να ζητήσουμε λυτρά για να το δώσουμε πίσω.

—Διάβολε!... Αυτό είνε πολύ επικίνδυνο. Μήπως νομίζετε ότι βρίσκόμαστε στην Αμερική;

—Βασιστήτε σε μένα. Εγώ θα τ'α καταφέρω. Άλλωστε, όποιος δεν ριφκινδυνεύει τίποτα, δεν κερδίζει και τίποτα!

Στο μεταξύ, η Λάουρα άνησυχούσε που δεν έπαιρνε απάντηση από τη Μαριάννα, και της έγραφε και δεύτερο γράμμα, με το οποίο την καλούσε να πάη στο Παρίσι, όπου θα της εύρισκε δουλειά.

Αυτή τη φορά, η Μαριάννα έλαβε το γράμμα, και πήγε αμέσως στον κύριο Ντεσάν να του το δείξη.

Εκείνος σκέφτηκε λίγο, κι' έπειτα της είπε:

—Να φυγετε αύριο για το Παρίσι. Θα σας δώσω και δυο γράμματα: Το ένα για τη δεσποινίδα Λάουρα Μερβιγύ, και το άλλο για την δεσποινίδα Λουκία Ναδερντέ.

Πραγματικά, την άλλη μέρα, ο Ντεσάν έδωσε στη γρηά υπηρέτρια τα δυο γράμματα, καθώς και τα έξοδα του ταξιδιού της.

Στη Λάουρα, ο συμβολαιογράφος έγραφε τί έκαμε γι' αυτήν η εξαδέλφη της Λουκία.

Στη Λουκία, ανέφερε τα τελευταία παθήματα της Λάουρας, στο σπίτι του ψευτογιαντρά Μπενουά.

Η Λάουρα ζούσε τώρα εύτυχισμένη στο σπίτι των Έμερ. Είχε πιά ήσυχάσει, και δεν είχε να σκεφτεί πως θα ζούσε το παιδάκι της. Ο κύριος και η κυρία Έμερ της φερνονταν σαν να ήταν φίλη τους.

Είχαν νύστε το κοριτσάκι της όπως και το δικό τους, κι' οι δυο μικρές έπαιζαν κι' ανατρεφόταν μαζί, σαν να ήταν αδελφές.

Όλοι μέσα στο σπίτι, υπηρέτες, καμαριέρες, φερνονταν στη Λάουρα με συμπάθεια και με σεβασμό. Δεν ήσαν, φυσικά, την ιστορία της, αλλά μάντευαν πως είχε πολύ υποφέρει, κι' ο καθένας τους προσπαθούσε να την κάνει να ξεχάσει το πικρό παρελθόν.

Το κοριτσάκι της το αγαπούσαν επίσης όλοι, αλλά περισσότερο απ' όλους, ο σκιτσογράφος Πώλ Βερμόν, ένας άντρας καμιά τριανταπενταριά χρονών, που δεν του άρεσαν και πολύ οι συντροφίες, και, πού, ως τότε, είχε μείνει ανύπαντρος. Άλλά και το κοριτσάκι τον αγάπησε, και ποτέ δεν ήταν τόσο χαρούμενο, όσο όταν ο Βερμόν της έλεγε ιστορίες, που την έκαναν ν' ξεκαρδίζεται στα γέλια.

Η Λάουρα περίμενε απάντησι στο δεύτερο γράμμα, που είχε στείλει στη Μαριάννα. Μία μέρα, είδε ξαφνικά, την ιδιο να παρουσιάζεται και να της δίνει το γράμμα του συμβολαιογράφου.

Η Λάουρα το πήρε και το διάβασε, με περιέργεια στην αρχή, με κατάπληξι στο τέλος. Αγκάλιασε ύστερα τη γρηά Μαριάννα, τη φίλησε, κι' έτρεξε, κατενθουσιασμένη, στην κυρία Έμερ.

—Κυτάξτε τί έλαβα σήμερα, κυρία Έμερ! της είπε, δείχνοντας της το γράμμα.

Η κυρία Έμερ κι' ο σύζυγός της διάβασαν το γράμμα του συμβολαιογράφου, και το έγγραφο, που είχε μέσα, για να το υπογράψω.

—Αγαπητή κυρία, της είπε ο Έμερ, να υπογράψετε αμέσως αυτό το πληρεξούσιο και να το στείλετε, για να προφτάσει να φύγη με το ασημένιο ταχυδρομείο. Δεν πρέπει να χάνετε ούτε στιγμή.

Η Μαριάννα, καθώς ξέρονε, είχε πάει κι' άλλο γράμμα στην Λουκία. Η Λάουρα θεώρησε καηκον της να την συνοδέψη στο σπίτι της κυρίας Μερβιγύ. Μπήκαν λοιπόν σ' ένα αμάξι, κι' έφυγαν.

Αν η Μαριάννα δεν ήταν τόσο απασχολημένη με τη φίλη της, θα πρόσεχε έναν άντρα, που στεκόταν απέναντί από το σπίτι του κ. Έμερ και κάπνιζε ήσυχα το τσιγάρο του, κι' ασφαλώς θα τον αναγνώριζε: Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο έκδιασθής Μπενέν.

Εδώ και δυο μέρες, ο τυχοδιώκτης τριγυρνούσε έξω από το σπίτι των Έμερ, με την ελπίδα πως θάβρισκε την ευκαιρία, ν' αρπάξει το κοριτσάκι της Λάουρας.

Τη Λάουρα δεν την ήξερε, αλλά αναγνώρισε τη Μαριάννα. Η παρουσία της γυναίκας αυτής στο Παρίσι του φάνηκε κακό σημάδι. Ήταν φανερό ότι, στη Ντιζόν, ήσαν ήδη τη διέθνησι της Λάουρας, κι' ότι την είχαν ειδοποιήσει, με τη γρηά υπηρέτρια, για την αλλαγή της τύχης της. Τώρα λοιπόν έπρεπε, ή να παραιτηθεί από τα σχέδιά του, ή να επιστρέψει την άρπαγή της μικρής.

Άλλ' αυτό δεν ήταν και τόσο εύκολο. Όστόσο, του ήρθε μία ιδέα: Είχε ακούσει τη διευθύνσι, που οι δυο γυναίκες είχαν δώσει στον αμαξά, κι' απ' αυτό συμπέρανε πως η γυναίκα, που συνόδευε τη Μαριάννα, ήταν η Λάουρα. Γιατί ο Μπενέν ήξερε πως η διεύθυνσι εκείνη ήταν της Λουκίας, και κατάλαβε πως η Λάουρα πήγαινε στην εξαδέλφη της, για να την ευχαριστήσει, για όσα είχε κάνει γι' αυτήν.

Μπήκε λοιπόν, σε λίγο, αποφασιστικά στο σπίτι των Έμερ, και τους είπε ότι έρχοταν από τη Λάουρα, για να πάρη το κοριτσάκι της, και να το πάη στην Λουκία Ναδερντέ, στην οδό Γκραί.

Η υπηρέτρια, στην όποια μίλησε, στην αρχή, τον κυτάξε με δυσπιστία.

—Να ειδοποιήσω την κυρία, είπε, χωρίς να πείνη να τον κυτάξει.

—Τί θέλετε, κύριε; του είπαν.

«Άτυχία που την έχω, είπε μέσα του ο έκδιασθής, κι' οι δυο έχουνε το ίδιο όνομα, φαίνεται...»

Άλλ' αμέσως βρήκε τη λύσι:

—Όχι κι' οι δυο σας, είπε, της κυρίας Λάουρας την κόρη θέλω μόνο.

—Εγώ εμην, είπε η μία απ' αυτές.

—Καλά, μουρμούρισε ο Μπενέν.

Κι' αρπάξε αμέσως το κοριτσάκι στην αγκαλιά του.

Άλλ' ήταν τόσο απότομη η κίνησή του, ώστε η μικρή τρόμαξε, κι' άρχισε να φωνάζη δυνατά.

—Ένας κακός άνθρωπος πήρε τη Μαρία, μαμά! φώναξε.

Ο Μπενέν, με τη μικρή στην αγκαλιά

Στο Χόλλυγουντ ιδρύθηκε από τον γνωστό κωμικό Χάρολντ Λούντ μια λέσχη στερεοσκοπικής φωτογραφίας. Εκείνο που απασχολήσε τα μέλη της νέας αυτής λέσχης απ' την πρώτη τους συνεδρίαση ήταν η ανακάλυψη μιας... στερεοσκοπικής γυναίκας. Η μόνη που μπόρεσε ν' ανταποκριθή σ' αυτό, χωρίς στο τελείο σώμα της, ήταν η γνωστή Γαλλίδα ηθοποιό Κορίν Καλέ, η όποια και απέκτησε «Ωραία σε τρεις διαστάσεις»! Στη φωτογραφία μας η Κορίν ανάμεσα σε μερικά μέλη της λέσχης, που την θεωρούν ως την πιο τέλεια γυναίκα της Αμερικής.

ΜΙΑ... ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στο Χόλλυγουντ ιδρύθηκε από τον γνωστό κωμικό Χάρολντ Λούντ μια λέσχη στερεοσκοπικής φωτογραφίας. Εκείνο που απασχολήσε τα μέλη της νέας αυτής λέσχης απ' την πρώτη τους συνεδρίαση ήταν η ανακάλυψη μιας... στερεοσκοπικής γυναίκας. Η μόνη που μπόρεσε ν' ανταποκριθή σ' αυτό, χωρίς στο τελείο σώμα της, ήταν η γνωστή Γαλλίδα ηθοποιό Κορίν Καλέ, η όποια και απέκτησε «Ωραία σε τρεις διαστάσεις»! Στη φωτογραφία μας η Κορίν ανάμεσα σε μερικά μέλη της λέσχης, που την θεωρούν ως την πιο τέλεια γυναίκα της Αμερικής.

ΜΙΑ... ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στο Χόλλυγουντ ιδρύθηκε από τον γνωστό κωμικό Χάρολντ Λούντ μια λέσχη στερεοσκοπικής φωτογραφίας. Εκείνο που απασχολήσε τα μέλη της νέας αυτής λέσχης απ' την πρώτη τους συνεδρίαση ήταν η ανακάλυψη μιας... στερεοσκοπικής γυναίκας. Η μόνη που μπόρεσε ν' ανταποκριθή σ' αυτό, χωρίς στο τελείο σώμα της, ήταν η γνωστή Γαλλίδα ηθοποιό Κορίν Καλέ, η όποια και απέκτησε «Ωραία σε τρεις διαστάσεις»! Στη φωτογραφία μας η Κορίν ανάμεσα σε μερικά μέλη της λέσχης, που την θεωρούν ως την πιο τέλεια γυναίκα της Αμερικής.

ΜΙΑ... ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στο Χόλλυγουντ ιδρύθηκε από τον γνωστό κωμικό Χάρολντ Λούντ μια λέσχη στερεοσκοπικής φωτογραφίας. Εκείνο που απασχολήσε τα μέλη της νέας αυτής λέσχης απ' την πρώτη τους συνεδρίαση ήταν η ανακάλυψη μιας... στερεοσκοπικής γυναίκας. Η μόνη που μπόρεσε ν' ανταποκριθή σ' αυτό, χωρίς στο τελείο σώμα της, ήταν η γνωστή Γαλλίδα ηθοποιό Κορίν Καλέ, η όποια και απέκτησε «Ωραία σε τρεις διαστάσεις»! Στη φωτογραφία μας η Κορίν ανάμεσα σε μερικά μέλη της λέσχης, που την θεωρούν ως την πιο τέλεια γυναίκα της Αμερικής.

ΜΙΑ... ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στο Χόλλυγουντ ιδρύθηκε από τον γνωστό κωμικό Χάρολντ Λούντ μια λέσχη στερεοσκοπικής φωτογραφίας. Εκείνο που απασχολήσε τα μέλη της νέας αυτής λέσχης απ' την πρώτη τους συνεδρίαση ήταν η ανακάλυψη μιας... στερεοσκοπικής γυναίκας. Η μόνη που μπόρεσε ν' ανταποκριθή σ' αυτό, χωρίς στο τελείο σώμα της, ήταν η γνωστή Γαλλίδα ηθοποιό Κορίν Καλέ, η όποια και απέκτησε «Ωραία σε τρεις διαστάσεις»! Στη φωτογραφία μας η Κορίν ανάμεσα σε μερικά μέλη της λέσχης, που την θεωρούν ως την πιο τέλεια γυναίκα της Αμερικής.

ΜΙΑ... ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στο Χόλλυγουντ ιδρύθηκε από τον γνωστό κωμικό Χάρολντ Λούντ μια λέσχη στερεοσκοπικής φωτογραφίας. Εκείνο που απασχολήσε τα μέλη της νέας αυτής λέσχης απ' την πρώτη τους συνεδρίαση ήταν η ανακάλυψη μιας... στερεοσκοπικής γυναίκας. Η μόνη που μπόρεσε ν' ανταποκριθή σ' αυτό, χωρίς στο τελείο σώμα της, ήταν η γνωστή Γαλλίδα ηθοποιό Κορίν Καλέ, η όποια και απέκτησε «Ωραία σε τρεις διαστάσεις»! Στη φωτογραφία μας η Κορίν ανάμεσα σε μερικά μέλη της λέσχης, που την θεωρούν ως την πιο τέλεια γυναίκα της Αμερικής.

ΜΙΑ... ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στο Χόλλυγουντ ιδρύθηκε από τον γνωστό κωμικό Χάρολντ Λούντ μια λέσχη στερεοσκοπικής φωτογραφίας. Εκείνο που απασχολήσε τα μέλη της νέας αυτής λέσχης απ' την πρώτη τους συνεδρίαση ήταν η ανακάλυψη μιας... στερεοσκοπικής γυναίκας. Η μόνη που μπόρεσε ν' ανταποκριθή σ' αυτό, χωρίς στο τελείο σώμα της, ήταν η γνωστή Γαλλίδα ηθοποιό Κορίν Καλέ, η όποια και απέκτησε «Ωραία σε τρεις διαστάσεις»! Στη φωτογραφία μας η Κορίν ανάμεσα σε μερικά μέλη της λέσχης, που την θεωρούν ως την πιο τέλεια γυναίκα της Αμερικής.

ΜΙΑ... ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

του, έπρεξε να φύγει, αλλά καθώς κατέβαινε τη σκάλα, βρέθηκε μπροστά στον Βερνόν, που του έφραξε τη δίοδο.

— Στάσου, παλιάνθρωπε, του φώναξε ο σκιτογράφος, αρπάζοντάς τον από το λαιμό.

Ο τυχοδιώκτης, βλέποντας ότι κινδύνευε, έκαμε μιά απότομη κίνηση, και πέταξε το παιδί κατά γής, γιατί σκέφτηκε πως ο άγνωστος εκείνος θάσκυβε να το σηκώσει, κι έτσι θα τον άφινε αυτόν.

Έτσι έγινε πραγματικά.

Ο Μπενν έπωφελήθηκε από την εύκαιρία, κι έπρεξε προς την έξοδο. Έκείνη όμως τη στιγμή, ο θυρωρός έκλεινε την πόρτα, γιατί είχε ακούσει τις φωνές και την αναταραχή.

Ο Μπενν πέρασε το χέρι του, γιά να έμποδίσω την πόρτα να κλείσει, αλλά, το μόνο που πέτυχε, ήταν να του σπάσει η πόρτα τα δάχτυλα, καθώς έκλεινε με δύναμη. Ο τυχοδιώκτης ούρλιαξε από τον πόνο.

Στο άναμεταξύ, το σπίτι αναστατώθηκε. Τέσσερες πέντε άντρες έπescan απάνω στον κακούργο, κι άρχισαν να τον χτυπάνε, μ' όλες του τις διαμαρτυρίες.

Ο Πώλ Βερνόν ανέβασε το κοριτσάκι στο απάνω πάτωμα, και το παράδωσε στην κυρία Έμερϋ. Ο κύριος Έμερϋ είχε ακούσει το θόρυβο, κι είχε τρέξει κάτω, εκεί που έδερναν τον τυχοδιώκτη.

Είδοποίησαν άμέσως την άστυνομία, κι ήρθαν, σε λίγο, δυο άστυφύλακες, που έπισαν τον κακούργο, και τον πήγαν στο Τμήμα. Εκεί, του έδσαν το σπασμένο του χέρι, τον άνακριναν, κι έπειτα τον έκλεισαν στη φυλακή.

Σε λίγες μέρες, κι ο χημικός Λοριόλ, ή γισατρός Μπενουά, που τον παρέδωσε ο συνένχοός του, είχε κι αυτός πιαστή κι είχε προφυλακιστή.

★

Η Λάουρα κι' ή Μαριάνα, πού, φυσικά, δεν ήξεραν τίποτε απ' όσα γίνονταν στο σπίτι των Έμερϋ, έφτασαν στην όδο Γκραί, και μπήκαν στην κυρία Μερβιγϋ.

Η Λάουρα έπεσε στην άγκαλιά της Λουκίας, κι άρχισε να τον φιλή, κατασυκινημένη.

— Ο κύριος Ντεσάν μου τα έγραψε όλα, και σάς θαμιάζω, της είπε. Χάρι σε σάς, έγω κι' ή αδελφή μου θα ξαναπαρούμε την περιουσία του πατέρα μας. Άλλ' αυτή ή περιουσία θα μοιραστή τώρα στα τρία, και το ένα μερίδιο θα είναι δικό σας.

— Άγαπητή μου Λάουρα, της άπάντησε ή Λουκία, ή περιουσία του πατέρα σας, άνηκει σε σάς και στην αδελφή σας. Δεν θα δεχτώ τίποτα άπολύτως.

Η κυρία Μερβιγϋ, που παρακολουθούσε αυτή τη συγκινητική σκηνή είπε τότε στις δυο εξαδέλφες:

— Έχετε πολύ καλή ψυχή κι' οι δυο, κι' όλα αυτά θα διορθωθούν.

— Όσο γιά τη Μαριάνα, έκλαιγε σε μιά γωνιά, κι' είχε ξεχάσει γιά ποιο λόγο είχε έρθει εκεί.

Η Λάουρα της το θύμισε.

— Αλήθεια, είπε ή γρηά υπηρέτρια, ξεχασα να δώσω στη δεσποινίδα το γράμμα του κυρίου Ντεσάν.

Η Λουκία πήρε το γράμμα και το διάβασε με προσοχή.

— Καλά, είπε έπειτα. Αυτό που μάς λέει ο συμβολαιογράφος μας, άγαπητή μου εξαδέλφη, έγω το ήξερα νωρίτερα. Τα παθήματά σας με κάνουν να σας άγαπώ περισσότερο.

Η κυρία Μερβιγϋ κατάλαβε πως οι δυο νέες πιθανόν να ήθελαν να μιλήσουν ιδιαιτέρως και βγήκε από το σαλόνι, κάνοντας νόημα στη Μαριάνα να την άκολουθήσει.

Όταν έμειναν μόνες, οι δυο νέες άγκαλιάστηκαν πάλι και φιλήθηκαν.

— Άγαπητή μου εξαδέλφη, είπε ή Λάουρα, θέλω πολύ, κι' ή αδελφή μου θα θέλη επίσης, να δεχτήτε το μερίδιο της κληρονομίας, που σας πρότεινα.

— Μά δεν έχω ανάγκη από χρήματα, έχω γιά να ζήσω, άπάντηση ή Λουκία.

— Έστω. Άλλά ή παντρευτή, θ' άποκτήσετε παιδιά.

— Ποτέ, είπε με άπελπισία ή Λουκία. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Άρχοντά μου, του είπε ο έκατόνταρχος, ή Βιργινία είναι κόρη μου...

Γιά την τιμή

Η σφαγή της Ρωμαίας παρθένου Βιργινίας

Βρισκόμαστε στην άρχαία Ρώμη, 451 χρόνια προ Χριστού. Τον Ρωμαίκο λαό κυβερνάει τυραννικά ο πρώτος των Δεκάρχων, ο άπαισιος Άππιος.

Ο λαός γογγύζει, αλλά δεν έχει τη δύναμη να λυτρωθή από τον τύραννο αυτόν, που δεν διστάζει μπροστά σε κανένα έγκλημα.

Την εποχή αυτή ζούσε στη Ρώμη ένας γενναίος και τίμιος έκατόνταρχος, ο Βιργίνιος. Ο Βιργίνιος είχε μιά κόρη δεκάεντε χρόνων, την Βιργινία. Ήταν θαύμα ώμορφιάς ή νεαρή αυτή Ρωμαία. Τα μαλλιά της είχαν το χρώμα του χρυσάφιου, στα μαγουλά της άνθιζαν ρόδα άπριλιάτικα και τα μάτια της ήταν όλογάλανα. Λυγερή και χαριτωμένη, καλόκαρδη και πρόσχαρη ή Βιργινία, ήταν το καμάρι του πατέρα της κι' όλης της Ρώμης. Δεν υπήρχε δεύτερη Ρωμαία κόρη τόσο θεϊκά όραία όσο αυτή.

Μιά μέρα άντίκρυσε γιά πρώτη φορά τη Βιργινία ο τυραννικός Άππιος.

Η άσύγκριτη ώμορφιά της νέας έκαμε δαθεία έντύπωση στον διεφθαρμένο άρχοντα. Άναστατώθηκε ή καρδιά του, ο νους του θόλωσε. Μόνος του πόθος πλέον ήταν να κάμη την άγνη Ρωμαία δική του.

Γιά να μην προκαλέσει την όργη του λαού και του πατέρα της Βιργινίας που ήταν άγαπήτος στους στρατιώτες του, ο Άππιος, σκέφθηκε ένα καταχθόνιο σχέδιο.

Άνάθεσε σ' ένα τυφλό όργανό του, τον Κλώδιο, να παρουσιάσει στους δικαστάς και να άπαιτήσει να πάρη τη Βιργινία στο σπίτι του, ύποστηρίζοντας ότι... είναι κόρη του!

Η μητέρα της νέας είχε πεθάνει προ άρκετών χρόνων, οι δικασταί ήταν επίσης όργανα του άρχείου Δεκάρχου. Έτσι το κόλπο θα πετύχαινε κι' ο Άππιος θα γινόταν, σύμφωνα με το νόμο, κύριος της Βιργινίας άφου κι' ο Κλώδιος ήταν δούλος του.

Ο άσυνείδητος Κλώδιος δεν έχασε καιρό. Παρουσιάζοντας άμέσως στους δικαστάς, και τους κατέστησε γνωστό ότι ή Βιργινία ήταν παιδί του και ότι κακώς έμεινε στο σπίτι του Βιργινίου, που δεν είχε καμιά εξουσία επάνω της.

Οι δικασταί προσποιήθηκαν ότι τον πίστεψαν και διάταξαν να του παραδοθή άμέσως... ή κόρη του!

Μόλις ή κακότυχη Βιργινία έμαθε τί συμφορά την περίμενε άρχισε να διαμαρτύρεται και να θρηνή άπελπισμένα.

Έπίσης ο ρωμαϊκός λαός άναστατώθηκε.

Μά ποιός τολμούσε να μιλήσει; Όλοι έτρεμαν τον Άππιο.

Ο πατέρας της Βιργινίας έξ άλλου, βρισκόταν αυτό τον καιρό σ' ένα στρατόπεδο έξω από τη Ρώμη.

Έτσι ή άμοιρη Ρωμαία παρθένα κινδύνευε να πέσει στα χέρια του διεφθαρμένου Δεκάρχου.

Μά οι φίλοι του Έκατόνταρχου άγρυπνούσαν. Κι' ένας από αυτούς πήδησε στο άλογό του κι' έτρεξε να είδοποίηση τον Βιργίνιο.

Μόλις ο πατέρας της νέας πληροφορήθηκε τη συμφορά που κρεμόταν πάνω απ' το κεφάλι της λατρευτής του κόρης, έφτασε στη Ρώμη την ίδια μέρα.

Χωρίς να χάσει καιρό ο γενναίος πολεμιστής έντυσε τη Βιργινία με πένθιμα φορέματα, την πήρε από το χέρι και παρουσίαστέκαν στον Άππιο.

— Άρχοντά μου, του είπε με φωνή πούτρεμε, ή Βιργινία είναι κόρη μου. Ο Κλώδιος πωδεται. Λυπήσου, άρχων Άππιε, το παιδί μου!

Χλωμή απ' την άγωνία της ή Βιργινία θρηνούσε επίσης σπαρτακτικά.

Μά ο Άππιος δεν συγκινήθηκε καθόλου από τον πόνο του πατέρα και το παραγμό της κόρης.

— Άναίσχυντε, φώναξε όργισμένος στο Βιργίνιο, ή νέα αυτή είναι κόρη του Κλωδίου. Το δικαστήριο έβγαλε την άπόφασί του. Η Βιργινία θα δοθή στον άληθινό πατέρα της.

Και γυρίζοντας στους στρατιώτες του πρόσταξε:

— Πάρτε άμέσως τη νέα από αυτόν τον άθλιο και δώστε την στον πιστό μου Κλώδιο.

Ο δυστυχισμένος Έκατόνταρχος είχε άπομείνει δούδος.

Η Βιργινία ήταν έτοιμη να σωριαστή κάτω λιπόθυμη.

Ο λαός σιωπούσε έντρομος, μα στην καρδιά του κόχλαξε ή όργη γιά τη μεγάλη αυτή άδικία.

Τη στιγμή που οι στρατιώτες τριγύρισαν τη Βιργινία, ο πατέρας της φώναξε στον Άππιο:

— Άρχοντα, σε ίκετεύω, άφίσε με ν' άποχαιρετήσω την κόρη μου και να την φιλήσω γιά τελευταία φορά.

Ο Άππιος δεν έφερε αντίρρηση.

Ο Έκατόνταρχος πλησίασε τη Βιργινία, την έσφισε με πόνο πάνω στο στήθος του και τη γέμισε φιλία, χύνοντας άφθονα δάκρυα.

Κόρη μου, της φώναξε, είσαι παρθένα και παρθένα θα πäs να συναντήσης τη μητέρα σου και τους άλλους παρόνους σου... Όχι, κόρη μου, δεν θα σε μολύνουν τα βρωμερά χείλη του άκάλαστου τύραννου της Ρώμης!

Και πριν προλάβουν να τον συγκρατήσουν οι στρατιώτες, έσυρε κάτω απ' το χιτώνα του ένα μαχαίρι και το θύβισε στο στήθος της κόρης του!

Σωριάστηκε κάτω ή Βιργινία νεκρή, πλημμυρισμένη στο αίμα πούτρεχε ποτάμι απ' την πληγή της.

Γύρισε κατόπιν ο τραγικός πατέρας στον Άππιο και του φώναξε:

— Τύραννε, το αίμα της κόρης μου θα πέσει στο κεφάλι σου! Οι θεοί θα σε τιμωρήσουν σκληρά!

Ταραγμένος ο Άππιος διάταξε να συλλάβουν τον Έκατόνταρχο.

Ο λαός διαλύθηκε δούδος, νιώθοντας λύσσα έναντίον του τυράννου.

Η κηδεία της Βιργινίας έγινε την άλλη μέρα. Πλήθη λαού την άκολουθήσαν.

Οι παρθένες της Ρώμης έρριαν την νεκρή με άνθη μωρινίνας κι' έχυναν θερμά δάκρυα γιά το τραγικό τέλος της.

Μά έπιασε ή κατάρα του πατέρα της πεντάμορφης Ρωμαίας κοπέλλας. Όπως αναφέρει ο Διονύσιος ο Άλικαρνασσεύς, ο Άππιος βασανιζόμενος από τύψεις και φοβούμενος την όργη του λαού που διαρκώς μεγάλωνε, κρεμάστηκε ύστερα από λίγον καιρό!...

Η Ντέμπορα Κάρ και ο Στίουαρτ Γκρέιντζερ άντιμετώπισαν λιοντάρια ίπποποτάμους, έλεφαντες, όλα σχεδόν τα θηρία της άφρικανικής ζούγκλας...

ΓΙΑ να «γυρίσει» μοναδικές κι' άσύγκριτες σκηνές άγριμων μέσα στο φυσικό τους περιβάλλον, προωρισμένες γιά το νέο φίλμ «Τα όρυχεία του βασιλέως Σολομώντος», ένα άγγλικό κινηματογραφικό συνεργείο ταξίδεψε 22.500 χιλιόμετρα στην καρδιά της Άφρικης. Το άποτελούσαν 53 τεχνικοί, 3 άστέρες — ή Ντέμπορα Κάρ, ο Στίουαρτ Γκρέιντζερ κι' ο Ρίτσαρντ Κάλσον — 82 μαύροι άχθοφόροι και 4 κυνηγοί θηρίων. Άντιμετώπισαν λιοντάρια, ίπποποτάμους, κροκοδείλους, τα φοβερά φείδια «μάμπας»...

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος που τους άπέειλησε, ήταν ή έπίθεσι ενός άγριου βουδαλιού, που είχε σκοτώσει άρκετους Ιθαγενείς κι' είχε καταστρέψει τις γύρω φυτείες. Μιά νύχτα, ενώ ο Γκρέιντζερ κι' ένας κυνηγός περνούσαν άνάμεσα σε μιά λόχη, πετάχτηκε ξαφνικά το βουδάλι κι' ώρμησε έναντίον τους, καλπάζοντας σαν φοβερή φονική μηχανή. Οι σφαίρες που τούρριζαν κι' οι δυο — ο Γκρέιντζερ είχε κι' αυτός άριστος κυνηγός — δεν έκοψαν καθόλου την όρμη του.

Πέταξε χάμα και ποδοπάτησε τον ήθοποιό και πλήγωσε άσχημα τον κυνηγό, πριν το σκοτώσει ένας τελευταίος πυροβολισμός έξ έπαφής στο σέβροκο. Όταν το εξέτασαν ύστερα, βρήκαν τέσσερες σφαίρες σπηνωμένες στην καρδιά του, που δεν είχαν μπόρέσει ώστόσο να το θανατώσουν!...

Πολύ εύκολότερα τάβγαλε πέρα ένας άλλος κυνηγός με μιά λέαινα, που του έπετέθη ξαφνικά. Μολοντί έτυχε να βρεθή άοπλος εκείνη τη στιγμή, δεν έχασε την ψυχραιμία του. Με μιά γερή και καλοζυγισμένη γροθιά πίσω απ' τ' αυτί, έσπληνσε χάμα αναίσθητο το θηρίο, και μπόρεσε έτσι να το δέση γερά και να το κλείσει σ' ένα κλουβί.

Σ' έλάχιστες μόνο περιπτώσεις μεγάλου κίνδυνου τα μέλη της άποστολής αναγκάσθηκαν να σκοτώσουν ένα θηρίο. Τις νύχτες, κρατούσαν μακριά απ' την κατασκήνωσί τους τα λιοντάρια και τις λεοπαρδάλεις, άνάδοντας κάθε τόσο πολυθόρυβα πυροτεχνήματα!

Η Ντέμπορα Κάρ κινδύνεψε όχι λίγο, σε μιά σκηνή του φίλμ. Το σενάριο έέβαλλε στην ήρωίδα του έργου να καθάλικέψη στη ράχη... ενός κροκοδείλου, νομίζοντας τον γιά κορμό δέντρου που τον παρέσυρε το ρεύμα. Στις δοκιμές χρησιμοποίηθηκε, δέβαια, ένα κούτσουρο. Όταν όμως γυρίστηκε επί τέλους ή σκηνή, ή Ντέμπορα ανέβηκε πραγματικά στον κροκόδειλο κι' έμεινε γιά λίγο πάνω στην πλάτη του, κινδυνεύοντας κάθε στιγμή να την άρπάξουν τα τρομερά του δόντια ή να δεχθή ένα χτύπημα της ούρας του...

Δεν ήταν ώστόσο δραματικές κι' έπικίνδυνες όλες οι σκηνές που παρακολούθησαν τα μέλη της άποστολής. Στα διαλείμματα της εργασίας τους, διασκέδαζαν με τις σχεδόν ανθρώπινες έκδηλώσεις της ζωής των έλεφάντων. Έβλεπαν π.χ. τις έλεφαντίνες να δένρουν τα μικρά τους, χτυπώντας τα με την προδοσίδα... στα όπίσθια, όπως τα άταχτα παιδιά! Διαπίστωσαν έξ άλλου έπανειλημμένως ότι οι έλεφαντες

δεν κολυμπάνε ποτέ, όταν διασχίζουν ένα βαθύ ποτάμι. Χώνονται όλόκληροι μέσα στο νερό, άφίνοντας απ' έξω μόνο την προδοσίδα τους γιά ν' άναπνέουν, σαν 'τα «σνόρκελ» των καινούργιων υποβρυχίων. Σε μιά περίπτωση, που πλήγωσαν θανάσιμα ένα έλέφαντα που τους είχε έπιτεθή, είδαν δυο συντρόφους του να προσπαθούν να τον σηκώσουν και να τον πάρουν μαζί τους, σαν άνθρωποι που δεν ήθελαν ν' άφίσουν ένα τραυματία να πεθάνει μόνος του.

Άνάμεσα στ' άλλα ζωα που έμφανίζονται σ' αυτό το φίλμ, ξεχωρίζουν οι ίερες άγελάδες των Βατούσι, μιάς φυλής του Κογκό. Οι άνθρωποι αυτοί είναι πανύψηλοι, περισσότερο από 2 μέτρα, και θεωρούν πως είναι απ' ευθείας άπόγονοι των άρχαίων Φαραώ. Δεν καταδέχονται λοιπόν να κάνουν καμιά δουλειά, κι' έχουν ύποχρεώσει μιά άλλη φυλή, τους Μπουχούτους, να τους εξυπηρετούν.

Πρόκειται δηλαδή, γιά μιά περίπτωση δουλείας που δεν διαφέρει και πολύ από εκείνη της άρχαιότητας, των Άθηναίων και των Σπαρτιατών.

Οι Μπουχούτες είναι γιά τους Βατούσι ότι και οι έλωτες γιά τους Λακεδαιμονίους: έμψυχα εργαλεία!

Όλες τις εργασίες, ακόμα κι' εκείνες των γυναικών, τις κάνουν οι Μπουχούτους. Οι Βατούσι περνούν τη ζωή τους χωρίς καμιά σχεδόν φροντίδα. Μόνον το κυνήγι τους άπασχολεί γιάτι το βρίσκουν ως άπασχόλησι άνταξία τους.

Ένα από τα κυριώτερα καθήκοντα αυτών των ύπηρετών τους είναι ή περιποίηση των ιερών άγελάδων, που έχουν κέρατα τεράστια, στολισμένα με γυρίαντες, όπλες δαμμένες και γυαλισμένες και μαστούς χρωματισμένους άσπρους.

Έχουν καταστήσει τόσο τεμπέλικα τα ζωα αυτά, ώστε δεν σκύβουν καν το κεφάλι τους γιά να δουν τα όύα τους, ή να ταίξουν δάζοντας στο στόμα τους συνεχώς φύχτες δροσερό χορτάρι...

Ποτέ οι Βατούσι δεν σκοτώνουν τις άγελάδες τους. Τις μεταχειρίζονται άλλάστε ως νόμισμα στις συναλλαγές τους. Κάποτε μάλιστα, ένας Ιθαγενής, μη ξέροντας προφανώς ότι ο Γκρέιντζερ είναι άρραβωνισμένος με την Τζίν Σίμμονς, του πρότεινε να του πουλήσει μιά απ' τις γυναίκες του γιά 5 άγελάδες! Δυστυχώς ή ευτυχώς, ο ήθοποιός δεν διέθετε ούτε ένα τέτοιο ζωο, κι' έτσι χάλασε ή δουλειά, που μεγάλην λύπην του γίγαντο, που τη θεωρούσε έπικερδεστάτη...

Ο Κινηματογραφικός ΦΑΚΟΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Άνάμεσα στα θηρία της ζούγκλας

ρών άγελάδων, που έχουν κέρατα τεράστια, στολισμένα με γυρίαντες, όπλες δαμμένες και γυαλισμένες και μαστούς χρωματισμένους άσπρους. Έχουν καταστήσει τόσο τεμπέλικα τα ζωα αυτά, ώστε δεν σκύβουν καν το κεφάλι τους γιά να δουν τα όύα τους, ή να ταίξουν δάζοντας στο στόμα τους συνεχώς φύχτες δροσερό χορτάρι...

Ποτέ οι Βατούσι δεν σκοτώνουν τις άγελάδες τους. Τις μεταχειρίζονται άλλάστε ως νόμισμα στις συναλλαγές τους. Κάποτε μάλιστα, ένας Ιθαγενής, μη ξέροντας προφανώς ότι ο Γκρέιντζερ είναι άρραβωνισμένος με την Τζίν Σίμμονς, του πρότεινε να του πουλήσει μιά απ' τις γυναίκες του γιά 5 άγελάδες! Δυστυχώς ή ευτυχώς, ο ήθοποιός δεν διέθετε ούτε ένα τέτοιο ζωο, κι' έτσι χάλασε ή δουλειά, που μεγάλην λύπην του γίγαντο, που τη θεωρούσε έπικερδεστάτη...

Έπ ά ν ω : Ο Γκρέιντζερ καθεται απάνω στο βουδάλι, που τον ποδοπάτησε πριν το σκοτώσει ο κυνηγός. Κ ά τ ω : Μερικά πρόσωπα που έλαβαν μέρος στο γύρισμα της ταινίας, μπροστά στην καλύβα ενός φυλάρχου...

Ο Ναπολέων στην Αγία Ελένη, όπως τον παρίσταναν στους πίνακες τους οι ζωγράφοι της εποχής.

Ο Ναπολέων δεν πέθανε στην 'Αγ. Ελένη

Ο θρύλος του κοσμηματοπώλου της Βερώνας

Πολλοί ιστορικοί, μεταξύ των οποίων οι αδελφοί Έρρίκος και Κάρολος Όμερσά και, τελευταία, ο διάσημος καθηγητής Ζ. Α. Ρου, υποστηρίζουν, ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι ο Ναπολέων που πέθανε στην 'Αγία Ελένη... δεν ήταν ο Ναπολέων. Τους ισχυρισμούς των αυτών τους βασίζουν σε σοβαρά στοιχεία.

Αλλ' ως τους παρακολουθήσαμε σ' όσα εξιστορούν σχετικά.

Κατά το 1809, υπηρέτησε στο 3ο σύνταγμα των ακροβολιστών ένας στρατιώτης, που λεγόταν Φραγκίσκος - Ευγένιος Ρομπώ, και που έμοιαζε καταπληκτικά με τον αυτοκράτορα.

Ο πολυμήχανος ύπουλος της Αστυνομίας Φουσεέ πληροφόρησε αυτή την περιεργή ομοιότητα και σκέφτηκε ότι δεν θα πρέπει να την αφήσει ανεκμετάλλευτη. Έστειλε, λοιπόν, έναν έμπιστό του, το λοχαγό Λεντρώ, που πιστοποίησε με τα ίδια του τα μάτια αυτό το γεγονός.

Ο Λεντρώ πήρε άμεσα μαζί του τον Ρομπώ και του έκανε γνωστό ότι, από εκείνη την ημέρα... ήταν νεκρός! Ταυτόχρονα, ο δήμαρχος του μικρού χωριού Μπαλεκούρ, από όπου καταγόταν ο Ρομπώ, έλαβε μία πιστοποίηση του... θανάτου του. Σ' αυτήν αναφερόταν ότι είχε πεθάνει από άτυχια στο Παρίσι στις 29 Νοεμβρίου 1809.

Ο Φουσεέ έγκραψε τον Ρομπώ σ' έναν παλιό πύργο, όπου διάφοροι καθηγητές του έκαναν από το πρωί ως το βράδυ μαθήματα, προσπαθώντας να του δώσουν μόρφωση ανάλογη με το ρόλο που έπρόκειτο να παίξει.

Ταυτόχρονα άλλοι καθηγητές του μάθαιναν να μιλήσει τις γλώσσες, τη φωνή, τους τρόπους κτλ. του Ναπολέοντος.

Δημιουργήθηκε έτσι ένας... δεύτερος αυτοκράτορας. Αλλ' ο Ναπολέων που παρακολουθούσε με ενδιαφέρον τη «μετεκπαίδευση» του Ρομπώ, ήταν δι-

πιστος για τα αποτελέσματα της. Και, για να δεβαιωθεί, έκανε μία περίεργη δοκιμή. Κάλεσε στο Φονταίνεμπλώ μία ήθοποιό κι' αφού πέρασε κάμποση ώρα μαζί της, βγήκε από το δωμάτιο. Μερικά λεπτά αργότερα, ξαναγύρισε αντιστρατεύμενος τον να... συνέχισε το ερωτικό ραντεβού του αυτοκράτορος. Η ήθοποιός δεν κατάλαβε τίποτε κι' από τότε ο Ναπολέων πείσθηκε πως θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τον Ρομπώ σαν δεύτερο εαυτό του.

Κι' αυτό έκανε, υποστηρίζει ο καθηγητής Ρου. 'Επί αρκετά χρόνια ο αυτοκράτορας έζησε φαινομενικά μία υπεράνθρωπη ζωή. Έργαζόταν ακατάπαυστα, έτρεχε σε παρελάσεις και γιορτές και μόλις κοιμόταν δυο ώρες την ημέρα. Στην πραγματικότητα, λέει ο Γάλλος ιστορικός, ο Ναπολέων χρησιμοποιούσε το δεύτερο εαυτό του, δηλαδή τον Ρομπώ, για όλα τα έμπιστά του πράγματα και παρίστανε ότι ήταν πανταχού παρών.

Ο καθηγητής Ρου, όμως κι' αδελφοί Όμερσά, υποστηρίζουν επίσης ότι εκείνος που επιβίβαστηκε στο «Βαλλερεφόντη» και κατόπιν στη «Νορδουμπελάνδη», μετά την πανωλεθρία του Βατερλώ, δεν ήταν ο Ναπολέων, αλλ' ο Ρομπώ. Το μυστικό το ξέραν μόνο οι άνωτεροι αξιωματικοί που τον συνόδευαν.

Αλλά τί απέγινε ο αληθινός Ναπολέων; Κατά τις αρχές του 1816, οι κάτοικοι της Βερώνας είδαν έναν άγνωστο, που έφτασε στην πόλη τους με τ' όνομα Σύνδιο Λάντρι κι' άνοιξε ένα κοσμηματοπωλείο.

Ο άνθρωπος αυτός είχε μία καταπληκτική ομοιότητα με τον Ναπολέοντα κι' όλοι τον έλεγαν «Αυτοκράτορα». Κάθε τόσο τον επισκέφτονταν διάφορα πρόσωπα, που, όπως πρόσεξαν οι γείτονες, του μιλούσαν με μεγάλο σεβασμό. Ένας από τους γείτονες, κάποιος Πετρόπου-

είχε συνδεθεί στενότερα μαζί του κι' ο άνθρωπος αυτός αφηγήθηκε κατόπιν ότι του είχε κάνει εντύπωση η έκτασις των γνώσεων του Λάντρι. Πολλές φορές, εξ άλλου, τον είχε ακούσει να μιλάει για κάποιο γιό του, που δεν μπορούσε να σφίξει στην αγκαλιά του.

Κατά την περίοδο αυτή, μία Άγγλιδα, η δεσποινίς Μώντ Έλλα, που είχε συνδεθεί άλλοτε στο Παρίσι με τον Αυτοκράτορα, επέτυχε την άδεια να τον επισκεφτεί στην 'Αγία Ελένη. Αλλ' έμεινε κατάπληκτη, γιατί δεν βρήκε στο «μεγαλό εξοριόστο» τίποτε από εκείνα που την είχαν γοητεύσει άλλοτε. Πρόσεξε, εξ άλλου, ότι ο στρατάρχης Μπερτράν κι' ένας Γάλλος γιατρός που βρίσκονταν κοντά του, του φέρνονταν χωρίς σεβασμό, σαν να ήσαν πώς δεν ήταν ο Ναπολέων...

Ο εξόριστος της 'Αγίας Ελένης πέθανε το 1821.

Έπειτα από δυο χρόνια, ο Σύνδιο Λάντρι ανήγγειλε στο φίλο του Πετρόπου ότι θα φύγε για τη Βιέννη και του έμπιστευσε ένα μεγάλο φάκελλο, που ήταν σφραγισμένος με πέντε σφραγίδες, παρακαλώντας τον να τον στείλει με ασφαλή τρόπο στο Βασίλειο της Γαλλίας, αν δεν ξαναγυρίσει.

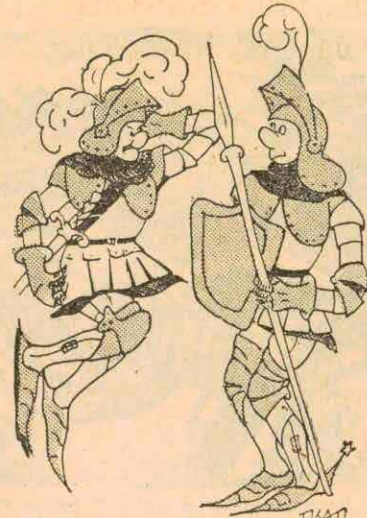
Μερικές βδομάδες αργότερα, ένας φρουρός του ανακτόρου του Σχάινμπρουν όπου ζούσε ο δούξ του Ράιχσταντ, πυροβόλησε έναν άγνωστο, τη στιγμή που προσπαθούσε να εισχωρήσει στο πάρκο. Ο άγνωστος αυτός, πεθαίνοντας, ψιθύρισε γαλλικά: «Το παιδί μου... το πολυαγαπημένο μου παιδί... ο δούκας του Ράιχσταντ...».

Σύμφωνα με τα Απομνημονεύματα του φρουρού 'Αρνστάιν, το πρόσωπο του άγνωστου ήταν όπως του Ναπολέοντος, μόνον ότι είχε μεγάλη γενειάδα.

Το πτώμα παραδόθηκε στον πρεσβευτή της Γαλλίας στη Βιέννη κι' από εκείνη τη στιγμή κανείς δεν έμαθε τί απέγινε.

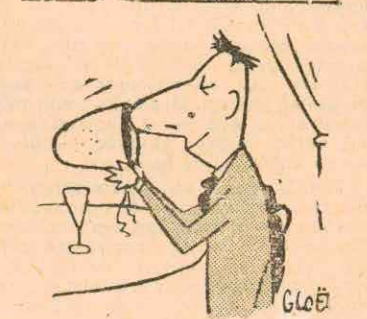
Ο Σύνδιο Λάντρι δεν ξαναεμφανίστηκε ποτέ στη Βερώνια, κι' επειδή κυκλοφόρησαν φήμες ότι ήταν ο άνθρωπος που σκοτώθηκε στο Σχάινμπρουν, ο Πετρόπου έστειλε το μυστηριώδη φάκελλο στο Λουδοβίκο 18ο. Μερικές βδομάδες αργότερα, τον επισκέφτηκε ένας άνωτερος αξιωματικός, που του έδωσε 100 χιλιάδες φράγκα εκ μέρους του βασιλιά της Γαλλίας, παρακαλώντας τον να μην πηγαίσει σε κανένα γι' αυτή την υπόθεση. Υποτίθεται ότι αυτός ο φάκελλος περιείχε κρατικά μυστικά.

Σύμφωνα με τα δεδομένα αυτά, ο καθηγητής Ρου υποστηρίζει ότι εκείνος που κοιμάται τον αιώνα ήπνο του στο μέγαρο των Απομάχων είναι ο Φραγκίσκος - Ευγένιος Ρομπώ. Ο Ναπολέων, γνωστός ως κοσμηματοπώλης Σύνδιο Λάντρι, σκοτώθηκε στο Σχάινμπρουν, προσπαθώντας να ιδεί το παιδί του.

—Πώς ξύνασαι, θρέ Ριχάρδε, όταν έχης φαγούρα;...

(Του Π. Καπουράλη)

Περίττη μάσκα!...

Χωρίς λόγια.

Ο ΘΟΥΡΥΒΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 ΕΧΘΡΟ ΜΑΣ

Αλλά κι' η σιωπή είνε επικίνδυνη

Μία καινούργια έκστρατεία έναντι του θορύβου άρχισε στις διάφορες χώρες. Αλλ' ως ακούσαμε έναν ειδικό πάνω σ' αυτό το ζήτημα, το Γάλλο δόκτορα Σουζίνι.

Ο θορύβος, παρατηρεί, κάνει τους ανθρώπους να χάνουν κάθε χρόνο τόσες ώρες εργασίας όσες κι' η φυματίωση. Περισσότεροι από τους μισούς σιδηροδρόμους καταντούν κουφοί. Το ίδιο συμβαίνει με τους χαλκωμάδες, τους υπαλλήλους των σιδηροδρόμων κλπ.

Ένας άλλος επιστήμων, ο δόκτωρ Σωσάρ, σημειώνει εξ άλλου, ότι πολλοί αεροπλοοί κατανατούν κουφοί και συνηθέστερα από το άριστο αυτί — άγνωστο για ποιο λόγο — συνεπεία του θορύβου των κινητήρων.

Κατά γενικό κανόνα, παρατηρεί ο δόκτωρ Σωσάρ, ο θορύβος προκαλεί ήμικρανίες και άπνιες, ελαττώνει την προσοχή μας, μας κάνει ευερέθιστους κι' εξασθενίζει το νευρικό μας σύστημα. Αν παραταθεί επί πολύ, προκαλεί αύξησι της αρτηριακής πίεσης, επιτάχυνσι των καρδιακών παλμών και, αντίθετα, επιβραδύνσι των κινήσεων του στομάχου.

Ποτικοί που υπεβλήθησαν στο μαρτύριο του θορύβου παρουσίασαν τ' ακόλουθα φαινόμενα: Κατά τα πρώτα λεπτά, θυβίσθηκαν σ' ένα είδος νύρκης και κατόπιν άρχισαν να τρέχουν σαν τρελλοί και να πιδούν δεξιά κι' αριστερά, ενώ ταυτόχρονα βίαιοι σπασμοί τράνταζαν το σώμα τους.

Αλλά ποιοι είνε οι πιδ ένοχλητικοί θορύβοι; Κατά τους ειδικούς, το πιν εξαστάται από την έντασί τους, που μετράται σε «φωνές». Ένας ήρεμος ήχος διολιού π.χ. έχει 80 φωνές, μία ορχήστρα τζαζ 95, ο άνθρωπος κατά την ομιλία του 50—60. Ο θορύβος ενός καφειείου ισοδυναμεί με 40 «φωνές», αλλά κατά τις ώρες της μεγάλης κοσμοσυρροής ξεπερνάει τις 75.

Οι θορύβοι γίνονται βλαβεροί για τον άνθρωπο έπειτα από τις 100 «φωνές». Πολλοί θορύβοι πλησιάζουν ή ξεπερνούν αυτό τον αριθμό. Στο έσωτερικό ενός αεροπλάνου π.χ. πλησιάζουν τις 120 «φωνές». Ο ήχος ενός κλάδον αυτοκινητού ισοδυναμεί με 90 «φωνές», μία εξαάμισις μοτοσυκλέττας με 95.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΔΙΟΚΕΙ ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΣΑΣ

*Ένας θορύβος μη συνεχής, αλλά που παρατείνεται επί πολλή ώρα, μ' όλο που δεν ξεπερνάει τις 50 «φωνές» μπορεί να προκαλέσει χρόνιες διαταραχές: κεφαλαλγίες, κωφότητα, βλάβη της καρδιάς κλπ. Αλλά να ένας πινάς που δείχνει την ένταση διαφόρων θορύβων, στους οποίους συμπεριλαμβάνεται κι' η ανθρώπινη φωνή:

«Φωνές»	
Γαλλική γλώσσα	45
Ιταλική	58
Ρωσική	61
Γερμανική γλώσσα (γυναικεία φωνή)	62
Γερμανική γλώσσα (ανδρική φωνή)	64
Άγγλική γλώσσα	66
Βιολί	75-80
Πιάνο με σούρα	76
Κοντραμπάσο	78
Γκραν-κάσσα	86
Σάλπιγγα	89
Μεγάλο τύμπανο	103
Δικινητήριο δομβαριστικό	108
Υπόγειος σιδηροδρόμος	90
Αυτοκίνητο	90
Βαγόνι σιδηροδρόμου	80
Δικινητήριο αεροπλάνο γράμης	75
Κούρσα πολυτελείας	45-60
Καυτίνα ατμοπλοίου	45

Αλλ' αν ο πολυς θορύβος βλάπτει, η απόλυτη σιωπή δεν είνε λιγώτερο βλαβερή. Ο Γάλλος τεχνικός συνταγματάρχης Σαμπατιέ παρατηρεί τα εξής:

«Ο σύγχρονος άνθρωπος ζή διεκδικεί μέσα στο θορύβο, που του έχει καταστήσει απαραίτητος. Η απόλυτη σιωπή του δημιουργεί μία έντονη δυσφορία, που μεταβάλλεται κάποτε σε αγωνία. Η εσθνική κατάσταση κάθε θορύβου έχει για το σύγχρονο άνθρωπο την ίδια αξία με την απώλεια της όρασης. Η σιωπή μας φαίνεται σαν ο πρόλογος κάποιου τρομερού κινδύνου που μας απειλεί. Ο θορύβος, αντίθετα γεμίζει το κενό».

Στη σύγχρονη ζωή η απόλυτη σιωπή είνε κάτι το ανυπαρκτό. Όταν κλεινόμεσθε στο γραφείο μας, για να εργασθούμε, φανταζόμεσθε πως βρήκαμε την απόλυτη ηρεμία. Στην πραγματικότητα, όμως, περιβαλλόμεθα από ένα σωρό θορύβους, που είνε εξαιρετικά άσθενείς, αλλά που δίνουν στο υποσυνείδητό μας την έντύπωσι ότι δεν διακούμε την έπαφί μας με τον ύπολοιπο κόσμο.

Το ανθρώπινο αυτί είνε σε θέση να συλλάβει όλους τους ήχους που κυμαίνονται μεταξύ 16 και 20.000 παλμικών δονήσεων κατά 1". Η μεγαλύτερη ευρίσθησι του βίσκεται στα περίε των 3.000 παλμικών δονήσεων κατά 1". Ο ποντικός συλλαμβάνει ήχους μέχρι 40.000 δονήσεων κατά 1". Η χελώνα μέχρι 2.000, ο αλιγκάτος μέχρι 4.000.

Το ανθρώπινο αυτί είνε επίσης ένας πρώτης τάξεως μετασχηματιστής. Μόνο σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις ο ήχος που ακούμε είνε καθ' όλα όμοιος με τον αρχικό. Συνήθεστερα, το αυτί μας δημιουργεί νέους ήχους, που αναμειγνύονται με τον αρχικό και μας τον παρουσιάζουν άλλοιωμαμένο. Οι Αμερικανοί φυσιολόγοι απέδειξαν την ύπαρξι δό «υποκειμενικών ήχων», που παράγει το αυτί μας όταν δέχεται ταυτόχρονα ήχους συχνότητας 700 και 1200 παλμών κατά 1". Το γεγονός αυτό έξηγει γιατί, υπό ώριμες συνθήκες, δύο άνθρωποι μπορούν ν' ακούνε με διαφορετικό τρόπο τον ίδιο ήχο.

Απόλυτη σιωπή κι' έκκωφαντικός θορύβος είνε, λοιπόν οι δύο μεγάλοι έχθροι μας. Ο μέτρος θορύβος, αντίθετα, αποτελεί το ιδανικό «κλίμα» για το σύγχρονο άνθρωπο.

ΣΤΟΝ «ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΟ» ΠΥΡΓΟ.

Στο «Αιθέριο» της πολιτείας Νέας Υόρκης της Αμερικής, ένας πλούσιος έμπορος έχτισε έναν «παρμιθένιο» πύργο, στον οποίο βέχεται και χαρίζει λίγη χαρά σε φτωγά και όρφανα παιδάκια. Στη φωτογραφία μας μερικοί νεαροί επισκέπτες του πύργου αυτού περιεργάζονται ένα από τα περίτετρα του που έχει σχήμα παπουτσιού!...

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΟΝΗΣ ΓΙΑ ΑΝΤΡΕΣ

Στη στάσι αυτή είχαμε συνηθεί να βλέπουμε μόνο τις γυναίκες. Τώρα όμως ίδρύθηκε στο Παρίσι ένα «Ινστιτούτο Καλονής για άντρες», που κάνει χυρές δουλειές.

ΤΟ ΤΡΥΠΑΝΙ ΤΟΥ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΥ

Ο κτηνίατρος του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου, εκτός από τα κύρια ιατρικά εργαλεία, έχει κι' ένα ηλεκτρικό τρυπάνι, από αυτό βλήσθη που ανοίγουν τρύπες στις λαμαρίνες! Και το χρησιμοποιεί πολύ συχνά για να θεραπεύει τους κατεστραμμένους χαυλιόδοντες των ελεφάντων του Κήπου! Στη φωτογραφία ο Άγγλος γιατρός με το τρυπάνι του.

Καθισμένος πάνω στο χουστό του θρόνο, στον εξώστη των ανακτόρων του ο Σουλτάνος Ραπούμ, έβλεπε την άπειραν της κοιλάδας με τις πράσινες φυτείες.

Ο ύπουργος Άκαρσά, που στεκόταν παρμένα, είδε σε μια στιγμή το χέρι του μονάρχη του να κινείται ελαφρά. Έτρεξε κοντά του, γονάτισε μπροστά του και ρώτησε:

— Τι θέλει ο κύριός μου;

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Θρύλοι και παραδόσεις

— Γέροντα, του είπε στενάχοντας ο Ραπούμ, μου είπαν ότι μπορείς να θεραπεύσεις την πληγή μου...

Με φωνή ένκυστη, ο Ραπούμ ψιθύρισε: — Πληττω!

— Μου δίνει την άδεια ο Μεγάλος μου Αφέντης να καλέσω τον ευνουμένό του σοφό; — Ναι, αποκρίθηκε ο Ραπούμ.

Σε λίγο ο σοφός άρχισε να διηγείται μια παράξενη και διασκεδαστική ιστορία.

Ο Ραπούμ τον διέκοψε απότομα: — Είσαι ανόητος!... Πάψε πιά...

Κι' άμέσως φώναξε τον Άκαρσά: — Στείλε μου, του είπε, τις χορεύτριες μου!

Ο εξώστης γέμισε από όμορφες γυναίκες, που άρχισαν να χορεύουν με κινήσεις θελκτικές για να τραβήξουν την προσοχή του μονάρχη.

Ο Ραπούμ τις παρακολούθησε για λίγο με τα κουρασμένα του μάτια. Έπειτα έκανε νεύμα να πάφουν και είπε του Άκαρσά:

— Χορεύουν άσχημα σήμερα. Διάταξε να μαστιγωθούν όλες!...

— Ένώ οι χορεύτριες έφευγαν

Σε λίγο ώρα ο ύπουργος ξαναγύρισε:

— Μεγάλε Αφέντη μου, εί-

πε, βρίσκεται εδώ ένας προσκυνητής. Έρχεται από μακριά και πηγαίνει στο ιερό τέμενος...

Είπε πρωτοφανείς οι γνώσεις του. Με τα γλυκά λόγια και τις πολύτιμες συμβουλές του θαρρόνισε στο δρόμο του τις φοβερότερες πληγές και τις πιο άθεράπευτες θλίψεις.

— Οδήγησέ τον εδώ...

Ο Άκαρσά άναστήκωσε έναν περσικό τάπητα που χρησίμευε για κουρτίνα κι' έμφανίστηκε ένας γέρος με άσπρα γένεια, κουρελιασμένο μπουρνούζι και γυμνά πόδια.

— Γέροντα, του είπε στενάχοντας ο Ραπούμ, μου είπαν ότι μπορείς να θεραπεύσεις την πληγή μου. Τίποτε δεν μ' εύχαριστεί πια και άρχισα να περιμένω τον θάνατο ως λυτρωτή...

— Ξέρω ένα φάρμακο, είπε σοβαρά ο γέρος, για το κακό που σε τυραννεί...

— Μίλησε λοιπόν... Όσο πικρό κι' αν είναι θα τ' οπιώ.

— Δεν θα σου δώσω βρασμένα χορτά... Για να θεραπευθείς θα πάρης το ραβδί μου και θα προχωρήσης μόνος, σταματώντας στο δρόμο σου όλους τους ανθρώπους. Μόλις δρής έναν απ' αυτούς εύτυχισμένο, ζητήσε του το πουκάμισό του και φόρεσέ το. Αμέσως το κακό θα φύγει από πάνω σου και η χωρά της ζωής θα κυριαρχήσει στην ψυχή σου!

— Και τότε πρέπει να φύγω; ρώτησε ανυπομονα ο Ραπούμ.

— Τώρα άμέσως. — Θ' ακολουθήσω τις συμβουλές σου, είπε ο Ραπούμ.

Κι' άμέσως κάλεσε το Μεγάλο Βεζύρη του.

— Θα φύγω μακριά, του εί-

πε. Θα πάω να βρω την εύτυχία. Σ' αφήνω στη θέση μου όσο να ξαναγυρίσω.

— Ο κύριός μου μπορεί να είναι ήσυχος, άπάντησε ο Βεζύρης.

Ο Ραπούμ δεν έχασε καθόλου καιρό. Ξεκίνησε άμέσως...

Όλοι τάχασαν σαν είδαν το Σουλτάνο να φεύγει με το ραβδί του προσκυνητή, βαδίζοντας προς το άγνωστο.

Όσους συναντούσε στο δρόμο ο Ραπούμ τους ρωτούσε:

— Είσαι εύτυχισμένος; Μά όλοι του άπαντούσαν αρνητικά.

— Δεν είσατε εύχαριστημένοι απ' τη ζωή; έπεμνε ο Ραπούμ.

— Όχι, άνθρωπέ μου. — Μά πού βρίσκεται, λοιπόν, η εύτυχία;

— Εκείνοι που τον άκουγαν χαμογελούσαν λυπημένα και του άπαντούσαν:

— Ούτε και μεις το ξέρουμε. Δεν έχουμε ιδέα τί είναι αυτή η εύτυχία. Δεν την είδαμε ποτέ!...

— Δεν μπορεί παρά να υπάρχει, άπαντούσε ο Ραπούμ.

Οι άκοοαί του κουνούσαν μ' άμφιβολία τα κεφάλια τους.

— Μπορεί να υπάρχει, μά μπορεί και να μην υπάρχει σ' αυτή τη γή.

— Υπάρχει, και θα την βρώ! φώναζε στο τέλος με πείσμα ο Ραπούμ.

Περπάτησε ήμέρες, ώσπου ένα καυτερό άπόγευμα άκουσε στο δάσος μια φωνή. Πλησίασε και κάτω από ένα δέντρο είδε έαπλωμένο ένα δοσκό να τραγουδά ένα χαρούμενο σκοπό:

— Ε, δοσκέ, είπε ο Ραπούμ, δεν φαίνεσαι καθόλου στενοχωρημένος.

— Και γιατί να είμαι στενοχωρημένος, καλέ μου άνθρωπε; Τά άρνία μου είναι παχεία, οι προβατίνες είναι γεμάτες γάλα κι' ο ήλιος είναι τόσο ώμορφος!...

— Δεν πλήττεις εδώ μόνος σου;

— Έχω τα σκυλιά μου που με άγαπούν, τη φλογέρα μου που με διασκεδάει, τους διαβάτες που τους προσφέρω γάλα και μ' εύλογούν. Και το θράδυ περιμένο, με χαρά να έρθη ή άγαπημένη μου με το καλάθι της γεμάτο φρούτα.

Για μένα η άγαπημένη μου είναι ένα άστρο λαμπρό. Την κυττάζω εύχαριστημένος κι' έπειτα κοιμούμαι ενώ — άλλα άστρα — τ' άδέλφια της, που είναι ψηλά στον ουρανό με φυλάνε!

— Σ' άρέσει λοιπόν η ζωή; Είσαι εύτυχισμένος;

— Πολύ, πολύ εύτυχισμένος...

— Μου τ' οπς με την καρδιά σου αυτό, δοσκέ;

— Ναι, άφέντη μου, σου λέω όλη την άλήθεια. Τα χείλη μου δεν έμαθαν να λένε ψέμματα. Η άλήθεια είναι θείο λουλούδι και το ψέμμα είναι φαρμακερό άγκάθι!...

Ο Ραπούμ γέλασε με την καρδιά του. Είχε βρή τον άνθρωπο που άναζητούσε.

— Πάρε, του είπε, δοσκέ, τρία χρυσά τσεκίγια και δός μου το πουκάμισό σου!

— Τρία χρυσά τσεκίγια; εί-

πε έκπληκτος ο δοσκός.

— Σου δίνω τέσσερα... πέντε...

— Λυτούμαι πολύ, άφέντη μου, μά...

— Σου δίνω δέκα... είκοσι! — Αδύνατον!

— Θέλεις να σε σκοτώσω, λοιπόν, για να στο πάρω;

— Μά αυτό δεν θα σε ώφελούσε σε τίποτε!

— Γιατί;

— Γιατί δεν έχω πουκάμισο!...

Ο Ραπούμ έσκυψε το κεφάλι του συλλογισμένος, γιατί είχε καταλάβει, έπι τέλους, τα λόγια του προσκυνητή: Δεν έπρεπε να φροντίξει για το σώμα του, αλλά για την ψυχή του.

— Έτσι ο Ραπούμ μεταμορφώμενος έντελώς, άφησε πίσω του το δορύ φορτίο της πλήξεως και της σκληρότητας και γύρισε στο παλάτι του με την καρδιά γεμάτη καλωσύνη και τρυφερότητα.

NTANIEL PIS

Η ιριδολογία, που έξηγήσαμε και άλλοτε στους άναγνώστες μας τις γενικές της γραμμές, σπορίζεται στην παρατήρησι ότι κάθε διαταραχή ή πάθηση του οργανισμού τρεποποιεί την ίριδα ή προκαλεί την εμφάνισι στιγμάτων σ' αυτή. Οι πρώτες σχετικές παρατηρήσεις άφείλονται στον Ούγγρο γιατρό Πέκζλεϋ και χρονολογούνται από το 1881. Άλλα μόνον κατά τα τελευταία χρόνια ή μελέτη της ίριδος διαμορφώθηκε σε ιδιαίτερη έπιστήμη, που ό σκοπός της είναι να βοηθήσι στη διάγνωση των διαφόρων άσθενειών ή νοσηρών καταστάσεων του οργανισμού.

Η έπιστήμη αυτή έκαμε τεράστιες προόδους σε έλάχιστο διάστημα και σήμερα ό θιασώται της διακηρύσσουν ότι μπορούν να καθορίσουν με άπόλυτη ακρίβεια τις περιοχές ή τομείς της ίριδος, στις όποιες αντιστοιχούν τα διάφορα όργανα και να δώσουν τα χαρακτηριστικά των αλλοιώσεων που ύφίστανται, όταν αυτά είναι άσθενή ή δεν λειτουργούν κανονικά.

Η ίρις, πρώτα-πρώτα, άνάλογα με τη διαμόρφωσι και τη σύστασί της, παρέχει μερικ' ένδεξιές ενδείξεις για τη γενική κατάσταση του οργανισμού. Αυτές οι ενδείξεις είναι οι ακόλουθες:

1) Ιρις λεπτή και συμπαγής: "Άτομο υγιές, που ζή ήρεμ' και όμαλή ζωή (πολύ σπανία).

2) Ιρις λιγώτερο λεπτή και συμπαγής: "Άτομο με καλή υγεία, που δεν ζή όμως ήρεμη ζωή ή που βαρύνεται με κακή κληρονομικότητα.

3) Ιρις χαλαρή: "Ανώμαλη ζωή. Λειτουργικές διαταραχές.

4) Ιρις που οι ίνες της σχηματίζουν ένα άραιό πλέγμα: "Ενδείξεις κληρονομικών άσθενειών.

5) Ιρις διασπικτική με όπες: Σοβαρή οργανική βλάβη.

6) Ας έρωμε τώρα στην κόρη. Διεσταλμένη: Διέγερσις του συμπαθητικού συστήματος ή χοήσις τοξικών υσίων, όπως ή υπεργλαυκώμη ή ή άστροπίνη.

Συσταλμένη: Παθήσεις του καρδιακού μυελού, οσάιμια, μη-ινγγίτις ή χοήσις ναρκωτικών (όπιου και των παραγώγων του).

Κόρες άνισες: παράλυσις ή νευρασθένεια.

Παραμορφωμένες π.χ. ώσειδεις ή στενόμακρες: "Υπεραιμία του έγκεφάλου, προδιάθεσις στην άποπληξία. Αν ή μία μόνον είναι παραμορφωμένη, τότε ή άποπληξία άπειλεί το μέρος του έγκεφάλου, που βρίσκεται στο ίδιο πλευρό, με συνέπεια την παράλυσι του αντίθετου πλευρού.

Ωσειδεις κόρες, με κατεύθυνσι προς το μέρος των κροτάφων: Διαταραχές του προμήκου μυελού, του θυροειδούς άδένους ή της υποφύσεως.

Κόρη πεπλατυσμένη στη βάση: Χαλάρωσις των ήπατικών νεύρων.

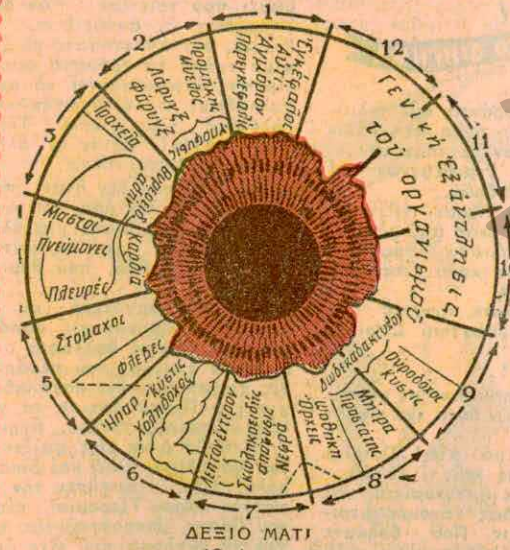
Κόρες ακανόνιστες: Σύφιλις κληρονομική ή έπίκτητη.

Η ίρις παρέχει επίσης μερικές άλλες ενδείξεις που έχουν πολύ μεγαλύτερη σημασία για τους συγχρόνους ιριδολόγους. Οι ενδείξεις αυτές είναι οι ακόλουθες:

Ένας ή περισσότεροι δακτύλιοι στο έσωτερικό της ίριδος: καρδιακές διαταραχές. Όταν πρόκειται για ένα μοναδικό δακτύλιο, που φαίνεται να προχωρή σε βάθος: σοβαρή διαταραχή του νευρικού συστήματος.

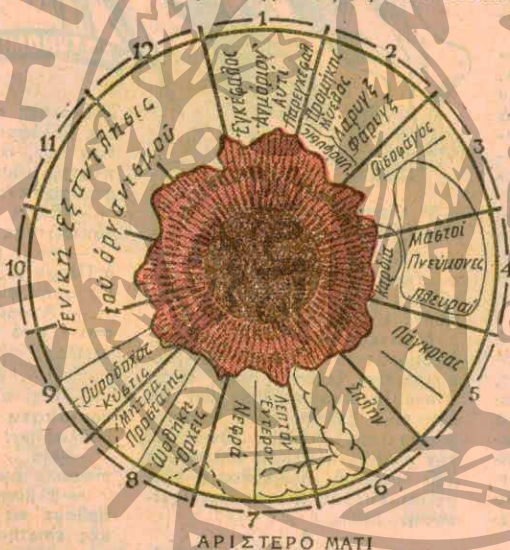
Μεταβολές της άποχρώσεως της ίριδος (προς το πιο σκούρο ή το πιο άνοιχτο): Φλόγωσις του οργάνου που αντιστοιχεί σ' αυτή την περιοχή της ίριδος (βλέπε σχετικό πίνακα).

Το τμήμα που ή άπόχρωσις του αλλοιούται έχει συνήθως τριγωνικό σχήμα, με την αίχμη προς το μέρος της κόρης.

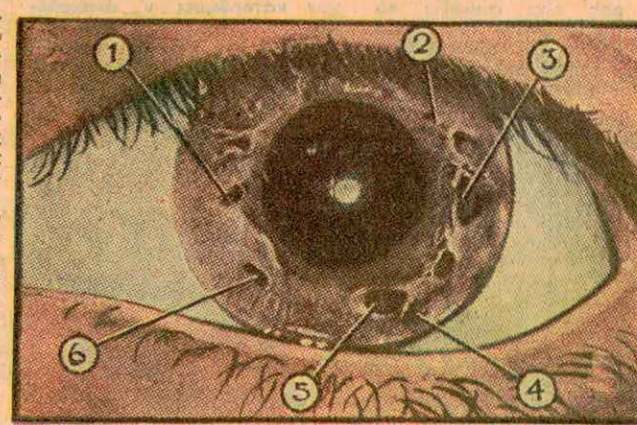

ΔΕΞΙΟ ΜΑΤΙ

Ο έντοπισμός των διαφόρων οργάνων στις ίριδες των δύο οφθαλμών.

ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΑΤΙ

Οι ενδείξεις των διαφόρων κηλίδων της ίριδος, σύμφωνα με τους ιριδολόγους. 1) Έξασθενής του οργανισμού. 2) Παθήσεις του λάρυγγος. 3) Ευπάθεια των πνευμόνων. 4) Περιτονίτις. 5) Έντερικες διαταραχές. 6) Λίθοι στην ούροδόχο κύστι.

Τοπική χαλάρωσις της ύψης της ίριδος, που σχηματίζει ένα είδος κενού κατά περιοχές: "Ενδείξεις παθήσεως που βρίσκονται εν έξελίξει και τείνει να καταστή χορώνια, ή σοβαρές οργανικής άδυναμίας. Μετά την θεραπεία, το χάσμα γεμίζει βαθμιαία, αλλά κάποια ίχνη του παραμένουν πάντοτε.

Κηλίδες τοξικής προελεύσεως. Είναι άσκετά μεγάλες, πολυάριθμες συνήθως και φαίνονται σαν να επικαθώνται στην ίριδα: Δεν φανερώνουν οργανικές βλάβες, αλλά μόνον τη συγκέντρωσι τοξινών στον οργανισμό.

Αιματηρές κηλίδες: Αιμορραγίες του οργάνου που αντιστοιχεί στην περιοχή όπου βρίσκονται.

Οι ιριδολόγοι υποδιαιρούν, έξ άλλου, την ίριδα σε δώδεκα τομείς, που καθένας των αντιστοιχεί σε ώρισμένο όργανο ή σύστημα οργάνων του σώματος.

1ος τομέας: "Αναφέρεται στον έγκεφαλο και κάθε τι που έχει σχέση μ' αυτόν: έγκεφαλικές διαταραχές, όγκοι κλπ. Οι ωτίτιδες έντοπίζονται επίσης στην ίδια περιοχή.

2ος τομέας: Περιλαμβάνει τον προμήκη μυελό και την όψοφισ. Ο πρόσθιος λοβός αντιστοιχεί στην ίριδα του άριστερου οφθαλμού και ό όπίσθιος στην ίριδα του δεξιού.

3ος τομέας: Περιλαμβάνει την τραχεία (ίρις του δεξιού οφθαλμού) και τον οισόφάγο (ίρις του άριστερου οφθαλμού). Ο θυροειδής άδην περιλαμβάνεται επίσης στο ίδιο τμήμα (ίρις του δεξιού οφθαλμού: δεξιός λοβός, ίρις του άριστερου οφθαλμού: άριστερος λοβός). Στο ίδιο τμήμα περιλαμβάνεται και το άνω μέρος των πνευμόνων.

4ος τομέας: Περιλαμβάνει το κατώτερο μέρος των πνευμόνων. Μικρά μαύρα στίγματα σ' αυτή την περιοχή προαναγγέλλουν έπικείμενη αιμόπτυσι. Οι πλευρές βρίσκονται στο κατώτερο μέρος του τμήματος. Οι παθήσεις του πνεύμονος άφίηουν τα ίχνη των σε βάθος, ενώ των μαστών είναι μάλλον έπιφανειακά. Σε το ίδιο τμήμα αντιστοιχεί κι' ή καρδιά. Άλλα τα σημεία των παθήσεων που αναφέρονται σ' αυτήν βρίσκονται προς το μέρος της κόρης.

5ος τομέας: Περιλαμβάνει το στομάχο (ίρις του δεξιού οφθαλμού) και το πάγκρεας (ίρις του άριστερου οφθαλμού). Ένα ή δύο μαύρα στίγματα φανερώνουν παλαιό έλκος. Το έν έξελίξει έλκος προκαλεί τον άποχρωματισμό του αντίστοιχου μέρους αυτού του συστήματος. Η άσροπή αντιστοιχεί στο μέρος που εσάπτειται στην κόρη. Το ήπαρ και ή σπλήν άρχίζουν από το κατώτερο μέρος αυτού του τμήματος.

6ος τομέας: Περιλαμβάνει το ήπαρ (δεξιό μάτι και τη σπλήν (άριστερό μάτι). Πιο κάτω βρίσκεται το παχύ και το λεπτό έντερον. Λευκοί δακτύλιοι ή μαύρα στίγματα εδώ φανερώνουν σκλήρυνση στα έντερα.

7ος τομέας: Σκληροκοπή άπόφυσις και νεφρά.

8ος τομέας: Περιλαμβάνει τους όρχεις και τον προστάτη και στις γυναίκες τις ώσθιδες και τη μήτρα.

9ος τομέας: Περιλαμβάνει την ούροδόχο κύστι.

10ος τομέας: Περιλαμβάνει το λαιμό και τη ράχη.

11ος τομέας: Περιλαμβάνει το στομάχο, τη γλώσσα και τη μήτη. Η άναμία και κάθε μεγάλη εξάντλησις εκδηλώνονται σ' αυτό το τμήμα.

12ος τομέας: Περιλαμβάνει την άνω σιαγόνα, το μάτι και το μέτωπον.

Σίγουρα, το χέρι της μοί-
ρας είχε σπρώξει το
δράδυ εκείνο τον Πέρση
Ρίντεν να περάσει μέ-
σα από το κτήμα του γερο-Τζε-
ρεμιά Μπαγκμπυ. Καί, σίγου-

σέ παραζάλη γιατί δεν εί-
χαν κατορθώσει ν' ανακαλύ-
ψουν τον απαγωγέα του παι-
διού, μ' όλο που είχε εισπρά-
ξει κιόλας ένα μεγάλο ποσό
για λύτρα από την οικογένειά

ένα κατάστημα, δεν ζύγιζε κα-
θόλου τις πενήντα χιλιάδες
δολάρια του γερο-Τζερεμιά
παρά μόνον αφού πέρασαν τρία
όλοκληρα χρόνια, για να μη
δώση λαβή σε υποψίες.

Επειτα άρχισε να διαδίδη
ότι ένας πλούσιος θείος του
δρισκετόταν στα τελευταία του
και τέλος άγγειλε σ' όλους
τους γνωστούς του ότι ο θείος
του αυτός είχε πεθάνει, αφή-
νοντας του την περιουσία του.

Από την ημέρα εκείνη, ο
Πέρση άλλαξε ριζικά τη ζωή
του. Παραιτήθηκε από το κα-
τάστημα όπου εργαζόταν, νοί-
κισε ένα διαμέρισμα σ' ένα
καλό ξενοδοχείο κι άρχισε να
συχνάζει στα καλύτερα κέντρα
της πόλεως. Επειτα, άγορασε
ένα όμορφο εξοχικό σπίτι, μ'
ένα μεγάλο αγρόκτημα γύρω
για όχτω χιλιάδες δολάρια.

Ο ιδιοκτήτης εξέφρασε την έκ-
πληξή του, όταν πληρώθηκε σέ
χαρτονομίσματα των δέκα και
είκοσι δολαρίων, μ' ό Πέρση
του εξήγησε ότι ο θείος του,
τον οποίο είχε κληρονομήσει α-
πεχθανόταν τις τράπεζες και
είχε συγκεντρώσει την περιου-
σία του δολλάρια στο δολλάρια,

κρύβοντας τα χρήματά του
μέσα στο χρηματοκιβώτιό
του, απ' όπου δεν τα έβγα-
ζε ποτέ για να τ' αλλάξει
με χαρτονομίσματα μεγαλύ-
τερης αξίας.

Ο ιδιοκτήτης τον πίστε-
ψε κι' ο Πέρση έφυγε, παίρ-
νοντας μαζί του τους τί-
τλους του πρώτου ακινήτου
που άποχτούσε στη ζωή
του...

Δύο μέρες αργότερα, ή-
ταν έτοιμος να ξεκινήσει για
το νέο σπίτι του, με τις

μα και χρειαζόταν μεγάλη προ-
σοχή.
—Νομίζω, είπε συγκεντρώ-
νοντας το κουράγιο του, ότι
έλευθερος πολίτης έχω το δι-
καίωμα να μάθω περί τίνος
πρόκειται, πριν απαντήσω.

Ο ένας από τους αστυνομι-
κούς, γέλασε και του είπε ειρω-
νικά:
—Είνε άστείο ν' κάνης
πώς δεν ξέρεις!

—Δεν ξέρω τίποτα... Δεν
καταλαβαίνω τίποτα.
—Άφησε τις προσποιήσεις.
Είσαι υποχρεωμένος να μάς
πής την αλήθεια. Τα ψέμματα
κι' οι υπεκφυγές δεν έχουν πέ-
ρασι σε μάς.

—Δεν σ' είπα κανένα
ψέμμα. Μη με δρίζετε!
Ο άλλος αστυνομικός έπε-
νέθη:

—Ίσως ν' μην ξέρη,
Τζο, είπες στο συνάδελφό του.
Και γύρισε στον Πέρση.

—Θυμάστε την υπόθεση της
απαγωγής και δολοφονίας ενός
παιδιού, που αναστάτωσε την
πόλι μας εδώ και τρία χρό-
νια, κ. Ρίντεν; τον ρώτησε.

—Ε, λοιπόν, τα χρήματα με τα
οποία αγοράσατε το σπίτι σας
προέρχονται από το ποσό που
η οικογένειά του παιδιού πλη-
ρώσε για λύτρα στο δολοφό-
νο, που, δυστυχώς δεν έπεσε
άκομα στα χέρια της Δικαιο-
σύνης...

Ο Πέρση ένοιωσε ένα πα-
γωμένο χέρι ν' αχνάει μέσα
του και ν' αγγίζει τα
σπλάχνα. Μ' αυτό τον τρόπο
λοιπόν είχε άποχτήσει ο γερο-
Τζερεμιάς τις πενήντα χιλιά-
δες δολάρια σε δεκάκια και
είκοσάρικα! Αυτός ο καταρα-
μένος ήταν ο άνθρωπος που
είχε απαγάγει κι' είχε δολο-
φονήσει το άμοιρο παιδί!

Ήταν τρομερό!... Άπίστευ-
το!... Μία σύμπτωση σατανι-
κή!...
—Ανοιγόκλεισε το στόμα του
πολλές φορές, πριν καταφέρει
να μιλήσει.

—Πώς... πώς το ξέρετε
αυτό; ρώτησε.
—Από τους αριθμούς των
χαρτονομισμάτων. Ο ιδιοκτή-
της του σπιτιού που αγορά-
σατε πήγε να καταθέσει τα
χρήματα στην Τράπεζα κι' ο
ταμίας συνέκρινε τους αριθ-
μούς των χαρτονομισμάτων με
τον πίνακα που του είχαμε
δώσει προ τριετίας... Αν δεν
μπορέσετε να αποδείξετε, κ.
Ρίντεν, ότι άποχτήσατε με νο-
μιμο τρόπο τα χρήματα αυτά,
είμαστε αναγκασμένοι να σ' α-
σφαλέσουμε ως απαγωγέα και
δολοφόνο του μικρού Τζων
Ουέλλιγκτον! Έχετε κι' άλλα
όμοια χαρτονομίσματα;

Μ' ό Πέρση δεν ήταν πιά
σε θέσι ν' απαντήσει. Τό πρό-
σωπό του είχε πάρει μία βλα-
κωδή έκφραση και τα μάτια
του μία γυαλάδα, που θύμιζε
ταελλό.

Κι' όταν αργότερα, οι α-
στυνομικοί βρήκαν τις σαράν-
τα δυο χιλιάδες δολάρια στη
θαλίτσα του και του πέρασαν
τις χειροπέδες, δεν κατάλαβαν
γιατί ο Πέρση άρχισε να γε-
λάει ύστερικά, τρελλά, άγρια.

Η Θεία Δίκη είχε παίξει έ-
ναν παραξένο, αλλά και δίκαιο
ρόλο: είχε τιμωρήσει τον ά-
παιστο γερο-Τζερεμιά μέσω
του Πέρση ένοχοποιώντας τον
για το έγκλημα που είχε δια-
πράξει ο γερο-τσιγγούνης!...

ΑΜΕΛΙΑ ΛΟΓΚ

Εγκλημα και ΤΙΜΩΡΙΑ

ρα, ο διάβολος τον είχε βάλει
να κυτάξει από τη χαραμάδα
του παράθυρου μέσα στο σπίτι
του γέρου. Αυτό που είδε τότε
έκανε το στόμα του ν' ανοίξη
μιά σπινθηρίδα και τα μάτια του
να βγαίνουν από τις κόγχες τους.

Ο Τζερεμιάς, ο πασίγνωστος
τσιγγούνης, ήταν καθισμένος
μπροστά σ' ένα τραπέζι και
μετρούσε ένα σωρό δεσμίδες
των δέκα και είκοσι δολαρί-
ων, που αντιπροσώπευαν ολό-
κληρη περιουσία!

Ο Πέρση γύρισε στο σπίτι
που κατοικούσε, έμεινε εκεί μιά
—δυό ώρες κ' έπειτα ξαναπή-
γε στο Τζερεμιά. Δεν δυσκο-
λεύτηκε να διαρρήξει την κλει-
δαριά της κουζίνας και ν' α-
νέβη στα χρήματα, που είχε δη
το γέρο ν' α κρύβει κάτω από
μιά ξεκαρφωτή σανίδα του πα-
τώματος.

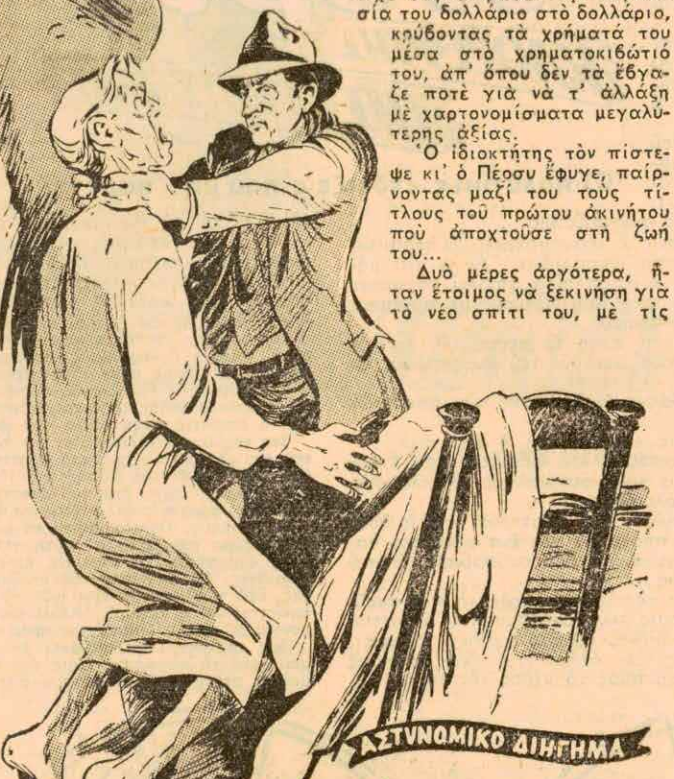
Μ' είχε την άτυχία ν' α του
ξεφύγη άξαφνα η σανίδα από
τα χέρια και να βροντήσει χά-
μα. Την ίδια στιγμή, ο γέρο
—Τζερεμιάς πετάχτηκε απ' το
κρεβάτι του και μπήκε στην
κουζίνα φορώντας το νυχτικό
του. Ο Πέρση τον άρπαξε από
το λαιμό. Δεν είχε σκοπό πα-
ρά μόνο ν' α τον έμποδιση ν' α
φωνάξει, μ' ό,ταν τον παράτη-
σε, ο γέρος ήταν νεκρός!

Ο Πέρση έφυγε κατόπι μ' α
στη νύχτα, αφού πήρε τα
χρήματα και ξανάβαλε τη σα-
νίδα στη θέση της.

Όταν γύρισε στο διαμέρι-
σμά του, κλείδωσε την πόρτα,
σκέπασε μ' ένα μαντήλι την
κλειδαρότρυπα και μέτρησε τα
χρήματα. Ήταν πενήντα χιλι-
άδες δολάρια, σέ χαρτονομι-
σμάτων των δέκα και των είκο-
σι δολαρίων. Άλλα ήσαν πα-
λιά, κι' άλλα καινούργια. Του
φαίνονταν άπίστευτο το ότι ο
γέρο—Τζερεμιάς, όσο τσιγγού-
νης κι' αν ήταν, είχε κατορθώ-
σει ν' α μαζέψει ένα τόσο μεγα-
λο ποσό.

Επί κάμποσες ημέρες, ο
Πέρση φοβόταν μήπως είχε ά-
φήσει πίσω του κανένα ίχνος,
που θ' α οδηγούσε την αστυνο-
μία ως αυτόν. Μ' α η αστυνομία
ήταν απασχολημένη με την ά-
παγωγή ενός παιδιού, που εί-
χε γίνει μίαν βδομάδα πρίν.
και δεν έδωσε μεγάλη σημασία
στο φόνό ενός άσημαντου γέ-
ρου, σαν τον Τζερεμιά.

Σιγά-σιγά οι φόβοι του
Πέρση άρχισαν ν' α διαλύονται.
Οι αστυνομικοί δρισκετόταν

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Πέρση άρπαξε το γέρο Τζε-
ρεμιά από το λαιμό...

του. Καί, το χειρότερο, είχε
σκατώσει τον άτυχο μικρό για
ν' α μην τον προδώσει, όταν τον
άφηνε έλεύθερο.

Μερικές βδομάδες αργότερα,
η δολοφονία του γερο—Τζε-
ρεμιά είχε ξεχαστεί πιά. Η ά-
στυνομία υποπτευόταν ότι θ' α
τον είχε δολοφονήσει κανένας
περαστικός αλήτης. Όσο για
την απαγωγή και τη δολοφονία
του παιδιού, η υπόθεση είχε
μείνει επίσης άλυτη, ανεξιχνι-
αστη.

Ο Πέρση είχε άπέραντη ύ-
πομονη. Μολονότι δεν ήταν πα-
ρά ένας φτωχός υπάλληλος σ'

υπόλοιπες σαράντα δυο χιλιά-
δες δολάρια μέσα στη θαλί-
τσα του, όταν δέχτηκε την έ-
πίσκεψη δυό γεροδεμένων και
σκυθρωπών ανδρών.

—Είστε ο Πέρση Ρίντεν;
τον ρώτησε ο ένας απ' αυτούς.
—Μά... μάλιστα, τραύλιζε
ο Πέρση μ' ένα κακό προαισθη-
μα στην ψυχή.

—Αγοράσατε προχτές ένα
σπίτι στο προάστιο Σπρίγκ-
ντεϊλ;
—Ν... ναι!

—Και πληρώσατε σέ χαρτο-
νομίσματα των δέκα και είκοσι
δολαρίων;
—Μά... μάλιστα! Ποιοί...
είσατε όμως και τί θέτετε;
—Είμαστε αστυνομικοί και
ήρθαμε να σ' α κάνουμε μερι-
κές ερωτήσεις. Πού βρήκατε
τα χρήματα αυτά;

Ο Πέρση δεν άπάντησε. Κα-
ταλάβαινε ότι την είχε άσχη-

μα και χρειαζόταν μεγάλη προ-
σοχή.

—Νομίζω, είπε συγκεντρώ-
νοντας το κουράγιο του, ότι
έλευθερος πολίτης έχω το δι-
καίωμα να μάθω περί τίνος
πρόκειται, πριν απαντήσω.

Ο ένας από τους αστυνομι-
κούς, γέλασε και του είπε ειρω-
νικά:
—Είνε άστείο ν' κάνης
πώς δεν ξέρεις!

—Δεν ξέρω τίποτα... Δεν
καταλαβαίνω τίποτα.
—Άφησε τις προσποιήσεις.
Είσαι υποχρεωμένος να μάς
πής την αλήθεια. Τα ψέμματα
κι' οι υπεκφυγές δεν έχουν πέ-
ρασι σε μάς.

—Δεν σ' είπα κανένα
ψέμμα. Μη με δρίζετε!
Ο άλλος αστυνομικός έπε-
νέθη:

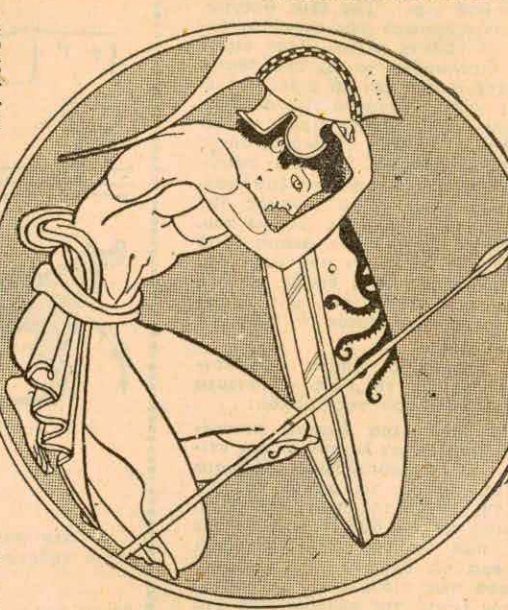
ΟΙ Έλληνες ήταν ανδρείος λαός.
Η ανρεία αντιμειδοταν από
την πολιτεια με προδιδασμους
και δδρα. Στους αντρείους προ-
σφραν στεφανία, πούχαν πάνω γραμ-
μένο τ' όνομα του νικητού και τους
χορηγούσαν την άδεια ν' άφιε-
ρώνουν στήλες στους θεους με
έπιγραφες που θύμιζαν τις νίκες
τους.

Οι Άθηναίοι ιδιαιτέρως άπέ-
νειμαν και άλλες τιμές στους άν-
τρείους: Άνέθεται τ' άπλα τους
στην Άκρόπολι. Τους δώνομαζαν
«Κεκροπίδες». Σε μερικούς χά-
ριζαν πανοπλία. Σ' άλλους έψαλ-
λαν θριαμβευτικούς ύμνους.

Στρατιωτικοί γιατροί παρα-
κολουθούσαν και στην άρχαιότητα
το στράτευμα. Ο Όμηνος
ανάφέρει τους δυό γιους του Ά-
σκληπιού, τον Ποδαλείριο και τον
Μαχάωνα. Ήταν πολύ έμπειροι
της ιατρικής τέχνης. Ο Μαχά-
ων μάλιστα θεράπευσε τον πλη-
γμένο Μενέλαο, το Φιλοκτήτη και
άλλους. Χειρουργικές έπεμβάσεις
στους τραυματίες γινόντουσαν στα
«προχωρημένα στρατιωτικά χειρουργεί-
α». Έξ άλλου οι άνάηρωι πολέ-
μου, που έκαλούντο «άδυνάτοι», τρε-
φόντουσαν με δημόσια έξοδα, αν δεν
είχαν έτήσιο εισόδημα τριών άττικών
μγών. Η πολιτεια προνοούσε για
τά παιδιά, τους γονείς και τους
συγγενείς εκείνων που έπεσαν στον
πόλεμο για την πατρίδα. Τα παι-
διά τρεφόνταν με δημόσια δαπά-
νη μέχρι της εφηβικής τους ηλικί-
ας, όποτε έπαιρναν μιά τέλεια
πανοπλία. Τα κορίτσια τ' προί-
κιζαν στο γάμο τους. Γενικά στα
θματά πολέμου έδιναν την πρω-
τοκαθεδρία στα θεάματα.

ΟΙ Έλληνες δεν είχαν άρισμένο τρόπο ν' α τιμωρούν τους
στρατιώτες. Τό άφιναν αυτό στην πρωτοβουλία των στρατη-
γών. Μονάχα τους αούτομολους, εκείνους δηλαδή που λιπο-
τακτούσαν από το στράτευμα τους και πήγαιναν στο έχθρι-
κό, τιμωρούσαν με θάνατο, όπως έλεγαν ρητά οι νόμοι τους.
Άπό τη στρατιωτική υπηρεσία εξαίροντο οι ένοικιασται
των δημόσιων προσόδων (φόρων) και οι χορευται των Διο-
νυσίων. Κατά τη νομοθεσία του Σόλωνα οι αστράτευτοι (δ-
σοι δεν ήθελαν ν' α υπηρετήσουν και ν' α λάβουν μέρος στον πό-
λεμο), οι λιποτάκτες (δσοι έγκατέλειπαν τις τάξεις τους), οι
δειλοί (δσοι έδειχναν σημαία ανανδρίας) και οι «ριψάσπιδες»
(δσοι την ώρα της μάχης πετούσαν την ασπίδα τους) δεν
μπορούσαν σ' ας Άθήνας ούτε στην αγορά ν' α παρουσια-
σθούν, ούτε ν' α φορούν στεφάνους, ούτε ν' α μπαίνουν στους
ναούς. Οι παραβάτες του νόμου αυτού φυλακίζονταν από
τους Ένδεκα. Εισήγοντο κατόπιν σε δίκη και δικάζονταν στο
δικαστήριο της Ήλιας. Εκεί έτιμωρόντο, ανάλογα με την
κατηγορία που τους δάρνυε: Με πρόστιμο χρηματικό ή με
άλλη ποινή, και ειδικά με την ποινή της ατιμίας. Στο δι-
καστήριο της Ήλιας μπορούσε ν' α προσέλθει και ν' α τους
κατηγορήσει όποιοσδήποτε. Αναφέρεται νόμος του Χαρώνδα
που καταδίκαιε τους αστράτευτους ν' α κάθωνται τρεις όλοκληρες
μέρες στην αγορά με
γυναικεία φορέματα.

Οι Σπαρτιάτες είχαν
αυστηρότερες ποινές
για τους δειλούς, τους
λιποτάκτες και τους ρι-
ψάσπιδες: τους στε-
φούσαν το δικαίωμα ν'
άναλαμβάνουν όποιαδή-
ποτε αρχή και ν' α που-
λάνε και ν' α αγοράζουν.
Στους χορούς τους πε-
ρίωριζαν σε θέσεις ά-
τιμωτικές. Άν τους συ-
ναντούσαν στους δρό-
μους παραμέριζαν. Άν
είχαν κόρη, κανείς δεν
την παντρεύονταν. Άν
ήσαν άνύπαντροι, κα-
νείς δεν τους έδινε τη θυγα-
τέρα του. Ήσαν απ' όλους
περιφρονημένοι. Ειδικά μά-
λιστα οι Σπαρτιάτισσες θα-
νάτωναν με έγχυρίδιο τ' α
παιδιά τους, όταν τ' α παν-
τούσαν ν' α γυρίζουν απ' τη
μάχη, χωρίς την ασπίδα

Αναπηροί και ΘΥΜΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

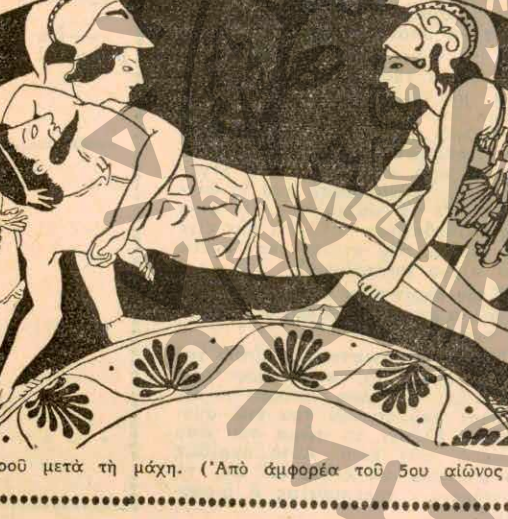
Άπ' τη ζωή στην άρχαία Έλλάδα

Τα λάφυρα της νίκης τάλεγαν «σκύλας», αν προήρχοντο
από νεκρούς. Πρίν μοιράσουν τα λάφυρα πρόσφραν μέρος
απ' αυτά στους θεους και τάλεγαν «άκροβίνια», ίσως γιατί
τάπαιρναν απ' την κοφή του σωρού. Τ' ανορτούσαν δε ως
άφιερώνματα στους διάφορους ναούς ή τάκαιγαν προς τιμήν
των θεών.

Μετά τη νίκη οι Έλληνες συνήθιζαν να προσφέρουν θυ-
σίες στους θεους. Οι νικηται σε θριαμβευτική πομπή πε-
νούσαν μέσα απ' την πόλι στεφανωμένοι με λουλούδια, τρα-
γουδώντας ύμνους και κουνώντας τις λόγχες τους. Έφερ-
ναν μαζί τους και τους αϊχμαλώτους και επιδείκνυαν στο
κοινό τ' α λάφυρά τους.

«Τρόπαιο» καλούσαν τ' α σωρό των λαφύρων απ' όλα τ' α
είδη των όπλων, που κυριεύθηκαν απ' τον έχθρο. Άφιέρω-
ναν και στους θεους τρόπαια, ίδιως στο Δία, που τον κα-
λούσαν γι' αυτό «Τρόπαιο» και στην Ήρα την «Τροπαί-
α». Τ' α κρεμούσαν απ' τον κορμό ενός δέντρου ή από μιά
ένεπιγραφή λίθινη στήλη στην όποία ήσαν χαραγμένα τ' α
νόμα του θεού που άφιερώνονταν. Τ' όνομα της πατρίδας των
νικητών και ο αριθμός των νικηθέντων. Θεωρούσαν ιερουργία
ν' α καθαίρει κανείς τ' α τρόπαια. Συγχρόνως όμως νομίζαν
κακό τ' α να τ' α στήσουν πάλι, έπειδή με τον τρόπο αυτό
διαωνίζονταν η ανάμνησις των άρχαίων έχθροπαθειών.

Πολλές φορές την
περισυλλογή και συγ-
κεντρώσι των λαφύρων
την ανέθεται πομπή
δούλων. Καί σ' αυτή
την περίσταση γινόνταν
ένα δεύτερο πιάτσικο.
Οι δούλοι κούβατε δι-
άφορα πολύτιμα άντι-
κείμενα και τ' α που-
λούσαν αργότερα. Κά-
τι τέτοιο συνέθε και
μετά τη μάχη των
Πλαταιών, που τ' α λα-
φύρα ήσαν πολλά
και πλούσια. Οι δού-
λοι έκριναν αρκετά
βαρύτιμα άντικείμενα
στο έδαφος. Άλλά δεν
ήσαν μερικοί ν' α έχωρι-
σουν τ' α χρυσάφι από τ' α
χαλκό. Κι' έτσι πούλησαν
στους Αιγυπτίους διάφορα
χρυσάφια γιά... μπακίρια
ένώ ήσαν από καθαρό χρυ-
σάφι!

Ταφή νεκρού μετά τη μάχη. (Άπό άμφορέα του 5ου αϊώνος π. Χ.)

τους. Είνε γνωστή η περιδότηη προ-
ταγή της Λακωνίας μητέρας: «Ή τ' αν
ή επί τ' ας», δηλαδή «ή ν' α φέρης πί-
σω αυτή την ασπίδα ή ν' α σε φέρουν
πάνω σ' αυτή».

Μεγάλη άσέβεια θεωρούσαν οι
Έλληνες ν' α μην έπιτρέπουν στο
νικημένο έχθρο ν' α ένταφιάση
τους νεκρούς του. Τόσον ιερό θεω-
ρούσαν τ' α καθήκον αυτό, που
το στράτευμα, τ' όποιο άναγ-
κάζονταν ν' άπομακρυνθ' απ' τ' α
πεδίο της μάχης, έστελνε πάντα
κήρυκες στο άλλο, ζητώντας ά-
νακωχή για ν' α θάψη τους νε-
κρούς του και ποτέ δεν τ' αν
άρνούνταν.

Όλοι οι στρατιώτες παρακο-
λουθούσαν την έπικήδεια τελετή,
έχοντας τ' α όπλα γυρισμένα
προς τ' α κάτω. Στους τάφους
των ύπέρ πατρίδος πεσόντων έ-
χάρασσαν έπιγραφές που έξη-
μνούσαν τ' α κατορθώματά τους.

Άλλά και τ' α όπλα τους τ' α τοποθε-
τούσαν στους τάφους των. Οι Άθη-
ναίοι έθαβαν τους νεκρούς των ήρώ-
ων στον Κεραμεικό κι' έκφώνούσαν έ-
πικήδειους έπιτάφιους λόγους. Τ' α
μνήματα των πεσόντων έκσμιούντο
με στήλες, έπιγραφές, ανάγλυφες πα-
ραστάσεις. Μονάχα τους πεσόντας
στο Μαραθώνι Άθηναίους έθαψαν
στο μέρος που φονεύθηκαν μαχό-
μενοι ύπέρ πατρίδος για ν' α διαι-
ωνίσουν τη μνήμη της νίκης τους.

Τους αϊχμαλώτους τους δώνομα-
ζαν «δορυαλώτους». Όσοι απ'
αυτούς δεν μπορούσαν ν' α δώσουν
τ' α λύτρα για την έξαγορά τους
τους έκαναν δούλους, τους χρησι-
μοποιούσαν στις υπηρεσίες τους ή
τους πουλούσαν.

Τ' α λάφυρα της νίκης τάλεγαν «σκύλας», αν προήρχοντο
από νεκρούς. Πρίν μοιράσουν τα λάφυρα πρόσφραν μέρος
απ' αυτά στους θεους και τάλεγαν «άκροβίνια», ίσως γιατί
τάπαιρναν απ' την κοφή του σωρού. Τ' ανορτούσαν δε ως
άφιερώνματα στους διάφορους ναούς ή τάκαιγαν προς τιμήν
των θεών.

Μετά τη νίκη οι Έλληνες συνήθιζαν να προσφέρουν θυ-
σίες στους θεους. Οι νικηται σε θριαμβευτική πομπή πε-
νούσαν μέσα απ' την πόλι στεφανωμένοι με λουλούδια, τρα-
γουδώντας ύμνους και κουνώντας τις λόγχες τους. Έφερ-
ναν μαζί τους και τους αϊχμαλώτους και επιδείκνυαν στο
κοινό τ' α λάφυρά τους.

«Τρόπαιο» καλούσαν τ' α σωρό των λαφύρων απ' όλα τ' α
είδη των όπλων, που κυριεύθηκαν απ' τον έχθρο. Άφιέρω-
ναν και στους θεους τρόπαια, ίδιως στο Δία, που τον κα-
λούσαν γι' αυτό «Τρόπαιο» και στην Ήρα την «Τροπαί-
α». Τ' α κρεμούσαν απ' τον κορμό ενός δέντρου ή από μιά
ένεπιγραφή λίθινη στήλη στην όποία ήσαν χαραγμένα τ' α
νόμα του θεού που άφιερώνονταν. Τ' όνομα της πατρίδας των
νικητών και ο αριθμός των νικηθέντων. Θεωρούσαν ιερουργία
ν' α καθαίρει κανείς τ' α τρόπαια. Συγχρόνως όμως νομίζαν
κακό τ' α να τ' α στήσουν πάλι, έπειδή με τον τρόπο αυτό
διαωνίζονταν η ανάμνησις των άρχαίων έχθροπαθειών.

Πολλές φορές την
περισυλλογή και συγ-
κεντρώσι των λαφύρων
την ανέθεται πομπή
δούλων. Καί σ' αυτή
την περίσταση γινόνταν
ένα δεύτερο πιάτσικο.
Οι δούλοι κούβατε δι-
άφορα πολύτιμα άντι-
κείμενα και τ' α που-
λούσαν αργότερα. Κά-
τι τέτοιο συνέθε και
μετά τη μάχη των
Πλαταιών, που τ' α λα-
φύρα ήσαν πολλά
και πλούσια. Οι δού-
λοι έκριναν αρκετά
βαρύτιμα άντικείμενα
στο έδαφος. Άλλά δεν
ήσαν μερικοί ν' α έχωρι-
σουν τ' α χρυσάφι από τ' α
χαλκό. Κι' έτσι πούλησαν
στους Αιγυπτίους διάφορα
χρυσάφια γιά... μπακίρια
ένώ ήσαν από καθαρό χρυ-
σάφι!

Τ' α λάφυρα της νίκης τάλεγαν «σκύλας», αν προήρχοντο
από νεκρούς. Πρίν μοιράσουν τα λάφυρα πρόσφραν μέρος
απ' αυτά στους θεους και τάλεγαν «άκροβίνια», ίσως γιατί
τάπαιρναν απ' την κοφή του σωρού. Τ' ανορτούσαν δε ως
άφιερώνματα στους διάφορους ναούς ή τάκαιγαν προς τιμήν
των θεών.

Μετά τη νίκη οι Έλληνες συνήθιζαν να προσφέρουν θυ-
σίες στους θεους. Οι νικηται σε θριαμβευτική πομπή πε-
νούσαν μέσα απ' την πόλι στεφανωμένοι με λουλούδια, τρα-
γουδώντας ύμνους και κουνώντας τις λόγχες τους. Έφερ-
ναν μαζί τους και τους αϊχμαλώτους και επιδείκνυαν στο
κοινό τ' α λάφυρά τους.

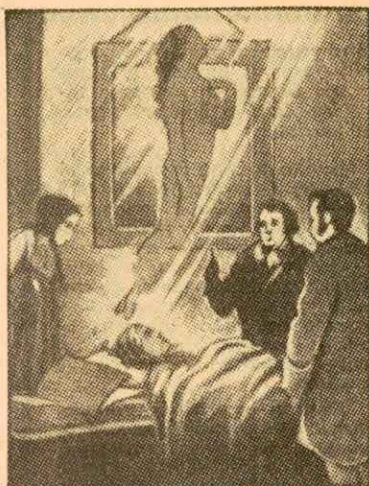
«Τρόπαιο» καλούσαν τ' α σωρό των λαφύρων απ' όλα τ' α
είδη των όπλων, που κυριεύθηκαν απ' τον έχθρο. Άφιέρω-
ναν και στους θεους τρόπαια, ίδιως στο Δία, που τον κα-
λούσαν γι' αυτό «Τρόπαιο» και στην Ήρα την «Τροπαί-
α». Τ' α κρεμούσαν απ' τον κορμό ενός δέντρου ή από μιά
ένεπιγραφή λίθινη στήλη στην όποία ήσαν χαραγμένα τ' α
νόμα του θεού που άφιερώνονταν. Τ' όνομα της πατρίδας των
νικητών και ο αριθμός των νικηθέντων. Θεωρούσαν ιερουργία
ν' α καθαίρει κανείς τ' α τρόπαια. Συγχρόνως όμως νομίζαν
κακό τ' α να τ' α στήσουν πάλι, έπειδή με τον τρόπο αυτό
διαωνίζονταν η ανάμνησις των άρχαίων έχθροπαθειών.

Πολλές φορές την
περισυλλογή και συγ-
κεντρώσι των λαφύρων
την ανέθεται πομπή
δούλων. Καί σ' αυτή
την περίσταση γινόνταν
ένα δεύτερο πιάτσικο.
Οι δούλοι κούβατε δι-
άφορα πολύτιμα άντι-
κείμενα και τ' α που-
λούσαν αργότερα. Κά-
τι τέτοιο συνέθε και
μετά τη μάχη των
Πλαταιών, που τ' α λα-
φύρα ήσαν πολλά
και πλούσια. Οι δού-
λοι έκριναν αρκετά
βαρύτιμα άντικείμενα
στο έδαφος. Άλλά δεν
ήσαν μερικοί ν' α έχωρι-
σουν τ' α χρυσάφι από τ' α
χαλκό. Κι' έτσι πούλησαν
στους Αιγυπτίους διάφορα
χρυσάφια γιά... μπακίρια
ένώ ήσαν από καθαρό χρυ-
σάφι!

Τ' α λάφυρα της νίκης τάλεγαν «σκύλας», αν προήρχοντο
από νεκρούς. Πρίν μοιράσουν τα λάφυρα πρόσφραν μέρος
απ' αυτά στους θεους και τάλεγαν «άκροβίνια», ίσως γιατί
τάπαιρναν απ' την κοφή του σωρού. Τ' ανορτούσαν δε ως
άφιερώνματα στους διάφορους ναούς ή τάκαιγαν προς τιμήν
των θεών.

Μετά τη νίκη οι Έλληνες συνήθιζαν να προσφέρουν θυ-
σίες στους θεους. Οι νικηται σε θριαμβευτική πομπή πε-
νούσαν μέσα απ' την πόλι στεφανωμένοι με λουλούδια, τρα-
γουδώντας ύμνους και κουνώντας τις λόγχες τους. Έφερ-
ναν μαζί τους και τους αϊχμαλώτους και επιδείκνυαν στο
κοινό τ' α λάφυρά τους.

«Τρόπαιο» καλούσαν τ' α σωρό των λαφύρων απ' όλα τ' α
είδη των όπλων, που κυριεύθηκαν απ' τον έχθρο. Άφιέρω-
ναν και στους θεους τρόπαια, ίδιως στο Δία, που τον κα-
λούσαν γι' αυτό «Τρόπαιο» και στην Ήρα την «Τροπαί-
α». Τ' α κρεμούσαν απ' τον κορμό ενός δέντρου ή από μιά
ένεπιγραφή λίθινη στήλη στην όποία ήσαν χαραγμένα τ' α
νόμα του θεού που άφιερώνονταν. Τ' όνομα της πατρίδας των
νικητών και ο αριθμός των νικηθέντων. Θεωρούσαν ιερουργία
ν' α καθαίρει κανείς τ' α τρόπαια. Συγχρόνως όμως νομίζαν
κακό τ' α να τ' α στήσουν πάλι, έπειδή με τον τρόπο αυτό
διαωνίζονταν η ανάμνησις των άρχαίων έχθροπαθειών.

Μετά το θάνατο, το αστρικό σώμα γίνεται η μοναδική κατοικία της ψυχής...

ΑΝΘΡΩΠΟΙ Έξω απ' το σώμα τους

Σε εγχειρήσεις, αρρώστιες, δυστυχήματα

«Όσοι ασχολούνται με τον πνευματισμό, παραδέχονται ότι ο άνθρωπος, εκτός απ' το υλικό φυσικό του σώμα, έχει κι' ένα άλλο, πιο αίθριο, το λεγόμενο «αστρικό». Στη ζωή, το αστρικό σώμα συμπίπτει με το φυσικό. Μετά το θάνατο, γίνεται μοναδική κατοικία της ψυχής.

Μπορεί ωστόσο κάποτε να χωρισθεί για λίγο το αστρικό σώμα απ' το φυσικό. Και τότε ο κάτοχος του βλέπει το φυσικό του σώμα, σαν ενός ξένου, ξεπλωμένο στο κρεβάτι, κουρασμένο ή αναισθητό. Αυτό συμβαίνει προπάντων κατά το διάστημα χειρουργικών επεμβάσεων, προφανώς γιατί το αναισθητικό ευνόει το χωρισμό των δύο σωμάτων. Ο άρρωστος μπορεί κατόπιν να περιγραφεί λεπτομερώς ότι έγινε στο χειρουργείο, το διάλογο γι' αυτόν και νοσοκόμων, κλπ.

Μια τέτοια χαρακτηριστική περίπτωση αφορά ένα Όλλανδο θυρωρό σχολείου, ονόματι Λάνεα. Ο άνθρωπος αυτός είχε πάθει κάποιο δυστύχημα και χρειάστηκε ύστερα να υποβληθεί σε εγχείριση. Ενώ λοιπόν ήταν ναρκωμένος, αισθάνθηκε ξαφνικά μια βιάση αντίδραση, μαζί με μια εσωτερική αντίσταση, σαν να ξεσκίζονταν ολος ο εαυτός του. Την εντύπωση αυτή διαδέχθηκε μια ξαφνική γαλήνη. Κι' ο Λάνεα είδε το φυσικό σώμα του ξεπλωμένο στο χειρουργικό τραπέζι, διέκρινε καθαρά το τραύμα της εγχείρησης ως στο δεξιό πλευρό του, είδε το χειρουργό με τα εργαλεία του στο χέρι και προσπάθησε να του φωνάξει: «Έ, σταθήτε! Τι κάνετε εκεί;...» Αμέσως κατόπιν η εικόνα αυτή χάθηκε απότομα. Το αστρικό σώμα του Λάνεα είχε ενώπιό του πάλι με το φυσικό.

Ο χωρισμός των δύο σωμάτων διευκολύνεται από την ελάττωσι των ζωτικών δυνάμεων, σε αρρώστους ή σε θύματα δυστυχημάτων. Κάποιος Τζέιμς Μάρτιν, άνθρωπος σοβαρός κι' απόλυτα αξιόπιστος—που είχε χρηματίσει μάλιστα και διευθυντής της αστυνομίας στον τόπο του—διηγείται την εξής περιπέτεια του:

Μια χειμωνιάτικη μέρα, γύριζε στο σπίτι του με το έλκρητό του, φορτωμένο με καυσόξυλα. Ένας ξαφνικός πυροβολισμός κυνηγού τρύπαζε τ' άλογα, που πήδησαν απότομα, αναποδογύρισαν το έλκρη-

θο και τίναξαν τον οδηγό του απάνω στο χιόνι. Την ίδια στιγμή, ο Μάρτιν ένιωσε πως στεκόταν όρθιος κι' έβλεπε «έναν άλλον εαυτό του» ξεπλωμένο χάρω, αναισθητό. Έβλεπε ακόμη και το χιόνι που έπεφτε γύρω, τον άχνό των αλόγων, τον κυνηγό που τρέχε προς το μέρος του... Ύστερα οι εικόνες αυτές βόλυσαν, χάθηκαν... Όταν συνήλθε, ο Μάρτιν βρισκόταν ξεπλωμένος στο χιόνι κι' ο κυνηγός τον περιποιόταν, σκυμένος απάνω του. Ωστόσο, διατηρούσε ακόμη τόσο ζωηρή την εντύπωση του αστρικού του σώματος, ώστε έψαξε να βρή πατημασιές στο χιόνι, στο μέρος όπου στεκόταν αυτός ο δεύτερος εαυτός του...

Η Γερμανίδα Σοφία Σδόμποντα άφηγείται το εξής απίστευτο περιστατικό που της συνέβη:

Είχε μια μέρα δυνατό πονοκέφαλο. Ξαπλώθηκε λοιπόν σ' ένα ντιβάνι κι' αποκοιμήθηκε. Κάποια στιγμή, άνοιξε τα μάτια της κι' είδε τη μητέρα της που έβγαλε σιγά-σιγά απ' το δωμάτιο. Σκέφθηκε τότε πως θα την είχαν ευνυψήσει σίγουρα τα δήματα της. Πρόσεξε ωστόσο πως αισθανόταν ελαφρότατο τον εαυτό της και δεν είχε πια πονοκέφαλο. Σηκώθηκε λοιπόν απ' το ντιβάνι κι' ακολούθησε τη μητέρα της, για να της πη ότι πήγαινε καλύτερα.

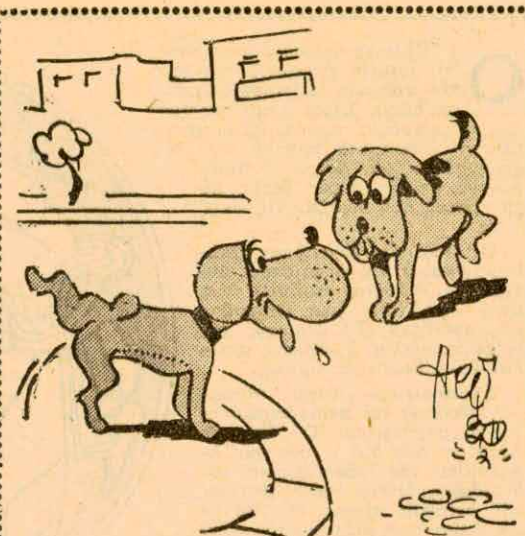
Εκείνη πέρασε στην τραπεζαρία και κάθισε να πλέξει, δίπλα στον άντρα της, που διάβαζε δυνατά ένα βιβλίο. Η Σοφία στάθηκε ανάμεσά τους. Άντελήφθη όμως αμέσως πως δεν την έβλεπε κανείς τους, όσο κι' αν προσπαθούσε να τραβήξει την προσοχή τους. Ξανόηγε τότε στο δωμάτιό της, κι' είδε τον εαυτό της ξεπλωμένο πάντα στο ντιβάνι, με τα μάτια κλειστά και το πρόσωπο κατάρλωμο!

Σε λίγες στιγμές, της φάνηκε πως την πετούσαν μ' ένα χτύπημα πάνω στο ντιβάνι. Το αστρικό σώμα της ενώθηκε πάλι με το φυσικό. Άνοιξε τότε με πολλή κόπο τα μάτια της. Και σε λίγο κατέπληξε τους γονείς της επαναλαμβανόμενες λέξεις που διάβαζε ο πατέρας της, καθώς και τις φράσεις που είχαν ανταλλάξει μεταξύ τους, την ώρα που το φυσικό της σώμα κοιμόταν στην άλλη άκρη του σπιτιού, τρία δωμάτια μακριά απ' την τραπεζαρία, μ' όλες τις μεσόπορτες κλειστές!

Μιάν άλλη μέρα, η Σοφία Σδόμποντα καθόταν σ' ένα ντιβάνι, δίπλα σε μια φίλη της, κι' άκουγε μια κυρία που έπαιζε πιάνο. Κάποια στιγμή, έγερσε προς τα πίσω κι' έκλεισε τα μάτια της. Δοκίμασε τότε την εντύπωση ότι σηκωνόταν, διάσχιζε το δωμάτιο και πήγαινε να σταθεί δίπλα στο πιάνο. Απ' τη θέσι αυτή, έβλεπε το φυσικό σώμα της καθισμένο στο ντιβάνι, με τα μάτια κλειστά. Είχε ακόμη ότι η φίλη της κύτταζε με κατάπληξη τότε το αστρικό σώμα της δίπλα στο πιάνο και τότε το φυσικό στο ντιβάνι!... Σε λίγες στιγμές, ξαναγύρισε στο ντιβάνι κι' άνοιξε τα μάτια της. Η φίλη της επιβεβαίωσε τότε ότι την είχε ιδεί διπλή, στο ντιβάνι και κοντά στο πιάνο συγχρόνως!

Στην περίπτωση αυτή, το αστρικό σώμα έγινε ορατό και σ' ένα άλλο πρόσωπο.

Όλα τα περιστατικά αυτού του είδους έχουν το κοινό χαρακτηριστικό ότι το άτομο διατηρεί τη συνείδηση του εαυτού του ενώ συγχρόνως βλέπει το σώμα του από μακριά, σαν ξένο. Αυτό ακριβώς το στοιχείο τα ξεχωρίζει απ' τα φαινόμενα τηλεπαθείας ή διοράσεως.

—Δεν φαίνεται η κολώνα γιατί είναι του άουρα του τηλεγράφου!

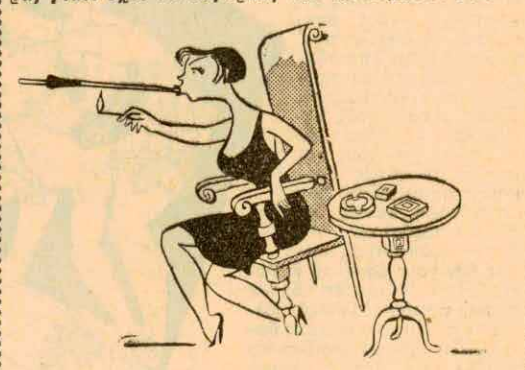
(Του 'Αρχέλαου)

—Φέρε, Μαρίνα, ένα σταχυοδοχείο στον κύριο Κλέαρχο!...

—Να δάλουμε το ξυνητήρι μιά ώρα νωρίτερα, γιατί έχει να συγγυρίση και το δωμάτιο!...

Προβληματικό άναμα...

ΜΥΣΤΗΡΙΑ

του φυτικού κόσμου

Οι έρμηνες κάνουν θαύματα

Θάχετε παρατηρήσει, βέβαια, ότι, αν βάλετε μια γλάστρα μέσα από ένα παράθυρο του σπιτιού σας, το φυτό γέρνει προς το φως. Κι' όμως τα φυτά δεν έχουν μάτια ούτε νευρικό σύστημα για να βλέπουν. Δεν έχουν επίσης μυς για να κινούνται. Πώς αντιλαμβάνονται λοιπόν το φως και πώς αντιδρούν σ' αυτό;

Ο μεγάλος Ντάρβιν ασχολήθηκε μ' αυτό το πρόβλημα, πριν από 70 χρόνια και βρήκε πρώτος την απάντηση. 'Απέδειξε δηλαδή με μια σειρά απλών πειραμάτων ότι τα φυτά δεν γέρνουν πια προς το φως, αν κόψι κανείς ή αν σκιάσει την κορυφή τους, μολονότι το λυγισμό δεν γίνεται στην κορυφή αλλά στη βάση του βλαστού. Συνέπερανε λοιπόν ότι «κάποια επιδράσεις μεταδίδεται απ' το άνω στο κάτω μέρος του φυτού και το κάνει να λυγίσει».

Αργότερα, ο βοτανολόγος Γιένσεν βρήκε ότι αυτή η «επιδράση» είναι μια χημική ουσία που αναπτύσσεται στην κορυφή των φυτών, κι' ότι μπορεί να διαπεράσει ένα υλικό όχι ζωντανό—όπως π.χ. ένα φύλλο ζελατίνης τοποθετημένο ανάμεσα στην κορυφή κορυφή ενός φυτού και στον αποκεφαλισμένο βλαστό. Μπορεί επίσης να μεταφερθεί από ένα φυτό σε άλλο, εξακολουθώντας να φέρει τα χαρακτηριστικά της αποτελέσματά.

Η ουσία αυτή είναι απλούστατα μια φυτική ορμόνη, που προκαλεί την υπερβολική διαστολή των κυττάρων του βλαστού προς το σκιερό μέρος του, κι' επομένως την κλίση του προς το αντίθετο πλευρό, προς το φως. Οι επιστήμονες που ζήτησαν να την απομονώσουν και να μελετήσουν τη χημική της σύνθεσι, αντιμετώπισαν μεγάλες δυσχέρειες, γιατί η ποσότητα που υπάρχει μέσα στα φυτά είναι ελάχιστη. Μια μέθοδος για τον ποσοτικό προσδιορισμό της επινοήθηκε το 1948 από ένα Άμερικανό βοτανολόγο και χημικό: 'Αλείφεται με την εξεταζόμενη διάλυση ή μια πλεονάζουσα βλαστού. 'Αν υπάρχει ορμόνη, ο βλαστός γέρνει προς την άλλη πλευρά, τόσο περισσότερο όσο πιο πολλή είναι η ορμόνη.

Αργότερα, ανακαλύφθηκαν κι' άλλες φυτικές ορμόνες και καθορίστηκε η χημική τους σύσταση. Δύο απ' τις πιο γνωστές είναι το «ίνδολεοξικό οξύ» και το «2, 4—διχλωροφαινοξυοξικό οξύ».

ΠΕΡΜΑΝΕΝΤ

Με τα τελευταία σύγχρονα μέσα στο

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αγ Κωνσταντίνου 12

γνωστού για τις ΦΑΡΜΑΚΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Το κατάστημα μας άνεκάνισθη ΡΙΖΙΚΩΣ και έπλουτισή με τα καλύτερα μέσα και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα. Εμπνευστή μας και θα εύρητε εκείνο που θα σας ενθουσιάσει.

Οι δομικές ρυθμίσεις δλες τις λεπτομέρειες της ζωής των φυτών. Υπάρχει π.χ. μια τέτοια ουσία, που κάνει τα νεοφυτευμένα φυτά να σχηματίζουν ρίζες πολύ πιο γρήγορα απ' το κανονικό. Με μιαν άλλη, καρποφορούν πλουσιότερα οι ντοματιές το χειμώνα μέσα σε θερμοκήπια—ένω, χωρίς αυτή την ορμόνη, τα λουλούδια τους δεν «δένουν» καρπό, γιατί δεν υπάρχει αρκετή γύρις για τη γονιμοποίηση.

Ώρισμένη ορμόνη δεν φάνει να πέσουν πρόωρα απ' τα δέντρα τα μήλα ή τα πορτοκάλια που έχουν αρχίσει να ωριμάζουν. Άλλη πάλι προκαλεί το πέσιμο των φύλλων της μπαμπακιάς, έτσι ώστε να διευκολυνεται το μάζεμα του μπαμπακιού.

Έξ άλλου, χρησιμοποιούνται πολύ στην Άμεσική ωρισμένα ορμονικά παρασκευάσματα, για το ράντισμα κήπων και λαχανοκήπων. Οι ουσίες αυτές έχουν την ιδιότητα να καταστρέφουν μόνο τ' αγριόχορτα, χωρίς να πειράζουν καθόλου τα καλλιεργημένα φυτά. Μ' αυτό τον τρόπο, γίνεται εύκολα, γρήγορα και φτηνά το ξεχορτάρισμα μεγάλων εκτάσεων.

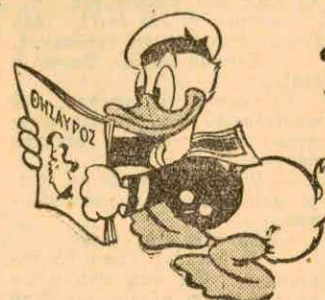
Πολλά φυτά των εύκρατων χωρών έχουν μια περίοδο νάρκης, που αρχίζει στα τέλη του καλοκαιριού και διαρκεί μερικές εβδομάδες ή μήνες. Στο διάστημα αυτό, αποκλείεται να δγάλη φύλλα μια μηλιά ή να βλαστήσουν τα «μάτια» μιας πατάτας, ακόμα κι' αν υπάρχουν γύρω τους οι ιδεωδέστερες συνθήκες. Κάποτε—όπως στις πατάτες—η περίοδος της νάρκης διαρκεί ωρισμένο χρονικό διάστημα.

Άλλοτε πάλι, για να «ευνυψή» το φυτό, πρέπει προηγουμένως να υποβληθεί επί αρκετόν καιρό σε πολύ χαμηλή θερμοκρασία. Αυτή η τελευταία ιδιότητα είναι ένα μέτρο προνοίας της Φύσεως, για να βγάλουν φύλλα τα δέντρα την άνοιξη, μετά τις χειμωνιάτικες παγωνιές. 'Αν όμως συμβή να καλωσύνει πρόωρα ο καιρός, μπορεί να σκάσουν από νωρίς τα «μάτια» των όπωροφόρων δέντρων κι' έπειτα να τα κόψει μια ξαφνική παγωνιά. Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις, μπορεί τώρα να συντισθούν τα δέντρα με ορμόνες, που παρατείνουν τεχνητά τη «νάρκη» τους και δεν τ' αφήνουν να βγάλουν φύλλα ως που περάσει οριστικά ο κίνδυνος μιας παγωνιάς.

Άλλες ορμόνες χρησιμοποιούνται για να βγάλουν κανονικά φύλλα και λουλούδια τα όπωροφόρα δέντρα, όταν δεν μεσολάβησε χειμώνας αρκετά κρύος ώστε να διακόψει τη «νάρκη» τους.

Τα αποτελέσματα αυτά των φυτικών ορμονών χρησιμοποιούνται στην πράξη και σε μεγάλη κλίμακα, χωρίς όμως να γνωστος κι' ο μηχανισμός της επιδράσεώς τους. Συμβαίνει δηλαδή, ότι με τις σουλφοναμίδες ή τη στρεπτομυκίνη, που έβγαζε ο σκοτώνουν τα μικρόβια αφήνοντας άθικτα τα κύτταρα του οργανισμού μας, αλλά αγνοούμε το λόγο της διαφορετικής αυτής δράσεως.

Υπάρχουν πολλά ανεξήγητα μυστήρια που δεν τα διαλεύκα- νε ακόμα η επιστήμη.

Αντίο ζωή!...

«Αρχισαν και οι δύο τους να κατεβαίνουν προς το ποτάμι, ένα μικρό ποτάμι. Το έδαφος ήταν γλυστερό.

—Φοβάσαι; ρώτησε η Λιζέτα.

—Λίγο, απάντησε ο Μαξίμ. Δεν θάβηλα να πέσω στο ποτάμι μ' αυτό το κρύο.

—Κρύο!... είπε η Λιζέτα. Τίποτε δεν είναι πιο κρύο απ' το θάνατο!

Ο Μαξίμ ανατρίχιασε σύγχορμος. Είχε υποκύψει στη θέληση της Λιζέτας, γιατί κι' αυτός δεν αισθανόταν πια τη δύναμη να αγωνισθεί ενάντια σε τόσο άτυχια. Τώρα όμως του φαινόταν πως μπορούσε να περιμένε ακόμα λίγο, ίσως να βρísκε καμμία δουλειά, ίσως ή τύχη να του χαμογελούσε.

—Δεν είπες τίποτα σε κανένα για την απόφασί μας; ρώτησε η Λιζέτα.

—Τα μυστικά της καρδιάς μου τα ξέρεις μονάχα εσύ.

Ήταν αλήθεια πως η καρδιά του είχε δοθεί στη Λιζέτα. Ήταν τόσο μικρή, ξανθή και χαριτωμένη! Μα όταν η Λιζέτα του εξήγησε την τραγική της απόφασι, ο Μαξίμ το είδε στους δύο φίλους του, στο Ζύλ και τον Πωλ. Και οι δύο τους έσκασαν στα γέλια: τον συμβούλεψαν ν' αφήσει τη Λιζέτα, αν της γουστάρει, ν' αυτοκτονήσει μόνη της. Μα ο Μαξίμ είχε δώσει το λόγο του κι' έπρεπε να τον κρατήσει. Θα αυτοκτονούσε κι' αυτός μαζί της.

—Φτάσαμε! Έκανε η Λιζέτα, αναστενάζοντας. —Μόλις είναι τέσσερες και

—Εγώ δεν θα το βγάλω, είπε ο Μαξίμ, κάνει ύγρασία εδώ...

—Αφού θα πεθάνουμε, τί σε νοιάζει;

—Ναί, μα ξέρεις... —Σώπα. Δύο ποδηλάτες, κύτταξε... 'Αν μας ακούσουν να μιλάμε, θάρθουν να μας ενοχλήσουν.

Λαθραναγνώστης με... πατέντα!...

(Του 'Αρχέλαου)

Εύθυμη Ιστορία

ή μέρα κι' άλλες πεθαίνει, παρατήρησε ο Μαξίμ.

—Πεθαίνει! ψιθύρισε η νέα και σφίχτηκε πάνω στον αγαπημένο της. Το τελευταίο μας φίλι, προσέθεσε μελαγχολικά, θάνατι σαν τη φλόγα που σβύνει...

—Το τελευταίο μας φίλι!... στέναξε ο Μαξίμ.

Σώπαιναν και οι δύο τους και κύτταζαν το ποτάμι που κυλούσε μπρος στα πόδια τους.

—Τί άτυχια! είπε ο Μαξίμ, να χρεωκοπήση ή εταιρία που εργαζόμουνα και να μη βρísκω δουλειά!... Και κανείς να μη μπορεί να με βοηθήση, να μην ενδιαφέρεται κανείς για μένα...

—Εμένα με ξεχνάς; Έκανε παραπονιάρικα η Λιζέτα. Δεν είμαι ή ζωή σου; Τί σημασία αν γύρω μας είναι ή ερημία; Θά φύγουμε μαζί απ' αυτή την ερημία.

—Καλύτερα αύταν να βρísκαμε μια δασί και να ζήσουμε ευτυχισμένοι, είπε ο Μαξίμ.

—Κρίμα στην αγάπη μας, που δεν τη χαρήκαμε, κρίμα στα όνειρά μας! αναστέναξε η Λιζέτα.

—Κρίμα που δεν θα παντρευτούμε! αναστέναξε κι' ο Μαξίμ.

—Πεθαίνουμε τόσο νέοι! είπε η Λιζέτα.

—Τόσο νέοι! ακούστηκε σαν ήχώ ή φωνή του Μαξίμ.

—'Ας βγάλουμε τα παλτά μας.

—Εγώ δεν θα το βγάλω, είπε ο Μαξίμ, κάνει ύγρασία εδώ...

—Αφού θα πεθάνουμε, τί σε νοιάζει;

—Ναί, μα ξέρεις... —Σώπα. Δύο ποδηλάτες, κύτταξε... 'Αν μας ακούσουν να μιλάμε, θάρθουν να μας ενοχλήσουν.

Πέρασαν λίγα λεπτά.
— Έλα, άς κάνουμε γρήγο-
ρα, ξανάπε η Λιζέτα.
— Άνοιξε την τσάντα της κι
έβγαλε δυο σωληνάρια με δε-
ρονάλ.
— Νά, σ' αυτά θα βρούμε
τη γαλήνη, είπε. Έμπρός, ά-
γαπημένε μου. Μη φοβάσαι,
Μαξίμ.
— Άς φιληθούμε! ψιθύρισε
ό νέος, έτοιμος να κλάψη.
— Άγκαλιάστηκαν και φιλήθη-
καν με πάθος.
— Θα με πνίξεις με τα φι-
λιά σου! έκανε η Λιζέτα.
— Μικρό το κακό, άφου θα
πεθάνουμε.
— Φτάνουν τώρα τα φιλιά.
— Άς προσευχηθούμε. Γονάτισε.
Γονάτισαν και οι δυο τους
κι άρχισαν να λένε το «Πάτερ
ήμών». Όταν τελείωσαν, η Λι-
ζέτα τούδωσε τόνω σωληνάριο.
— Κουράγιο! του είπε.
— Άντιό ζωή!... τραύλισε
αυτός.
Τότε έγινε τó ξαφνικό. Δυό
άντρες πρόβαλαν μπροστά
τους. Φορούσαν ό καθένας μία
μαύρη μάσκα και κρατούσαν
περίστροφο.
— Για τó Θεό, μη μάς σκο-
τώσετε! φώναξε ό Μαξίμ τρέ-
ποντας.
— Όχι, είπε η Λιζέτα πε-
ριφρονητικά. Νά μάς σκοτώ-
τε. Θέλαμε να πεθάνουμε!...
— Έ! φτάνουν οι φυλαρίες,
είπε ό ένας με χοντρή φωνή.
Έμπρός, τά λεφτά σας.
— Τώρα τó πέτυχες, είπε ό
Μαξίμ. Γι' αυτό θέλαμε ν' α-
υτοκτονήσουμε, γιατί είμαστε
άπέντροροι.
— Σκασμός, είδεμη πυροβο-
λούμε.
— Πυροβολήστε! φώναξε η
Λιζέτα.
— Ψάξε τους! είπε ό ένας
στον άλλον.
Τους έψαξαν, μά δέ βρήκαν
φιλή.
— Νά πάρη ό διάβολος! εφ-
πε αυτός με τη χοντρή φωνή.
— Δός μου τó ρολόι σου,
είπε ό άλλος πουχε μία φιλή
γυναικεία φωνή.
— Σηκωθήτε! διάταξε ό
πρώτος.
— Ό Μαξίμ έτρεμε από φόβο.
— Η Λιζέτα ήταν θυμωμένη για-
τί της είχαν χαλάσει τά σχέ-
δια.
— Παλιάνθρωποι! τούς φώ-
ναζε.
— Είνε νευρικό τó πουλάκι
μας, έ; έκανε ό δεύτερος.
— Πώς, έτσι άμόντε θα
πάη ή δουλειά μας; είπε ό
πρώτος.
— Άρπαξαν τά ρολόγια τους,
τó παλτό του Μαξίμ και τó
πορτοφόλι του, τó παλτό και
τήν τσάντα της Λιζέτας, μαζί
με τά δυο φιαλίδια του δερο-
νάλ.
— Άν φωνάζετε βοήθεια,
σάς την άναψαμε! είπε εκείνος
με τη χοντρή φωνή.
Οι δυο κακοποιοί ανέβηκαν
ύστερα στά ποδηλάτα τους και
τόσκασαν με τά κλοπιμαία.
— Άρχισε να νυχτώνη.
— Δέ μάς μένει παρά τó
ποτάμι, έκανε η Λιζέτα.
— Ά! όχι, άγαπητή μου.
Τό νερό είνε παγωμένο. Έπει-
τα κρυώνω χωρίς παλτό. Άνα-
βάλλεται ή αυτοκτονία μας.
— Ωραία τά καταφέραμε!
είπε η Λιζέτα.
— Θαρρούμε άλλη μέρα ν'
αυτοκτονήσουμε, είπε ό Μαξίμ.
Νύχτωσε τώρα. Πάμε πίσω
στην πόλη. Θέλω να κατανυγί-

σω τούς δυο κακοποιούς.
— Μωρέ τί λές εκεί!... Δέν
έχουμε πεντάρα να γυρίσουμε.
— Στάσου να δώ, έκανε ό
Μαξίμ.
Κι έψαξε τις τσέπες του
παντελονιού του. Τυχαιά στην
πίσω τσέπη βρήκε πενήντα
φράγκα.
— Εύρηκα! φώναξε κι έδει-
ξε στη Λιζέτα τó χαρτονόμι-
σμα.
— Λοιπόν; είπε η νέα.
— Τί λοιπόν; Τώρα θα γυ-
ρίσουμε. Θα πάω στό μπαρ
να βρώ τούς φίλους μου, τó
Ζύλ και τόν Πώλ. Θα τους δι-
ηγηθώ όλα και θα με βοηθή-
σουν.
— Έλπίζω να μην τούς πής
τίποτα για τήν αυτοκτονία
μας. Όταν πεθάνουμε, θα τó
διαδώσουν στην έφημερίδα.
— Εφύγαν άπ' τó ποτάμι και
δγήκαν στό δημόσιο δρόμο,
σφιχταγκαλιασμένοι, για να
μην κρυώνουν. Έτρεχαν για
να ζεσταθούν. Πρόφτασαν τó
τράμ που ξεκινούσε.
— *
— Έξω από τήν πόρτα του
μπαρ, ό Μαξίμ είπε στη Λι-
ζέτα:
— Περίμενε με εδώ. Καλύ-
τερα να μη μάς δουνε μαζί.
Κάνουν πάντα τούς έξυπνους.
Μπήκε και είδε σ' ένα τρα-
πέζι τούς φίλους του.
— Πώς; Δέν φορείς παλτό,
μ' αυτό τó κρύο; ρώτησε γε-
λώντας ό Ζύλ τó Μαξίμ.
— Άν ξεράτε τί έπαθα! Δυό
κακοποιοί!...
— Έσένα βρήκαν να κλέ-
ψουν;
— Για στάσου μία στιγμή,
είπε ό Ζύλ και σηκώθηκε, πε-
γαίνοντας πρós τó βάθος του
μπαρ.
Σέ λίγο γύρισε μ' ένα παλ-
τό.
— Κύτταξε μήπως σου κά-
νει αυτό, είπε.
— Μά αυτό είνε τó δικό
μου! φώναξε ό Μαξίμ, πού τά
είχε χαμένα.
— Φυσικά, άφου τó κλέψα-
με έμεις! έκανε γελώντας ό
Ζύλ. Τό πήραμε μαζί με τó
παλτό της Λιζέτας. Σήμερα,
πρόσθεσε, όταν μάς χαιρέτησε
είχες μία φάτσα τόσο παράρ-
νη πού δέν μου άρεσε. Τότε
είπα στόν Πώλ: «Λές αυτός ό
διάκκος να κάνη καμμία άνοη-
σία;» Έτσι σάς παρακολούθη-
σαμε από μακριά με τά ποδη-
λάτα. Σάς είδαμε κοντά στό
ποτάμι. Ήμαστε κρυμμένοι λί-
γο πιό πέρα από σάς. Τί φι-
λιά ήταν εκείνα! Όταν η Λι-
ζέτα έβγαλε τά μπουκαλάκια
με τó δηλητήριο, είπα στόν
Πώλ: «Ήρθε ή ώρα να παίξου-
με τούς ρόλους μας. Θα τους
κάνουμε να τρομοκρατηθούν!»
Τά υπόλοιπα της φάρσας
τά ξέρεις. Νά, πάρε τώρα τά πρά-
γματά σας. Όλα, εκτός φυ-
σικά, άπ' τά φιαλίδια με τó
δηλητήριο. Νά, κύτταξε τó πορ-
τοφόλι σου. Σου δάλαμε δέκα
χιλιάδες φράγκα!
— Ό Μαξίμ έπεσε σε μία κα-
ρέκλα άφανως. Ό Ζύλ κι ό
Πώλ τόν κυττάζουν και γελού-
νε. Μά να, μπαίνει ή Λιζέτα.
— Τί έγινε; ρωτάει περίε-
ργα.
— Θα σου εξηγήσουμε άλλ-
φορά, της άπαντούν οι δυο φι-
λοι και γελούν με τήν καρδια
τους.
Σ' ένα μήνα ό Μαξίμ βρήκε
δουλειά και σ' έξη μήνες έγι-
νε ό γάμος Μαξίμ-Λιζέτας.
ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Φανατικούς άναγνώστην μας Μ. Δ. Σ., Παγ-
κράτι: Οι συνεργάτες μας σάς εύχαριστούν για τούς έπαινους σας
και σάς άναποδίδουν τούς χαιρετισμούς σας. Τό ποιήμα σας άτε-
χνο. Ίδου ένα τετράστιχο από τó «Πείσμα»:
Είνε φερμάκια όλ' αυτά μικρά μ' άγάπη
πού φαρμακώνουν τ' όνειρό μου τó γλυκό
με μόνο κέρδος για τά σέ, σκληρή σατράπη:
κάποια έραδιά, έστω κι' άργά, σέ θα βρεθώ.
Θέω δ' ό ρο ν Δ α σ κ α λ α κ η ν. Ένταυθα: Ό «Θη-
σαυρός» και ιδιαίτέρως ό κ. Ίωαννίδης σάς εύχαριστούν για τούς
έπαινους σας. Θ α λ α σ ο δ λ ο κ ο ν. Ένταυθα: Ό «Τιτανι-
κός» δέν βυθίστηκε από γερμανικό υποβρύχιο. Τό ναυάγιο του έγι-
νε πολύ προτού άρχισή ό πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, στις 14 'Α-
πριλίου 1912. Βυθίστηκε δέ συνεπεία σχισμής μήκους 100 μέτρων,
πού τó προξένησε στά ύφαλά του ένα τεράστιο παγόβουνο. Κ. 5.
Ίωάννινα: Δέν έχωμε καμμία από τις δυο διευθυνησεις που μάς
ζητάτε. Ί ω ά ν ν η ν Γ. Κ.: Τό ποιήμα σας «Στην Έλλάδα
και τήν Έλευθερία» δέν έχει τίποτα τó... ποιητικό. Ίδου μία μι-
κρή απόδειξις:
Γενναία πολεμήσαμε στού Πίνδου τις κορφές
για τήν έλευθερία μας
για τήν πατρίδος τιμή
και δια τήν θρησκεία μας
και για τού κόσμου όλου τις έλευθερίες.
Παναγιώτην Καλοούδη ν. Ρόδον: ΊΗ διευθυνσις
του Zachary Scott είνε: United Artists Studio Corp. 1041 N. Formosa
Ave. Hollywood 46, Calif. U. S. A. Δέν γνωρίζω πρós τó παρόν,
τήν ακριβή διευθυνσις της Κατίνας Παζινού. Έλπίζωμε όμως γρη-
γορά να τήν πληροφορηθούμε και να σάς τήν δώσωμε από τής στη-
λης αυτής. Ό λ μ ι σ τ η ν, Σ. Τ. Γ.: Δέν είνε κακοί οι στίχοι σας.
Δυστυχώς όμως ή άνορθογραφία παραμορφώνει πολλές λέξεις κα-
θιστώντας μερικές άπ' αυτές εξαιρετικά δυσανάγνωστες. Έμεις
πάντως δέν δημοσιεύομε συνεργασία άναγνωστών. Φ α ν ο υ ρ ι-
ον Κ α λ λ έ ρ γ η ν: Θα βρήτε κάτω από τήν στήλη του Χότζα τούς
δρους συνδρομής του περιοδικού μας. Τά χρημάτα θα μάς τά στεί-
λετε δια ταχυδρομικής επιταγής έπ' όνόματι τού διευθυντού μας.
Φροντίστε παραλλήλως να μάς στείλετε και τή διευθυνσις σας κα-
θαρογραμμένη. Σας εύχαριστούμε για τήν άγάπη σας. Φ ι λ ο ν.
Α ν α γ ν ω σ τ η ν: Θα είμεθα περίεργοι να μάθωμε ποιά δρά-
μα κρύβει ή πράσινη αυτή πόρτα, φοβούμεθα όμως μήπως ή άπρο-
σδόκητη επίσκεψίς μας δυσανεκτήσει τούς ένοίκους. Τό γράμμα σας
δέν μάς δίνει άρκετές εξηγήσεις. Σ. Π α π ά ν θ ι μ ο ν, Κα-
βάλλαν: Καλό τó παιγνίδάκι σας και θα δημοσιευθή. Δ. Σ. π ο-
ν ε μ έ ν α ν ε ι ά τ α. Ένταυθα: Ό William Wyler είνε μεταξύ
άλλων και σκηνοθέτης της «Κληρονόμου». Μπορείτε να τού γρά-
ψετε στην έξης διευθυνσις: Paramount Pictures Corp. 5451 Ma-
rathon Street, Hollywood 38 Calif. U. S. A. Ό ίδιος σκηνοθέτης
και «Τά καλύτερα χρόνια της ζωής μας». Τ α ε ι δ ι α ρ ι κ ο
πουλί. Θεονίκη: Από πάσης άπόψεως άτεχνα τά ποιήματά
σας. ΊΗ παρομοίωσις που κάνετε στό «Ταξιδιάρικα πουλιά» είνε
πάντως άρκετά καλή. Α ό λ α Π ε ι ρ α ι ω τ ι σ σ α: ΊΗ δι-
ευθυνσις της Simone Signoret είνε: Productions Sigma-Marceau, 14
bis avenue Rachel, Paris, France. Ε υ ά γ γ ε λ ο ν Κ ε σ α ν-
λ η ν: Οι στίχοι σας άτεχνοί. Σέ πολλά σημεία δέν θγαίνει κα-
νένα νόημα. Ίδου τó προτελευταίο τετράστιχο:
Μά ό «Έλληνας και πάλι έδειξε στούς Γερμανούς
πώς γι' αυτούς και άλλους δέκα δέν τους κάνουν ό νοός.
Τί κι άν στήν Ακρόπολι μάς στήθηκε ή Σθεστικά τους
τί κι άν άδικα σκοτώσαν τά άθώα θύματά τους,
Α λ έ ξ ι ο ν, Α θ α ν α σ i ο ν, Ίωάννινα: ΊΗ καλλιτέ-
χνης έρρισκεται τώρα στό έξωτερικό και δέν γνωρίζωμε τή διευ-
θυνσις της. Μπορείτε όμως να της γράψετε στην ακόλουθη διευθυ-
σις: Σμαρούλα Γιούλη, Φίνος-Φίλμ, Στουρνάρα 27, Αθήνα. Θα
πάρη τó γράμμα σας μόλις άναγυρίση στην πρωτεύουσα. Κ α-
ν έ ν α ν, Β α σ i λ i κ ή: Σας εύχαριστούμε για τó σκίτσο του Δόν
Ζουάν. Δέν μάς λέτε όμως και τί να τó κάνωμε. ΊΗ περιπέτεια
της κυρα-Ευτέρπης δέν μάς έκανε δυστυχώς να γελάσωμε. Όσο
για τήν διευθυνσις της Ζινέτ Λακάς δέν τήν γνωρίζωμε. Μετά
τó γύρισμα της ταινίας ή καλλιτέχνης παντρεύτηκε έναν έμπορο κα-
σημάτων και έγκάτασθήκε στην Έλβετία. Π α ν ο ν Κ ο-
λ ο γ ε ρ i κ ο ν. Ένταυθα: ΊΗ άγγελία που μάς στέλνετε για
δημοσίευση είνε καθαρή διαφήμις. Τό ζήτημα άφορά τó λογιστη-
ριο και όχι τήν σύνταξη του περιοδικού. Κ υ ρ i α ν Ε. Κ., Έν-
ταυθα: Τό ότι άναφέραμε ένα φάρμακο ή ένα όποιοδήποτε άλλο
πρόϊόν σ' ένα έγκυκλοπαιδικό ή ιατρικό άρθρο μας, δέν σημαίνει
πάντοτε πως μπορείτε να τó βρήτε άμέσως στην άγορά μας. Άλ-
λωστε, άν προσέχατε τις συνταγές που συνοδεύουν τά διάφορα φάρ-
μακα, θα διαβάζατε πάνω σ' αυτές τήν έξης στερεότυπη φράσι:
«ΊΗ ποσότης ή ή δόσις ρυθμίζεται από τó γιατρό». ΊΗ ιατρική
γνωμάτευσις είνε πάντοτε άπαραίτητη. Ε. Ψ., Ένταυθα: Καί τά
τρία σας ποιήματα άτεχνα. Πάντως δημοσιεύομε ένα τετράστιχο
από τó «Σάν έφτασε ή ώρα»:
Τό λυγρό σ' άνάστημα έβλεπα με σαγήνη
μά στη ψυχή δέ μπόρεσε να λάμψη ή γαλήνη.
Δυό δάκρυα έκυλίσανε, δυό δάκρυα καφετέρα
και μες τή νύχτα λάμπανε χρυσά φανταχτερά.
Κωνσταντίνον Σαλτογιάννην. Καβάλλαν: Τό καλύτερο περιοδικό τού είδους αυτού είνε τó «Αμερικανικό Re-
ader's Digest, Pleasant ville N.Y. U. S. A. N. K α σ τ ρ i ν α κ η ν: Παρ-
αλείψατε και στό γράμμα σας αυτό ν' άναφέρετε τó όνομά
σας. Εύτυχώς τó βρήκαμε πάνω στό φακέλλο. Δέν ήταν άνάγκη να
μάς παρακαλέσετε γονατιστός. Θεωρούμε ύποχρεωσί μας να έξυ-
πηρετούμε, έπ' όσον μπορούμε, τούς φίλους μας. ΊΗ διευθυνσις της
Amn Blyth είνε: Universal Pictures Co. Inc. Universal City California
U. S. A. Ν i κ ο λ α ο ν Τ σ α ν τ i λ η ν. Ένταυθα: Τό έρ-
γο «Ό πόλεμος τών δυο κόσμων» δέν έχει κυκλοφορήσει σέ διέλιθ.
Πρόκειται περί μελέτης ειδικού συνεργάτου μας. Οι συνεργάτες
μας σάς εύχαριστούν για τούς χαιρετισμούς σας και σάς τούς άν-
τιποδίδουν. Όσον άφορά τó ποιήμα σας «Κοιμήσου» αντί κριτι-
κής μεταφέρωμε εδώ τó τελευταίο του εδάστιχο:
Και όταν πάλι τήν αυγήν
τά μάτια σου άνοίγης
και με ούρανεια σιγή
μπροστά μου μειδιάς
Λέγω: χρυσέ μου Ήλιε
Ω! ούρανεια Μορφή!

Ο ληστής με τή μαύρη μάσκα

ΟΤΑΝ τελείωσε τó μάθημα, τó άπόγευμα εκείνο τού Μαρ-
τίου τού 1910, ή δασκάλα Χάρριετ Ντόου τού δημο-
τικού σχολείου της άμερικανικής πόλεως Σπρίνγκφιλντ
κάλεσε τή συνάδελφό της Μάρθα Μπλάκστον στό σπίτι
της, να πάρουν ένα τσάι.

— Θα εύχαριστηθούν πολύ ή
μητέρα μου κι ή αδελφή μου ή
Λούσυ... της είπε.

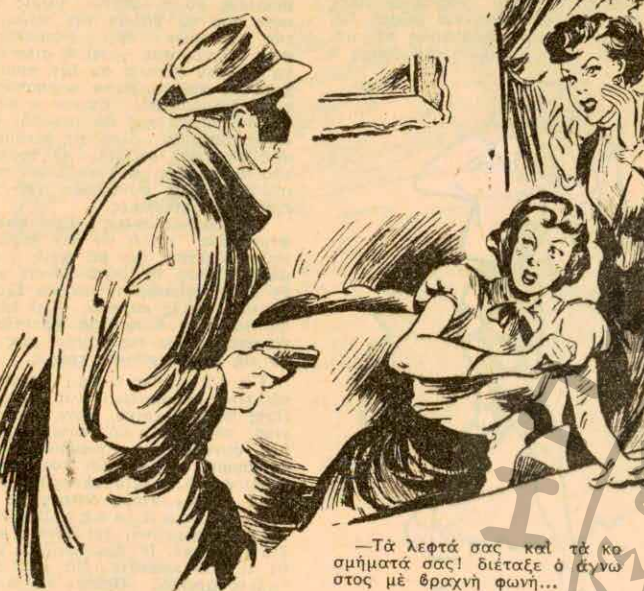
Έκείνη δέχθηκε με χαρά τήν
πρόσκλησι. Μετά τó τσάι, οι
τέσσερες γυναίκες κάθισαν να
παίξουν χαρτιά. Ξαφνικά, κατά
τις 8, ή Μάρθα έμπηξε μία φω-
νή τρώου: Είχε δει να εμφανί-
σεται στην πόρτα της κρεβατο-
κάμαρας ένας άντρας ψηλός μ'
ένα πιστόλι στό χέρι και με μά-
σκα στό πρόσωπο.

— Τά λεφτά σας και τά κοσμήματά σας! διέ-
ταξε ό άγνωστος με βραχνή φωνή.

Έτρελλωμένες άπ' τόν τρόπο τους, οι γυναίκες
έβαλαν τις φωνές κι' έτρεξαν να φύγουν. ΊΗ Χάρ-
ριετ σκόνταψε στό χαλί κι' έπεσε κάτω. Ό λη-
στής τήν πυροβόλησε. Τό ίδιο έκανε και για ή
Μάρθα, πού ζητούσε να κρυφτή πίσω άπό ένα ντι-
βάνι. Ύστερα χάθηκε, έφυγε άπ' τó παράθυρο της
κρεβατοκάμαρας, άπ' όπου είχε μπη στό σπίτι.

Ένα τέταρτο άργότερα, έφτασε ή άστυνομία.
Καί βρήκε τή Μάρθα Μπλάκστον νεκρή και τή Χάρ-
ριετ Ντόου πληγωμένη έλαφρά στό κεφάλι.

Ό κακούργος ήταν ό ίδιος μ' εκείνον που τρο-
μοκρατούσε άπό 2 χρόνια τά σπίτια τού Σπρίνγκ-
φιλντ κι' είχε κάμει ήδη 15 ληστείες — ποτέ ο-
μως ως τότε δέν είχε σκοτώσει. ΊΗ κοινή γνώμη
δέν συγχωρούσε τήν άστυνομία, πού δέν κατώ-
ρθανε να τόν άνακαλύψη. Τό τελευταίο και σοβα-
ρώτερο έγκλημά του μεγάλωσε τή γενική κατα-
κραυγή. Τά μόνα στοιχεία πού είχε συγκεντρώ-
σει ό διευθυντής της άστυνομίας Μπόουλ, ήταν τά
έξης: Ό ληστής δέν έμοιαζε με κανένα άπ' τούς

— Τά λεφτά σας και τά κο-
σμήματά σας! διέταξε ό άγνω-
στος με βραχνή φωνή...

γνωστους κακοποιούς. Διάλεγε για τούς άλλους τούς τις πρώ-
τες βραδυνές ώρες, και ποτέ τις νυκτερινές. Μολονότι δέ εί-
χε κλέψει ως τότε περί τά 100 κοσμήματα, δέν είχε επιχει-
ρήσει να πουλήσει κανένα άπ' αυτά. Άν ωστόσο ήξερε ή ά-
στυνομία έν άλλο στοιχείο, θα μπορούσε πιθανώτατα να δια-
φωτίση τó μυστήριο...

Έξη μήνες πρίν άπ' τó φόνο της Μάρθας Μπλάκστον, ό
γέρος Τσαρλ Σάϊμονς είχε αντίληφθ ή ένα βράδυ κάποιον
άγνωστο, πού έπιχειρούσε ν' αναρριχηθή στό πίσω μέρος τού
σπιτιού του. Ό άγνωστος έσπευσε να έξαφανισθ, όταν κα-
τάλαβε πως είχε ανακαλυφθ. Καθώς έσπευγε όμως, τούπεσε
ένα μικρό χρυσό μενταγιόν, άπ' αυτά πού κρεμάνε στις ά-
λυσίδες τών άνδρικών ρολογιών. Καί τó βρήκε ό Σάϊμονς.

Είχε στή μία όψη του διαμαντάκι και στην άλλη χαραγ-
μένα τρία άρχικά ψηφία: «Μ.Τ.Σ.». Στό έσωτερικό του ύ-
πάρχαν οι φωτογραφίες μιας ηλικιωμένης κυρίας και μιας νέ-
ας κι' άμορφης γυναίκας.

Ό Σάϊμονς δέν μίλησε στην άστυνομία για τó εύρημά
του, γιατί άμφέβαλε για τήν ικανότητά της. Προτίμησε να
κάμη μόνος του μία έρευνα. Έψαξε πρώτα στόν τηλεφωνικό

κατάλογο κι' ύστερα σ' ένα 'Οδηγό τού Σπρίνγκφιλντ. Καί
διαπίστωσε ότι σ' ένα μόνον άπ' τούς κατοίκους αυτής της
πόλεως ταίριαζαν τά άρχικά ψηφία τού μενταγιόν: στόν Μπέρ-
τραμ Τ. Σπένσερ.

Ναί, αλλά ό Σπένσερ ήταν ένας άνθρωπος 29 ετών, παν-
τρεμένος, καλός οικογενειάρχης, ήθικός. Δέν έπινε ούτε κά-
πνιξ. Οι γείτονές του κι' οι προϊστάμενοί του τόν υπερε-
κτιμούσαν. Πώς λοιπόν να τόν υποπτευθή για ληστή ή
Σάϊμονς; Όσο για τó μενταγιόν, μπορεί να τ'όχε χά-
σει, ή να τού τ'όχε κλέψει ό άγνωστος κακούργος... Ό
Σάϊμονς σκέφτηκε ότι δέν ύπήρχε λόγος να ένοχλήση
ή άστυνομία τόν καλό εκείνο κι'
έντιμο πολίτη. Δέν έμίλησε λοιπόν
σε κανένα για τó χρυσό μενταγιόν.

Έξη μήνες άργότερα, δολοφονή-
θηκε ή Μάρθα Μπλάκστον. Άησυ-
χώτας πιά σοβαρά για τή ζωή τους
και τήν παρουσία τους, οι κάικοι
τού Σπρίνγκφιλντ συγκέντρωσαν με
συνεισφορές ένα μεγάλο χρηματικό
ποσόν κι' άνέβησαν δύν υποθεσι στό
περίοριο ίδιωτικό άστυνομικό πρα-
κτορείο Πίνκερτον.

Άν ό Σάϊμονς δέν είχε μεγάλη
έμπιστοσύνη στην έπίσημη άστυνο-
μία, έκτιμούσε όμως πολύ αυτό τó
πρακτορείο. Μόλις έφτασε λοιπόν
στό Σπρίνγκφιλντ, ό ντέτεκτιβ
Τζωρτζ Λάιθ, ό γέρος τού διηγή-
θηκε όλη τήν ιστορία τού χρυσού
μενταγιόν. Έκείνος έβαλε άμέσως
σε κίνησι τούς άνθρώπους του. Οι
πρώτες πληροφορίες τού έπιβεβαί-
ωσαν τήν άρίστη φήμη τού Σπέν-
σερ. Πάντως, τó μενταγιόν ήταν ά-
σφαλώς δικό του. Οι δύο φωτογρα-
φίες ήταν της μητέρας του και της
αδελφής του, πού έμειναν σ' άλλη
πόλη και γι' αυτό δέν τις ήξεραν
στό Σπρίνγκφιλντ.

Όστόσο, ό Λάιθ, εξακολούθησε
διακριτικά τις έρευνές του πρós αυ-
τήν τήν κατευθυνσι κι' ανακάλυψε μία
άκόμα σοβαρή ένδειξι. Ό Σπέν-
σερ είχε έργασθ πρδ δύο ετών
ως τροχοπεδητής τών σιδηροδρόμων. Σέ τρεις
λοιπόν άπ' τις πόλεις άπ' όπου περνούσε ή σιδη-
ροδρομική εκείνη γραμμή, είχαν γίνει ληστείες
από ένα προσωποειδοφόρο, ακριβώς όπωσ
στό Σπρίνγκφιλντ. Όπως εξακριβώσε άκόμη ό Λά-
ιθ, και τις τρεις φορές είχε διανυκτερεύσει ό
Σπένσερ στην πόλη όπου έγινε ή κάθε ληστεία!

Ό ντέτεκτιβ άνακρίνωσε στό διευθυντή της
άστυνομίας τά στοιχεία πού είχε συγκεντρώσει,
και πήρε ένα ένταλμα συλλήψεως τού Σπένσερ
και έρευνες στό σπίτι του. Πραγματικά, τ' άλλο
πρωί, μόλις ό Σπένσερ έφτασε στη δουλειά του,
τόν συνέλαβαν δυο άστυνομικοί. Συγχρόνως, άλ-
λοι έψαχναν τó σπίτι του, άπ' τά ύπόγεια ως
τή σκεπή.

Στήν αρχή, ό Σπένσερ διαμαρτυρήθηκε ότι ή-
ταν άθώος. Άλλά ή κ. Ντόου κι' οι κόρες της,
όταν τόν είδαν, άναγνώρισαν τόν προσωποειδο-
φο ληστή.
— Αυτός είνε! φώναξαν. Είνε άδύνατον να κά-
νουμε λάθος.
Ό Σπένσερ τά έχασε για μία στιγμή, μά δέν
άργησε να έναναρή τήν ψυχραιμία του.

— Κάνετε λάθος! φώναξε. Είμαι ένας τίμιος διοπαλιστής.
Μά οι νέες έπέμειναν:
— Είνε ό κακούργος! τόνισαν έπίμονα.
Οι άστυνομικοί κατάλαβαν ότι ή κ. Ντόου κι' οι κόρες
της δέν έπερταν έξω.

Έξ άλλου, βρέθηκαν στό σπίτι τού Σπένσερ τó ρεδόλδερ
πού είχε μεταχειρισθ, μία μαύρη μάσκα κι' ένα μπαρού-
λεμά με τά κλεμμένα κοσμήματα. Μπροστά σ' αυτές τις
συμπιπτικές αποδείξεις ό Σπένσερ τά ώμολόγησε όλα: ΊΗ-
ταν κλεπτομανής από μικρά παιδι και δέν είχε μπόρεσει να
καταπνίξη αυτό τó πάθος του, ούτε κι' όταν μεγάλωσε κι'
απόχτησε μία καινουργή θέσι. Έκανε πάντα τις ληστείες του
έναντί τó βράδυ, για να μην τόν υποπτευθούν ή γυναίκα
του ή οι φίλοι του. Δέν σκόπευε να σκοτώσει ή Μάρθα Μπλά-
κστον. Όταν άρχισαν όμως να ξεφανίζουν οι τέσσερες γυναί-
κες, έχασε τήν ψυχραιμία του και πυροβόλησε...

— Τί κρίμα, πρόσθεσε, πού δέν είχε παραδώσει ό κ. Σάϊ-
μονς τó χρυσό μενταγιόν στην άστυνομία, μόλις τó βρήκε!
Θά με είχαν συλλάβει τότε, και θα γλύτωνε ή ζωή δυο άν-
θρώπων: της Μάρθας Μπλάκστον κι' ή δική μου. Τώρα χα-
θήκαμε κι' οι δυο!

Τό δικαστήριο τόν καταδίκασε σε θάνατο και στις 27 Σε-
πτεμβρίου 1912, κάθισε στην ηλεκτρική καρέκλα.
Πληρώσε τó έγκλημά του με τόν τρόπο πού άξιζε.

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Ελπίδα χαμένη: Το δράμα που πρόκειται ν' αντιμετωπίσετε, καλή μου φίλη, είναι δυστυχώς από τα συνθετικότερα της ζωής, χωρίς να παύω, ωστόσο γι' αυτό να είναι τρομερό. Ο άντρας σας σπατάλησε την προίκα σας και τώρα που πρόκειται να χωρίσετε θρηνάτε μπροστά σας το φάσμα της φτώχειας και της απελπισίας. Και θα το αντιμετωπίσετε μοναχή κι' απροστάτευτη γιατί όλοι οι δικόι σας θέλουν, καλὰ και σώνει, να συνεχίσετε μια ζωή μαρτυρική, κοντά στον άνθρωπο που γκρέμισε όλα σας τα ιδανικά. Δεν σας άδικώ, αγαπητή μου. Απ' όσα μου γράφετε καταλαβαίνω πόσο τυραννιθήκατε στα καλύτερα χρόνια της ζωής και πώς δεν άντεχετε πια. Ο χωρισμός είναι η μόνη λύση σε τέτοιες περιπτώσεις. Συμφωνώ όμως μαζί σας πως δεν πρέπει να γάσετε το βάρος σας. Ασφαλώς θα μπορούσατε να εργασθείτε και να κερδίσετε τη ζωή σας, όπου είσατε διατεθειμένη να δουλέψετε σκληρά. Λίγη προσοχή χρειάζεται για να μη πέσετε σε κακά χέρια, και όλα θα πάνε καλά.

Η άποκρηάτικη μόδα

Δεν γίνονται πια επίσημοι χοροί μεταμφιεσμένων, όπως τα παλιά προπολεμικά χρόνια. Οι χοροί εκείνης της εποχής γίνονταν και σε σπίτια και σε διάφορα κέντρα, αλλά και σε θέατρα καταλλήλως διασκευασμένα. Την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς το κλού ήτανε ο χορός των Συντακτών που δινονταν στα «Ολύμπια» και συγκέντρωνε τον καλύτερο κόσμο και τις ωραιότερες μεταμφιέσεις. Τώρα δλ' αυτά έχουν καταρ-

γήθη. Μά γίνονται ακόμα μερικοί χοροί στα σπίτια.

Μπορεί να μη γλυντήση λικάκι η νεολαία; Μπορούν οι μαμάδες ν' απαγορεύουν στα παιδιά τους να πάνε σε μερικά «πάρτυ»; Μπορούν να τους άρνηθούν μια άποκρηάτικη φορεσιά; Δεν θέλει και πολλά πράγματα άλλωστε για να γίνη. Μία Κολλομπίνα, ένας Πιερότος, ένας Αρλεκίνος γίνονται με το τίποτα.

Θα χρησιμοποιήσουμε ένα παλιό φόρεμα, μερικά μεταξωτά που θα έρθουν στο σπίτι και το κοστούμι γίνεται χωρίς πολλά έξοδα. Λίγη καλαισθησία μόνον χρειάζεται.

Τρία χαριτωμένα άποκρηάτικα κοστούμια.

Για να κάμετε μια καλή αγορά χρειάζεται σκέψις και υπολογισμός. Υπολογίστε πόσα ακριβώς χρήματα μπορείτε να διαθέσετε και έπειτα αρχίστε διάφορους συνδυασμούς για να βήτε τι ακριβώς μπορείτε ν' αγοράσετε. Προ πάντων μη λέτε ποτέ τη φράση: «Με τόσα που διαθέτω δεν θα μπορέσω ν' αγοράσω κάτι καλό» γιατί όταν ξεκινήσετε κι' αυτή την ιδέα, ασφαλώς θ' αποτύχετε στις αγορές σας.

Μια και σε λίγο θα έχουμε άνοιξη ας δούμε τι μας χρειάζεται: Ένα ελαφρό έπανωφόρακι, πρώτα - πρώτα, ένα φόρεμα, ένα ταγιεράκι. Ίσως να μάς χρειάζονται

δλα μαζί, αλλά, δυστυχώς, δεν μπορούμε να τα φτιάξουμε όλα και γι' αυτό θα διαλέξωμε εκείνο που είναι πιο έπείγον. Η έκλογή του οφθαλμοκίνητος: Μη διαλέξετε από τα φράσαμα που είναι πολύ φανταχτερὰ στην ύφανσή τους, γιατί αυτά «φωτίζουν» από μακριά και αν δεν έχετε πολλά φορέματα θα καταλαβαίνουν όλοι σας έλαπουν συχνά πώς φοράτε το ίδιο πάντοτε φόρεμα.

Η έκλογη του χρώματος: Και σ' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Αν είσατε κάπως εύσωμη, αν έχετε ένα ελάττωμα —χοντρή μέση, πολύ στήθος, κοντό ανάστημα— αποφύγετε τα χτυπητά χρώματα, τα μεγάλα κορρά, τις πλατιές ρίγες, τα μεγάλα σχέδια στα έμπριμε γιατί δλ' αυτά προσθέτουν πάχος.

Η έκλογη του σχεδίου: Φτάνομε στο σχέδιο και θα θέλαμε ίσως ν' ακολουθήσωμε πιστά τη μόδα, αλλά μερικά σχέδια έρχονται σε τόσο αντίθεση με το σώμα μας! Τα στενά φορέματα, οι εφορμιστοί μοδιστοί θέλουν σιλουέττα. Δεν μπορεί μια παχυνά να φορή στενές φοδστες, αλλά πλατιές που κρύβουν λίγο το πάχος.

Η έκλογη των όπιδίων: Συνήθιζοντα καθώς έξερομε τα σάνδαλα για τα έρδουα, αλλά το είδος αυτό των υποδημάτων δεν θα το διαλέξετε ποτέ αν δεν έχετε πόδι χωρίς ελαττώματα. Γιατί αν έχετε κότσι π.χ. θα θγαίνη έξω από τα τρυπητά μέρη και θα είναι κάτι το ακαλαίσθητο.

Ο κορτός

Οι ρυθμίσεις της μόδας έπιδιώκουν την κατάρνηση του κορτός. Άρρισαν μάλιστα μια μεγάλη έκστρεση εναντίον του για να αποδείξουν πόσο καταστρεπτικός είναι για το γυναικείο σώμα. Πέτυχαν δλ' την κατάλληλη στιγμή, γιατί αυτή ακριβώς την εποχή η

μόδα προσπαθεί να δώσει έλευθερία στο γυναικείο σώμα και να το βοηθήση να δείξη όλα τα χαρακτηρισματά με τα όποια το έχει προικίσει η φύσις.

Και άλλοτε όμως έγιναν παρόμοιες απόπειρες, μά χωρίς αποτέλεσμα, γιατί προσέκρουσαν πάντοτε σ' ένα μεγάλο έμπόδιο: Ο κορτός βοηθάει να δίνωμε κάθε φορά στο σώμα μας τη φόρμα που απαιτεί η μόδα: Μια θέλει το στήθος ψηλά, μια το κατεβαίνει, άλλοτε μαζεύει τους γοφούς, άλλοτε κρύβει την κοιλιά, κ.ο.κ.

Για όλους αυτούς τους λόγους τίποτε ίσως δεν θα μπορέση να έπιτύχη την απόλυτη κατάρνηση του κορτός που για μερικά μάλλιστα σάματα θεωρείται απαραίτητος. Με τις τροποποιήσεις που έχει ύποτη εξ άλλου δεν είναι πω

το τυραννικό έξόρτημα των παλιών χρόνων. Σεχόν δεν έχει πια μπάλνες, έχει πολύ λάστιχο και λίγο ύφανμα κι' έτσι φοριέται πολύ άνετα. Η σιλουέττα του 1951 θυμίζει πολύ την «Αφροδίτη της Μήλου»: Στρογγυλό στήθος, λεπτή λήγη ή μέση, γοφοί έλευθεροι. Βεβαίως δεν θέλουμε να πούμε μ' αυτό ότι δεν χρειάζεται περιορισμός των γοφών όταν είναι υπερβολικοί στις διαστάσεις τους.

Για να άρεσετε

«Είμαι μια γυναίκα που μπορεί ν' αγαπηθή;» Νά μια έρώτησι που κάνουν πολλές γυναίκες στον έαυτό τους.

Βάλετε, λοιπόν, καλά στο μυαλό σας πως δεν υπάρχουν άσχημες γυναίκες, υπάρχουν μόνον γυναικες χωρίς γοητεία, αλλά αν θέλουν μπορούν να γίνουν κι' αυτές γοητευτικές. Γιατί, ναι, είναι χάρισμα φυσικό αυτό, αλλά είναι και έπικτητο.

Τρία άπ' τα κυριότερα πράγματα που γοητεύουν όλους τους άντρες είναι το στόμα σας, η σιλουέττα σας, τα πόδια σας. Δύο πράγματα που τους συγκινούν είναι το έλέμμα σας και το άρωμά σας.

Ένα πράγμα που τους κάνει να σας θαυμάζουν είναι ο θαυμασμός των άλλων για σας. Δύο πράγματα που ικανοποιούν τον έγωισμό τους είναι να σας έλέπουν πάντα περιποιημένη και κομψή.

Το στόμα σας: Δεν άρκει να είναι καλοσηματοσημένο με τα χείλη καλοθεμένα και με τα δόντια μαρμαριζομένα. Πρέπει να έχετε ωραίο χαμόγελο, να μιλάτε ώμορφα, να δίνετε ωραία έκφρασι στο πρόσωπό σας, να μεταχειρίζεστε ωραία λόγια, να έχετε πνοή δρασερή και άρωματισμένη.

Η σιλουέττα σας: Έχετε κανονικό σώμα, χωρίς έξωφρενικές καμπυλότητες, χωρίς τίποτε που να χαλάη την αρμονία των γραμμών; Μη ν' αναπαυθήτε στις άβυσσες σας γιατί η σιλουέττα χαλάει εύκολα αν δεν προσέχετε τι τρώτε, πόσο περπατάτε, πόσο κοιμόσαστε. Έπειτα η κομψή σιλουέττα σας θα μειωθή, αν δεν προσέχετε όλες τις κινήσεις σας σε κάθε στιγμή: Ο τρόπος που περπατάτε, που κάθεστε, που σκύβετε, όλα συντελούν για να είσατε γοητευτικές.

Τα πόδια σας: Είναι καλοφτιαγμένα αλλά αν δεν φοράτε καλές κάλτσες δεν θα φανή η ώμορφιά τους. Γι' αυτό κάνετε καλά έ άλλη οικονομία για να έχετε πάντοτε καλές κάλτσες. Και έπειτα θα εινε διαφανείς φροντίστε να απαλλάξετε τις γάμπες σας από τις ακαλαίσθητες τρίχες.

Το έλέμμα σας: Πρέπει να εινε εκφραστικό και ζωηρό: Πότε παινιδοειρικό, πότε τσαμπίνικο, πότε ειρωνικό, πότε φυγαλέο, συνθεσάτα τρυφερό. Κάποτε μπορεί να λήη και κάτι πάρα πάνω άπ' ό τι λένε τα χείλη σας. Αυτό άρέσει στους άντρες.

Το άρωμά σας: Μά εινε λεπτό, διακριτικό, όχι δυνατό και διαπεραστικό. Ν' άρωματίζετε κάθε τι που κρατάτε. Νά μην αλλάξετε άρωμα. Πρέπει να συνήθιση ένας άντρας το άρωμά σας και να το ξεχωρίση μέσα σ' άλλα άρώματα. Μη ξεχνάτε πως το άρωμα εινε κάτι που θυμίζει έναν άνθρωπο πιο πολύ από κάθε τι άλλο και φέρνει γλυκεία νοσταλγία στον άντρα.

Η άμφιβολία: Κάνετε τον άντρα που θέλετε να σας μείνει πιστός ν' άμφιβάλλη λίγο για την άποψη σας —όχι όμως και πολύ— να φοβάται δηλαδή, λιγάκι μη την χάση.

Ο θαυμασμός των άλλων: Τον εύχρηστο τον άντρα να έλέπη πως θαυμάζουν τη γυναίκα που αγαπά, αλλά ας μη παρατενώνωμε το σχοινί.

Τέλος ας του δίνωμε πάντα την εύχρηστικότητα να μάς έλεπη λαοθαλμένη. Αυτό ικανοποιεί τον έγωισμό του και τον κάνει να ύπερηφανεύεται για τη γυναίκα που αγαπά.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Συγκινητικό διήγημα

Η Τζεραλτίνα, έτρωγε μόνη στην άθουσα κάποιου σατατορίου της Έλβετίας. Ένοιωθε άπελπισία κι' ήταν λουρασμένη άπ' όλα, ακόμα κι' άπ' την άναμνη του άνανου ή μιας άπίθανης γιαιτρείας. Της είχαν πη πως

θα γινόταν καλά, γιατί μόνο ο ένας πνεύμονας είχε προσβλήθη. Ναι, έπρεπε να γίνη καλά για να χαρή τα νιάτα της και την όμορφιά της πλούσια και μοναχοκόρη όπως ήταν.

Τις θλιβερές σκέψεις της, τις διέκοψε η είσοδος ενός νέου. «Ένας καινούργιος δυστυχισμένος» σκέπτηκε, κυττάζοντας τον.

Ήταν κάπου τριάντα χρόνων, με ωραία καστανά μαλλιά, εξαιρετικά συμπαθητικός.

Η Τζεραλτίνα όταν τελείωσε το φαγητό της, πέρασε στο διπλανό σαλόνι. Σε λίγο μπήκε μέσα κι' ο νέος, ύποκλιθηκε και της είπε:

—Επιτρέπετε; Δικηγόρος Μάριο Βιτταντινί.
—Τζεραλτίνα Ματτέι, άπάντησε εκείνη.
Κι' όταν ο Μάριο κάθισε τον ρώτησε:
—Η κατάσταση σας εινε σοβαρή;
—Όχι και τόσο. Ένα μικρό σπλήαιο στον άριστερό πνεύμονα.

—Θα γίνετε γρήγορα καλά, είπε η νέα.
—Ας το έλπιώμε, της άπάντησε.
—Είσατε μόνος;

—Ναι. Οι γονείς μου πέθαναν. Έχω ένα δικηγορικό γραφείο, με αρκετή πελατεία. Μά να έσφινκα, η φυματίωσι! Α! η ζωή δεν μου χαμογέλασε!...

—Έλάτε, μην άπελπιζέστε, είπε η Τζεραλτίνα με τρυφερότητα, θα γίνετε καλά.

Πέρασαν τη βραδυά εύχάριστα κι' όταν χώρισαν έσφισαν ο ένας το χέρι του άλλου με άπειρη συμπάθεια.

Η Τζεραλτίνα ριχτηκε στην άγκαλιά του, μά ένοιωσε πως τα μπράτσα του δεν την έσφιγγαν..

Πέρασε καιρός άπ' την πρώτη τους γνωριμία. Ένα δειλινό, στο πάρκο του σανατορίου, ο Μάριο είπε στη Τζεραλτίνα με τρυμολιστή φωνή:

—Σ' αγαπώ!... Γίνε γρήγορα καλά για να ζήσωμε εύτυχισμένοι.

Είχε άνθισι σιγά-σιγά ο έρωτάς τους. Ο Μάριο είχε γίνει πια καλά. Και η Τζεραλτίνα όμως ένοιωθε τον έαυτό της πολύ καλύτερα. Λίγη κούρα ακόμα και θα έφυγε κι' αυτή άπ' το σανατόριο.

—Θα πάω στους γονείς σου, άγάπη μου, της είπε ο Μάριο, να ζητήσω το χέρι σου και θα σε περιμένω με άγωνία.

Ο Μάριο έφυγε. Έκείνη, εύτυχισμένη, γαλήνια, περίμενε ειδήσεις του. Και ήρθαν κι' άπ' αυτόν κι' άπ' τους γονείς της. Από το Μάριο που ήταν όλος χαρά γιατί οι γονείς της τον είχαν δεχτή για γαμπρό τους. Άπ' τους γονείς της που ήταν εύτυχισμένοι γιατί ήξεραν πως η μοναχοκόρη τους θα γινόταν σε λίγο καλά και θ' άσχιζε μια καινούργια ζωή. Μά, να, που οι γιαιτροί δεν την άφιναν να φύγη άπ' το σανατόριο. Έπρεπε να μείνη μερικούς μήνες ακόμα για να εινε άπολύτα σίγουρη για την ύγεια της.

Πέρασε το καλοκαίρι. Οι γονείς της κι' ο Μάριο πήγαιναν κι' έβλεπαν συχνά την Τζεραλτίνα. Μά κάθε φορά που ο Μάριο βρισκόταν έμπροσθ στην άραδωνιστικά του φαίνονταν λυπημένος, μελαγχολικός...

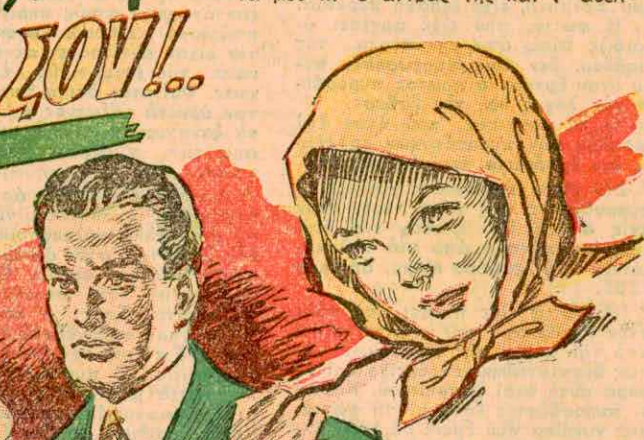
Μια μέρα, η Τζεραλτίνα άγγειλε χαρούμενη στο Μάριο πως έπι τέλους θα έφυγε άπ' το σανατόριο. Ο Μάριο χλώμιασε. Ώστόσο της χαμογέλασε και της είπε:

—Άδριο θάρω σπτί σου.

Την άλλη μέρα η Τζεραλτίνα τον περίμενε. Το μέγαρο των Ματτέι ήταν κατάφοτο. Έπι τέλους η νέα τον είδε να κατεβαίνει άπ' το αυτοκίνητο κομψός, γελαστός.

Ήταν τώρα μπροστά της. Έξαλλη από έρωτα σίχτηκε στην άγκαλιά του, μά ένοιωσε πως τα μπράτσα του δεν

την έσφιγγαν, όπως συνέβαινε άλλοτε, στο σανατόριο. —Είμαι πολύ χυδαίος, πολύ παληάνθρωπος, Τζεραλτίνα! της είπε άξαφνα. Δεν μπορώ να σε παντρευτώ. Όταν έφυγα άπ' το σανατόριο, πήγα για λίγο να ξεκουραστώ στο σπιτάκι της νουνάς μου, κοντά σε μια λίμνη. Έσένα σκεφτόμουνα κάθε ώρα, μονάχα έσένα. Κι' όμως δεν ξέρα πώς βρήκε στην άγκαλιά μου η άνεμιά της νουνάς μου, μια κοπέλλα δεκάδες χρόνων, δειλή κι' όμορφη. Κι' αυτή η κοπέλλα περιμένει τώρα ένα παιδί, το παιδί μου! Και η νουνά μου κι' ο άντρας της και τ' άδελ-

φια της κοπέλλας, που εινε όρφανη, ζητούν να την παντρευτώ. Ή την παντρεύομαι ή θα με σκοτώσουν τ' άδελφια της! Κι' εγώ δεν θέλω να πεθάνω, Τζεραλτίνα. Το ξέρω, είμαι ένας άγιμος! Μά θέλω να ζήσω. Δεν την αγαπά αυτή την κοπέλλα. Μά πρέπει να γίνη γυναίκα μου για να έπανορθώσω το σφάλμα μου. Καταλαβαίνεις; Γυναίκα μου αυτή κι' όχι έσύ, Τζεραλτίνα, άγάπη μου!...

Έκείνη, δίχως να τον κυττάξη, που είπε άργά, σιγά:

—Πήγαίνε κοντά της, Μάριο... Ίσως να μη με σκοτώση ή λύπη μου. Μά η ύγεια της Τζεραλτίνας άρρισε και πάλι να κλονίζεται. Όταν κάλεσαν οι γονείς της το γιαιτρό και την εξέτασε τους

είπε:

—Δεν ύπάρχει πια έλπίδα!...

Η Τζεραλτίνα το κατάλαβε. Κι' άμέσως έγραψε στο Μάριο:

«Μάριο, νομίζω πως έφτασε η ώρα μου. Μά δεν θέλω να πεθάνω δίχως να γνωρίσω τον έρωτα. Πριν να γυρίσω στο σανατόριο για να γίνω, όπως λένε, καλά, πράγματι άνώφελο για μένα τώρα, θέλω να περάσω μια νύχτα μαζί σου. Δός μου μια έρωτική νύχτα, έσύ, που μου είχες ύποσχεθή μιάν ολοκληρω έρωτική ζωή».

Κι' ο Μάριο έφτασε άμέσως. Ο γιαιτρός δήλωσε πως η χαρά της άρρώστης να ζήση μια νύχτα με τον αγαπημένο της ίσως να την θεράπεια, να την έσωζε.

Γίνονται κάποτε τέτοια θαύματα. Οι γονείς της Τζεραλτίνας, έτσι κι' άλλοιως άπελπισμένοι, ύπόκυψαν στην παραξενή έπιθυμία της μοναχοκόρης τους.

Η έρωτική νύχτα, η μοναδική αυτή νύχτα της Τζεραλτίνας, που της πλημύρισε την ψυχή με τόση εύτυχία, δεν έκανε το θαύμα της! Η μοναδική έρωτική νύχτα της άτυχής κόρης ήταν η τελευταία χαρά που της προσέφερε η μαρτυρική ζωή της.

Η άμοιση νέα πέθανε λίγες μέρες άργότερα, ψιθυρίζοντας στις τελευταίες στιγμές της τ' όνομα του άπιστου αγαπημένου της.

Και τώρα μια μαρμαρίνη πλάκα σκεπάζει τον τάφο της, μ' αυτή την έπιγραφή:

ΤΖΕΡΑΛΤΙΝΑ ΜΑΤΤΕΙ-Έταν 23

Πέθανε από έρωτα

Κι' ο τάφος εινε πάντα στολισμένος με δροσερά λουλούδια, που τα αποθέτουν εκεί οι δυστυχισμένοι γονείς της κι' οι πιο δυστυχισμένοι Μάριο...

ΛΙΑΛΑ

Ο έμπρηστής ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Ένας επικίνδυνος πυρομανής

Ήταν 3 και 47' το πρωί, στις 23 'Απριλίου του 1935, όταν πέντε πυροσβεστικοί λόχοι του Σικάγου κινητοποιήθηκαν έπειτα από ένα τηλεφώνημα ότι στον προθάλαμο της εισόδου μιας πολυκατοικίας, στον αριθμό 1541 της λεωφόρου Σρίμπερ, είχε εκραγή πυρκαγιά.

Η φωτιά, που είχε αρχίσει ακριβώς πίσω από την πόρτα της εισόδου, δεν είχε προχωρήσει πολύ όταν έφτασε ο πρώτος πυροσβεστικός λόχος και την έσβυσε.

Ο αξιωματικός, που ήταν επί κεφαλής των πυροσβεστών κατάλαβε ότι επρόκειτο περί έμπρησμού.

Δεν είχαν καλά-καλά γυρίσει οι πυροσβεστές στη βάση τους, όταν στις 4 και 16' έλαβαν ένα δεύτερο τηλεφώνημα από μια πολυκατοικία στη λεωφόρο Μόρς, αριθμός 1307.

Η φωτιά είχε πιάσει και πάλι στον προθάλαμο του κτιρίου, πίσω από την πόρτα της εισόδου, κι όπως διαπιστώθηκε επρόκειτο και τη φορά αυτή περί έμπρησμού. Καθώς οι πυροσβεστές έσβυναν τη φωτιά, μια γυναίκα που έμενε σε μιά άλλη πολυκατοικία, λίγα νοήματα πιο πέρα, ξύπνησε από τις σειρήνες των πυροσβεστικών αντλίων. Έρριξε άμέσως ένα παλτό στις πλάτες της κι άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματός της για να πάει να παρακολουθήσει την πυρκαγιά. Φαντάζεστε όμως την έκπληξή της και τον τρόμο της όταν είδε φλόγες ν' ανεβαίνουν από τη σκάλα του κτιρίου. Γύρισε πίσω στο διαμέρισμά της και φώναξε από ένα παράθυρο τους πυροσβεστές, που δούλευαν στον αριθμό 1307, λίγα μέτρα πιο πέρα.

Όταν οι πυροσβεστές έσβυσαν και την τρίτη αυτή πυρκαγιά, διαπίστωσαν ότι όχι μόνον επρόκειτο περί έμπρησμού, αλλά και ότι είχε προκληθεί με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, όπως και οι προηγούμενες.

Το συμπέρασμα ήταν τρομερό: κάποιος πυρομανής περιφερόταν τη νύχτα εκείνη στους δρόμους του Σικάγου προσπαθώντας να πυρπολήσει διάφορα κτίρια.

Πραγματικά, αυτό που έπαυε να είναι ήταν κάτι που ποτέ άλλοτε δεν είχε αντιμετώπισει η πυροσβεστική υπηρεσία του Σικάγου. Κι οι λίγες νυκτερινές ώρες ανάμεσα στις 3 και 47' και στα ζημειώματα έχουν μείνει στα πυροσβεστικά χρονικά με το όνομα: «Νύχτα της φρίκης».

Λίγα λεπτά μετά την τρίτη πυρκαγιά, οι πυροσβεστικές αντλίες έτρεχαν ολόταχες προς τον αριθμό 7030 της οδού Σέρινταν. Ήταν ένα τριόροφο κτίριο με 39 διαμερίσματα. Ο πυρομανής είχε τρυπώσει και ανάψει φωτιά στον προθάλαμο της εισόδου. Δυστυχώς αυτή τη φορά οι αντλίες έφτασαν κάπως αργά. Έπειτα από απεγνωσμένες προσπάθειες έσβυσαν τη φωτιά, δυο όμως από τους ενοίκους, μια γρήγα κι ένας νέος, πέθαναν από τα εγκαύματα.

Μα οι πυροσβεστές δεν είχαν μόνο αυτή την πυρκαγιά να αντιμετωπίσουν, γιατί ο πυρομανής—ακούραστος κι επίμονος—είχε βάλει φωτιά και στη διπλανή πολυκατοικία, στον αριθμό 7032, όπου διαδραματίσθηκαν σκληρές τρώμους. Μια ηλικιωμένη κυρία με τη μικρή έγχο της ησαν τα θύματα.

Στην ψυχολογία και τη δόξα των πυρομανών υπάρχει ένα άσβεστο σημείο: συνηθίζουν να ξαναγυρίζουν στον τόπο του έμπρησμού,

να αναμειγνύονται με το πλήθος των περιέργων και να απολαμβάνουν το θέαμα της καταστροφής που προκαλούν. Έτσι σε περιπτώσεις αλληλεπαλλήλων έμπρησμών από τον ίδιο πυρομανή, μπορεί κανείς ν' ανακαλύψει το δράστη ψάχνοντας να βρει το ίδιο πρόσωπο μέσα στο πλήθος των περιέργων δυο ή περισσότερων πυρκαγιών.

Έτσι, από την τρίτη πυρκαγιά κι έπειτα, μια ομάδα από ειδικευμένους ντετέκτιβ συνόδευε τους πυροσβεστές. Όσο όμως κι αν έψαξαν ανάμεσα στους περιέργους δεν μπόρεσαν να δρουν κανένα που να τον είχαν αντικρύσει σε άλλη πυρκαγιά της εφιαλτικής εκείνης νύχτας. Φαίνεται ότι ο πυρομανής ήταν αρκετά έξυπνος κι απόφευγε να ξαναγυρίσει και να χαρή το θέαμα των πυρκαγιών που σκηνοθετούσε.

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα, ο πυρομανής σκορπούσε τον πανικό σε μιά άλλη πολυκατοικία της οδού Σέρινταν, στον αριθμό 6928 όπου είχε βάλει φωτιά. Ετυχώς, η καινούργια αυτή πυρκαγιά δεν είχε θύματα. Στις 4 και 58' νέο τηλεφώνημα συναγερμού έλήφθη στο κεντρικό κτίριο της πυροσβεστικής υπηρεσίας. Ο πυρομανής είχε βάλει φωτιά με το ίδιο σύστημα σε μια πολυκατοικία της λεωφόρου Λογιόλα, αριθμός 1119. Σχεδόν την ίδια στιγμή άλλη πυρκαγιά είχε εκραγή στην είσοδο μιάς άλλης πολυκατοικίας στη λεωφόρο Λέικγουντ, αριθμός 6.320, όπου ένα καινούργιο θύμα προστέθηκε στους νεκρούς της «Νύχτας της φρίκης», ένας νέος 19 ετών!

Πυρκαγιά στην πυρκαγιά, η «επίθεση» του τρομερού έμπρηστου εναντίον της πόλεως του Σικάγου συνεχίστηκε, ώσπου πια ξημέρωσε.

Τότε, η αστυνομία και η αστυνομική πυροσβεστική υπηρεσία άρχισαν να ενεργούν συνδυασμένα για την ανακάλυψη του ενόχου. Οι ύποπτοι ήταν έξη: όλοι τους είχαν καταδικασθεί άλλοτε, για απόπειρες έμπρησμών.

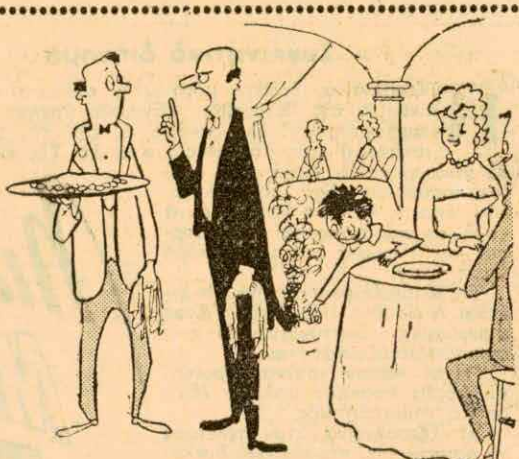
Κανένα όμως στοιχείο δεν δρέθηκε εναντίον τους και οι αστυνομικοί αναγκάστηκαν να τους απελευθερώσουν. Η επόμενη νύχτα πέρασε ήρεμα, μολοντί ολοκληρή η πυροσβεστική υπηρεσία και η αστυνομία του Σικάγου ήταν σε επιφυλακή. Με την ίδια ήρεμη πέρασαν κι οι ακόλουθες νύχτες, ώσπου, το πρωί της 30ης 'Απριλίου, στις 3 ακριβώς, ο πυρομανής άρχισε πάλι το καταστρεπτικό έργο του.

Οι ντετέκτιβ κινητοποιήθηκαν άμέσως και πήγαν στα σπίτια των έξι υπόπτων, ελπίζοντας ότι θα έλειπε από το σπίτι του ο πυρομανής, μα απογοητεύθηκαν. Και οι έξι ύποπτοι βρίσκονταν στα σπίτια τους!

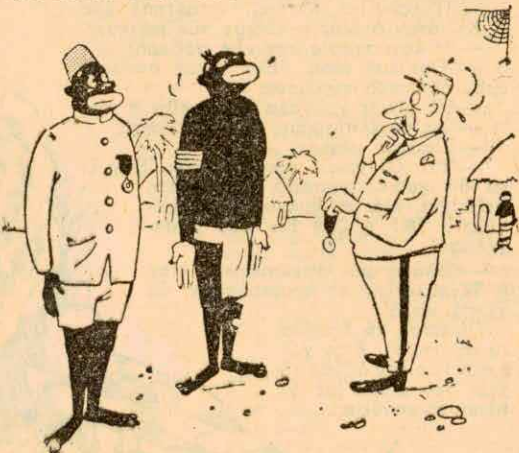
Τότε, ένας αστυνομικός είχε την έμπνευση να κάνει μιά αυστηρή έρευνα στα σπίτια των υπόπτων. Στο σπίτι, λοιπόν ενός απ' αυτούς, του Κάρλ Πήτερσον, ενός θρησκόληπτου νέου 32 ετών, οι ντετέκτιβ βρήκαν ένα ημερολόγιο γραμμένο από τον ίδιο. Το ημερολόγιο αυτό δεν ήταν παρά μιά περιγραφή του πώς ο Πήτερσον είχε προετοιμάσει και εκτελέσει τους έμπρησμούς της «Νύχτας της φρίκης»!

«Είμαι μιά παραγκωνισμένη μεγαλοφυΐα!», έγραφε. «Ίσως όμως να είμαι απλώς κι ένας διάβολος! Θέλω να εξοντώσω το διάβολο που έχω μέσα μου. Κι αυτό θα το κατορθώσω μόνο με τη φωτιά!...»

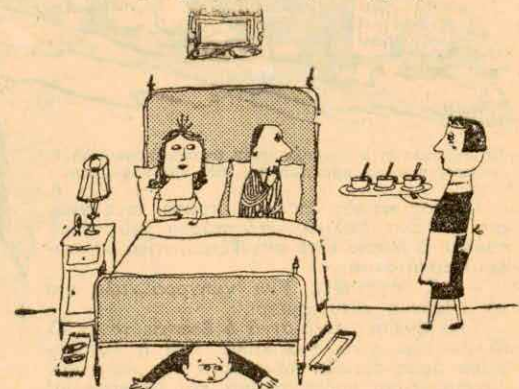
Όταν αργότερα ο Πήτερσον δικάστηκε, το δικαστήριο τον έκρινε παράφρονα και τον έκλεισε για όλη του τη ζωή στο ειδικό άσυλο εγκληματιών παραφρόνων της πολιτείας 'Ιλλινόις.

— Σου είπα χίλιες φορές πως ο πελάτης έχει πάντα δίκιο!...

Παρασημοφορία στην 'Αφρική.

Πρόγευμα για... τρεις!

— Καλά, έρε γυναίκα!... 'Αφού επιμένεις, θα το κλείσω εγώ το παράθυρο!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΛΟΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

Ο Ουίλλιαμ φεύγει ξαφνικά από το σπίτι των Φαραντά κι εγκαθίσταται σε κάποιον φίλου του, για ν' αποφυγή τον κίνδυνο. Ο Κάμπιον πείθει τον Τζόους να του διηγηθεί διάφορα οικογενειακά μυστικά και κυρίως καθετί σχετικό με τον 'Αντριου Σήλντ και την αποκλήρωσή του απ' τη θεία της, πράγμα που ανάγκασε τον 'Αντριου να ζή σάν παρσίτος στο σπίτι των Φαραντά. Κατόπιν ο ντετέκτιβ ζητάει απ' το συμβολαιογράφο Φήρστον να τον βοηθήσει να πείσουν την κ. Καρολίνα και τις άλλες γυναίκες να εγκαταλείψουν για λίγο καιρό το σπίτι τους, όπου πλανάται ο κίνδυνος του θανάτου.

— Σας ευχαριστώ. Θα σας ζητήσω κάτι άλλο ακόμη, κύριε Φήρστον. Θα σας είναι δυνατόν να της προτείνετε να την φιλοξενησετε στο σπίτι σας;...

Ο συμβολαιογράφος δέχτηκε πρόθυμα. Άμέσως κατόπιν επισκεφθηκαν την κ. Καρολίνα και της πρότειναν να δεχτεί να μείνει λίγο στο σπίτι του Φήρστον. Θα πήγαιναν μαζί της η Κίττυ, η Τζόους κι η 'Αλίσ.

Η κ. Καρολίνα δεν έφερε αντίρρηση αυτή τη φορά. Ζήτησε μόνον να γίνουν προηγουμένως η ταφή των θυμάτων του μυστηριώδους δολοφονίου που μείναν άταφα κατόπιν διαταγής του 'Ωτς.

Δεν της έφεραν αντίρρηση. Ο Κάμπιον, φεύγοντας, παρακάλεσε τη Τζόους να του στείλη την 'Αλίσ στην είσοδο. — Θα πάρετε μόνον τα απαραίτητα πράγματα, είπε στην υπηρέτρια. Και, προ πάντος, θ' αποφύγετε να εγγίσετε αντικείμενα, που δεν έχετε να πάρετε με τα χέρια σας κατά το διάστημα των τελευταίων ημερών... Θα περιορισθώ μόνο στα πράγματα, που σας είνε... πώς να σας πω;... γνώριμα...

Κατάλαβα, κύριε, απάντησε η υπηρέτρια, που δεν ήταν μόνο θαρραλέα, αλλά και πολύ έξυπνη επίσης.

Την άλλη μέρα έγινε ο ενταφιασμός της 'Ιουλίας, του 'Αντριου Σήλντ και του Τζωρτζ Φαραντά.

Μετά τον ενταφιασμό, το αυτοκίνητο των Φαραντά μετέφερε τις τρεις γυναίκες και τον πατέρα Φήρστον στο σπίτι του τελευταίου.

Ο Κάμπιον, ο Μάρκ, ο 'Ωτς κι ο Ουίλλιαμ προχώρησαν με τα πόδια.

θώς ανέβαιναν τις σκάλες. Και μόνο που αντικρύζω αυτούς τους διαδρόμους κι αυτές τις αίθουσες με κυριεύει φρίκη... 'Αλλά που πρόκειται να μ' οδηγήσετε;

— Στο δωμάτιο του 'Αντριου, απάντησε ο ντετέκτιβ. 'Ο 'Ωτς μας περιμένει εκεί και νομίζω πως έχει κάτι το σημαντικό να σας ζητήσει...

Ο 'Ωτς κι ο Μάρκ βρίσκονταν από μερικά λεπτά εκεί.

— Όλα μέσα σ' αυτό το δωμάτιο ήταν τώρα ήρεμα και σιωπηλά. Θα ήταν αδύνατο να μαντέψει κανείς πώς ο θάνατος είχε πλήξει πριν από λίγο καιρό δυο από τους ενοίκους του. 'Ο Ουίλλιαμ ένοιασε, ωστόσο, ένα ρίγος σ' όλο του το σώμα καθώς προχωρούσε στο εσωτερικό.

— Κύριε Φαραντά, του είπε, ο 'Ωτς, βρίσκόμαστε στο τελευταίο στάδιο της εξιχνίασεως του μυστηρίου που μας βασανίζει όλους τόσον καιρό και, για να τελειώσουμε η συνεργασία σας μας είναι απαραίτητη και σας παρακαλώ να μη μας την αρνηθήτε...

— Φίλε μου, απάντησε εκείνος με αυταρσεία, βασισθήτε σε μένα!

Ήταν η πρώτη φορά που του μιλούσαν μ' ευγένεια και του ζητούσαν τη συνεργασία του αντί να τον υποπτεύουνται. Τα λόγια του 'Ωτς τον είχαν κολακέψει κι ήταν ειλικρινής λέγοντας ότι μπορούσαν να βασίζονται σ' αυτόν.

— Αν δεν κατέβει το κλειδί του μυστηρίου, ήξερε, όμως, μερικά πράγματα, που θα μπορούσαν να βοηθήσουν στη διαλεύκανσή του.

Ο Κάμπιον διάσπασε να επαφελή απ' αυτή την ψυχική του κατάσταση και, πηγαίνοντας κοντά του, του είπε:

— Είστε ευγύν... πώς δεν είχατε και σεις την τύχη της 'Ιουλίας και του Τζωρτζ. 'Αλλά, πείτε μου, αυτός ο... γάτος, σας γρατούνισε εδώ μέσα;

— Ναί, απάντησε άδιστακτα ο Ουίλλιαμ.

— Μπορώ να σας ρωτήσω πώς μπήκατε εδώ μέσα;

— Σ' ένα μαγαζί της οδού 'Αθηνών μπαίνουν τρεις 'Αμερικανοί ναύτες.

Ο καταστηματάρχης τρέχει πρόθυμος να τους περιποιηθεί, χαμογελαστός, όλο ευγένεια και υποκλίσεις.

Οι 'Αμερικανοί ναύτες δεν ξέρουν ούτε μισή λέξη ελληνική. Ο καταστηματάρχης δεν σκαμπάζει γυρ' ελληνικά.

Μάταια προσπαθούν οι ναύτες να του δώσουν να καταλάβει με λόγια και νοήματα.

Μάταια προσπαθεί εκείνος να μαντέψει τι ζητάνε. Είπε βέβαιος, ωστόσο, ότι θα πουρίσουν διάφορα πράγματα κι ότι θα εισπράξουν αρκετά δολάρια.

Για να μη χάσει την ευκαιρία γυρίζει γρήγορα - γρήγορα σ' έναν υπάλληλο, του δίνει 3-4 δεκαχίλιαρα και του λέει:

— Καβάλλα γρήγορα σ' ένα ταξί, πετάξου στο Σύνταγμα και φέρε έναν διερμηνέα.

Ο υπάλληλος φεύγει και σε λίγο γυρίζει με τον διερμηνέα, που ρωτάει τους 'Αμερικανούς ναύτες τι θέλουν.

— Λοιπόν, του λέει ανυπόμονα ο καταστηματάρχης. Τι πράγματα ζητάνε;

— Θέλουν να μάθουν... κατά που πέφτει το Θρηείο, απαντάει ο διερμηνέας.

— Στηλη άλατος ο καταστηματάρχης!

— Όλα τα κλειδιά του είναι πάνω πατώματος είναι τα ίδια, απάντησε ο Ουίλλιαμ. Χρησιμοποίησα το δικό μου κλειδί... — Δεν γυρίσατε το διακόπτη;

— Όχι... — Τί έγινε από τη στιγμή που μπήκατε στο δωμάτιο; — Ο Ουίλλιαμ φάνηκε και πάλι να διστάζει. 'Ο 'Ωτς παρενέβη.

— Κύριε Φαραντά, είπε, σας δίνω το λόγο της τιμής μου ως ανθρώπου κι ως αστυνομικού ότι κάθε τι που θα πηθε θα μείνει μεταξύ μας...

— Ο Ουίλλιαμ γύρισε προς το μέρος του Κάμπιον.

— Θα σας τα εξιστορήσω όλα, φίλε μου, είπε. Σας το χρωστάω, άλλωστε, γιατί, χωρίς εσάς, ποιος ξέρει πώς θα τα κατάφερα να ξεμπλέξω από τα χέρια των αστυνομικών. Κείνο το βράδυ, ήμουν... πώς να σας πω;... ανήσυχος... κι αισθανόμουν την ανάγκη να πω κάτι... Νομίζω πως σας το εξήγησα κι άλλοτε... Κάθε άνθρωπος έχει τις αδυναμίες του, αν προτιμάτε, τα πάθη του. 'Η αδελφή μου Κίττυ έχει όλη τη διάθεση να με χαρακτηρίσει μπεκρή...

— Άλλά δεν είμαι... Δεν πίνω ποτέ περισσότερα από δύο-τρία ποτηράκια... 'Αλλά... πώς να σας το πω;... είνε φορές που το ζητάω...

Κομπιασε.

— Ένας άνθρωπος σάν και μένα, πρόσθεσε, δεν θάπρεπε να συζητά για δυο ή τρία ποτηράκια ούισκι... 'Αλλά όπως ξέρετε, όλα υπάγονται σε αυστηρούς κανόνες μέσα σ' αυτό το σπίτι... κι' εγώ δεν έχω οικονομική ανεξαρτησία... Κείνο το βράδυ, λοιπόν, αφού γδυθήκα, αισθανόμουν την ανάγκη να βάλω κάτι στα χείλη μου και βγήκα έξω με τις παντούφλες... 'Αλλά η μοτοίλα που βρίσκόταν πάνω στο μπουφέ ήταν άδεια και τα συρτάρια κλεισμένα με το κλειδί... Ουμμάμαι πως κόντευα να παραφρονήσω... Καθώς, όμως, ανέβαινα τις σκάλες σκέφτηκα πως αυτό το έζων ο 'Αντριου είχε στη βιβλιοθήκη του μερικά ψεύτικα διέβλια...

Μηνιάς... Πελατεία!...

Σ' ένα μαγαζί της οδού 'Αθηνών μπαίνουν τρεις 'Αμερικανοί ναύτες.

Ο καταστηματάρχης τρέχει πρόθυμος να τους περιποιηθεί, χαμογελαστός, όλο ευγένεια και υποκλίσεις.

Οι 'Αμερικανοί ναύτες δεν ξέρουν ούτε μισή λέξη ελληνική. Ο καταστηματάρχης δεν σκαμπάζει γυρ' ελληνικά.

Μάταια προσπαθούν οι ναύτες να του δώσουν να καταλάβει με λόγια και νοήματα.

Μάταια προσπαθεί εκείνος να μαντέψει τι ζητάνε. Είπε βέβαιος, ωστόσο, ότι θα πουρίσουν διάφορα πράγματα κι ότι θα εισπράξουν αρκετά δολάρια.

Για να μη χάσει την ευκαιρία γυρίζει γρήγορα - γρήγορα σ' έναν υπάλληλο, του δίνει 3-4 δεκαχίλιαρα και του λέει:

— Καβάλλα γρήγορα σ' ένα ταξί, πετάξου στο Σύνταγμα και φέρε έναν διερμηνέα.

Ο ΦΑΚΟΣ

“Εδειξε τη βιβλιοθήκη που δρισκετόν απέναντί.”

—Καταλαβαίνετε τί θέλω να πώ, συνέχισε. Τα «βιβλία» ήταν στην πραγματικότητα κουτιά, κουτιά σε σχήμα βιβλίου και μπορούσε να κρύψουν εκεί μια μικρή μπιρλίτσα ή οποιοδήποτε άλλο μικρό αντικείμενο...

“Ολοι κρέμονταν από τα χείλη του.”

—“Ήξερα, ξαναείπε έπειτα από μικρή σιωπή, ότι ο “Αντρίου είχε τη συνήθεια να βάλλει μια κοντόχοντρη μπιρλίτσα με ούισκι στο εσωτερικό αυτού του μεγάλου «βιβλίου» με καστανόμαυρο δέσιμο...”

—“Τώρα πια δεν του χρειάζεται, σκέφτηκα. Γιατί τάχα να μην την πάρω;...” Νά για ποιά λόγο ήρθα εδώ εκείνο το βράδυ... Δεν άνοιξα το φώς γιατί ο κύριος επιθεωρητής είχε ακόμη τους πότισαν στον κήπο και φοβήθηκα μήπως μ’ έβλεπαν...”

—“Ήξερα, άλλωστε καλά το δωμάτιο του “Αντρίου όσο και το δικό μου...”

—“Ήμουνα δέξιας, λοιπόν, ότι θάβρισκα το «βιβλίο» χωρίς να δυσκολευθώ...”

—Και μπήκατε στη βιβλιοθήκη; ρώτησε ο Κάμπιον.

—Ναι... διέσχισα άργά το δωμάτιο... να έτσι...

—Προχώρησε ως τη βιβλιοθήκη, πατώντας στις άκρες των

ποδιών κι’ όταν έφτασε εκεί, γύρισε απότομα.

—Δεν ξέρω τι ακριβώς έγινε κείνη τη στιγμή, είπε. Νόμιζα πως ήμουν μόνος...

—“Όλο αυτό που δεν έδειξα την απαιτούμενη ψυχραιμία. “Ενοιώσα τέτοιο τρόμο, που τώβαλα άμέσως στα πόδια κι’ όταν βγήκα στο δρόμο, κλειδώσα πίσω μου την πόρτα με το κλειδί, ελπίζοντας πως έτσι θα φυλάκιζα το δράστη...”

—“Την άλλη μέρα, όμως, βρήκα το δωμάτιο άδειο... Αυτό μ’ έκανε να σκεφθώ πως ίσως έπρόκειτο για κανένα γάτο...”

—Σταμάτησε για μερικές στιγμές κι’ έπειτα πρόσθεσε:

—“Δεν έδωσα ποτέ πισί στα καλούμενα υπερφυσικά φαινόμενα...”

—Κάματε καμμία καινούργια προσπάθεια για να πάρετε το μπουκάκι; ρώτησε ο “Ωτς.”

—“Όχι, απάντησε ο Ουίλλιαμ. Δεν είχα πιά ούτε τη διάθεση, ούτε το θάρρος να το κάμω.”

—Λέγοντας αυτά, έσκυψε για να πάρη ένα χονδρό βιβλίο, με τον τίτλο «Δοκίμια του Θωμά ντε Κουίνσεϋ», που βρισκόταν στην άκρη του προτελευταίου ραφίου της βιβλιοθήκης. Κάθε ράφι προστατευόταν από ένα δερμάτινο κάλυμμα, για να μην πηγαίνει η σκόνη στα βιβλία.

—“Αλλά προτού έγғыίσι το βιβλίο, ο Κάμπιον έτρεξε κοντά του και, με μια γροθιά, έκαμε το χέρι του Ουίλλιαμ να τινάχτη στον άέρα.”

—“Ο Ουίλλιαμ έμεινε μ’ ανοιχτό το στόμα για το θάνατο φέροισμο του ντέτεκτιβ.”

—“Αλλ’ ο Κάμπιον δεν τον πρόσεχε πιά. Είχε σκύψει μπροστά στη βιβλιοθήκη και, με μια απότομη κίνηση, τράβηξε το δερμάτινο σκέπασμα, που κρεμόταν με θηλείες από δυο μεταλλίνα στηρίγματα.”

—“Ένα επιφώνημα εκπλήξεως έξφυγε άμέσως από τα χείλη όλων.”

—“Βλέπετε; είπε ο ντέτεκτιβ. “Η παγίς είναι πολύ απλή, παιδιαστική σχεδόν. “Αλλά και ταυτόχρονα ιδεώδης!”

—Στο έζυλο του επάνω ραφίου ήταν χωμένο ένα στιλέτο, που η αίχμη του περνούσε στο κάτω ράφι. Το δερμάτινο σκέπασμα την έκρυβε ολότελα. “Αλλ’ όποιος σκεπτόταν έπιχειρούσε να πάρη τον “τόμο» με τη μπιρλίτσα του ούισκι—ήταν εκείνος που είχε την επιγραφή “Δοκίμια του Θωμά ντε Κουίνσεϋ”

—“Θα τρυπιόταν άναποφύκτα στον καρπό.”

—“Ο Κάμπιον έπιασε τη λαβή του στιλέτου και το τράβηξε έξω. “Επειτα έβγαλε το μαντήλι του και το δίπλωσε μέσα σ’ αυτό με προσοχή.”

—“Είμαι βέβαιος, είπε, ότι, όταν το εξετάσουν οι χημικοί του δημοτικού έργαστηρίου, θα δρουν πάνω σ’ αυτό ίχνη από κάποιο δραστικό δηλητήριο.”

—“Ο δολοφόνος υπολόγιζε προφανώς ότι ο κύριος Φαραντάυ θάρχόταν εδώ, για να πάρη τη μπιρλίτσα, με το ούισκι ενωρίτερα από ό,τι του έκαμε. Στην περίπτωση αυτή, θάβρισκε άσφαλώς το θάνατο. “Αλλ’ άργησε νάρθη και, στο διάστημα αυτό, η δραστικότητα του δηλητηρίου εξασθενήσε. Και γι’ αυτό δεν προκάλεσε

παρά μερικές λιποθυμίες μόνο...”

—“Ο Ουίλλιαμ δεν ήταν πιά θυμωμένος. Γιατί καταλάβαινε πως, χάρις στο χτύπημα του Κάμπιον, δεν είχε τραυματισθί και δεύτερη φορά.”

—“Αυτός, λοιπόν, ήταν ο γάτος! είπε με ύφος που ήταν σοβαρό και κομικό ταυτόχρονα. Μ’ άλλα λόγια, θα μπορούσα να πληρώσω με τη ζωή μου την επίσκεψί μου εδώ!”

—“Αυτή ήταν η πρόθεσις του δολοφόνου, απάντησε ο Κάμπιον. “Ήξερε ότι η μικρή μανία σας για το ούισκι θα σας έκανε ναρθητε εδώ...”

—“Θα με συγχωρέσετε αν προσθέσω ότι ο δολοφόνος είχε ανακαλύψει κι’ άλλες επισκέψεις σας κατά το παρελθόν εδώ. Δεν άμφεβαλλε, λοιπόν, ότι θα ξαναρχώσαστε. “Όπως όποτε, την γλυτώσατε πολύ φτηνά!”

—“Ο Μάρκ δεν είχε άνοιξει το στόμα του ως εκείνη τη στιγμή.”

—“Ποιός είναι ο δολοφόνος; ρώτησε ξαφνικά.”

—“Ο Τζώρτζ! φώναξε ο Ουίλλιαμ με θριαμβευτικό ύφος.”

—“Όχι, απάντησε ο Κάμπιον. “Ο Τζώρτζ ήρθε μόλις προχθές εδώ. Κι’ ήταν ίσως η πρώτη φορά που έμπαινε σ’ αυτό το δωμάτιο.”

—“Αλλά τότε γιατί δεν έ-

φάρμοσε την ίδια μέθοδο και έναντιον του “Αντρίου Σήλν;”

—“Αυτό θα το μάθουμε μετά τη σύλληψι του Μπή, απάντησε ο ντέτεκτιβ. Στοιχηματίζω το κεφάλι μου πως αυτός ο άνθρωπος κατέχει το κλειδί του αινίγματος.”

—“Και μαντεύεις ποιά είναι αυτό το κλειδί;”

—“Πιθανόν.”

—“Ο “Ωτς φλεγόταν από την έπιθυμία να συνεχίσι τις ερωτήσεις του. “Αλλά σκέφθηκε πως ήταν ταπεινωτικό γι’ αυτόν να το κάμω. “Ο Κάμπιον, άλλωστε, δεν του έδωσε τον καιρό. Προφασίστηκε κάποια επείγουσα άσχολία κι’ έφυγε από το γραφείο του.”

—“Το ίδιο βράδυ, ο ντέτεκτιβ έπισκέφθηκε την κυρία Καρολίνα στο σπίτι του συμβολαιογράφου Φήρστον.”

—“Ήταν η πρώτη φορά που διέκρινε κάποια ανησυχία στο πρόσωπό της. Δεν είχε πιά το ίδιο ύφος όπως άλλοτε. Δεν έκρυψε, άλλωστε, τη στενοχωρία της από το ντέτεκτιβ.”

—“Νομίζω πως θα έδινε πολλά πράγματα, του είπε, για να σώσω την υπόληψι των Φαραντάυ. “Αλλ’ είναι πιά άργα. “Οποιοδήποτε τροπή κι’ αν πάρουν τα πράγματα, φοβάμαι πως το όνομα των Φαραντάυ θα παραμείνη στιγμισμένο.”

—“Τι σας κάνει να το φοβήστε; ρώτησε ο ντέτεκτιβ. —“Δυο πράγματα, απάντησε η κυρία Καρολίνα. Το ένα εί-

—“Αλλά τότε ποιος ήταν;”

—“Ας υποθέσουμε ότι έπρόκειτο για μια σκιά, απάντησε ο ντέτεκτιβ.

—“Ο “Ωτς δεν μπόρεσε να κρύψη τη δυσφορία του. —“Αυτό έλειπε ν’ αναμείξω με και φαντάσματα σ’ αυτή την υπόθεσι, είπε.

—“Ο Κάμπιον χαμογέλασε. —“Μιά σκιά, απάντησε, δεν είναι απαραίτητος φάντασμα. “Όλων τα δλέμματα στηλώθηκαν ερωτηματικά πάνω του. “Αλλά δεν θέλησε να δώση καμμία εξήγησι γι’ αυτή την αινιγματική φράσι του.

—“Εκμυστρεύσεις της x. Καρολίνας

—“Από την επομένη ημέρα συνεργεία άστυνομικών άρχισαν να έξερευνοούν σιτισαμή προς σιτισαμή το σπίτι των Φαραντάυ. “Η ιδέα ήταν του Κάμπιον. Κι’ ο “Ωτς είχε άναγκασθί να συμφωνήση μαζί του.

—“Ο ντέτεκτιβ φανταζόταν πως έπρεπε να υπάρχουν κι’ άλλες παγίδες μέσα στο σπίτι.

—“Ο δολοφόνος δεν ένεργεί στην κάθε περίπτωση χωριστά, του εξήγησε. “Έχει προπαρασκευάσει από καιρό τα έγκλημά του. Τα υπόλοιπα τα έχει άφψει στην τύχη. Κι’ όπως είδαμε, η τύχη τον έξητηρέτησε άρκετα ως σήμερα. “Έχομε ως τώρα δυο θύματα, την “Ιουλία και το Τζώρτζ, και δυο άπόπειρες, τη μία με το έκκρεμες έναντιον της κυρίας Καρολίνας και την άλλη με το στιλέτο της βιβλιοθήκης έναντιον του Ουίλλιαμ. Φαντάζομαι ότι κάτι θα έχη έτοιμάσει και για τους άλλους...”

—“Πιστεύεις, λοιπόν, ότι ήθελε να τους ξεμπερέψη όλους; ρώτησε ο “Ωτς.

—“Πολύ το φοδοίμαι, απάντησε, ο Κάμπιον.

—“Αλλά τότε γιατί δεν έφάρμοσε την ίδια μέθοδο και έναντιον του “Αντρίου Σήλν;”

—“Αυτό θα το μάθουμε μετά τη σύλληψι του Μπή, απάντησε ο ντέτεκτιβ. Στοιχηματίζω το κεφάλι μου πως αυτός ο άνθρωπος κατέχει το κλειδί του αινίγματος.”

—“Και μαντεύεις ποιά είναι αυτό το κλειδί;”

—“Πιθανόν.”

—“Ο “Ωτς φλεγόταν από την έπιθυμία να συνεχίσι τις ερωτήσεις του. “Αλλά σκέφθηκε πως ήταν ταπεινωτικό γι’ αυτόν να το κάμω. “Ο Κάμπιον, άλλωστε, δεν του έδωσε τον καιρό. Προφασίστηκε κάποια επείγουσα άσχολία κι’ έφυγε από το γραφείο του.”

—“Το ίδιο βράδυ, ο ντέτεκτιβ έπισκέφθηκε την κυρία Καρολίνα στο σπίτι του συμβολαιογράφου Φήρστον.”

—“Ήταν η πρώτη φορά που διέκρινε κάποια ανησυχία στο πρόσωπό της. Δεν είχε πιά το ίδιο ύφος όπως άλλοτε. Δεν έκρυψε, άλλωστε, τη στενοχωρία της από το ντέτεκτιβ.”

—“Νομίζω πως θα έδινε πολλά πράγματα, του είπε, για να σώσω την υπόληψι των Φαραντάυ. “Αλλ’ είναι πιά άργα. “Οποιοδήποτε τροπή κι’ αν πάρουν τα πράγματα, φοβάμαι πως το όνομα των Φαραντάυ θα παραμείνη στιγμισμένο.”

—“Τι σας κάνει να το φοβήστε; ρώτησε ο ντέτεκτιβ. —“Δυο πράγματα, απάντησε η κυρία Καρολίνα. Το ένα εί-

—“Αλλά τότε ποιος ήταν;”

—“Ας υποθέσουμε ότι έπρόκειτο για μια σκιά, απάντησε ο ντέτεκτιβ.

—“Ο “Ωτς δεν μπόρεσε να κρύψη τη δυσφορία του. —“Αυτό έλειπε ν’ αναμείξω με και φαντάσματα σ’ αυτή την υπόθεσι, είπε.

—“Ο Κάμπιον χαμογέλασε. —“Μιά σκιά, απάντησε, δεν είναι απαραίτητος φάντασμα. “Όλων τα δλέμματα στηλώθηκαν ερωτηματικά πάνω του. “Αλλά δεν θέλησε να δώση καμμία εξήγησι γι’ αυτή την αινιγματική φράσι του.

—“Εκμυστρεύσεις της x. Καρολίνας

—“Από την επομένη ημέρα συνεργεία άστυνομικών άρχισαν να έξερευνοούν σιτισαμή προς σιτισαμή το σπίτι των Φαραντάυ. “Η ιδέα ήταν του Κάμπιον. Κι’ ο “Ωτς είχε άναγκασθί να συμφωνήση μαζί του.

—“Ο ντέτεκτιβ φανταζόταν πως έπρεπε να υπάρχουν κι’ άλλες παγίδες μέσα στο σπίτι.

—“Ο δολοφόνος δεν ένεργεί στην κάθε περίπτωση χωριστά, του εξήγησε. “Έχει προπαρασκευάσει από καιρό τα έγκλημά του. Τα υπόλοιπα τα έχει άφψει στην τύχη. Κι’ όπως είδαμε, η τύχη τον έξητηρέτησε άρκετα ως σήμερα. “Έχομε ως τώρα δυο θύματα, την “Ιουλία και το Τζώρτζ, και δυο άπόπειρες, τη μία με το έκκρεμες έναντιον της κυρίας Καρολίνας και την άλλη με το στιλέτο της βιβλιοθήκης έναντιον του Ουίλλιαμ. Φαντάζομαι ότι κάτι θα έχη έτοιμάσει και για τους άλλους...”

—“Πιστεύεις, λοιπόν, ότι ήθελε να τους ξεμπερέψη όλους; ρώτησε ο “Ωτς.

—“Πολύ το φοδοίμαι, απάντησε, ο Κάμπιον.

—“Αλλά τότε γιατί δεν έφάρμοσε την ίδια μέθοδο και έναντιον του “Αντρίου Σήλν;”

—“Αυτό θα το μάθουμε μετά τη σύλληψι του Μπή, απάντησε ο ντέτεκτιβ. Στοιχηματίζω το κεφάλι μου πως αυτός ο άνθρωπος κατέχει το κλειδί του αινίγματος.”

—“Και μαντεύεις ποιά είναι αυτό το κλειδί;”

—“Πιθανόν.”

—“Ο “Ωτς φλεγόταν από την έπιθυμία να συνεχίσι τις ερωτήσεις του. “Αλλά σκέφθηκε πως ήταν ταπεινωτικό γι’ αυτόν να το κάμω. “Ο Κάμπιον, άλλωστε, δεν του έδωσε τον καιρό. Προφασίστηκε κάποια επείγουσα άσχολία κι’ έφυγε από το γραφείο του.”

—“Το ίδιο βράδυ, ο ντέτεκτιβ έπισκέφθηκε την κυρία Καρολίνα στο σπίτι του συμβολαιογράφου Φήρστον.”

—“Ήταν η πρώτη φορά που διέκρινε κάποια ανησυχία στο πρόσωπό της. Δεν είχε πιά το ίδιο ύφος όπως άλλοτε. Δεν έκρυψε, άλλωστε, τη στενοχωρία της από το ντέτεκτιβ.”

—“Νομίζω πως θα έδινε πολλά πράγματα, του είπε, για να σώσω την υπόληψι των Φαραντάυ. “Αλλ’ είναι πιά άργα. “Οποιοδήποτε τροπή κι’ αν πάρουν τα πράγματα, φοβάμαι πως το όνομα των Φαραντάυ θα παραμείνη στιγμισμένο.”

—“Τι σας κάνει να το φοβήστε; ρώτησε ο ντέτεκτιβ. —“Δυο πράγματα, απάντησε η κυρία Καρολίνα. Το ένα εί-

—“Αλλά τότε ποιος ήταν;”

—“Ας υποθέσουμε ότι έπρόκειτο για μια σκιά, απάντησε ο ντέτεκτιβ.

—“Ο “Ωτς δεν μπόρεσε να κρύψη τη δυσφορία του. —“Αυτό έλειπε ν’ αναμείξω με και φαντάσματα σ’ αυτή την υπόθεσι, είπε.

—“Ο Κάμπιον χαμογέλασε. —“Μιά σκιά, απάντησε, δεν είναι απαραίτητος φάντασμα. “Όλων τα δλέμματα στηλώθηκαν ερωτηματικά πάνω του. “Αλλά δεν θέλησε να δώση καμμία εξήγησι γι’ αυτή την αινιγματική φράσι του.

—“Αλλά τότε ποιος ήταν;”

—“Ας υποθέσουμε ότι έπρόκειτο για μια σκιά, απάντησε ο ντέτεκτιβ.

—“Ο “Ωτς δεν μπόρεσε να κρύψη τη δυσφορία του. —“Αυτό έλειπε ν’ αναμείξω με και φαντάσματα σ’ αυτή την υπόθεσι, είπε.

—“Ο Κάμπιον χαμογέλασε. —“Μιά σκιά, απάντησε, δεν είναι απαραίτητος φάντασμα. “Όλων τα δλέμματα στηλώθηκαν ερωτηματικά πάνω του. “Αλλά δεν θέλησε να δώση καμμία εξήγησι γι’ αυτή την αινιγματική φράσι του.

—“Εκμυστρεύσεις της x. Καρολίνας

—“Από την επομένη ημέρα συνεργεία άστυνομικών άρχισαν να έξερευνοούν σιτισαμή προς σιτισαμή το σπίτι των Φαραντάυ. “Η ιδέα ήταν του Κάμπιον. Κι’ ο “Ωτς είχε άναγκασθί να συμφωνήση μαζί του.

—“Ο ντέτεκτιβ φανταζόταν πως έπρεπε να υπάρχουν κι’ άλλες παγίδες μέσα στο σπίτι.

—“Ο δολοφόνος δεν ένεργεί στην κάθε περίπτωση χωριστά, του εξήγησε. “Έχει προπαρασκευάσει από καιρό τα έγκλημά του. Τα υπόλοιπα τα έχει άφψει στην τύχη. Κι’ όπως είδαμε, η τύχη τον έξητηρέτησε άρκετα ως σήμερα. “Έχομε ως τώρα δυο θύματα, την “Ιουλία και το Τζώρτζ, και δυο άπόπειρες, τη μία με το έκκρεμες έναντιον της κυρίας Καρολίνας και την άλλη με το στιλέτο της βιβλιοθήκης έναντιον του Ουίλλιαμ. Φαντάζομαι ότι κάτι θα έχη έτοιμάσει και για τους άλλους...”

—“Πιστεύεις, λοιπόν, ότι ήθελε να τους ξεμπερέψη όλους; ρώτησε ο “Ωτς.

—“Πολύ το φοδοίμαι, απάντησε, ο Κάμπιον.

—“Αλλά τότε γιατί δεν έφάρμοσε την ίδια μέθοδο και έναντιον του “Αντρίου Σήλν;”

—“Αυτό θα το μάθουμε μετά τη σύλληψι του Μπή, απάντησε ο ντέτεκτιβ. Στοιχηματίζω το κεφάλι μου πως αυτός ο άνθρωπος κατέχει το κλειδί του αινίγματος.”

—“Και μαντεύεις ποιά είναι αυτό το κλειδί;”

—“Πιθανόν.”

—“Ο “Ωτς φλεγόταν από την έπιθυμία να συνεχίσι τις ερωτήσεις του. “Αλλά σκέφθηκε πως ήταν ταπεινωτικό γι’ αυτόν να το κάμω. “Ο Κάμπιον, άλλωστε, δεν του έδωσε τον καιρό. Προφασίστηκε κάποια επείγουσα άσχολία κι’ έφυγε από το γραφείο του.”

—“Το ίδιο βράδυ, ο ντέτεκτιβ έπισκέφθηκε την κυρία Καρολίνα στο σπίτι του συμβολαιογράφου Φήρστον.”

—“Ήταν η πρώτη φορά που διέκρινε κάποια ανησυχία στο πρόσωπό της. Δεν είχε πιά το ίδιο ύφος όπως άλλοτε. Δεν έκρυψε, άλλωστε, τη στενοχωρία της από το ντέτεκτιβ.”

—“Νομίζω πως θα έδινε πολλά πράγματα, του είπε, για να σώσω την υπόληψι των Φαραντάυ. “Αλλ’ είναι πιά άργα. “Οποιοδήποτε τροπή κι’ αν πάρουν τα πράγματα, φοβάμαι πως το όνομα των Φαραντάυ θα παραμείνη στιγμισμένο.”

—“Τι σας κάνει να το φοβήστε; ρώτησε ο ντέτεκτιβ. —“Δυο πράγματα, απάντησε η κυρία Καρολίνα. Το ένα εί-

—“Αλλά τότε ποιος ήταν;”

—“Ας υποθέσουμε ότι έπρόκειτο για μια σκιά, απάντησε ο ντέτεκτιβ.

—“Ο “Ωτς δεν μπόρεσε να κρύψη τη δυσφορία του. —“Αυτό έλειπε ν’ αναμείξω με και φαντάσματα σ’ αυτή την υπόθεσι, είπε.

—“Ο Κάμπιον χαμογέλασε. —“Μιά σκιά, απάντησε, δεν είναι απαραίτητος φάντασμα. “Όλων τα δλέμματα στηλώθηκαν ερωτηματικά πάνω του. “Αλλά δεν θέλησε να δώση καμμία εξήγησι γι’ αυτή την αινιγματική φράσι του.

—“Αλλά τότε ποιος ήταν;”

—“Ας υποθέσουμε ότι έπρόκειτο για μια σκιά, απάντησε ο ντέτεκτιβ.

—“Ο “Ωτς δεν μπόρεσε να κρύψη τη δυσφορία του. —“Αυτό έλειπε ν’ αναμείξω με και φαντάσματα σ’ αυτή την υπόθεσι, είπε.

—“Ο Κάμπιον χαμογέλασε. —“Μιά σκιά, απάντησε, δεν είναι απαραίτητος φάντασμα. “Όλων τα δλέμματα στηλώθηκαν ερωτηματικά πάνω του. “Αλλά δεν θέλησε να δώση καμμία εξήγησι γι’ αυτή την αινιγματική φράσι του.

—“Εκμυστρεύσεις της x. Καρολίνας

—“Από την επομένη ημέρα συνεργεία άστυνομικών άρχισαν να έξερευνοούν σιτισαμή προς σιτισαμή το σπίτι των Φαραντάυ. “Η ιδέα ήταν του Κάμπιον. Κι’ ο “Ωτς είχε άναγκασθί να συμφωνήση μαζί του.

—“Ο ντέτεκτιβ φανταζόταν πως έπρεπε να υπάρχουν κι’ άλλες παγίδες μέσα στο σπίτι.

—“Ο δολοφόνος δεν ένεργεί στην κάθε περίπτωση χωριστά, του εξήγησε. “Έχει προπαρασκευάσει από καιρό τα έγκλημά του. Τα υπόλοιπα τα έχει άφψει στην τύχη. Κι’ όπως είδαμε, η τύχη τον έξητηρέτησε άρκετα ως σήμερα. “Έχομε ως τώρα δυο θύματα, την “Ιουλία και το Τζώρτζ, και δυο άπόπειρες, τη μία με το έκκρεμες έναντιον της κυρίας Καρολίνας και την άλλη με το στιλέτο της βιβλιοθήκης έναντιον του Ουίλλιαμ. Φαντάζομαι ότι κάτι θα έχη έτοιμάσει και για τους άλλους...”

—“Πιστεύεις, λοιπόν, ότι ήθελε να τους ξεμπερέψη όλους; ρώτησε ο “Ωτς.

—“Πολύ το φοδοίμαι, απάντησε, ο Κάμπιον.

—“Αλλά τότε γιατί δεν έφάρμοσε την ίδια μέθοδο και έναντιον του “Αντρίου Σήλν;”

—“Αυτό θα το μάθουμε μετά τη σύλληψι του Μπή, απάντησε ο ντέτεκτιβ. Στοιχηματίζω το κεφάλι μου πως αυτός ο άνθρωπος κατέχει το κλειδί του αινίγματος.”

—“Και μαντεύεις ποιά είναι αυτό το κλειδί;”

—“Πιθανόν.”

—“Ο “Ωτς φλεγόταν από την έπιθυμία να συνεχίσι τις ερωτήσεις του. “Αλλά σκέφθηκε πως ήταν ταπεινωτικό γι’ αυτόν να το κάμω. “Ο Κάμπιον, άλλωστε, δεν του έδωσε τον καιρό. Προφασίστηκε κάποια επείγουσα άσχολία κι’ έφυγε από το γραφείο του.”

—“Το ίδιο βράδυ, ο ντέτεκτιβ έπισκέφθηκε την κυρία Καρολίνα στο σπίτι του συμβολαιογράφου Φήρστον.”

—“Ήταν η πρώτη φορά που διέκρινε κάποια ανησυχία στο πρόσωπό της. Δεν είχε πιά το ίδιο ύφος όπως άλλοτε. Δεν έκρυψε, άλλωστε, τη στενοχωρία της από το ντέτεκτιβ.”

—“Νομίζω πως θα έδινε πολλά πράγματα, του είπε, για να σώσω την υπόληψι των Φαραντάυ. “Αλλ’ είναι πιά άργα. “Οποιοδήποτε τροπή κι’ αν πάρουν τα πράγματα, φοβάμαι πως το όνομα των Φαραντάυ θα παραμείνη στιγμισμένο.”

—“Τι σας κάνει να το φοβήστε; ρώτησε ο ντέτεκτιβ. —“Δυο πράγματα, απάντησε η κυρία Καρολίνα. Το ένα εί-

—“Αλλά τότε ποιος ήταν;”

—“Ας υποθέσουμε ότι έπρόκειτο για μια σκιά, απάντησε ο ντέτεκτιβ.

—“Ο “Ωτς δεν μπόρεσε να κρύψη τη δυσφορία του. —“Αυτό έλειπε ν’ αναμείξω με και φαντάσματα σ’ αυτή την υπόθεσι, είπε.

—“Ο Κάμπιον χαμογέλασε. —“Μιά σκιά, απάντησε, δεν είναι απαραίτητος φάντασμα. “Όλων τα δλέμματα στηλώθηκαν ερωτηματικά πάνω του. “Αλλά δεν θέλησε να δώση καμμία εξήγησι γι’ αυτή την αινιγματική φράσι του.

—“Αλλά τότε ποιος ήταν;”

—“Ας υποθέσουμε ότι έπρόκειτο για μια σκιά, απάντησε ο ντέτεκτιβ.

—“Ο “Ωτς δεν μπόρεσε να κρύψη τη δυσφορία του. —“Αυτό έλειπε ν’ αναμείξω με και φαντάσματα σ’ αυτή την υπόθεσι, είπε.

—“Ο Κάμπιον χαμογέλασε. —“Μιά σκιά, απάντησε, δεν είναι απαραίτητος φάντασμα. “Όλων τα δλέμματα στηλώθηκαν ερωτηματικά πάνω του. “Αλλά δεν θέλησε να δώση καμμία εξήγησι γι’ αυτή την αινιγματική φράσι του.

—“Εκμυστρεύσεις της x. Καρολίνας

—“Από την επομένη ημέρα συνεργεία άστυνομικών άρχισαν να έξερευνοούν σιτισαμή προς σιτισαμή το σπίτι των Φαραντάυ. “Η ιδέα ήταν του Κάμπιον. Κι’ ο “Ωτς είχε άναγκασθί να συμφωνήση μαζί του.

—“Ο ντέτεκτιβ φανταζόταν πως έπρεπε να υπάρχουν κι’ άλλες παγίδες μέσα στο σπίτι.

—“Ο δολοφόνος δεν ένεργεί στην κάθε περίπτωση χωριστά, του εξήγησε. “Έχει προπαρασκευάσει από καιρό τα έγκλημά του. Τα υπόλοιπα τα έχει άφψει στην τύχη. Κι’ όπως είδαμε, η τύχη τον έξητηρέτησε άρκετα ως σήμερα. “Έχομε ως τώρα δυο θύματα, την “Ιουλία και το Τζώρτζ, και δυο άπόπειρες, τη μία με το έκκρεμες έναντιον της κυρίας Καρολίνας και την άλλη με το στιλέτο της βιβλιοθήκης έναντιον του Ουίλλιαμ. Φαντάζομαι ότι κάτι θα έχη έτοιμάσει και για τους άλλους...”

—“Πιστεύεις, λοιπόν, ότι ήθελε να τους ξεμπερέψη όλους; ρώτησε ο “Ωτς.

—“Πολύ το φοδοίμαι, απάντησε, ο Κάμπιον.

—“Αλλά τότε γιατί δεν έφάρμοσε την ίδια μέθοδο και έναντιον του “Αντρίου Σήλν;”

—“Αυτό θα το μάθουμε μετά τη σύλληψι του Μπή, απάντησε ο ντέτεκτιβ. Στοιχηματίζω το κεφάλι μου πως αυτός ο άνθρωπος κατέχει το κλειδί του αινίγματος.”

—“Και μαντεύεις ποιά είναι αυτό το κλειδί;”</

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Το κόλπο

—Φέτο δεν θα κάνω τ' αντίτι, φώναξε η Έφταλία στο Νικολάκη της, δεν θα τσιγκνιώσω τίποτα, γιατί αύριο άντρα μου...

Και στάθηκε μάζους για να ρίξη το Νικολάκη της σε λαβύρινθο.

—Βρέ γυναίκα, δεν σε καταλαβαίνω. Τι θέλεις να πής; ούτως εκείνος.

Μα η Έφταλία το βολιό της.

—Αύριο Νικολάκη μου... του ξανάπε αλεγειομένη η κατεργάρια και σώπασε.

—Υστερα φώναξε στην καροσινή της:

—Καλέ Φρατζεσκούλα έλα να μου χύσης λίγο νερό θέλω να μπω στη σκάφη να μπανιαριστώ, και να λουσώ το κεφάλι μου με σαπούνι, γιατί αύριο...

Και μ' αυτά τα μουζεβίρικα καμώματα,

κόντεψε να σεροσειάση τον αγαθοεργό τον Νικολάκη της, που γκιτσίσιμος κι' ανήσυχος την ξαναρώτησε:

—Δεν μου καλάρεις, Έφταλία... Απόμε πούχουμε τσιγκνοπέφτη που θα πιά;

Μα κείνη το χαβά της: "Ηβγαλε τ' ασπιδένια της κουτάλακια, το καλό τορσόνάκι του δίσκου, τα πεσκιράκια της, λες κι' είχε ντοναμά!

—Αύριο... αύριο Νικολάκη μου... του ξανάπε τ' απόγεμα.

Κι' ήρθε νωρίς - νωρίς, πήγε στο μπαρμπέρη να κνή τα μαλλιά της και σαν γύρισε λαμπεροπούσε κι' άστραφτε σά Σουλτάνα!

—Λες και θα ντυθώ ύψη!... μουρμουρίζει με παράπονο, ο φουκαράς, ο Νικολάκης.

Και συνεχίζει:

—"Αχ, άς ήξερα ποιός είν' αυτός ο πεζεβέγκης που σ' έδωσε απ' τα καυκάλα σου, να πάω να του φάω το λαρούκι!...

Και γιά να τη συγκινήσει τη λέει ένα - δυο ερωτικά στιχάκια, απ' τα ραβασάκια που τ' ήγραφε λεύτερος:

Πάψε να με παιδεύεις πιά, μ' έδωσες (σαν καρτήλι μου σώθηκε μέσ' την καρδιά και λάδι, (και φυτλή).

Μα εκείνη ή κακούργα εξακολούθησε τα τσάλπια και τα τσάλμια της.

—Έλα, άσε τσοι ζευκεές και τὰ σαντιμιαντάκια γιατί αύριο... του φώναξε κι' ήβαλε να φάνε.

Σαν στραβή ήπεσε στο φαί η Έφταλία κι' ύστερα, σαν σόφια στον ύπνο.

—Ήπιασε κι' ο Νικολάκης, μα κόυφιος ύπνος!

Είχε τα μάτια κλειστά, μα το μυαλό του δούλευε. Στριφογύριζε ο έρμος μ' αγωνία και καρτερούσε να δει το τέλος. "Άεθνα, τσ' αύγες, άκουσε αλαφριές περπατησιές, γούρλωσε τα μάτια του κι' είδε την Έφταλία, σαν κλέφτρα γάτα, να προχωρή, ή πανούργα και να βγάξη το χαράκι του καλάνταριού. Και τότε διάβασε και ήρθε ή καρδιά του στον τόπο:

«ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
2 Μαρτίου

—"Ησυχία και Ευθαλία, Θεοδότου μαρτύρων».

Κι' έτσι τα κατάλαβε όλα. Αυτές ούλες οι φόρτες της Έφταλίας ήταν γιά τη γιορτή της και γιά το δώρο που έπρεπε να της κάνει. Και του φώναξε γρήγορα - γρήγορα:

—Σήκω, καλέ, να πάς στο παζάρι να ψωνίσεις: Γιορτή μεγάλη είναι σήμερα. Το 'Αγίας Έφταλίας, με τ' όνομα!...

ΣΩΚΡ, ΡΩΝΑΣ

1ο βίολον του Καραμπέτ

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Στιραβός ήμουν ως τώρα, γιάχο; Κουτός ήμουν; Ζεβέκι έριφ, άβανάκ, μπουνταλά, βάι-βάι, χίτς με μναλός ντέν εϊχα! Γιατί, μπέ κουζουμ, νταϊκές να κυνηγας, κορίτσια να παρακαλās, θυμωμένος να ένωγται. τσαντάκια κι-φάλης σου κατεβασμένος εκάνουνε; Γιώκ, μπέ; Μιά κουβέντα να λες, γάμο έθελες, γαμπρός να ένεσαι, ισοποιός ιερός ένεσαι. Αμέσως πόρτα ισπιτιού άνοίγει, έγγαλιά άνοίγει, όλα χαρισμένους ένωται.

—Γκέλ, γιάβρουμ, γκέλ!...

Κορίτσι όμορφο ιγνώρισα, άμμου χίτς σα-χλαμάρες ντέν εκανα. Νίνα λένε, άμα πολύ όμορφο εϊνε. Πόντια - πόντια, χέρια - μέρια, περιφέρειες - μριφίρειες —βάι κουζουμ βάι! — όλα μπόλικά - μπόλικά, ένωται.

—Νίνα κουζουμ, λέω, εσένα παντρεμένο να εκάνω. Ύγαινα μου να ένεσαι.

—Ανα δαχτυλίδι μου ιδράζω, έεσα μου κρυμένους εκάνω. Μινιστήρας να ένομαι, γάμος — λέω — γρήγορα - γρήγορα να ένεσαι. Νίνα κι-φάλη κατεβάζει, ώραία ματάκια της δακρυμένους ένωται.

—Όα με παντρευτής;

—Βαλαά - μπιλαά!

—Έλα στην μαμά να με ζητήσης.

Ντογουρού μαμά παίνω. Παραμύθι μου λέω. Νίνα λατρεμένος εκάνω, σκοπός ιερός ένεσαι. Βάι - βάι τί εϊνε! Γρηά ιγγαλιά της άνοίγει, τι-ραπέζι μου στρώνει, ώραίο φαί μου πνήνει, κόττες - μόντες, γαλιπούδες - μαλιπούδες — μουχα-μπέτ εκάνουμε. Μινιστήρας ένομαι άμμου, άρεμβώνας ώραίο πράμμα εϊνε! Χίτς πιρούκα-μυρούκα ισπεύει. Ντέν ιδελο γρήματα, μαγαζί μου λέω, καλά δουλεύει, τσόνκ παρά εάρ. Έγώ στο Νίνα πιρούκα να δίνω.

Μάτια με κυττάζουνε, στόμα μου άνοίγω, ντιαταγή ένεσαι. Νίνα ότι θέλω μου δίνει, φι-λιά - μιλά, ιγγαλιές - μιγγαλιές, ιλαφή - ιλαφή — όλα ντίκα μου εϊνε, βάι - βάι άρεμβώνας, νέ εϊ! Τι ώραίο πράμμα εϊνε κουζουμ! Κορίτσι φιλενάδες συστημένος με εκάνει:

—Ο άρεμβωνιαστικός μου!

Γρηά στο γρηές συστημένος με εκάνει:

—Ο γαμπρούλης μου!

—Ένα πράμα μόνο φοβάμαι, μή πάρη το Σουρπουτίσα μου μυρονιά. Ντέκα πέντε μέρες ζωη και κόττα ένεσαι, και όλο με ρωτάνε:

—Πότε θα γίνη ο γάμος;

—Τώρα. Λίγο άκούα να περιμένουμε.

—Τι να περιμένουμε;

—Κορέα τελειωμένος να ένεσαι. Πράματα σιαγμένα να εϊνε.

Πέκ αλιά! "Άμμου βάι - βάι νέ όλντο! Πι-ροχτές ντιβάνι έαυλωμένος ήμουν, Νίνα κοντά μου ήτανε, ώραία - ώραία χαιδεμένος εκανα, γρηά στο κουζίνα ήτανε —στιραβά μάτια εκανε.

Πόρτα άνοιγμένος ένεσαι. Και τί να δώ, γιά-βρουμ; Σουρπουτίσα, μέσα πηδημένος ένεσαι, χέρια της ραβδί κρατάει.

—Βρέ παληάνθρωπε!... φωνάζει.

—Από ντιβάνι τινιγμένος ένομαι. Νίνα μα-λιά φουσανία της διορθωμένος εκάνει. Έμμένα μιλά μου ικόπηκε, άμμου Νίνα, Σουρπουτίσα ρωτάει:

—Ποιά εϊσαι εσύ;

—Ποιά εϊμαι; Σουρπουτίσα μου φωνάζει.

—Η γυναίκα του εϊμαι.

Γρηά απ' το κουζίνα μ' ένα τηγάνι έρχεται. Νίνα απ' το γωνιά σκούπα άρπάζει. Απάνω μου πεσμένος ένωται, πάτ - κιούτ, πάτ - κιούτ, πάτ - κιούτ, πατσά με ικάνουνε, τσιεύς νταϊκές μαζί στριγγιλιές εάζουνε, μαζί μιλάνε, άμα έγω χίτς ντέν μιλάω, κιφάλης μου κάτω κρατάω, χέρια μου από πάνω εάζω, μεγάλο σαματά ένεσαι. Νίνα πώ πολύ φωνιγμένη ένεσαι:

—Απατεώνα! Και να μη σε καταλάβω πώς εϊσαι παντρεμένος! Νά, να, να! άπατεώνα, πα-ληοαμένη, συχαμένε!...

Χίτς, μπέ, τί ντεται ντέν καταλαβαίνω, κιφά-λις μου κολοκούθι ένεσαι.

Τώρα ισπίτι μου εϊμαι, κρεββάτι μου ειρίσκο-μαι, κιφάλης μου τυλιγμένος εϊνε. Βάι - βάι, πολύ ξύλο έφαγα άμα ιφχαριστημένος εϊμαι. Νί-να, χοντριή-χοντριή ήτανε, χαχαρωμένος ένικα.

Ξύλο άσκημο πράμμα εϊνε, άμμου άρεμβώ-νας ώραίο πράμμα εϊνε! χαλάλ όλσούν το ξύλο!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιότητες του Πελοπίδα

Ο βροχοποιός

Τι θα γίνη με λόγου σου πάλι; Έ-σένα το λέω, κύριε βροχοποιέ, που μάς ήρδες εδώ αιφνιδίως και άπροόπτως μ' ένα σωρό ύγρας ύποχρεώσεις και φου-μαρα. Θα κάνης και θα ράνης. Θα δομ-βαρδίσης, λέει, τον ούρανό και θα ρί-ξης, λέει, χιμικές δόμβες και άλλα μυσ-τήρια της χημείας και θ' άνοίξουν λέει, οι κρουνοί από πάνω και θα ρί-ξουν λέει, μπόρες και καταιγίδες και θα γεμίση, λέει, ή λί-μνη του Μαραθώνος και θα μάς πνίξη, λέει, το νερό που θα τρέχη δεξιά και αριστερά, πλαγίως και καθέτως, δι-ζοντίως και παραλ-λήλως και θα πού-με δόξα σοι ό Θε-ός! Τι έκανες απ' όλ' αυτά, κύριε βρο-χοποιέ; Σε έρωτώ, τί έκανες! Ένδει-συ μήνα έχεις εδώ και βουβαρδίζεις και ξαναβουβαρδίζεις άλλα νεράκι γιόκ!

Πώς; Πέσανε μερικές βροχές; Τι μου λές! Μάλιστα, το έρω, κύριε βρο-χοποιέ, ότι πέσανε μερικές βροχές.

—Αλλά ποιος σου εϊπε ότι εϊνε άποτέ-λεσμα των βουβαρδισμών σου; Και ποιος σου εϊπε ότι, αν δεν έρχόσουνε του λόγου του, δεν θα πέφτανε; Πάν-τα βρέχει, κύριε βροχοποιέ! Μπορεί να μη βρέχη κάθε μέρα ή κάθε δδο-μάδα, αλλά κάθε χειμώνα, όλο και πέ-φτουν κάμποσες βροχές στην Άττική.

Δεν είμαστε δα και Σαχάρα. Με τη διαφορά ότι βρέχει παντού άλλου εκτός από τη λίμνη. Κι' αυτό ακριβώς συνέ-βη και τώρα. Έβρεξε παντού, εκτός ά-πό το Μαραθώνα. Αυτό, σε παρακαλώ πολύ, πώς το εξηγείς; Απάντησε μου, ίφ γιού πλής!

Δεν μου άπαντάς. Άπορία ψάλτου βής. Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης; Γιατί δεν βουβαρδίζεις ξανά, να δώμε την τέχνη σου και τα θαύματά σου; Τι περιμένεις; Α! "Ετσι! Περιμένεις να συγκεντρωθούν οι άπαραίτητες προύπο-θέσεις. Και ποιές εϊνε αυτές οι προύπο-θέσεις; Α! Ιον! Νά μαζευτούν βαρεά σύννεφα άπάνω απ' τη λίμνη. 2ον! Ν' άρχιση να μπουμπουνίζη. 3ον! Νά πιά-ση βροχή. Κι' άμα θα συμβούν αυτά, τότε άρχίσεις και του λόγου σου να βουβαρδίζης και πέφτει νερό στη λί-μνη!

Θέκ γιού, μίστερ βροχοποιέ. "Αν αν εϊνε να υπάρξουν αυτές οι «προύπο-θέσεις», τότε τί χρειάζεται ο βουβαρδι-σμός; Για σαχλαμάρα; Έγώ θέλω να μαζέψης εσύ σύννεφα και μπουμπουνη-τά. Εκεί, δηλαδή, που ό ούρανος εϊνε καθαρός και ό ήλιος λάμπει και εϊνε χαρά Θεού και δεν υπάρχει ούτε μπαμ-πακάκι από σύννεφο, νάοθης του λόγου σου, να πετάξης τριές χιμικές μπόμ-πες και να γίνη ό κατοκλυσιμός του Νώε! Αυτό θα πη τεχνητή βροχή.

Τι είπες; Μπορείς να κάμης κι' αυ-τή τη δουλειά, αλλά σου φεύγουν τα σύννεφα; "Αν εδώ σε θέλω, κύριε βρο-χοποιέ. Νά φτιάξης σύννεφα και να τα ύποχρεώσης να μείνουν εκεί που πρέ-πει. Νά τα καρφώσης! Άλλοιώς, αν εϊνε να φτιάξης τα σύννεφα στο Μα-ραθώνα κι' αυτά να πάνε να βρέχουν στην Άγουλινίτσα, το καλύτερο που έ-χεις να κάνης εϊνε να μαζέψης τα βρε-μένα σου και να του δίνης γιά την Ά-ρισόνα! Κι' άσε μας ένας στη μοίρα μας. Δεν έγουμε ανάγκη από πόλεμο νεύρων! Γιού άντεράτταν; Αϊντε λοι-πόν και γκούτ μπάι!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο Τζάκ Χόλκρουμ χαμογέλασε πε-ριφρονητικά. "Η προειδοποίησι εκείνη δεν τον άνησυχούσε κα-θόλου, γιατί ήταν ψύχραιμος κι' είχε ήσυχη τη συνείδησί του. Οι ίθα-γενείς που εργάζονταν στα χτήματά του, ήσαν ένθουσιασμένοι μαζί του. Δεν ήτοχρε έσως σ' όλόκληρη την Ίν-δοκίνα άλλος χτηματίας τόσο δικαίος και φιλόανθρωπος...

Κι' όμως το άπειλητικό εκείνο γράμ-μα — το δεύτερο, μέσα σε 15 μέρες — έφερε αντί ύπογραφής την όνομασία της μυστικής κινεζικής οργανώσεως «Τά-Ταο-Βάν», που είχε ως έμβλημά της ένα μαχαίρι...

Ο Χόλκρουμ είχε σκι-σει το πρώτο γράμμα, θεωρώντας το φάρσα, και δεν είχε κάμει λόγο σε κανένα. Το δεύτερο όμως τόνειξε στον άνεψιό του Μπίλλυ και σε μερικούς φίλους του, που άνησύ-χσαν και τον συμβούλευαν να φυλάγεται.

Ο Τζάκ Χόλκρουμ ήταν χήρος, δίχως παιδά, και ζούσε από πολλά χρόνια στην Ίνδοκίνα με τον νεαρό άνεψιό του. Προσπαθούσε του κάκου να τον κάμη να ενδιαφερθή γιά τα χτήματά του. Εκείνος είχε στο νου του μόνο τα γλέντια.

Η έπιθυμία του ήταν να γυρίση γρήγορα στην Άγγλία, μαζί με το θείο του — ίδιος δέ με τα πλούτη του, που θα γίνον-ταν μία μέρα δικά του, έφόσον ήταν ό μοναδικός κληρονόμος του. Μα ό Χόλκρουμ δεν φαινόταν διόλου διατεθειμένος να φύγη απ' την Ίνδοκίνα. Κι' ό Μπίλλυ περνούσε άναγκαστικά μια ζωή μονότονη και πληκτική, ελπίζοντας πάντα πως κά-ποιο τυχαίο περιστατικό θάκανε τον ξεροκέφαλο θείο του ν' αλλάξη γνώμη...

Μα ούτε τα δυο μυστηριώδη γράμματα, που άπειλούσαν με θάνατο το Χόλκρουμ στάθηκαν ικανά να τον φοβίσουν, ώ-στε ν' άποφασίση να φύγη! "Ησυχος κι' άτάραχος, έξακο-λούθησε ν' ασχολήται με τις δουλειές του. Στις ώρες της ά-ναπαύσεώς του, επιδιώκων έρασιτεχνικά στη ζωγραφική, στο άτελιέ του, έγκατεστημένο σ' ένα διαμέρισμα της δίλλας του. Ζωγράφιζε τώρα, σε μεγάλο σχήμα, μία απ' τις σκη-νές της ζωής της βασιλίσσας της Άγγλιας Άννας Μπόλεϋν.

Σε λίγες μέρες έφτασε και τρίτο γράμμα, άπειλητικώτερο

Περιπετειώδες διήγημα

μακρύ μαχαίρι, στο όποιο ήταν περασμένο ένα χαρτί.

Η μυστηριώδης αυτή σιλουέτα πλησίασε στο κρεβάτι, σήκωσε το μαχαίρι και το κατέδρασε με όρμη.

Την ίδια στιγμή, άντήχησε ένα δυνατό σαρκαστικό γέλιο, κι' αμέσως το δωμάτιο πλημμύρισε από φως. Ο Χόλκρουμ στεκόταν πίσω απ' το κρεβάτι και σπμάδευε με το περι-στροφό του το δολοφόνο.

—Την έπαθες, άχρείε! του είπε θριαμβευτικά. Σκότωσες... έναν απ' τους ίπποτες της Άννας Μπόλεϋν!... Μία απ' τις κούκλες που μου χρησιμεύουν γιά μοντέλα! Με είχε άντικα-ταστήσει άπόψε στο κρεβάτι μου... Έμπρός, δγάλε τη μά-σκα σου!

Ο άγνωστος, έμεινε διστακτικός μία στιγμή. Ύστερα έμ-πηξε μία φωνή λύσσης: κι' άπελπίσας κι' ώρμησε προς το παράθυρο γιά να πηδήση έξω. Τη στιγμή όμως που το δια-σκέλιζε, ό χτηματίας τον πυροβόλησε.

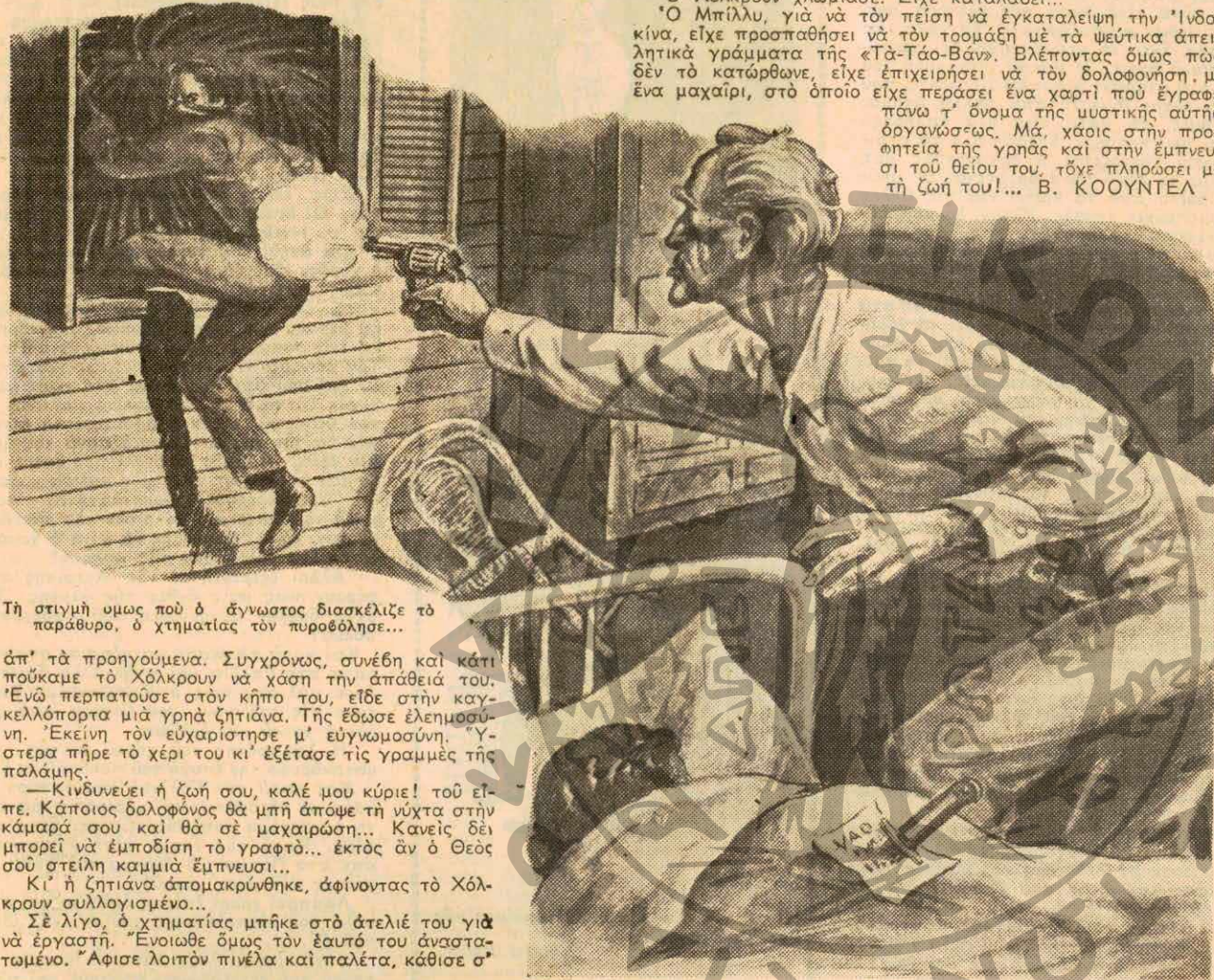
Σε λίγες στιγμές είχε αναστατωθή όλόκληρη ή δίλλα. Οι ύπνρτες έτρεξαν να δούν τί συνέβαινε. Ένας απ' αυτούς βγήκε έξω και ξαναγύρισε σε λίγο, με τον τρόμο και την άπελπίσια ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

—Κύριε! φώναξε. Σκότωσαν τον άνεψιό σας! Το πτώμα του βρίσκεται κάτω απ' το παράθυρό σας!

Ο Χόλκρουμ χλώμιασε. Είχε καταλάβει...

Ο Μπίλλυ, γιά να τον πείση να έγκαταλείψη την Ίνδο-κίνα, είχε προσπαθήσει να τον τσομάξη με τα ψεύτικα άπει-λητικά γράμματα της «Τά-Ταο-Βάν». Βλέποντας όμως πως δεν το κατάρθωνε, είχε έπιχειρήσει να τον δολοφονήση, μ' ένα μαχαίρι, στο όποιο

είχε περάσει ένα χαρτί που έγραφε πάνω τ' όνομα της μυστικής αυτής οργανώσεως. Μα, χάρις στην προ-οητεία της γρηάς και στην έμπνευ-σι του θείου του, τ'όχι πληρώσει με τη ζωή του!... Β. ΚΟΟΥΝΤΕΛ

Τη στιγμή όμως που ό άγνωστος διασκέλιζε το παράθυρο, ό χτηματίας τον πυροβόλησε...

απ' τα προηγούμενα. Συγχρόως, συνέβη και κάτι πούκαμε το Χόλκρουμ να χάση την άπάθειά του.

Ένώ περπατούσε στον κήπο του, είδε στην καγ-κελλόπορτα μία γρηά ζητιάνα. Της έδωσε έλεημοσύ-νη. Εκείνη τον ευχαρίστησε μ' εύγνωμοσύνη. "Υ-στερα πήρε το χέρι του κι' εξέτασε τις γραμμές της παλάμης.

—Κινδυνεύει ή ζωή σου, καλέ μου κύριε! του εί-πε. Κάποιος δολοφόνος θα μπη άπόψε τη νύχτα στην κάμαρά σου και θα σε μαχαρώση... Κανείς δει μπορεί να έμποδισή το γραφτό... εκτός αν ό Θεός σου στείλη καμμία έμπνευσι...

Κι' ή ζητιάνά άπομακρύνθηκε, άφίνοντας το Χόλ-κρουμ συλλογισμένο...

Σε λίγο, ό χτηματίας μπήκε στο άτελιέ του γιά να εργαστή. Ένοιαθε όμως τον έαυτό του άναστα-τωμένο. "Αφισε λοιπόν πινέλα και παλέτα, κάθισε σ'

ΤΟ ΓΙΑΟΥΡΤΙ ὡς τροφή και ὡς φάρμακο

Οἱ πολύτιμες ιδιότητές του

Τὸ γιαούρτι εἶναι τροφή ἢ φάρμακο; Ἡ ἐρώτησις φαίνεται χωρίς σημασία. Κι' ὅμως δὲν εἶναι. Γιατί τὸ γιαούρτι ἀνταποκρίνεται θαυμάσια καὶ στοὺς δύο αὐτοὺς ρόλους.

Ἄλλ' ἂς δοῦμε χωριστὰ τὸν καθένα. Τὸ γιαούρτι ὡς φάρμακο ἐνδείκνυται σὲ περιπτώσεις ἐντερίτιδος, διάρροιας καί, ὅχι σπάνια, δυσκοιλιότητος. Τὸ ἀξιωματικὸν εἶναι ὅτι ἔχει ἄλλοτε καθαρτικὴς ιδιότητες καὶ ἄλλοτε ἀντιδιαρροϊκῆς. Αὐτὸ οφείλεται στὸ ὅτι τὰ ἐνζυμα ποὺ περιέχει καταστρέφουν τοὺς δλαβεροὺς βακίλλους ποὺ δρῶσιν ἐν μέρει ἐν τῇ ἐντερῇ καὶ μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀποκαθιστοῦν τὴν ἰσορροπία, εἴτε πρόκειται γιὰ δυσκοιλιότητα, εἴτε γιὰ διάρροια.

Ἄν χρησιμοποιήτε τὸ γιαούρτι ὡς φάρμακο εἶναι προτιμότερον νὰ τὸ παίρνετε τὸ πρῶτὸ νηστικό. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπον ἡ ἐπίδρασις του εἶναι πρὸς ἀποτελεσματικὴ.

Ὡς τροφή, τὸ γιαούρτι παρουσιάζει τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἶναι ἐλαφρὸν, θρεπτικὸν καὶ εὐπεπτόν. Ἀποτελεῖ ἰδίως τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐπιδόρπιο, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα πλούσιο καὶ βαρὺ γεῦμα. Ὄταν τὸ φαγητὸ σας ἀποτελεῖται π. χ. ἀπὸ θαλασσινὰ, κυνηγι, κρέατα με βορεῖες σάλτσες κτλ., θὰ κάμετε πολὺ καλὰ τρώγοντας στὸ τέλος λίγο γιαούρτι. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπον, θὰ χωνεύετε εὐκολότερα τὰ βαρεὰ φαγητὰ ποὺ δάλατε στὸ στομάχι σας προηγουμένως.

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ κυριώτερα πλεονεκτήματα ποὺ ἔχει τὸ γιαούρτι εἶναι ὅτι μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ γάλα στὰ ἄτομα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸ χωνέψουν. Τὰ ἄτομα αὐτὰ εἶναι πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι συνήθως φανταζόμεσθε. Τὸ γάλα, ὡς γνωστὸν, ἔχει τὸ μειονέκτημα ὅτι χωνεύεται πολὺ ἀργά. Ἡ μακρὰ παραμονὴ του μέσα στὸ στομάχι προκαλεῖ ζυμώσεις, ποὺ δὲν γίνονται ἀνεκτὲς ἀπὸ πολλὰ ἄτομα. Κι' ὅμως, τὸ γάλα εἶναι μιὰ «πλήρης» τροφή, ποὺ περιέχει, δηλαδὴ ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζεται ὁ ὀργανισμὸς μας καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δρῶσκειται σὲ ἀνώτερη μοῖρα ἀπὸ τὸ κρέας καὶ τὶς ἄλλες λευκωματώδεις τροφές. Ὄταν, λοιπόν, δὲν τὸ ἀνέχεται τὸ στομάχι μας, μπορούμε νὰ τὸ ἀντικαταστήσωμε μετὰ τὸ γιαούρτι, ποὺ παρουσιάζει τὰ ἴδια πλεονεκτήματα μ' αὐτό.

Τὸ γιαούρτι ἐνδείκνυται ἰδιαίτερως στὰ μικρὰ παιδιὰ, στὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ χορηγηθῇ εὐθὺς μετὰ τὴν διακοπὴ τῆς γαλουχίας, χωρίς νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ προκαλέσῃ δυσάρεστες ἀντιδράσεις. Ἀντικαθιστὰ θαυμάσια τὸ γάλα, στὶς περιπτώσεις ποὺ τὸ στομάχι τοῦ παιδιοῦ δὲν τὸ ἀνέχεται. Μπορεῖτε, ἐξ ἄλλου, νὰ ἀναμιγνύετε μέσα σ' αὐτὸ λίγη ζάχαρη σὲ σκόνη, μέλι, σιρόπι ἀπὸ κομπούτες κτλ. Μετὰ τὴν μορφή αὐτή, τὸ γιαούρτι μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὶς κρέμες καὶ τὰ γλυκίσματα, ποὺ βαραίνουν τὸ στομάχι καὶ προκαλοῦν διάφορα δυσπεπτικὰ φαινόμενα.

Ἰγνυήτης τοῦ γιαουρτιοῦ ὑπῆρξε καὶ ὁ μικροβιολόγος Μετανικόφ. Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ βιβλία του γράφει ὅτι ἡ γιαουρτοφαγία διατηρεῖ τὴν δροσὶὰ τῆς νεότητος, ἀπομακρύνει τὰ δυσάρεστα τοῦ γήρατος, ἀπομακρύνει αὐτὸ τὸ μοιραῖο τέλος τῶν θνητῶν.

Ἡ θεωρία τοῦ αὐτοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στὴν ἐποχὴ του. Οἱ σύγχρονοί του δὲν ἄρνησαν νὰ τὴν πιστέψουν ἀπολύτως. Καὶ τὸ γιαούρτι δὲν ἔλειπε ἀπὸ κανένα σπιτί. Σερβιριζόταν καὶ στὰ γεύματα τῶν πλουσίων καὶ στὰ λιτὰ γεύματα τῶν πτωχῶν.

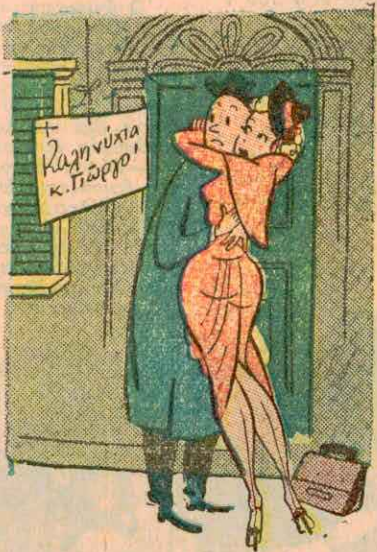
Ἦταν τόση ἡ γιαουρτομανία ἐκείνων ποὺ ἤθελαν νὰ διατηρήσουν τὴν νεότητά τους, ὥστε σὲ διάφορες εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες καὶ ἰδίως στὸ Παρίσι, ἀνοίξαν ἀρκετὰ γιαουρτοδίκια.

Μὰ ἡ μόδα αὐτὴ δὲν ἄρνησε νὰ περάσῃ, χωρίς, φυσικά, νὰ νύσῃ τὴν ἀξία του καὶ τὸ γιαούρτι, ἓνα ἀπὸ τὰ πρὶν ὕπναινα γαλακτερά, ὅπως λέμε καὶ παραπάνω.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

Ὁ ἀργοπορημένος...

Ἐκεῖνος: Μὰς πῆρε πάλι εἶδαι ἡ μητέρα σου!...

Ὁ Διέξολος: Ἐτοιμάσου νὰ ὀθῇς μαζί μου!...

«Ici Paris»

Ο ΧΟΡΟΣ καὶ ἡ ἱστορία του

Κορύβαντες, Μπαγιαντέρες κι' αἶμο-σταγείς «Ξεδράκωται»

Ἡ Ἀποκρὰ ἔφτασε!...

Οἱ χοροὶ παίρνουν καὶ δίνουν!... Ἀπὸ ποῦ ὅμως ἔχει τὴν ἀρχὴν τὸν ὁ χορὸς; Γιὰ νὰ τὸ μάσουμε πρέπει νὰ ἐρευνήσωμε τὰ συγγράμματα τῶν σοφῶν.

Καὶ νὰ τί λέει καποῖος σύγχρονος φιλόσοφος σχετικῶς: «Τὸ αὐτὸ ἐνστικτὸ ποὺ ἀνάγκασε τὸν πρωτογενεὲς ἄνθρωπο νὰ χτυπήσῃ τὸ εἶδος μετὰ τὰ πόδια του στὶς στιγμὲς τῆς ὀργῆς του, καὶ νὰ πηδᾷ στὶς στιγμὲς τῆς χαρᾶς του, παρηγάγε τὸν χορὸν».

Ἄν αὐτὸ εἶναι ἀκριβὲς ἢ ὄχι δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ τόσο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μόνο πῶς ὁ χορὸς εἶναι παλαιὰ ἀπολαύσις τοῦ ἀνθρώπου. Ποιὸς ὑπῆρξε ὁ μῦθος ὁ πρῶτος χοροδιδάσκαλος; Ὁ Λουκιανὸς εἰς τὸ «Περὶ ὀρχήσεως» βιβλίον του, λέγει ὅτι ὁ πρῶτος χοροδιδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος ἦταν μιὰ γυναίκα! Καὶ ἦταν αὐτὴ ἡ Ρέα, ἡ μητέρα τῶν Θεῶν καὶ σύζυγος τοῦ Κρόνου, ἡ ὁποία δίδαξε τὴν τέχνην τοῦ χοροῦ τοὺς Κορύβαντας τῆς Φρυγίας καὶ κατόπιν τοὺς Κουρήτας ποὺ ἦσαν στὴν Κρήτη.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπ' ἄλλο μέρος ὑποστήριζαν ὅτι ἐδιδάσθησαν πρῶτοι, τὸ χορὸν ἀπ' τοὺς Διοσκούρους. Τιμῶσαν δὲ τόσο τὸν χορὸν, ὥστε δὲν ἀργίζαν τὴ μάχη πρὶν χορέψουν.

Καὶ στὴν Ἀθῆνα εἶχαν σὲ μεγάλη ὑπόληψιν τὸν χορὸν. Γιὰ νὰ ἐμπνευστοῦν δὲ καὶ στὰ μωρὰ τὴν ἀγάπη αὐτὴ ἐπέβαλλαν στὶς τροφούς νὰ τὰ χορεύουν διαρκῶς στὰ χέρια τους (Πλάτωνος Νόμοι).

Ἀκόμη κι' ὁ σοφὸς Κἀτων φοιτοῦσε σὲ χοροδιδασκαλεῖο, ἀδιαφορῶντας ἀνὰ τὰ πόδια του ἦσαν στραβά! Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων καλῶτεροι χορευτὲς ἦσαν οἱ Κρήτες. Δὲν πῆγαιναν ὅμως πίσω κι' οἱ Θεσσαλοὶ. Καὶ σὰν θρησκευτικὴ ἱεροτελεστία ὁ χορὸς διεδραμάτιζε σπουδαιότατο μέρος μετὰ τῶν Ἀιγυπτίων, τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἰνδῶν.

Στὶς Ἰνδίες ὑπάρχουν δύο εἶδη χορευτῶν: Οἱ Μπαγιαντέρες, οἱ γνωστὲς ἱέρειες καὶ οἱ Ντεβανζαῖ, δούλες τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τοὺς Ἑρυθροδέρμους ὅμως ἀρέσει ὁ χορὸς. Καὶ νὰ τί διηγείται ὁ Σατωδριάνδος σχετικῶς:

«Σ' ἓνα ταξίδι μου στὴν Ἀμερικὴ βρῆκα μετὰ τῶν Ἑρυθροδέρμων, στὴν ἐρημικὴ ἓνα συμπόλιτι μου ὀνομαζόμενον Βιολέ. Τὸν ρώτησα τί ζητοῦσε μετὰ τῶν ἀγρίων καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἔπεσε στὰ χέρια τους χωρίς νὰ τὸ θέλῃ. Ἐπρόκειτο μάλιστα νὰ τὸν φάνε, κι' εἶχαν ἀνάψει καὶ τὴ φωτιά ποὺ θὰ τὸν ἐψῆναν, ὅταν ἐξαφάν τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Ἀρπάξε τὸ δισκί ποὺ ἔφερε μαζί του κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ καὶ νὰ χορεύῃ. Οἱ Ἑρυθροδέρμοι ἐνθουσιασάτηκαν τόσο μαζί του ὥστε ὄχι μόνο δὲν τὸν κατεβρόχθισαν, ἀλλὰ κατέληξε νὰ γίνῃ ὁ χοροδιδάσκαλος ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς!»

Ἄλλοι ἐξερευνεῖται τῆς Ἀμερικῆς ἀναφέρουν πῶς στὶς ὄχθες τῆς λίμνης Νυ-ἀνζα βρῆκαν αὐτόχθονες ποὺ χορεύαν... πόλκα!

Καὶ κατὰ τὸ μεσαίωνα χόρευαν στὰ γεύματα στὴ Γαλλία καὶ στὴν ἄλλη Εὐρώπη. Λέμε μάλιστα πῶς ὁ Κουαντοβάνος θανάτωσε τὶς συζύγους του ὕστερα ἀπὸ μιὰ νύκτα χοροῦ καὶ ὀργίων.

Ἡ λαμπρότης τοῦ χοροῦ ἔφτασε στὸ κατακόρυφο τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Καὶ κατὰ τὴν Γαλλίαν ἐπανόστασι, ὁ λαὸς, οἱ «ξεδράκωτοι», χόρευαν γύρω ἀπὸ τὴν λαμπρὴν τοσαυτοῦσαν, μέσα στὸ αἶμα. Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ λειτουργοῦσαν στὸ Παρίσι 23 θεάτρα καὶ 1800 δημόσιες αἰθούσες χοροῦ!

Λαμπροὶ χοροὶ ἐπίσης δόθηκαν καὶ στὴν αὐλὴ τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Α' καὶ ἰδίως τοῦ Γ'.

Αὐτὴ εἶναι μὲ λίγα λόγια ἡ ἱστορία τοῦ χοροῦ ποὺ ξετρελλαίνει φτωχοὺς καὶ πλουσίους στὴν Ἀθῆνα τὶς ἡμέρες αὐτές.

Ὁ ἀερομηχανικός, καθὼς ἀνακάτεψε μ' ἓνα καλαμάκι ἓνα οὐίσκου μὲ σόδα, εἶχε ξαφνικὰ μιὰ σπουδαία ἐμπνευσι.

Ἔρετε ὅτι ἓνα οὐίσκου μὲ σόδα δόθηκε πολὺ τίς ἡμέρες. Πολιτεῖες νὰ νικήσουν τὴν Ἰαπωνία!...

Νὰ πῶς ἔχει ἡ ἀπίστευτὴ αὐτὴ ἱστορία, ποὺ δείχνει τί μπορεῖ νὰ κάνει ἓνα ἐφευρετικὸ μυαλό: Ὄταν ἀρχίσε ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, οἱ ἐπιδρομὲς τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας παρατήρησαν ὅτι, πᾶν ἀπ' τὰ 7.500 μέτρα, ἡ ἐλάττωσις τῆς ἀτμοσφαιρικής πίεσεως προκαλοῦσε τὸ σχηματισμὸν φυσαλλίδων στὴ βενζίνη τοῦ ρεζερβουάρ, κι' ἔτσι δὲν μπορούσε πιά νὰ τὴν ἀπορροφήσουν κανονικὰ τὰ μοτέρ. Ὡστόσο, τὰ μεγάλα ὑπερφορῶρια ἔπρεπε ν' ἀνεβαίνουν σὲ μεγαλύτερο ὕψος. Πῶς θὰ μπορούσε λοιπόν νὰ ὑπερνηκθῇ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἀλλὰ βασικὸ ἐμπόδιο;

Ἐνας ἀερομηχανικός ταξίδευε μιὰ μέρα μετὰ τὸ τραῖνο. Εἶχε πάρει ἓνα οὐίσκου μὲ σόδα, στὸ μπάτ τοῦ τραίνου, καὶ τ' ἀνακάτεψε ἀφορημένα μ' ἓνα καλαμάκι γιὰ νὰ φύγουν οἱ φυσαλλίδες τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Ἐξαφνικὰ, τοῦ ἦρθε μιὰ μεγάλη ἰδέα: Νὰ ἐφοδίσῃ τὰ ρεζερβουάρ τῶν ἀεροπλάνων μ' ἓνα ἀναδευτήρα, ποὺ θὰ ἀνατάραιε συνεχῶς τὴν βενζίνη καὶ θάδιωχνε τὶς φυσαλλίδες τῆς. Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας, δοκίμασε τὴν ἰδέα του. Καί, σὲ λίγους ἡμέρες, τὰ ἀμερικανικὰ ὑπερφορῶρια εἶχαν ἐφοδισθῇ μετὰ τὸ ἀποτελεσματικὸν ἐκεῖνο ἐξάρτημα.

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ δείχνει πόσο εὐκόλως μπορεῖ νὰ κάμῃ καθένας μιὰ ἐφεύρεσι, ἀπλῆ σὰν τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου, νὰ λύσῃ ἔτσι προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦσαν τοὺς κάκους τοὺς καλύτερους ἐπιστήμονες καὶ νὰ πλουτίσῃ ἀπ' τὴν ἐμπνευσί του. Ἐνὰ γόνιμο, «ἐθελικό» μυαλὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ χρειάζεται γι' αὐτό...

Ὄταν τηλεφωνήτε ἀπὸ ἓνα δημόσιον τηλεφωνικὸν θάλαμο, σκεφθήκατε ποτὲ πόσα μικρόδια ὑπάρχουν στὸ μικρόφωνο, ἀπ' τοὺς ἀμέτρητους ἄρρωστους ποὺ τὸ μεταχειρίζονται πρὶν ἀπὸ σὰς; Ὁ Ρόυ Λιούις, ἀπ' τὴν Ἀτλάντα, δὲν περιορίσθηκε μόνο σ' αὐτὴ τὴν γκρινιάρικη σκέψιν, ἀλλ' ἀναζήτησε κι' ἓνα τρόπο γιὰ νὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα. Ἐπινόησε λοιπόν ἓνα χρονοφίλτρο, σὲ σχῆμα δίσκου, ποὺ ἐφαρμόζεται μέσα στὸ μικρόφωνο καὶ συγκρατεῖ τὰ μικρόδια, χωρίς ν' ἀλλοιώνῃ καθόλου τὴν φωνή. Ἐτοί, καθένας ποὺ χρησιμοποιοῖ τὸ τηλεφώνον, πετάει τὸ παλιὸ μολυσμένο φίλτρο, μ' ὅλα τὰ μικρόδια, καὶ τὸ ἀντικαθιστὰ μετὰ ἄλλο, ἀμεταχείριστο.

Τὸ κοριτσάκι μπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ ὅπως θέλει τὸ πρόσωπο τῆς κούκλας του...

Τὸ κοριτσάκι μπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ ὅπως θέλει τὸ πρόσωπο τῆς κούκλας του...

Μὲ τίς χάρτινες ὀμπρέλλες τους οἱ Μπουργκες ἀρχίσαν κίονας νὰ μαζεύουν μιὰ... ὄροχιν ἀπὸ χρυσὰ νομίσματα...

Ἐφευρέσεις ΤΗΣ ΣΤΙΜΗΣ

Σὰν τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου...

Θάχετε βέβαια, παρατηρήσει, πόσο ἄσχημα φουσκάκουν τὰ δαχτυλά των γυναικῶν, ὅταν ὑπάρχουν ἀπὸ μέσα δαχτυλίδια. Πολλὲς φορές μάλιστα, ἀπ' τὸ δυνατὸ τέντωμα ξεσπᾷ τὸ λεπτὸν δερμὰ τοῦ γαντιοῦ. Ἐξ ἄλλου, φορώντας γάντια, οἱ κομψὲς κυρίες δὲν μποροῦν νὰ ἐπιδείξουν τὰ ὠραία δαχτυλίδια τους, γιὰ τὰ ὁποῖα περριφανοῦνται τόσο.

Κάποια ὠραία καὶ μελαχροινὴ Νεοϋρκέζα, ἡ μὲς Τίνα Λά-ζαρ, νευρίασε μιὰ μέρα γιὰ τὴν μντερὴ πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ τῆς εἶχε ξεσκίσει τὰ καινούργια μαύρα γάντια τῆς. Ἀλλὰ τὸ διαμάντι τῆς ἔλαμπε τώρα τόσο ὠραία ἀνάμεσα στὸ μαύρο φόντο, ὥστε ἡ μὲς Λάζαρ... ἔσκιε τὸ γάντι τῆς ἀκόμη περισσότερο! Ὑστερὰ σκέφθηκε ν' ἀνοίξῃ στὸ πάνω μέρος τῶν δακτύλων τῶν γαντιῶν τὶς μικρὲς σχισμὲς, σὰν κουμπότρες, ποὺ θὰ συγκρατοῦνται κλειστὲς μετὰ ἐλαστικὲς κλωστὲς καὶ θάμεναν ὁράτες, ὅταν δὲν θὰ ὑπῆρχε ἀπὸ μέσα δαχτυλίδι ποὺ νὰ τεντώνῃ τὶς κλωστὲς καὶ νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπ' τὸ ἀνοιγμά. Πῆρε προνόμιον εὐρεσιτεχνίας γι' αὐτὴ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς, καὶ τώρα ἔχει κερδίσει ὁλόκληρη περιουσία ἀπ' τὴν ἐκμετάλλευσίν τῆς.

Μιὰ ἄλλη ἐφεύρεσι ἀφορᾷ τὶς κούκλες. Ὅσο κι' ἂν ἔχη τελειοποιηθῇ σήμερὰ αὐτὸ τὸ κοριτσιό-κο παιγνίδι, παρουσιάζει ἀκόμη ἓνα μεγάλο μειονέκτημα: Ἐνὰ κοριτσάκι μπορεῖ νὰ ντύσῃ διαφορετικὰ τὴν κούκλα του, δὲν μπορεῖ ὅμως ν' ἀλλάξῃ τὸ πρόσωπο τῆς, κι' ἔτσι καταλήγει μετὰ τὸν καιρὸ νὰ βαρεθῇ τὴν ἐκφράσιν τῆς. Κάποια Ἐλδὺν Κάλεπ σκέφθηκε νὰ φτιάσῃ κούκλες ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, μετὰ πρόσωπο τελείως λευκὸ, χωρίς κανένα χαρακτηριστικόν. Τὸ κοριτσάκι ποὺ θὰ τίς ἀγοράσῃ, παίρνει μαζί καὶ μιὰ σειρά ἀπὸ κραγιόνια, μετὰ ὅποια μπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ ὅπως θέλει τὸ πρόσωπο τῆς κούκλας του καὶ ν' ἀλλάξῃ κάθε τόσο τὴν ἐκφράσιν τῆς.

Οἱ τράπουλες γιὰ τὰ παιδιὰ ἀποτελοῦν κι' αὐτὲς ἓνα νέο εἶδος παιγνιδιοῦ. Δὲν μοιάζουν μετὰ τὶς συνήθεις, παρὰ μόνο στὸ σχῆμα καὶ στὸ μέγεθος τῶν χαρτίων, ὅχι ὅμως καὶ στὰ σχέδια ποὺ ἔχουν ἀπάνω τους. Ὑπάρχουν τράπουλες, ἀλφασπτικές, ἄλλες μετὰ χαρτιά ποὺ παρουσιάζουν ὠραία παραμύθια, ἄλλες μετὰ ἀρσενικὸν ἢ μετὰ σκηνὴν τοῦ μπαλνέτου, ἢ μετὰ κάου-πούκα καὶ ἐρυθροδέρμους... Ὁ Ἰρβινγκ Μπρά-μπερ, ἓνας διασημὸς ἀπ' τὸ Μπρούκλιν, ποὺ εἶχε αὐτὴν τὴν ἐμπνευσιν, ὅτιανι σήμερὰ 200.000 τράπουλες τὸ μήνα, δίχως νὰ ἐπαισθῇ στὴ μεγάλη ζήτησιν ποὺ ὑπάρχει.

Ἀφίσαμε τελευταίαν τὴν περίπτω-σιν καποῖου Ρόμπερτ Μπουργκες καὶ τῆς γυναίκας του. Εἶχαν πάρει οἱ δύο τὸν ψωνισμὸν μιὰ μέρα, ὅταν ἔξαφνικὰ ἔπιασε βροχὴ. Οἱ δύο σύζυγοι σκέφθηκαν τότε πόσο πρακτικὸν θάταν ἂν ὑπῆρχαν προετοιμασμέναι ἀπὸ χαρτί, ποὺ θὰ τίς ποιοῦσαν αὐτομάτως μηχανὲς στῶν δρομῶν, στῶν κινηματογράφων, στῶν σταθμῶν, κλπ. Θὰ τίς ἀγορά-ζαν τότε καθένας γιὰ λίγα σέντε, ὅταν θὰ τύχαινε νὰ βρεθῇ ἐξω μετὰ βροχῆς, θὰ τίς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ φτῶσι στεγνὸς ὡς τὸ σπῆτι του, κι' ὕστερα θὰ τίς πετοῦσαν.

Ὑστερὰ ἀπὸ ἐνός ἔτους πειράμα-τα, οἱ Μπουργκες ἐπέτυχαν αὐτὸ ποὺ ζητοῦσαν: μιὰ ὀμπρέ-λα ἀπὸ ἀδιάβροχο χαρτί, διπλωμένη σ' ἓνα πακέτο μήκους 40 πόντων, ποὺ ξετυλίγεται κι' ἐφαρμόζεται σ' ἓνα χρονο-λὸν μήκους 50 πόντων. Μ' αὐτὴ τὴν χάρτινη ὀμπρέλλα «Πάπερ-σολ», τὸ ἀνθρώπινον ἔχει ἀρχίσει κι' ὅλας νὰ μαζεύῃ μιὰ... χρυσὴ βροχὴ!

65

ΕΝΑ ΦΛΥΤΖΑΝΙ ΚΑΦΕ...

Με το βλέμμα ακίνητο χαμένη στα μεταξωτά μαξιλάρια του ντιβανιού, η Ραχάλ σκέπτεται. Τα άμυγδαλωτά της μάτια, στεφανωμένα από μαύρους κύκλους, έχουν πάρει μία σκληρή έκφραση. Δεν προσέχει σ' ό,τι γίνεται γύρω της...

Είπε περίλυπη, γιατί ο άντρας της, ο Χασίν, την είδε ποτέ πώς πρόκειται να πάρει μιά άλλη γυναίκα. Τίποτε δεν μπορεί να εμποδίσει το καινούργιο καπρίτσιο του αφέντη. Έχει διαλέξει κι' άλλες τρεις λυγρές και δασυερή Ζαϊντέ. Της έχει στείλει και το γαμήλιο δώρο.

Η Ραχάλ είχε 18 χρονών, από αριστοκρατική οικογένεια. Δύο χρόνια τώρα παντρεμένη, φερόθηκε πάντα στον άντρα της με ταυφερότητα κι' υποταγή. Γιατί λοιπόν να πάρει άλλη γυναίκα ο Χασίν; Γιατί να της πληγώσει έτσι την καρδιά;

Λάμψει κακίας περνάει απ' τα σκοτεινά της μάτια. Η απόφαση εκείνη του αφέντη της φανερώσει πώς έπαψε πια να του άρεση. Ο άντρας της, στην εφεσέα, Η εύνοια της καίνουρας. Σ' αυτήν θα προσφέρει ο Χασίν τα όμορφα φορέματα, τα στολίδια και τα φλογερά χάρια του. Ο δίν, δέσνα, και στη Ραχάλ το μεριδί της, αλλά από θρησκευτική απλώς υποχώρηση, όπως διατάζει το Κοράνι...

Οι σκέψεις αυτές βασανίζουν επίμονα το μυαλό της Ραχάλ. «Όχι, ποτέ δεν θ'

άνοθε σε τέτοιον εξευτελισμό! Καλύτερα να πεθάνω... Άγαπάζει το νέο κι' όμορφο Χασίν. Είναι ο μόνος άντρας που της μίλησε —εκτός απ' τον πατέρα της και τον αδελφό της— ο μόνος που τη φίλησε, που κατέκτησε την ψυχή και το κορμί της. Και τώρα τη διώχνει τόσο δάναυσά!...

Μα η Ραχάλ έχει στις φλέβες της καθαρό αραβικό αίμα. Και θα έκδικηθ!

Ποιος σέρνει έτσι τις παντόφλες του στο πάτωμα;... Είναι η σκλάβια Μπαρκας. Αφίνει πάνω στο χαμηλό τραπέζι ένα μπρούτζινο σκαλισμένο δίσκο, με δυο μικρά φλυτζάνια. —Σας έφερα τον καφέ, λέει.

—Εορίδες μέσα τις στάλες του ανθρώπου, τη ρωτάει η Ραχάλ μ' αδιάφορο ύφος και άταραχη φωνή. —Ναι, τις έριξα.

—Πήγαινε να φωνάξεις τον αφέντη.

—Στους όρισμούς σας! απαντάει η σκλάβια, δγαινοντας απ' το δωμάτιο.

Η Ραχάλ ακούει να σβύνεται σιγά-σιγά ο ήχος απ' τις παντόφλες της. «Υστερα σπκνείται απότομα τα στολίδια κι' απ' τα φλογερά χάρια του. Ο δίν, δέσνα, και στη Ραχάλ το μεριδί της, αλλά από θρησκευτική απλώς υποχώρηση, όπως διατάζει το Κοράνι...

Οι σκέψεις αυτές βασανίζουν επίμονα το μυαλό της Ραχάλ. «Όχι, ποτέ δεν θ'

—Ευτυχώς που είδα την Δωροθέα και θυμήθηκα πώς έχουμε 'Απόκριες!...

(Του Μ. Γάλλια)

Ήταν καιρός! Γιατί έρχεται ο Χασίν. Η Ραχάλ παντρεύεται πώς θα φανή η χλωμάδα της, ακόμα και κάτω απ' τα φιασιδια. Και χώνει το πρόσωπό της στα μαξιλάρια.

Ο άντρας της πλησιάζει στο ντιβάνι και την αγκαλιώνει, σχεδόν δια της βίας. Έχει χαρούμενο ύφος. Έξοτίζει με ειρωνική ματιά το παραγμένο πρόσωπό της.

—Είν' έτοιμος, ο καφές, περιστερά μου; της λέει.

Εκείνη δεν απαντάει. Πάρνει το φλυτζάνι που βρίσκεται δεξιά, και το δίνει στον άντρα της, με χέρι που τρέμει. «Υστερα παίρνει για τον εαυτό της το άλλο. Κι' ενώ προσποιείται την αδιάφορη, παρακολουθεί μ' άγανα τις κινήσεις του Χασίν...

Μα εκείνος δεν κυττάζει, παρά μόνο τα μάτια της, τα όμορφα σκοτεινά μάτια της, κορμωμένα στα δικά του. Η Ραχάλ νοιώθει την έντονη πώς θα φύγει όλο το αίμα απ' το σώμα της...

Ο Χασίν πίνει μιά ρουφιά... και δεινερη. «Υστερα λείπει στη γυναίκα του μ' αδιάφορο ύφος:

—Εσύγαν οι συμβολαιογράφοι.

Η Ραχάλ έχει καλή πάλι ανάσα στα μαξιλάρια του ντιβανιού, για να μη βλέπει, να μην ακούει...

Αντίθετα απ' τη συνήθειά του, ο Χασίν αποτελειώνει γρήγορα τον καφέ του, για να μιλήσει πιο ελεύθερα. Σαπνάνεται δίπλα στη Ραχάλ και της ψιθυρίζει:

—Ακουσε, περιστερά μου... Είπα στους συμβολαιογράφους να φύγουν, δίχως να υπογράφουμε το συμβόλαιο του γάμου... Σκέφθηκε καλύτερα, αλλάξα γνώμη...

Ήταν τρέλλα αυτό που πήγαινε να κάνει... Η Ραχάλ τινάζεται... «Όχι, δεν μπορεί νανε άλληθια, δλ' αυτά! Βλέπει κάποιο κακό όνειρο, κάποιον έφιάλη!...

—Εξάσε την περαστική μου τρέλλα, συνεχίζει ο Χασίν. Συνήθα τώρα. Έσύ είσαι η μοναδική γυναίκα μου... η σάρκα της σάρκας μου, η ψυχή της ψυχής μου!

Την αρπάζει στην αγκαλιά του, και τα φαρμακωμένα χείλη του αναζητούν με λαχτάρα τα δικά της... Η Ραχάλ νοιώθει μιά φοιχτή ανατριχίλα σ' όλο της το κορμί και σωριάζεται σπασαζοντας στο ντιβάνι...

Ο Χασίν χλωμαίνει έξαφνα. Κάποιο μυστηριώδες ενστικτό τον ειδοποιεί ότι συμβαίνει κάτι σοβαρό! Κυττάζει αποσβολωμένος τη Ραχάλ, υποψιάζεται, δεν τολμάει να καταλάβει...

—Αλλάχ!... ξεφωνίζει έξαφνα, κι' ορμάει προς την πόρτα για να φωνάξει τις σκλάβες. —Μα, την ίδια στιγμή, λυγίζουν τα γόνατά του, η καρδιά του παγώνει και σωριάζεται κάτω, νεκρός! Η Ραχάλ, χλωμένη ακόμα πιο πολύ ανάμεσα στα μαξιλάρια, οδύναει σαν άγριμ πληγωμένο θανάσιμα...

Π. ΝΤΕ ΤΡΕΒΙΕΡ

Ερωτικό Χιούμορ

Ο Χότζας βουσκός

Κάποτε πού ο Ναστραδίν Χότζας είχε μεγάλη φτώχεια και κινδύνευε να πεθάνει απ' την πείνα, είπε στη γυναίκα του:

—Φατμέ, τα πράγματα είναι πολύ σκληρά. Θα πιάσω καμιά δουλειά για να ζήσουμε. Θα γίνει βουσκός.

—Βουσκός εσύ;... Μα τον 'Αλλάχ, ζουρλάθηκες, είπε η Φατμέ.

Την ίδια μέρα πήγε στο Ρεσίντ, υπήκουε και του ζήτησε να τον πάρει στο ύπνοστατικό του.

—Και τί θα κάνεις στο ύπνοστατικό, Χότζα; τον ρώτησε ο μπέης.

—Θα σου φυλάω τα πρόβατα, απάντησε.

—Τα πρόβατα είναι πολλά κεφάλια. Μα για να σε δοκιμάσω θα σου δώσω 10 κεφάλια να τα βγάξεις το πρωί στη βοσκή.

—Ετσι κι' έγινε. Μα σε λίγες μέρες ο Χότζας δεν κρατήθηκε, έφαγε ένα αρνί, το πήγε κρυφά σιμει του κι' είπε στη Φατμέ ν' αναψη το φουρνό και να το ψήση.

Ο Χότζας γλυκάθηκε και σ' ένα μίσην είχε φάει και τα δέκα αρνιά. Μόλις έμαθε ο μπέης πως τ' αρνιά του έγιναν άφρατα κάλεσε τον Ναστραδίν και του ζήτησε εξηγήσεις.

Ο Χότζας έριξε την εθύνη στους λυκούς, αλλά ο μπέης δεν τον πίστεψε και τον κατέγγειλε στον Κατή.

Τα χρειάστηκε ο Χότζας. Και την παραμονή της δικής παρακάλεσε έναν δικηγόρο να τον γλυτώσει απ' το κακό που τον περιμένει.

—Εγνοια σου! του είπε ο δικηγόρος, που ήταν τζαναμπίτης στο είδος του, θα σε γλυτώσω, αλλά θα μου δώσεις δέκα φλουριά.

—Συμφωνώ! του είπε ο Χότζας, που δεν είχε τσασκιστό παρά στην τσέπη του. Πές μου μονάχα τι πρέπει να κάνω.

—Σ' ό,τι σε ρωτάει, ο Κατή, εσύ θ' απαντάς μ' ένα «Μπεεεε». Ούτε λέξεις παραπάνω.

Την άλλη μέρα στη δική, σ' όλες τις ερωτήσεις του Κατή, ο Χότζας απαντούσε ξεφωνίζοντας «Μπεεεε».

Ο πελάτης του, είπε ο δικηγόρος, απ' τη στενοχωρία του τρελλάθηκε.

Ο Κατή, ύστερα απ' αυτό, αθώωσε τον Χότζα. Κι' ο δικηγόρος του είπε:

—Εμπρός, Χότζα, δώσε μου τα δέκα φλουριά, που συμφωνήσαμε.

—Μπεεεε! του φώναξε ο Χότζας.

—Μπρε δός μου τα φλουριά.

—Μπεεεε! ξεφωνισε πάλι ο Ναστραδίν και του γύρισε τις πλάτες αφήνοντάς τον σύζυλο.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιαδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου αδείας της Διευθύνσεως του «Θραυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης - Διευθυντής : Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία : Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου : Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Δάσκειος, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ Δρχ. 200.000
Ἐξαμηνίως » 100.000
Τρίμηνιος » 60.000

Ἐμβόσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάννη Παπαγεωργίου.

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ της Τσιγγάνας

Παράξενο διήγημα

Έφθασα νύχτα στη μικρή αστρική πολιτεία και ζήτησα άμεσως πληροφορίες για το σπίτι του δόκτορος Χόλμ. Κάποιος μου είπε πως έμενε σε μία διλλίτσα, στο δρόμο που τραβούσε για το χωριό Μπέκ.

Ήμουν στενοχωρημένος γιατί θάχωνα μία νύχτα στο χωριό αυτό του Τυρόλου, μα έπρεπε να εκτελέσω την παραγγελία του φίλου μου δικηγόρου Φράντς.

Έπειτα από λίγη ώρα βρήκα το σπίτι του Δρος Χόλμ και χτύπησα την πόρτα. Περιμένα μάτια να ανοίξει κάποιος. Ξαφνικά είδα πως η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Μπήκα σ' ένα μισοσκοτεινό διάδρομο κι' άκουσα κάποιον που έπαιζε πιάνο. Φώναξα με δύναμη:

—Ο Δόκτωρ Χόλμ παρακαλώ!

Καμιά απάντηση. Προχώρησα προς το δωμάτιο που άκούγονταν το πιάνο, άνοιξα την πόρτα και μπήκα μέσα. Η κάμαρα μόλις φωτιζόταν, στο τζάκι έκαινε φωτιά. Ένας άντρας — ο γιατρός — καθόταν στο πιάνο. Έβλεπα για να κάνω αίσθησή την παρουσία μου. Μ' άκουσε, έκλεισε το πιάνο και γύρισε προς το μέρος μου.

Τού συστήθηκε, ζητώντας του συγγνώμη για την άπρόοπτη επίσκεψή μου τέτοιαν ώρα. Έξω είχε άρχεισι να βρέχει.

Ο Δρ. Χόλμ θάταν πάνω κάτω σαράντα χρονών, με βλέμμα παράξενο και δίχως έκφραση. Τού εξήγησα πως είχα πάει να τον δω για να του αναγγείλω το θάνατο κάποιου μακρυνού του συγγενούς, που τού άφηνε μία σημαντική κληρονομιά. Είχα και τα σχετικά έγγραφα και τού τάδειξα.

Στη λέξη «κληρονομιά» ο Δρ Χόλμ με κύτταξε παράξενα. Έδωλα τα έγγραφα, λέγοντάς του να ρίξη μία ματιά. Άρπαξε τότε τα χαρτιά απ' τα χέρια μου και τάρριξε στη φωτιά.

Άρχισα να φωνάζω, γεμάτος απ' αγανάκτηση. Ο δόκτωρ Χόλμ σηκώθηκε τότε ξαφνικά — ήταν παχύς και ψηλός — και με μία κλωτοιά μ' έριξε κάτω.

Προσπάθησα ν' άμυνθώ, να φωνάξω βοήθεια, μα τα παγωμένα κι' ατσάλινα χέρια του σφίγγανε με δύναμη το λαιμό μου. Σε λίγο έχασα τις αισθήσεις μου...

★

Όταν συνήλθα, βρέθηκα σ' ένα σαλονάκι, ξαπλωμένος σ' ένα ντιβάνι. Άνοιξα τα μάτια μου, μα ήμουν ακόμα ζαλισμένος. Μου φαινόταν όλα σαν όνειρο. Πλάι μου είδα μία νέα ξανθή γυναίκα. Όταν με ρώτησε πως αισθανόμουν, καταλαβα πως το γλυκό αυτό πλάσμα ήταν η σύζυγος του Δρος Χόλμ.

—Συχωρέστε τον άντρα μου, είπε γλυκά. Ζή από καιρό κάτω απ' την επίδραση μίας παράξενης τρομοκρατίας. Λδώ και τρεις μήνες είναι γλεισμένος σπíti του με το πιάνο του και το γάτο του. Δεν θέλει νάχη σχέσεις με κανένα, ούτε μ' εμένα. Η ζωή μου είναι γεμάτη θλίψη.

Την άκουγα μ' ενδιαφέρον. Μιλούσε μ' άγανία.

Γνώρισα τον άντρα μου, συνέχισε, στο Μπίρμινχαμ, εδώ και τρία χρόνια. Άμέσως με τράβηξε η έξυπνάδα του, ο απλός του χαρακτήρας κι' όταν με ζήτησε για σύζυγό του, δέχτηκα. Δεν ήμουν έρω-

τευμένη μαζί του, μα ένοιωσα πως μας ένωσε μία πνευματική και ψυχική συγγένεια... Οι δικοί μου δεν ήθελαν πολύ αυτό το γάμο, μα στο τέλος έξετίμησαν κι' αυτοί το Φράντς. Έξη μήνες αργότερα φύγαμε για το Τυρόλο κι' έγκαταστάθηκαμε εδώ σ' αυτή τη διλλίτσα.

Ένα βράδυ που ήμασταν στη βεράντα, κουβεντιάζοντας με μερικούς φίλους, αντίκρισα μία νεαρή τσιγγάνα στο δρόμο.

—Έλα μέσα, της είπα, δε θέλεις να μάς πής την τύχη μας;

Η τσιγγάνα ήρθε και κύτταξε προσεχτικά τη δεξιά μου παλάμη. —Ήραία ξένη, μου είπε, βλέπω μία ζωή άρκετά μεγάλη κι' ευτυχισμένη. Όσοσο υπάρχουν μερικά μαύρα σημεία στο δρόμο σου. Δεν θα γεννήσεις το παιδί που περιμένεις και κάποιον πρόσωπο πολύ δικό σου, που είναι πάντα δίπλα σου, θα πεθάνει γρήγορα. Μα έπειτα η ζωή θα σου χαμογελάσει ξανά.

Κύτταξε τον άντρα μου που χαμογελούσε, γιατί δεν πίστευε ποτέ του τις προφητείες. Η τσιγγάνα έπιασε ύστερα το χέρι του άντρός μου και του είπε:

—Εσύ μη γελάς. Δεν θα ζήσης πολύν καιρό! Σε περιμένει μία μεγάλη κληρονομιά, μα βλέπω όμως δίπλα σου το θάνατο, ένα θάνατο σκληρό. Να πιστεύεις σε ό,τι είναι γραμμένο στο διδίο της Μοίρας!...

Τα λόγια της έκαναν σ' όλους έντύπωση. Μα γρήγορα τα ξεχάσαμε και μιλήσαμε γι' άλλα.

Από τότε όμως ο άντρας μου έλλαξε. Έδω και τρεις μήνες τον βλέπω να υποφέρει, να κλείνεται μόνος του στο δωμάτιό του, με το πιάνο του και το γάτο του, να τραγουδά ξαφνικά, κάποτε να ξεφωνίζει και να γελά παράξενα. Προσπάθησα να του δώσω κουράγιο, μα συχνά με αποπαίρνει, με βρίζει και κάποτε δεν μ' αναγνωρίζει. Η ζωή μου τον τελευταίο καιρό είναι μαρτυρική.

Με λύπη έβλεπα την κ. Χόλμ να υποφέρει και να κλαίει. Θάθελα να την πάρω στην αγκαλιά μου και να σταματήσω τα δακρύα της με τα φιλιό μου.

Τώρα καταλαβαίνετε δέσνα, γιατί ο άντρας μου σας φέρεθε τόσο παράξενα, συνεχισε η κ. Χόλμ. Εύτυχώς, ο Δρ Βόλφ που έρχε να είναι μαζί μου κι' έγώ, άκουσαμε τις φωνές σας και τρέξαμε για να σας σώσουμε...

Αυτή τη στιγμή άκουσθηκε κάτι σαν ούρλιασμα. Έρχόταν απ' την κάμαρα που βρίσκονταν ο άντρας της. Η κυρία Χόλμ έγινε κατάκορη και πιάστηκε απ' το μπράτσο μου. —Έτρεμε ολόκληρη.

—Ήσυχάστε, ψιθύρισα και με πολύ κόπο σηκώθηκα απ' το ντιβάνι.

Έγινε σιωπή. Έπειτα το ούρλιασμα άκουσθηκε πάλι. Φαινόταν σ' α νάπνιγαν κάποιον. Άντηχούσαν άναρθρες κραυγές κι' ύστερα ένα γέλιο σατανικό, που δεν θα το ξεχάσω ποτέ μου.

Έπειτα βασίλεψε η σιωπή.

Πήρα την κ. Χόλμ απ' το χέρι και τράβηξα άποφασιστικά για το άλλο δωμάτιο. Άνοιξα την πόρτα και βρέθηκα μπρος σ' ένα φρικιαστικό θέαμα.

Ο μαύρος γάτος κείτοταν πνιγμένος στο πάτωμα. Κι' ο δόκτωρ Χόλμ κρεμόταν απ' το ταβάνι! Ηταν νεκρός πιά!...

Η κυρία Χόλμ ξαναβρήκε το χαμόγελό της γιατί, έξη μήνες αργότερα, έγινε γυναίκα μου.

ΤΖΩΝ ΚΟΛΜΟΥΡ

Διά να διατηρηήθε ωραία

Η φυσική ανθρότης και η όμορφιά της επιδερμίδος του προσώπου δεν επιτυγχάνονται τόσο εύκολα —όπως πολλές νομίζουν— με την χρήση πολλών και διαφόρων καλλυντικών ή με την εφαρμογή διαφόρων τεχνικών ή μηχανικών μέσων. Τα αντίθετα διαφημιζόμενα δι' ευνοήτους λόγους δεν τα παραδέχεται η πραγματική επιστήμη, αλλ' η άγρυπεία. Τα λίγα καλλυντικά που πρέπει να χρησιμοποιή μιά γυναίκα, δεν πρέπει να παίρουν τον ρόλο της λαοδομηγίας, που σκεπάζει προσωρινά τις κηλίδες και τις τριπές από τους τοίχους και που ύστερα από λίγο καιρό, όταν πάλι η γυαλάδα της, παρουσιάζονται και πάλιν σε κακά χάλια. Τα καλλυντικά δηλαδή, δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται —όπως πολλές κάνουν— για το προσωρινό κρύψιμο διαφόρων παθήσεων του δέρματος (άκμων, πυώδων εξανθημάτων, λειχήνων, έκζεμάτων, μπιμπικιών κλπ.), αλλά μόνο όταν αυτό είνε υγιές. Στην περίπτωση δερματικής πάθησεως πρέπει πρώτα με την κατάλληλη διατηρητική ή αντισηπτική τακτική να θεραπευτείται αυτή και κατόπιν να γίνεται χρήση επί του προσώπου των καλλυλίων γι' αυτό καλλυντικών, άλλως η πάθηση πληθαίνει και χρονίζει κι' η όμορφιά του καταστρέφεται.

Τα λίγα λοιπόν, κι' άγνα καλλυντικά που πρέπει να χρησιμοποιή κάθε γυναίκα ανάλογα με την ποιότητα της επιδερμίδος της, πρέπει να χρησιμοποιούν για την προστασία της επιδερμίδος από τις διαφορές καιρικές μεταβολές, για την καλή και ραβιναρισμένη εμφάνισή της, καθώς και για την τόνωση ώριμμένων χαρισμάτων της φυσικής ωραιότητός της. Το κάθε δέρμα όμως, αντιθέτως διαφορετικά στα διαφορά καλλυντικά και γι' αυτό χρειάζεται προσοχή στην εκλογή τους.

Για να επιτύχει λοιπόν καλά αποτελέσματα ένα καλλυντικό και για να ωφελήσει και να φρεσκάσει την επιδερμίδα δεν πρέπει να είναι μόνο άγνο, αλλά πρέπει προ πάντων να ταιριάζει στην ποιότητα της, να είναι δηλαδή κατάλληλο γι' αυτήν. Υπάρχουν όμως όμορφες και άσχημες, αλλ' ιδιότητες και πολύ ελαστικές επιδερμίδες που δεν άνεχονται την χρήση οποιουδήποτε καλλυντικού. Αντιβρούν σε κάθε επαφή κρέμας ή καλλυντικού, πολλές φορές μάλιστα και αυτού του σκέτους νερού. Και η αντίδραση αυτή εκδηλώνεται μ' ένα τσούξιμο, ένα φούσκωμα και μιά έννευρστική φαγορά της επιδερμίδος του προσώπου. Γενικώς τα άτομα αυτά νοιώθουν ένα οδυνηρό τσίτωμα της επιδερμίδος των, ή οποία παρουσιάζει μιά άρρωστη και θαμνη δυν. Τις περισσότερες φορές την κατάσταση αυτή προκαλεί μιά διατηρητική ευαισθησία του ατόμου που προέρχεται από διαφορές έσωτερικές αιτίες. Οι συνθηότερες αιτίες που προκαλούν την ευαισθησία αυτή είνε διαφορές παθήσεις του σπκτιού και των νεφρών, ή ωστική ανεπάρκεια, οι διαφορές παρασιτοπαθείες των έντερων (αμοιβάδες κλπ.), ή χρόνια δυσκολιότητα και ή ευαισθησία του ατόμου σ' ώριμμένες τροφές (άναφλασία, αλλεργία).

Για τους παραπάνω λόγους δεν πρέπει επιπλέον, εκείνη και ως έτοχη να χρησιμοποιούνται τα καλλυντικά. Χρειάζεται προηγουμένως έπισταμένη εξέταση της επιδερμίδος του προσώπου για να καθοριστεί η πραγματική ποιότητά της και το ανάλογο γι' αυτή καλλυντικό. Η περιποίηση του προσώπου πρέπει ν' αρχίζει από της νεαρής ηλικίας και όχι μετά την καταστροφή της ωραιότητός του, γιατί τα καλλυντικά δεν είνε θαυματουργά. Όταν αρχίζουν να χρησιμοποιούνται άργα προκαλούν εν μέρει την επιδερμίδα του κακού, έπειτα φέρουν κάπως την χαμένη ελαστικότητα της επιδερμίδος, τρέφουν τα επιδερμικά κύτταρα και έπιφέρουν μιά αετική βελτίωση. Αυτά τα γράφα έδιακρίνω για πολέες οι οποίες αφού επί έτη δεν περιποιήθηκαν κατάλληλα την επιδερμίδα του προσώπου των, περιένουν το δαύμα της νεότητος (!) από ένα οποιουδήποτε καλλυντικό. Οι περισσότερες, έε άγνοιας τών, περιένουν με την χρήση ενός καλλυντικού άμεση μεταμόρφωση και ο σχεση έξαφανισ των ρυτίδων των για να γίνουν κι' αυτές ακούκλες σαν μερικές άλλες που έλέπουν στο πρόσωπο. Αλλ' εάν οι κυρίες αυτές, έακέπτοντο άπλας λογικότερα, γάρις να παρασύρονται από ψευτοεκλάσεις, θα καταλάβαιναν ότι αυτές που βλέπουν στους πρόσωπους με πρόσωπο σαν το φίλνισσ έχουν πρώτα πρώτα φυσική όμορφιά —δύρο θεκό— και όχι όμορφιά που άποχτήθηκε όλοτετα με τα καλλυντικά. Δεύτερον, ότι την φυσική αυτή όμορφιά τους, την περιποιούνται κατάλληλα και την προστατεύουν από κάθε έγθρο (ήλιο, ψύχος, σπούνια, πότα, ξενοχτία κλπ.), με τα κατάλληλα καλλυντικά και με την όνινη περιποίησή τριών, ότι το ζήτημα της διατηρησεως επί μακρόν της φυσικής ωραιότητος και της ανθρότης της επιδερμίδος του προσώπου είνε και ζήτημα έδιασυγκρασίας, έσωροπίας των έκκρισεων και έσωτικών άνέσεων.

Η πραγματική όμορφιά όφαινε μέσα απ' τη γυναίκα, σαν μιά έσωτερική λάμψη. Η ψυχική ευχαρίστηση που επιτυγχάνεται με μιά άνετη κι' άνεφελη ζωή είνε ένα από τα βασικότερα στοιχεία της φυσικής όμορφιάς. Δεν πρέπει λοιπόν, κάθε γυναίκα μόνο όταν όη ότι γέρνει προς την δειή ή καλότητα της ν' αρχίζει να ενδιαφέρεται για την χαμένη όμορφιά της, αλλ' από της μικρής της ηλικίας, γιατί ή φυσική όμορφιά άμα χαθή, δεν ξαναγύριζει εύκολα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΛΑΣ

Ίατρος - Δερματολόγος

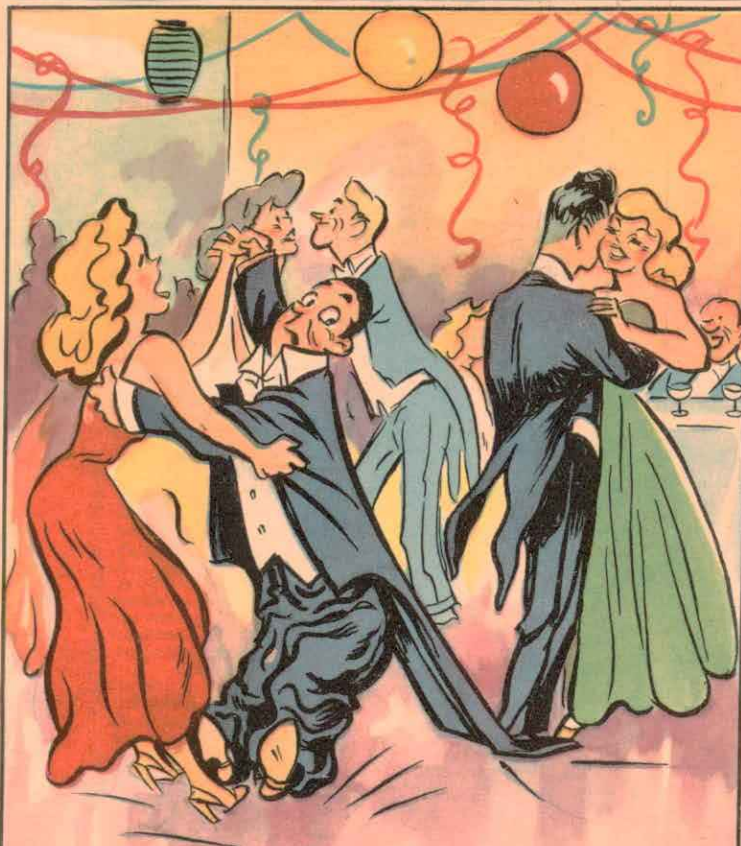

Τὸ γαϊτανάκι

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ ΓΙΑ ΔΥΟ

— Μὰ ἀφοῦ σοῦ ὀρκίζομαι, χρίσε μου, πῶς εἶσαι ὁ μόνος ἀντρας πὺ ἀγάπησα στὴ ζωὴ μου!

— Δὲν νομίζεις, ἀγάπη μου, πῶς μοῦρχεται λιγάκι φαρδὺ τὸ φράκο τοῦ θείου σου;...

ΗΛΕΣΠΟΙΝΙΣ
ΔΕΝ ΧΟΡΕΥΕΙ
ΚΑΙ Ο
ΣΚΥΛΟΣ
ΔΑΓΚΩΝΕΙ

"Ενας πρόνοητικός !...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)